

Vị Hôn Thê Của Thần Chết

Contents

Vị Hôn Thê Của Thần Chết	2
1. Chương Dẫn Nhập	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	20
7. Chương 6	25
8. Chương 7	31
9. Chương 8	37
10. Chương 9	41
11. Chương 10	45
12. Chương 11	49
13. Chương 12	53
14. Chương 13	55
15. Chương 14	57
16. Chương 15	60
17. Chương 16	63
18. Chương 17	67
19. Chương 18	68
20. Chương 19	73
21. Chương 20	75
22. Chương 21	76
23. Chương 22	77
24. Chương 23	80
25. Chương 24	82
26. Chương 25	86
27. Chương 26	88
28. Chương 27	90
29. Chương 28	94
30. Chương 29	98
31. Chương 30	100
32. Chương 31	102
33. Chương 32	103
34. Chương 33	104
35. Chương 34	108
36. Chương 35	110
37. Chương 36	113
38. Chương 37	116
39. Chương 38	121
40. Chương 39	122
41. Chương 40	125

42. Chương 41	127
43. Chương 42	129
44. Chương 43	131
45. Chương 44	134
46. Chương 45	135
47. Chương 46	136
48. Chương 47	140
49. Chương 48	144
50. Chương 49	148
51. Chương 50	152
52. Chương 51	154
53. Chương 52	157
54. Chương 53	162
55. Chương 54	166
56. Chương 55	172
57. Chương 56	174
58. Chương 57	177
59. Chương 58	184
60. Chương 59	190
61. Chương 60	193
62. Chương 61	195
63. Chương 62	199
64. Chương 63 - End	203

Vị Hôn Thê Của Thần Chết

Giới thiệu

Tại vương quốc Darkland - thành phố của các Thần chết có Thái tử Chun vô cùng đẹp trai nên được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-cua-than-chet>

1. Chương Dẫn Nhập

VỊ HÔN THÊ CỦA THẦN CHẾT

VƯƠNG QUỐC DARKLAND.....

- Thừa Nữ hoàng, Thái tử đã đến...

- Cho nó vào

- ...

- Con đến rồi sao! Mẹ gọi con đến đây có chuyện cần nói. Con đã đủ trưởng thành để làm một thần chết thực thụ và kế thừa ngai trị vì Darkland, tuy mẹ con ta nhiều lần tranh chấp về chuyện bắt ép con lấy vợ nhưng hôm nay ta quyết định sẽ cho con cơ hội tự do chọn lựa. Vì thế con hãy mở hội Tuyển Phi đi!
 - Mẹ à...
 - Không nói nhiều
 - Chẳng khác nào mẹ đang bắt con lấy vợ đấy thôi, con không hề thấy cái gì là tự do cả...
 - Thưa Nương Nương, tôi nghĩ hãy làm theo ý Thái Tử đi ạ, nếu không mẹ con lại cãi vã lẫn nhau, dù sao cũng chỉ là thời gian ngắn nên Người hãy để Thái tử tập sống tự lập, cũng có thể để cậu ấy vừa vui chơi vừa chọn vị hôn thê, Nương Nương nghĩ thế nào ạ?
 - Zon, người đừng nói chuyện nhảm nhí nữa, nếu lấy hôn thê là con người thì mọi chuyện rất rắc rối, ta không muốn con trai ta lại đi lên vết xe đổ của mình... .Vả lại năng lực của nó còn quá yếu, nó chưa phải là một Thần chết thực thụ, nếu nó cứ trẻ con như thế khó mà ta chiều theo ý nó được. Cha mẹ đặt đâu thì con phải ngồi đó
 - Mẹ, dù sao đi nữa con cũng không làm theo lời mẹ đâu, con không cưới Nen cũng không thích hút máu. Con không hiểu những thứ đó có gì hay ho mà mẹ lại muốn con làm
 - Nếu không có máu thì con sẽ mãi không bao giờ hoàn thành được một nửa hồn Thần chết của con đâu
 - Được thôi, nếu mẹ không cho con làm việc con thích thì mãi mãi Darkland này sẽ không bao giờ có người kế thừa
 - Con...
 - Nương Nương, Người hãy để Thái tử vui chơi lần này nữa đi ạ! Khi trở về thần nhất định sẽ khuyên Thái tử nghe theo Nương nường mà
 - ...
 - Được rồi, xem như lần này ta lại thua con! Ta sẽ cho con toại nguyện. Nhưng nếu con trái ý ta thì hậu quả con sẽ tự gánh lấy
 - Vâng
 - Tuy nhiên con không được sử dụng phép thuật bừa bãi tránh chuyện bại lộ, ta sẽ luôn theo dõi con nên con hãy mang Gương Black theo bên mình
 - Con biết rồi, cảm ơn mẹ, khi có lệnh gọi con sẽ quay về. Nhưng xin mẹ cho Lui theo con được không?
 - Được rồi, Lui hãy chăm sóc Thái tử cẩn thận, đừng để nó gây chuyện nếu không người khó mà tránh tội
 - Thần tuân lệnh, tạ ơn Nữ Hoàng.....
- Cuộc du ngoạn thế giới loài người của “Thần chết ăn chay” và “Vệ sĩ ham hố”

2. Chương 1

CHAP 1: CUỘC GẶP GỠ QUÁI DỊ

“Mẹ ơi cô Hương lấy 2 phần gà, bà Hạnh lấy năm cái hamburger còn chú Hai gọi 1 hộp mì Ý! Haizz một quá mẹ ơi, cho con li nước lạnh đi! Phì phèo phì phèo!” mồ hôi tôi nhễ nhại vì trời nắng gắt

“Đây thưa cô nương, coi con gái mẹ kìa” mẹ vừa bưng cốc nước đến vừa lấy tay áo thấm mồ hôi trên trán cho tôi, mẹ mình lúc nào cũng vậy, luôn dịu dàng và chu đáo

“Được rồi mẹ, con tự lau cũng được, mẹ mau đi làm thức ăn đi kẻo muộn”

Khoảng nửa tiếng sau...

“Mau đi giao rồi về ăn trưa nha con!” mẹ tôi đẩy cửa ân cần dặn dò

“Con biết rồi mà, con đi nha mẹ” nói xong tôi phóng xe ra hẻm bên giao hàng

“Haizz, sao hôm nay nắng thế nhỉ, giao thức ăn xong rồi ngồi đây nghỉ một tí” tay tôi cầm que kem ngồi bệt xống cái ghế đá của công viên. Trời nóng mà ăn kem thì còn gì bằng. Không biết dạo này mấy đứa nhóc ở viện mồ côi sao rồi, chắc phải tranh thủ chủ nhật này đến đó dạy võ sẵn tiện thăm tụi nó luôn, há há, ai mà lương thiện giữ ta!!!

“Cạch cạch cạch....”

“Tiếng gì thế nhỉ? ...À không, chắc nóng nực quá nên mình nghe lộn thôi”

“Cạch cạch cạch....”

“Lại nữa, hình như nó phát ra từ nắp cống trước mặt mình”

“Cạch cạch cạch....”

“Chuột cống hả, hay gián?”

- Thái tử à, nhẹ nhẹ thôi!

- Grừ, người tìm đâu ra cái lỗ chó này zậy?

- Hêhê! Hay để thần lên trước xem xét tình hình, Thái tử cứ ở yên đây nhá!

- Nói nhiều quá! Lên lẹ đi

“Hình như mình mới vừa nghe được tiếng người thì phải. Ồ, cái nắp cống đang nhô lên kìa. Oái có hai con mắt nữa. Á, nó thụt xuống rồi” tôi nuốt nước bọt cái ực lại gần nắp cống, tôi ngồi chồm hổm ngó qua ngó lại, nhìn tới nhìn lui. Gần 1 phút rồi không có tiếng động lạ gì cả. Tôi ghé sát lỗ tai xuống nắp cống, lấy tay gõ cóc cóc, lên tiếng:

“Có ai ở dưới đó không?” tôi hỏi khề

- Suyt! Im lặng đi

“Có ai ở dưới đó thiệt hả?”

- Dạ không...! Oái ! Ừm...ừ...

Thật là khả nghi. Tôi quát to hơn:

“Ai ở dưới đó zậy???” Ở hình như tôi có cảm giác có người đang nhìn mình. Oái, mọi người trong công viên đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Tôi giả điên làm người sửa nắp cống. Cúi thấp người xuống, cố tình lớn tiếng:

“Cái nắp này có trục trặc gì rồi” tôi đưa tay vuốt vuốt cảm nhằm đánh trống lảng.

Haizz, mặc kệ đi, chắc là mấy người sửa ống cống hay hút hầm cầu gì đó thôi, không quan tâm. Tôi đang định quay người bỏ đi thì từ dưới nắp cống nhô lên một người đàn ông ăn mặc kì dị, quần áo đen thui lù từ trên xuống dưới, đáng vẻ hấn ta lùn tùn, rụt rè lại đứng trước mặt tôi:

“Cô gái, nếu cô đã biết hết rồi thì tôi cũng không dấu nữa. Thật ra tôi là Thần chết kiêm hậu vệ của Thái tử, chúng tôi từ Darkland đến đây...”

- Trời ơi, chưa đánh mà khai rồi

Từ dưới nắp cống phát ra tiếng nói khe khề. Người đàn ông trước mặt tôi lại rụt rè lên tiếng:

“Thái tử, người mau lên đây đi, cô ấy biết hết rồi” ông này đang tự kỉ sao? Mà tôi biết hết cái gì chứ? Zời ạ, cái quái gì đang xảy ra zậy nè? Thái tử sao? Thần chết hả?

Một người con trai có tầm vóc khá bảnh bao cũng ăn mặc kì dị không kém gì cái tên tự nhận là “hậu vệ” từ dưới cống trèo lên. Tôi đang lơ ngơ chẳng biết chuyện gì, nghiêng đầu bên này, ngả đầu bên kia thì cái tên “thái tử” đã bước đến cốc mạnh vào đầu tên “hậu vệ” với bộ mặt căm phẫn. Shock quá, tôi lên tiếng:

“Bộ mấy người đang quay phim Enchanted phần 2 hả?”

“Cô gái, 2 bệnh nhân cô nói đâu?” các bác sĩ chạy đến chỗ tôi còn mang theo cả đồ nghề nữa

“Hả...dạ...họ đã chạy mất rồi” tôi ấp a ấp không biết giải thích ra sao

“Có thấy gì đâu” một bác sĩ giáo giắc nhìn chung quanh tìm, nói

“Này cô bé, chúng tôi rất bận, hằng ngày có biết bao bệnh nhân cần chúng tôi. Nghe tin báo của cô chúng tôi đã cấp tốc chạy đến nhưng cuối cùng lại...thôi bỏ đi. Khoan đã, không lẽ cô cũng là...” một bác sĩ trông rất trẻ tuổi, khuôn mặt điển trai nhìn tôi ngờ vực. Không lẽ anh ta nghĩ tôi bị thần kinh sao. Thiệt tình, bộ trông mình giống bị khủng lắm hả, tức quá đi

“Tôi xin lỗi vì sự việc này nhưng thật là tôi không có như anh nghĩ đâu, tôi rất bình thường không bị thần kinh đâu mà lo, tôi đang là sinh viên đại học năm 2 của trường Đại học Khoa học, Xã hội và Nhân văn đó, đây là chứng minh nhân dân, anh xem cho kĩ đi. Đúng là làm ơn mắc oán mà. Anh bị bệnh nghề nghiệp nặng lắm rồi đó” tôi bực dọc phân bua

“Thôi được rồi, nếu nói sai thì cho tôi xin lỗi. Nhưng tôi mong rằng cô sẽ không tái diễn một lần nữa” nói xong anh ta quay ngoắt mặt bỏ đi.

“Nè...Ồ...hax ...mình tức chết mất, không được tiền thưởng lại còn bị sĩ nữa. Hax, đúng là xui xẻo” tôi vừa đi vừa lầm bầm, tức đến phát điên. 2 tên khủng kia biến đâu rồi không biết. Đúng là không hiểu nổi, tự nhiên xuất hiện đâu ra 2 tên khủng khủng điên điên nói chuyện tào lao, cái gì mà Thái tử với Thần chết gì đó, đúng là trốn viện có khác, lần sau đừng để tôi nhìn thấy 2 anh không thì biết tay tôi. Khoan đã, hình như mình vừa giẫm lên một vật gì đó. Tôi nhấc chân lên, cúi người xuống nhặt vật mình vừa đạp phải, tôi có linh cảm đó là vật rất quan trọng, không biết là gì đây ta....

(đón xem chap 2)

Trả Lời Với Trích Dẫn

3. Chương 2

CHAP 2: CHỈ MỘT BƯỚC CHÂN LÀM NÊN ĐỊNH MỆNH

“ Gì đây nhỉ? Là một cái gương sao? Oái! Mình đạp bể nó rồi, của ai đây ta? Mà sao gương lại có màu đen thùi lù thể này, vậy thì làm sao mà soi được chứ? Hình như có người đánh rơi nó thì phải. Thôi, mặc kệ!” tôi cầm cái gương đáng thương vừa mới bị tôi đạp bể lên sấm soi rồi vứt nó về chỗ cũ

“Ừa, xe máy của mình đâu rồi ta?” tôi giáo giắc tìm chiếc xe máy giao hàng của mình

“Rõ ràng là hồi nãy dựng ở đây mà!” kì thiệt, xe mình đâu rồi

“Khoan đã, hồi nãy mình để nó ở đây ngồi ăn kem, sau đó thì gặp 2 tên điên từ dưới cổng chui lên, sau đó thì nói chuyện, sau đó thì...”không lẽ...

“ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Mất xe rồi! Trời ơi là trờiiiiiiiiiiiii! Không lẽ hồi nãy mình rượt 2 tên kia ăn trộm cướp mất rồi háaaaaaaa! ÁAAAAAAAAA! Tức quá đi, trừ cho chết cái con, thằng nào dám cướp xe mình! Trời ơiiiiiiiii! Cũng tại 2 tên trời đánh kia hết đó, mai mốt tốt nhất là tránh mặt mình đi, nếu không...” tôi tức đến bốc khói lên đầu, đứng giữa công viên gào thét mặc ọi người nhìn tôi như kẻ điên. Đúng là, người thì ngồi đây công viên thể này mà thấy ăn trộm không ai la lên một tiếng, thật là vô tâm quá mà! Tức thiệt, cầu ai mốt nhà mấy người có bao nhiêu cái xe đều mất hết lun! Tôi tức quá nhảy đồng đồng, giận cá chém thớt quên mất cái gương ban nãy bị tôi đạp cho vỡ vụn thành từng mảnh, trông chẳng ra manh giáp nào cả

“Zời ạ! Về nhà biết ăn nói thế nào với mẹ đây, hôm nay là cái ngày quái quỷ gì thế không biết, ngày mai phải ăn chay mới được!!!” tôi lê từng bước chân mệt mỏi trên con đường về nhà, quần áo thì xóc xếch, đầu tóc bù xù, vừa đi vừa cảm râm, nhìn bộ dạng tôi lúc này không biết nhìn giống con gì đây trời! Thoáng một cái tôi đã lết được cái xác không hồn về nhà, lúc này là 6h. Mẹ tôi đang đứng trước cửa tiệm ngóng tôi. Huhu, mẹ ơi con có tội! Vừa thấy tôi, mẹ chạy vội ra với vẻ mặt lo lắng:

“Con đi đâu mà giờ này mới về? Hồi trưa con ăn cơm ở đâu, sao không gọi điện thoại về nhà báo một tiếng? Ủa mà xe con đâu? Sao con lại đi bộ?” mẹ liên tục đưa ra những câu hỏi làm tôi càng thấy tội lỗi hơn

“Dạ,...mẹ...mẹ ơi...con...mất xe rồi...” tôi ấp a ấp úng, cúi gằm mặt xuống, nhắm tịt 2 con mắt chờ cái đánh trời giáng của mẹ. Ủa mà sao không ai đánh mình zậy kia!

“...” tôi ngẩng đầu lên nhìn mẹ với cái mặt cún con năn nỉ thường ngày

“Vào nhà đi, vào nhà rồi nói” mẹ trầm giọng xuống, khoanh 2 tay đi vào nhà trước. Trời ơi, lần này tôi tiêu thiệt rồi, chưa bao giờ thấy mẹ nghiêm túc đến thế! Tiêu rồi, sắp tới giờ tử hình rồi!!! Tôi bước vào nhà đã thấy mẹ ngồi khoanh tay trên chiếc ghế giành cho khách, hôm nay Happy Day đóng cửa sớm thì phải

“Con ngồi xuống đây mẹ hỏi chuyện cái” giọng mẹ vẫn trầm

“...” tôi im re chỉ biết làm theo lời mẹ

“Chuyện là như thế nào? Kể từ đầu đến cuối ẹ nghe”

Tôi kể hết mọi chuyện và đương nhiên câu chuyện sẽ không thiếu những lời sỉ vả 2 tên khùng trời đánh và tên trộm đáng chết kia. Mẹ nghe xong nhìn tôi trân trân. Hic, chắc mẹ zận quá không thốt nổi nên lời rồi, ax ax

“Thôi bỏ đi, dù sao con cũng làm chuyện tốt, nhưng ít nhất cũng phải gọi điện báo về nhà ẹ đỡ lo chứ!” tôi có nghe lộn ko zậy trời, mẹ quả trách nhưng lời nói rất ư dịu dàng, hihi, thoát chết rồi. Mẹ thật thương tôi, vậy mà tôi lại lo chuyện bao đồng mà mất của. Hic, con xin lỗi mẹ

“Con xin lỗi mẹ, vậy còn chiếc xe tình sao đây mẹ, mình có nên báo cảnh sát không?” tôi hối lỗi

“Thôi khỏi đi, báo thì cũng đâu chỉ thêm phiền phức. Chuyện chiếc xe thì để mẹ tính, không sao đâu, con tắm rửa đi rồi ăn tối, chắc con đói lắm rồi!” mẹ hiền thật, còn mình thì tồi thật

“Dạ, mẹ ơi, cho con xin lỗi nhá! Hêhê!” tôi cười ranh mãnh chọc ẹ đỡ buồn

“Cái con nhỏ thói thây này, tối ngày chỉ biết phiền lòng mẹ, đúng là trẻ con hết sức” mẹ mắng đùa tôi âu yếm

“Hehe, zậy thì con gái thói thây của mẹ đi tắm đây, mẹ nấu cơm cho con đi con đói lắm rồi!” tôi được đà làm tới luôn, dùng hết tất cả năng khiếu bẩm sinh xu nịnh mẹ

“Tắm nhanh đi”

“Dạ”

“Haizz, cuối cùng cũng thoát nạn, mất chiếc xe rồi không biết từ nay giao hàng bằng thứ gì đây. Đúng là không có ngày nào xui bằng hôm nay. Mối thù này, mình sẽ không quên đâu, ĐỪNG ĐỂ TA GẶP LẠI 2 NGƯỜI, đây chính là lời cảnh cáo cuối cùng đây!” tôi vừa tắm vừa lèm bèm

“Mẹ ơi, ăn cơm thôi,... ủa mà mẹ đang xem gì thế?” tôi thắc mắc hỏi

“Đang xem thời sự”

- Vào chiều ngày hôm nay, có 2 người đàn ông mặc quần áo màu đen xuất hiện ở các công viên hái hoa, bứt cỏ bờ bãi. Một cảnh tượng kì lạ hơn là người dân xung quanh khu vực đã quay được hình ảnh họ dồn những thứ đó vào miệng ăn một cách ngon lành. Đây là một số video thu thập từ những người đi đường...

- ...

“Zời, ai mà điên thế nhỉ?” tôi buồn cười

“Cái con nhỏ này, người ta đói quá biết làm sao được, không có gì ăn thì phải ăn cây cỏ thôi. Nhưng mà trông họ cũng không đến nỗi tệ, nhất là cậu con trai kia kia, trông cũng đẹp trai đấy chứ...” mẹ tôi làm bình luận viên thời sự

“Đâu? Đâu mẹ?” tôi nghe thấy trai đẹp 2 mắt sáng hoắc, nhìn về phía ti vi

....

....

....

“Rầm...” tôi đập mạnh cái bàn, đứng phắt dậy

“Hai...hai...tên đó chính là 2 kẻ khủng mà chiều nay con gặp...”

“Đúng rồi, chính là bọn họ” tôi ngạc nhiên đến mức 2 con mắt thao láo ra nhìn đăm đăm cái màn hình, máu bắt đầu dồn lên não...

- Lực lượng công an khu vực đã dò hỏi họ và cho biết họ đang tìm kiếm “gương thần” nhưng không thấy và cũng vì đói nên họ ăn “cỏ xanh”. Sau khi quay lại những hình ảnh kì lạ của họ, lực lượng công an đã đích thân đưa họ đến bệnh viện Nhiệt đới kiểm tra nhưng họ nhất định bỏ trốn. Hiện nay lực lượng cảnh sát đang truy tìm họ khắp nơi vì sợ họ lại tiếp tục phá hủy cây cỏ ở các công viên. Sau đây là tin tức thế giới...

“Wahahahahahaha, hahahahahaha, ahahahahaha, thật tội nghiệp nhưng mà cũng rất đáng đời, hahahahaha. Đáng lắm, bây giờ thì trở thành tội phạm truy nã rồi, ahahahahahaha...” tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, vui sướng không biết kể sao cho hết

“Cái con nhỏ này, họ đâu phải là người ăn cắp xe con, tại sao phải nhấn tâm đến thế” mẹ ỳnh cho tôi một cái rờ đầu vào đùi, lên tiếng bênh vực cái bọn xấu xa

“Ui da... Mẹ à làm sao mẹ hiểu được nỗi nhục của con chứ, con đã bị xem là con khủng chỉ vì muốn giúp đỡ bọn họ thôi đó!” tôi vừa xuyết xoa, vừa biện minh ình

“Thôi đi! Con gái con đũa gì mà chẳng có ý tứ gì cả, cười một cách vô duyên lại còn tâm địa độc ác” mẹ lại mắng mình

“Con mà độc ác thì bọn họ là xấu xa đó” tôi lèm bèm mắng nhiếc bọn họ

“Nói gì nữa đó”

“À không, dạ con có nói gì đâu, ăn cơm đi mẹ!” im re từ đây

Sáng hôm sau...

Con dậy thì mở quán giúp mẹ, mẹ đi sang Bác Năm, chiều mẹ sẽ về, con chỉ cần hâm cơm lên là được, đồ ăn mẹ để sẵn trong kệ. Yêu con!

Tôi vừa bỏ ra khỏi phòng thì nhìn thấy mẫu giấy nhấn của mẹ dán trên tủ lạnh

“Hôm nay là chủ nhật sao? À đúng, hôm nay là chủ nhật!” tôi xé tờ lịch rồi lảo đảo đi về toilette đánh răng rửa mặt. Haizz, lười quá, thôi mình không ăn sáng đâu, mở cửa tiệm sớm vậy

“Cạch cạch ... ỳnh” tôi quay cái bảng “close” lại thành “open”, mở cánh cửa ra

“Áaaa... cái quái gì thế này! Giật cả mình” vừa mở cửa đập vào mắt tôi là 2 tên mặc đồ đen nhìn như côn đồ, phản xạ tự nhiên tôi la toáng lên vì hết hồn. Mà khoan, nhìn cho kĩ đã, 2 tên này là...A, thì ra là 2 thằng khủng ngày hôm qua. hehehehe, muốn tự đào mồ chôn mình đây mà, lần này 2 người chết chắc, muốn tự chui đầu vào hang cộp chứ gì

“2 tên khủng kia, muốn tới tìm chỗ chết hả?” sau một hồi “suy xét” lại quá khứ, tôi đứng thẳng người, khoanh 2 tay lại cho ra dáng đại ca, dẫu môi lên “chào những vị khách hàng đầu tiên”

“Đúng là chịu không nổi 2 người, trước khi tôi lại nổi điên thì 2 người mau chạy trước đi. Nhưng mà sao 2 người biết được nhà tôi?” kiểm được cơn tức giận thì tặc tồ tôi lại nổi lên

“Tôi muốn tìm thì không khó đâu!” tên cao ráo hình như cũng muốn gây sự, hất dẫu môi ngược về phía tôi

“Ừm, không khó!” tên lùn kế bên a dua theo

“Phải, đến đúng lúc lắm, chuyện tôi mất xe 2 người tính sao đây?” tôi không vòng vo mà nói thẳng vào vấn đề luôn

“Hả? cô bị mất xe hả? Ủa, mà xe là gì?” tên lùn xấu xí xí xọn xen vào

“Cô mất xe là việc của cô, còn tôi đến đây là hỏi chuyện về chiếc Gương thần” tên “Thái tử” vẫn cứng đầu chối tội

“Nè, anh có biết là tại ai mà tôi bị mất xe không hả? Không có chiếc xe đó thì làm sao mà mẹ con tôi buôn bán chứ” kiêu chết không nổi nữa rồi

“Tại sao cô lại hét lên với tôi, ai biểu cô tài lanh lo chuyện bao đồng để rồi mất xe, lại còn đổ thừa. Tội tôi còn chưa hỏi tội cô chuyện cô nghĩ bọn tôi bị điên nữa đó, lại còn gọi cho bệnh viện tâm thần mới ác chứ” tên cao ráo cũng tức điên lên la vào mặt tôi. Ủa hẳn biết rồi sao, khủng thì phải đưa đến nơi chữa bệnh khủng chứ, lại còn dám mắng mình à

“Anh trốn viện thì phải đưa anh trả lại vào bệnh viện chứ, không lẽ anh muốn tôi mang 2 anh về nhà mình nuôi dưỡng chăm sóc à. Đúng là khủng nên nói chuyện cũng điên theo” tôi tức quá rửa thẳng mặt anh ta

“Nè, con nhỏ kia. Dám nói tôi bị khủng hả? Biết tôi là ai không mà dám ăn nói bất kính kiểu đó” hẳn ta tức điên lên suýt nữa thì ầu mà chết

“Anh đang hét vào mặt ai thế hả? Bất kính hả? Anh nghĩ mình là ai chứ. Tôi đã nghĩ anh bệnh hoạn nên không chấp, mà anh còn đứng đây mắng ai thế?” lúc này tôi chỉ muốn bay lại quật cho anh ta 1 đòn

“Cô...”

“Thôi thôi, 2 người đừng cãi nhau nữa có gì thì từ từ nói. Chuyện cái gì đó của cô mất thật sự không phải lỗi của chúng tôi đâu. Với lại chúng tôi đến đây để hỏi về chiếc Gương Black chứ không có ý đến cãi nhau đâu mà!” tên lùn này giờ sợ đến mức cảm như hén thấy chúng tôi cãi nhau dữ dội quá hẳn bèn “liều mạng” ra can ngăn

“Việc gì phải nói lí với cô ta” tên mỏ nhọn kia lại muốn gây gổ. Hax, đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

“Anh...anh đúng là đồ khủng mà” tôi tức suýt nữa thì sùi bọt mép

“Thôi mà! Cho tôi xin đi! Giữa ban ngày ban mặt, chúng ta vào nhà rồi nói” tên kia lại khuyên nhủ

“Không được”

“Không thích”

Tôi và cái tên xấu xa kia đồng thanh phản bác

“Quán của tôi mới mở mà đã gặp 2 người khách xui xẻo như các người, chắc ế cả ngày luôn. Không tiếp” tôi cương quyết “đuổi khách”

“Cô tưởng chúng tôi muốn vào quán cô lắm chắc, đường đường là Thái tử mà tôi lại vào cái nơi này sao? Sớx, đi thôi Lui” tên kia dẫu môi khinh bỉ quán tôi, đúng là to gan thật

“Đúng, vậy thì mau đi đi, đúng là làm mất mĩ quan của Happy Day mà!” tôi tiếp tục sửa soạn

“Được” anh ta lại phách lối ra về bất cần

“THÔIIIIIIIIIIIII! MẤY NGƯỜI COI LỜI NÓI CỦA TÔI LÀ CÁI GÌ HẢ???” tên lùn chịu không được, nổi dậy “khởi nghĩa”. Tôi và tên cao ráo hoảng hốt nhìn cái người đang lên cơn

“Thái tử, Người nên nhớ chúng ta đến đây không phải để gây sự mà là để tìm đồ, Người hiểu ý thần nói chứ?” tên lùn hạ giọng xuống nhưng trong lời nói đầy ẩn ý đe dọa

“Ừ...ừ...hiểu...hiểu rồi...” tên “Thái tử” gì đó hoảng hốt đến mức nói ấp a ấp úng

“Còn cô chủ quán, chúng tôi đến đây cũng không phải để cãi nhau với cô, cô cũng hiểu đúng chứ?” vẫn cái giọng nói và vẻ mặt “dịu dàng”

“Gật...gật” tôi gật cái đầu. Công nhận, tên này khi lên cơn đáng sợ thật, suýt nữa thì tôi lòi tim ra ngoài vì tiếng la thét thanh của hắn. Đúng là một con người vừa khủng vừa kinh dị

“Ok, vậy chúng ta vào quán ngồi nói chuyện nhé!” nói xong ông ta nhẹ nhàng đi trước, tông cửa lao vào thẳng quán tôi. Ủa mà tại sao mình phải nhượng bộ ta? Happy Day là nhà của mình mà? Thôi, dù sao mình cũng là người lịch sự, anh ta đã nói thế rồi thì cũng nên nói chuyện đàng hoàng, giờ này cũng chưa có khách đâu. Tôi ra hiệu bằng mắt “mời” cái tên không biết trời cao đất dày kia vào nhà.

“Thật ra chúng tôi đến đây là để hỏi cô về việc ngày hôm qua. Trong lúc chúng tôi bỏ chạy bọn người ở bệnh viện thần kinh hình như có làm rơi đồ, đó là một chiếc gương được treo lên bằng dây tơ màu đỏ nhìn như Kim Bài, mặt gương có màu đen, chúng tôi đã tìm kiếm khắp công viên nhưng không thấy, không biết cô nhìn thấy nó không?” tên lùn ôn tồn hỏi han, làm như cái gương ấy quan trọng lắm vậy! Ủa, khoan...

“Sao giống chiếc gương hôm qua bị mình đập bể tan tành zậy ta?” tôi lẩm bẩm

“HẢ???”

“CÁI GÌ???”

Hai tên ngồi đối diện há mồm tròn mắt nhìn tôi như người ngoài hành tinh, đồng thanh thế nhỉ?

“Cô...cô...vừa...vừa...nói cái...cái...cái...gì...gì?” tên cà chớn sững sốt đến mức lưỡi lú vào nhau, nói cà lăm lăm. Còn tên kia thì...bị đơ rồi. Lạ thật, cái gương vô ích đó có soi được cái gì đâu, đen thui thui lùì việc gì bọn họ phải shock đến thế?

“Thì hôm qua tôi đi trên con đường của công viên, đang tức điên lên vì các anh nên không để ý đập bể một cái gương. Sau đó, tôi còn bị mất xe, tức không chịu nổi tôi nhảy đồng đồng lên ai biết được vô tình cái gương bị tôi đập cho tan nát... .Bộ cái đó là của 2 anh hả?”

“Trời ơi...ơi...ơi...ơi” tên lùn kia choáng quả xủ luôn. Còn tên cao ráo mặt đang từ từ “đổi màu”

“Cô có biết cái gương đó quan trọng đến thế nào không hả” màu cam

“Không có nó thì không thể định vị được chỗ để trở về Darkland đâu” màu tím

“BỘ CÔ LÀ KINH KONG HAY SAO MÀ GƯƠNG THẦN CŨNG ĐẬP BỂ ĐƯỢC ZẬY HẢ?” màu đỏ đen

“Tôi...tôi có biết...gì đâu. Mà...mà chẳng qua chỉ là cái gương thôi, nó lại còn đen thui thui lùì chả làm được trò trống gì hết, bể rồi thì mua cái mới có sao đâu. Tưởng quý giá lắm” tôi cũng không chịu kém cạnh quát vào mặt anh ta mặc dù biết mình đã sai – tính cách bẩm sinh

“Vả lại cũng vì 2 anh mà tôi không có xe để đi giao hàng, huê thôi” tôi tiếp tục cãi cố

“CÔ TƯỚNG CÁI ĐÓ LÀ THỨ MUA ĐƯỢC ĐÓ HẢ ĐỒ KINH KONG, Ở ĐÂY CÔ CÓ TÌM LÒI 2 CON MẮT CŨNG KHÔNG CÓ ĐÂU. CÁI ĐÓ LÀ GƯƠNG THẦN CHỨ CÓ PHẢI CÁI GÌ ĐÂU MÀ NÓI NGHE DỄ DÀNG QUÁ HA. MẮT CÁI ĐÓ RỒI THÌ LÀM SAO TÔI TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG VỀ XỨ SỞ THẦN CHẾT ĐÂY HAAAAA???” anh ta sổ nguyên một tràng “rửa xả diễn thuyết” vào mặt tôi

“BỘ ANH TƯỚNG TÔI KHÔNG BỊ MẤT ĐỒ CHẮC, BỘ ANH LÀ CON GÁI HAY SAO MÀ DỪNG ĐẾN GƯƠNG HẢ? CÁI XE CỦA TÔI CÒN MẮC TIỀN HƠN NỮA ĐÓ” tôi la làng lên cho bằng anh ta

“ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG MUA ĐƯỢC RỒI MÀ, ĐÚNG LÀ ĐỒ CHÂN VOI” anh ta phỉ báng mình kia, tức hộc máu

“NÈ, HẾT KINH KONG RỒI LẠI ĐẾN CHÂN VOI, CÒN ANH LÀ CÁI ĐỒ TRỐN VIỆN ĐÓ, ĐÚNG LÀ BỆNH HOẠN HẾT SỨC”

“TÔI ĐÃ NÓI TÔI LÀ THẦN CHẾT, LÀ THÁI TỬ ĐÓ ĐÚNG LÀ ĐIẾC ĐẶC MÀ”

“Anh là Thần chết sao? Zậy sao tôi có thể thấy anh được, 6 tháng tôi kiểm tra định kì 1 lần, mạnh khỏe như trâu ko lẽ tôi sắp chết nên mới thấy được anh à!” tôi hạ giọng xuống mĩa mai

“Hứx, ở vương quốc chúng tôi muốn cho con người thấy không phải là chuyện khó đâu. Nhưng riêng tôi không cần dùng phép thuật cô cũng có thể nhìn thấy bởi vì đó là năng khiếu bẩm sinh” anh ta lại khoác lác nữa rồi

“Được, cứ cho là anh không trốn viện, zậy anh chứng minh mình là thần chết đi, làm được đi rồi hăng tít”
tôi thách thức anh ta

“Được thôi, nếu tôi làm được cô tính gì về chuyện cái gương thần”

“Nếu anh làm được tôi sẽ tìm cách kiếm đường về nhà cho anh, đền bù lại cho anh thỏa đáng. Còn nếu anh không làm được thì phải thực hiện 1 điều kiện của tôi”

“Được, quân tử nhất ngôn” tôi và anh ta ngoéo ngón út lại

“Đóng dấu” đồng thanh

....

(Đón xem chap 3)

4. Chương 3

CHAP 3: CHUYỆN CHÀNG CHUN VÀ NÀNG NHƯ CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU

“Được, hãy xem đây. Tách...” anh ta vừa làm phách vừa búng tay một cái. Oáiiiiii...Áaaaaa...Hắn ta đâu rồi...Ếeee...Ực...

“Anh...anh...anh...đi...đi đâuuu...r...rồi...? Ực” tôi choáng quá miệng lắp ba lắp bắp nói cà lăm lăm. Anh ta đâu rồi? Ghê quá, đừng nói đây là phép thuật biến hình của anh ta ấy nhá?

“Tôi vẫn đang đứng trước mặt cô nè, bây giờ thì đằng sau, bây giờ thì ở trên trần nhà” anh ta cứ nói thao thao bất tuyệt làm tôi cũng xoay đầu ngoẹo cổ theo anh ta. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này???

“Anh...anh...đừng...đừng...c...có đùa...nữa...nữa mà” tôi bắt đầu run lẩy bẩy, nói ngọng lú ngọng lo, nuốt nước bọt ừng ực, đầu óc quay mòng mòng. Chuyện gì vậy trời, không lẽ...không lẽ...anh ta là.....thật???

“Bình”

“Áaaa”

Đột nhiên anh ta xuất hiện ngay trước mặt tôi, giật mình tôi la lên bài hải

“Sao? Đã thấy được phép thuật của thần chết ta chưa?” anh ta hỏi tôi với cái vẻ mặt đắc ý

“A...a...anh...là...là...là...thầ...thầ...chết chết...chết thiệt...hả...hả?” mặt mày tôi xanh lè xanh lét, mất cảm giác toàn thân

“Ô hô! Tôi nói rồi mà cô không tin, lại còn dám phỉ báng tôi nữa” anh ta vênh váo

“Zậy...zậy...anh...anh...th...thử...biến...biến hình...th...thành con...con heo xem sao?” tôi ngoan cố thách thức

“Ồ...ơ...cái đó thì không nằm trong phạm vi phép thuật của tôi! Mặc dù là Thái tử nhưng tôi chỉ biết phép tàng hình, phép tốc độ, phép bay lượn thôi, chắc tại tôi không hút máu con người nên mới yếu, chứ nếu tôi muốn hút thì người đầu tiên tôi hút là cô đó!” anh ta lên mặt cảnh cáo tôi

“Anh...anh...m...muốn gì ... đây?” tôi kinh hãi quá, suýt nữa thì ngã

“Nói vậy thôi, chứ còn lâu tôi mới làm theo ý mẹ, cô yên tâm đi, tính mạng của cô sẽ không bị tôi cướp đi đâu?”

“Zậy còn tên hậu vệ của anh? Liệu hắn có...có...”

“Hắn cũng là 1 Thần chết ăn chay nhưng nếu không sử dụng phép thuật cô sẽ không thể nhìn thấy hắn được đâu. Lui là một vệ sĩ có phép thuật chiến đấu rất cao do thừa hưởng từ cha tuy nhiên hắn rất nhút nhát và hiền lành nữa, không như mấy kẻ ở Darkland. Lui là người bạn duy nhất của tôi đó” hắn ta đang ra dáng đàn anh

“Không...không...không thể tin được. Ở đời mà cũng có mấy chuyện như phim zậy hả? Không đâu, chắc chắn là mình đang mơ thôi, phải đúng rồi. Tuệ Như ơi, mày mau tỉnh...tỉnh lại đi. Chát...chát” tay chân tôi rụng rời, không dám tin đây là sự thật, tôi lấy 2 tay tát mạnh vào má mình, miệng lẩm bẩm nói sầm

“Có choáng thì cũng không thể thay đổi được sự thật đâu, ai biểu cô đâm nát Gương Black của tôi làm gì để tự chuốc họa vào thân” anh ta luôn miệng đứng nhắc lại cái “lỗi tày trời” ấy của tôi

“Không...không tin...nổi nữa mà...Chuyện này chỉ xảy ra trong phim thôi chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây. Hơơ, hơơ, mình điên rồi, chắc là học nhiều quá nên bị hội chứng hoang tưởng thôi, hơơ, hơơ, Như à, tỉnh lại mau, đừng mơ nữa, tỉnh lại, tỉnh lại. Này, anh rảnh không, néo tôi một cái đi, mạnh vào!” tôi đưa ra 1 đề nghị điên rồ

“Grư...” anh ta chấp nhận yêu cầu tha thiết của tôi, dùng hết sức bình sinh véo vào má tôi một cái như muốn trả thù

“Ui da...á...a” tôi đau quá la làng lên như cháy nhà

“Sao? Là thật hay mơ đây Kinh Kong?” anh ta cười đùa đắc ý, nét mặt nham nhở nhìn tôi

“Cám ơn... à không. Sao vậy nè, thật à, không phải mơ sao?” mắt tôi lơ đãng, chao đảo ngồi bịch xuống ghế. Tôi còn chưa kịp thu hồn về thì anh ta đã lên tiếng:

“Đừng quên thực hiện lời hứa của cô đó! Dám kêu Thái tử ta đây là trốn viện hả, cho chưa!” anh ta khoanh tay đứng mắng tôi

“Hơ...hơ...” cái tên lùn tũn mơ màng tỉnh dậy

“Tỉnh rồi sao?” tên “đáng sợ” hỏi một cách lạnh lùng

“Ừa, cô ta sao vậy?” hình như tên lùn đang hỏi về mình thì phải

“Hêê, cô ta đờ rồi, ta vừa mới cho cô ta chiêm ngưỡng phép tàng hình của mình, xem xong choáng quá đờ luôn” tên cao kể lại

“Huhuhuhuhuhuhu, làm sao đây, bây giờ làm sao về nhà được đây??? Huhuhuhuhuhu, hichichichic...” tên lùn rên khóc

“Yên tâm đi Lui, cô ta đã hứa tìm đường về nhà cho chúng ta rồi, không sao đâu” tên cao an ủi

“Nếu kiếm được thì hay rồi!”

“Người nói vậy là sao?” tên cao hơi bất ngờ bởi câu nói vừa rồi

“Nếu chúng ta còn giữ chiếc gương thần thì đường xuống Darkland vẫn còn, nhưng nếu nó bể rồi, thì chúng ta sẽ bị kẹt ở đây luôn đó Thái tử à, huhuhuhuhuhu” tên lùn vừa “thuyết minh” vừa rên khóc

“CÁI GÌ?”

“HẢ?”

Câu nói của hắn ta khiến tôi choáng tỉnh, còn tên “Thái tử” sững sốt đến nỗi há hốc mồm. Cái gương bị tôi đập bể hình như đã bị người dọn rác trong công viên vứt rồi chứ làm sao còn được nữa, 1 đêm rồi cơ mà! Haizz, lần này thảm rồi

“Bộ Thái tử không biết chuyện này à, bây giờ thì chỉ còn cách ngồi đây đợi người của Darkland đến đón về thôi. Phen này chúng ta sẽ không yên ổn với Nương nương đâu” tên lùn mặt méo xẹo than khóc “mãnh liệt”

Nghe xong, tên “Thái tử” cũng ngồi bịch xuống cái ghế đối diện với tôi

“Nếu tôi mà không được đi rong chơi nữa, tôi sẽ không tha cho cô đâu” tên “Thái tử” gườm tôi cảnh cáo

“Ai mà biết cái gương ấy quan trọng với các anh đến thế” tôi thì thào trong miệng, phụng phịu

“Vậy từ nay chúng ta ăn gì, uống gì, ở đâu đây Thái tử?” tên kia lại tiếp tục rên rỉ

“CÔ, CÔ PHẢI CHỊU TRÁCH NHIỆM HOÀN TOÀN VỀ SỰ VIỆC NÀY, CÓ BIẾT CHƯA HẢ?” tên đối diện quát thẳng mặt tôi không tương tiếc

“Tại sao tôi phải chịu trách nhiệm chứ, sao không trách cái gương của các anh ấy, nó chui vào dưới để giày tôi chứ tôi có cố tình đạp đâu” tôi phân bua

“Cô lại còn dám nói thế nữa hả, muốn ăn chưởng không?” anh ta quát to đe dọa tôi

“Ồ..ờ..ờ...ờ thì xin lỗi, ĐƯỢC CHƯA?” tôi xin lỗi mà cứ như đang muốn cắn người

“Tôi không biết đâu, bây giờ cảnh sát đang lùng sục chúng tôi, nên chúng tôi sẽ ở lại đây lẫn trốn, cô phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về sự việc này” tên “Thái tử” cao giọng đòi hỏi

“Không được” tôi phản đối quyết liệt

“Tại sao?” 2 tên cùng đồng thanh

“Tôi sống chung với mẹ, còn phải buôn bán nữa. Trong 1 căn nhà bé tí mà chứa 2 gái, 2 trai thì còn ra thể thống gì nữa. Tôi hứa sẽ cố gắng tìm chỗ ở cho các anh chờ người đến đón nhưng nhất định không được ở nhà tôi”

“Được, tùy cô, muốn sao cũng được nhưng cô tuyệt đối không được chối bỏ trách nhiệm đâu đấy. Bây giờ thì cô đã hiểu chuyện tày trời mà mình gây ra rồi chứ gì” anh ta lại lên mặt hăm dọa

“Nhưng tôi cũng thiệt hại về tài sản chứ bộ, cũng vì đuổi theo 2 anh mà xe tôi bị ăn trộm lấy mất, bộ 2 anh cũng tính chối bỏ trách nhiệm à?”

“Cô...” tên cao lại muốn cãi nhau

“Thôi được rồi, dù sao thì chúng tôi cũng là nguyên nhân khiến cô mất xe. Cô muốn gì cứ nói” tên Lui gì đó nãy giờ mới lên tiếng

“Này, ở đây không tới phiên người quyết định đâu đấy” tên Thái tử trợn mắt cảnh cáo

“Thôi mà Thái tử, dù sao chúng ta cũng vì chúng ta mà cổ mới mất xe, Thái tử nên nhượng bộ 1 chút để giữ hòa khí” tên Lui nhẹ nhàng khuyên bảo

“...”

“Được, zậy nói mau đi, muốn gì?” lại phách lối nữa. Anh mà không phải thần chết tôi đã quát cho anh hộc máu từ lâu rồi, đúng là cay cú mà

“Vây anh thay thế xe máy, đi giao hàng cho Happy Day đi, zậy thì chúng ta xem như huề. Còn anh thì làm việc trong nhà bếp. Thấy sao hả?” tôi đưa ra 1 đề nghị quái ác nhưn gcũng thông minh đấy chứ

“Được đó, tôi thích làm bếp nhất, ahahahaha. Thái tử chịu đi mà dù sao tốc độ của Người cũng rất mạnh mà, không lẽ không bằng xe máy gì đó sao?” tên lùn vừa háo hức, vừa năn nỉ ỉ ôi tên Thái tử chảnh chệ

“Không đời nào, đường đường là Thái tử của Darkland mà lại đi giao hàng cho 1 quán ăn chỗ con người sao? Các người đang tính bôi nhọ danh dự của tôi à?” tên Thái tử cương quyết không chịu

“Thái tử ơi, bây giờ bị truy nã rồi, không thể đi rong chơi đâu ạ, hay mình cứ làm việc tạm ở đây chờ ngày được về nhà, nha, nha, đi mà, đi mà Thái tử!!!” tên hậu vệ vừa dùng hết lời ngon tiếng ngọt năn nỉ, vừa lắc lắc cánh tay của tên Thái tử suýt suýt nữa thì gãy

“Được rồi, nhưng phải cho tôi một nơi ở tốt, ăn uống đầy đủ” cuối cùng cũng chịu

“Ok, vậy thì tôi sẽ chịu trách nhiệm về 2 anh. Còn 2 anh chịu trách nhiệm về chiếc xe của tôi xem như huề”

“HAY QUÁ!!!” tên lùn nhảy cẫng lên vui sướng vì được làm việc mình yêu thích. Haizz không ngờ cũng có lúc Tuệ Như mình xui xẻo đến mức này

Tôi gọi điện thoại cho nhỏ Huyền – cô tiểu thư gia đình giàu có và cũng là best friend của tôi, nhỏ và anh trai nhỏ từng sống riêng trong 1 căn nhà cùng với quần gia nhưng từ sau khi anh nhỏ đi du học, nhỏ bị bắt về nhà ở với bố, mẹ còn bà quần gia cũng trở về căn biệt thự ấy luôn, để lại căn nhà và tất cả đồ dùng. Mấy

lần nhỏ rủ tôi qua đó ở chung để nhỏ lại được sống riêng nhưng tôi không chịu, haizz bây giờ muốn căn nhà không biết nhỏ có cho ko ta?

- Alô, Huyền hả? Như đây! Căn nhà đó Huyền cho Như mượn được không?

- Chi vậy, bộ Như tính sống một mình hả?

- Không phải, Như có...2 ông anh họ từ dưới quê lên làm việc cho quán nhà Như, nhưng nhà Như nhỏ quá chứa không nổi nên tính thuê căn nhà trống đó của Huyền. Nếu Huyền không chịu thì Như đi mượn nhà khác, không sao đâu! (nói vậy cho lịch sự thôi chứ thật sự là rất có sao đó, huhu)

- À! Thì ra là vậy, vậy thì Như cứ dùng tự nhiên đi, khỏi phải trả tiền dù sao Huyền cũng không định ở đó. Nhưng ba Huyền đang định bán nó, để Huyền nói với ba là cho bạn mượn, vậy hen?

- Ủm, vậy thì tốt quá, cảm ơn Huyền nhiều, nghỉ hè zui zẻ nghen!

- Ủm, Như cũng vậy (Như mà zui được mới lạ đó)

- Bye

- Bye

Tút...tút...tút...

“Sao rồi?” tên Thái tử tò mò hỏi

“Tôi mượn được rồi, tí nữa đợi mẹ tôi về tôi sẽ nói với mẹ chuyện 2 anh làm không công ở đây, xong tôi sẽ dẫn 2 anh đến đó, cũng gần đây thôi đi bộ là tới à”

“Này, không công nghĩa là sao? Không có lương à?” tên Thái tử phản bác

“Xem ra anh cũng biết nhiều về nơi chúng tôi quá đấy chứ?” tôi khen 1 cách mỉa mai

“Đương nhiên, Thái tử của chúng tôi đã đi không sót một xó xỉnh nào của Darkland rồi đó, thế giới người cậu ấy cũng đã từng đến một lần nên biết khá là nhiều, nhưng đáng tiếc lần đó là đi lên nên bị Nữ hoàng bắt về, lần này cậu ấy đã chiến đấu tinh thần quyết liệt lắm Nữ hoàng mới chiều theo đó” tên hậu vệ đứng ra ca ngợi Thái tử của mình, làm tên kia tha hồ mà đắc ý

“Bộ Nữ hoàng gì đó dữ lắm hả?” tò mò, tôi hỏi

“Không chỉ giữ thôi đâu, bà ấy là Thần chết duy nhất có thể lấy mạng con người bất kì địa điểm, bất kì thời gian. Dù cho cô có bình an đến mấy bà ấy mà muốn giết cũng không phải là chuyện khó đâu!” tên lùn thì thầm

“Vậy có khi nào bà giết chết tôi tại tôi đập bể gương thần gì đó không?” tôi sợ hãi hỏi. Hichic, thú thật, tôi sợ nhất là bị die đó

“Cũng có thể lắm! Hihi!” tên lùn cười nghịch ngợm

“Mà khoan, chúng tôi vẫn chưa biết gì về cô, cô tự giới thiệu về mình đi!” tên lùn tò mò hỏi về lí lịch tôi

“Các anh biết để làm gì?” tôi không muốn nói, liếc xéo bọn họ

“Thôi, vậy để tôi giới thiệu trước. Tôi là Lui, 29 tuổi là 1 Thần chết ăn chay kiêm hậu vệ của Thái tử, tôi rất ghét hút máu người và rất thích làm bếp. Thái tử, tới Người giới thiệu kìa” tên ấy lấy cùi chỏ huých huých vào kẻ bên cạnh

“Chun, 22 tuổi” anh ta lạnh lùng giới thiệu một cách cộc lốc

“Hóa ra 2 anh lớn tuổi hơn tôi, tôi là Trần Tuệ Như, 20 tuổi” tôi cũng đành phải giới thiệu tí vậy

...

(còn tiếp)

5. Chương 4

CHAP 4: CHỊU TRÁCH NHIỆM KHỔ THẬT!

“Ai thế nhỉ?” tên lùn ngó ra ngoài cửa hỏi làm tôi và cái tên chảnh chệ kia cũng quay đầu lại nhìn. Thôi chết, là mẹ, sao mẹ về sớm thế nhỉ?

“Này, này. Đó là mẹ tôi đấy, 2 anh ăn nói cho cẩn thận đừng để lộ chuyện, tốt nhất là tôi nói gì các anh chỉ cần gật đầu theo là được rồi, mẹ tôi mà ngất xỉu thì 2 anh chết chắc với tôi đó” tôi trốn mắt cảnh cáo

Gật...gật...

“Mẹ, sao mẹ về sớm thế? Con tưởng chiều mẹ mới về?” tôi ra cửa đón mẹ hỏi han

“Ừ, mẹ tính sang bác Năm mượn ít tiền để mua xe đi giao hàng nhưng bác gái nhập viện rồi, không có ai ở nhà hết. Giờ mẹ về lấy ít đồ rồi vào bệnh viện chăm sóc bác gái luôn. Ủa mà ai ở trong nhà thế kia?” mẹ nói một hồi nhìn vào nhà ngạc nhiên hỏi

“À...dạ...đó là. Ồi mẹ ơi...” chưa gì mẹ tôi đã đẩy cửa vào nhà làm tôi hết cả hồn

“Cúi chào...”

“Các cháu là... .Hình như các cháu là 2 người hôm qua lên ti vi đúng không?”

“Mắt tròn xoe...”

“À...ừm...dạ đúng rồi đó mẹ. Hôm qua con tưởng họ bị điên nên mới gọi tới bệnh viện nhưng thật ra không phải vậy. À...à là...họ là Việt kiều mới về nước đó mẹ,...tại...à...tại vì gia đình họ đã chết hết rồi...cha mẹ họ bị họ hàng tham lam giết hại còn cướp cả căn nhà nên họ mới phải trốn về đây tránh bị truy sát...tại...tại hôm qua làm rớt chiếc...chiếc nhẫn gia truyền xuống cống nên họ mới chui xuống nhặt thôi ạ...dạ đúng là vậy đó mẹ...” con xin lỗi mẹ, vì sợ liên lụy đến mẹ nên con phải nói dối thôi, tha thứ cho con

“Gật...gật...” (a dua)

“Thật thế hử! Tội nghiệp các cháu quá, vì thế mà phải ăn cỏ sao?”

“Gật...gật...”

“Chắc các cháu đang đói lắm hử? Thôi các cháu ngồi đi, cô đi làm vài món ăn nhanh cho các cháu rồi mình nói chuyện sau!” mẹ lại nổi máu từ bi rồi

“À, dạ khỏi đi mẹ, con đã cho họ 2 cái burger rồi” tôi vội ngắt lời, cho họ ăn chỉ tổ tốn kém, tốt nhất là nhìn đói đi

“Nhìn tôi cay cú...”

“Vậy sao? Vậy thì tốt rồi, à mà sao 2 cháu tìm được đến đây? Không lẽ các cháu đã làm lành với Tuệ Như nhà cô rồi hử?”

“Dạ, họ tình cờ nhặt được giấy tờ tùy thân của con đánh rơi ở công viên nên đem đến đây trả lại, dù sao cũng là hiểu lầm thôi mà mẹ” hichic, hiểu lầm mới lạ đó mẹ

“Nhìn cay cú” (tập 2)

“À mẹ ơi, thật ra là hiện nay họ vừa phải trốn sự truy lùng của cảnh sát, vừa phải trốn sự truy sát của bọn xấu xa kia, nên con nghĩ hay là chúng ta cho họ làm việc tạm ở đây để lánh nạn được không mẹ?” tôi giả điên làm bộ nhân hậu

“Nhìn cay cú” (tập 3)

“Nhưng nếu làm việc ở đây, các cháu tính làm công việc gì?”

“Mẹ không biết đấy thôi, anh này chạy rất nhanh, tốc độ còn hơn cả xe máy nữa...ừm...à...đúng rồi anh ta được rất nhiều giải thưởng. Còn anh này nấu ăn rất giỏi, tuy còn trẻ mà đã làm một đầu bếp lớn bên Mĩ rồi đó mẹ...hêhê...” tôi quảng bom khí thế

“Có thật là cháu chạy nhanh hơn xe máy không vậy?” mẹ tôi ngờ vực trước tràng chém gió oanh liệt của tôi

“Dạ...Gật gật...” tên “tốc độ hơn xe máy” khẳng định

“Thấy chưa, nếu để anh ta giao hàng thì chúng ta không cần phải mua xe nữa! Mẹ thấy sao?” tôi đành phải “ca ngợi” tài năng của tên đó vậy, hichic

“Nếu vậy thì quá tốt rồi, thật ra cô thường phải về quê chăm sóc bà ngoại Tuệ Như nên hay bỏ tiệm lại cho nó quản lí, nhưng nó lại bận học nên Happy Day này cũng hiếm khi mở cửa, tại nó đang nghỉ hè chứ nếu đến khi nhập học cô cũng không biết xoay xở làm sao, có các cháu ở đây thì cô yên tâm rồi. Vả lại trông các cháu cũng lương thiện, hiền lành nữa” ôi! Tôi mắc ói quá

“Dạo này cô cũng đang tính thuê nhân viên, có các cháu ở đây thì tốt quá rồi, vậy các cháu muốn cô trả lương bao nhiêu, tiền nhiều thì chắc cô không có rồi, hay cô trả các cháu mỗi tháng 1 triệu được không?” cái gì? Trả lương sao? 1 triệu lộn hả???

“Mẹ ơi, thật ra các cậu ấy chỉ làm việc ở đây xem như lán nạn thôi mà, mẹ không cần phải trả lương đâu, có trả thì họ cũng không lấy đâu, đúng không 2 anh?” tôi trợn mắt đe dọa

“Dạ được đó cô ạ, 1 triệu đối với chúng cháu cũng không ít quá đâu, cảm ơn cô đã trả lương” tên Thái tử chết bầm nãy giờ im re, lên tiếng

Cái gì??? Anh ta dám cãi lời tôi hả? Lương sao? Anh ta đang đền bù thiệt hại cho tôi hay đang bắt tôi đền bù vậy? Hax, nói vậy mình bị lỗ sao? Các anh chết chắc thiệt rồi.

“Các cháu thật tốt, vậy từ mai các cháu làm việc ở đây được chứ?”

“Dạ vâng” anh ta đáp lễ phép đến nỗi tôi chỉ muốn đục thẳng vào mặt anh ta.

“Cô ơi, cháu không lấy lương đâu ạ!” tên lùn nãy giờ đứng im re hành sự theo nét mặt của tôi cuối cùng cũng lên tiếng. Nói như hần con nghe được, ít ra cũng biết sợ

“Sao thế?” mẹ tôi nhìn theo ánh mắt của hần thì bắt gặp tôi đang phùng mang trợn má, mẹ gườm tôi một cái rồi nói

“Các cháu không cần quan tâm đến Tuệ Như đâu, nó trước giờ là vậy, tâm địa độc ác” mẹ mắng mình sao?

“Mẹ à, bọn họ không cần trả lương đâu ạ...”

“Con im ngay, cũng chính con kéo các cậu ấy vào làm nhân viên thế tại sao lại không thích trả lương cho người ta, lại còn nói là hiểu lầm, rốt cuộc con muốn thế nào?” mẹ nổi giận kìa, hichic. Con cũng đâu có muốn dính vào bọn họ. Thôi im đi cho chắc ăn

“Hơơ,...” tên Chun cười gian trá, được lắm, từ ngày mai xem ta hành hạ các người thế nào! Tức thiệt! 2 người đừng hòng sống sót! Trả lương sao? Trần Tuệ Như này nhất định sẽ làm cho các người một đi mà không trở lại. Grừ...

“Nhưng mà các cháu sẽ ngủ ở đâu?” mẹ tôi lại quan tâm

“Dạ, Tuệ Như đã thuê nhà cho chúng cháu rồi ạ” WHAT? Tên thối thầy ấy dám kêu tên mình hả? Hần nghĩ hần là ai mà dám gọi thẳng thừng cái tên đẹp đẽ của mình. WHAT? Dám lè lưỡi nhạo báng tôi hả?

“Anh...” tôi tức hộc máu

“Tuệ Như...” mẹ lại gườm tôi. Im (tập 2)

“Vậy thôi, chúng cháu chào cô ạ, bây giờ Tuệ Như phải đưa chúng cháu qua chỗ ở, ngày mai chúng cháu sẽ đến làm đúng giờ ạ!” đúng là, lễ phép đến nỗi da gà, không đúng với bản chất anh ta gì hết, gớm thiệt. Mà khoan, tôi với anh ta làm gì thân thiết đến mức gọi tên nhau cơ chứ, hết ơn lạnh cả người, ra khỏi nhà thì biết tay tôi. Tôi chào mẹ rồi vòng 2 tay đi ra ngoài trước.

“NÀY.....” mặt mày tôi đỏ tía tai, gân cổ gào lên như sư tử gầm khiến 2 tên kia mặt mày xanh lè xanh lét

“Cô...cô...cô la...la la...la cái...cái gì?” kẻ thù ko đội trời chung của tôi kinh hãi đến mức ấp a ấp úng

“Tôi đã dặn 2 anh chỉ được gạt đầu thôi mà, bộ sợ cái miệng lên da non hay sao mà nói nhiều quá vậy? Lại còn đòi tiền lương nữa, chẳng phải đã nói là trả nợ tôi chiếc xe rồi hay sao mà còn lấy tới 1 triệu lăm? Còn nữa, tôi với anh là cái gì của nhau mà dám gọi tên tôi thẳng thừng như vậy, bắt đắc dĩ lắm tôi mới đành phải cục nợ như 2 anh thôi, chứ có tra tấn tôi cũng không muốn liên quan gì tới 2 người đâu! Đúng là xui xẻo quá đi mất!” tôi tức quá, đứng “xả” hết luôn

“Tôi có đòi tiền lương đâu, mẹ cô trả lương cho tôi chứ bộ, tôi ngu hay sao mà không lấy. Với lại, tôi đường đường là Thái tử chứ có phải người phạm tội như cô đâu mà phải nghe cô sai khiến. Tôi với cô chẳng liên quan gì đến nhau nhưng trước mặt người lớn bộ cô không biết ăn nói cho lịch sự hả? Hay là cô muốn tôi kêu cô là Kinh Kong?” anh ta cũng gân cổ lên “xả” lại vào mặt tôi

“Anh...”

“Sao?...”

“THÔI, 2 NGƯỜI CÓ IM ĐI CHƯA, GIỮA ĐƯỜNG CẢI NHAU NHƯ VẬY CÒN RA THỂ THỐNG GÌ NỮA. ĐIẾC TAI CHẾT ĐI ĐƯỢC!!!” tên Lui này giờ chịu trận đành phải nổi dậy “khởi nghĩa”. Hình như cứ mỗi lần tôi và hắn ta to tiếng là tên Lui lại phải nổi trận lôi đình thì mới yên ổn được. Cũng khổ thân hắn thiệt

“Biết...biết...biết rồi!”

“Được...được rồi!”

Tôi và tên Chun đều phải chịu nhượng bộ trước “con diên” của tên hậu vệ đáng sợ. Đi bộ một hồi, chúng tôi không ai nói chuyện với ai, bầu không khí yên lặng đến đáng sợ. Ồ, đến nơi rồi sao?

“Kia rồi!” tôi chỉ ngón tay vào căn nhà kiểu dáng kia. Bước đến trước cánh cổng, tên Lui hỏi:

“Không có chìa khóa làm sao mà vào được?”

“Ừa...ờ ha...sao bây giờ?” haizz, mình vẫn hậu đậu như ngày nào

“Bởi vậy mới nói: đầu to mà óc như trái nho mà” tên Chun đáng ghét đứng mĩa mai tôi

“Nhà bạn tôi cách đây rất xa, làm sao đây?” tôi bắt đầu rối trí không biết làm thế nào. Á, khoan đã, hắn ta là Thần chết, không lẽ không mở được ổ khóa bên trong sao. Không, không được, tuyệt đối không được, mình đang làm mặt lạnh với hắn nhất định không nhờ vả đâu, với lại, nếu hắn không mở cửa được thì cho hắn ngủ ngoài đường, liên can gì tới tôi. Ấy chết, không được, tôi đã lỡ hứa sẽ chịu trách nhiệm rồi. Sớm biết thế này, hồi sáng tôi giả diên như không quen biết 2 người bọn họ cho rồi, phiền phức quá đi

“Tránh ra!” tên Chun ra lệnh. Sớx, tại sao tôi phải tránh ra chứ, ở đây không có Thái tử gì hết, chỉ có Tuệ Như thông minh nhất thế giới, xinh đẹp tuyệt trần ta thôi, đừng hòng ra lệnh. Tôi đứng ì ra đó, cứng đầu, giả diên không nghe hắn nói gì

“Này, này, cô mau tránh ra để Thái tử tôi mở cửa kìa” Lui khuyên can tôi

Hắn ta đòi mở cửa sao? Cũng được, vậy thì may ra tôi mới tránh. Tôi né sang bên phải 3 bước

“Còn không mau che lại” lại ra lệnh nữa

“Ở đây làm gì có ai mà phải che lại” tôi gân cổ cãi cố

“Phải, không có ai cả nhưng chốc nữa nguyên xóm này sẽ kéo đến tại cái miệng như loa phóng thanh của cô đó” hắn ta quay lại sửa soạn tôi

“Anh...”

“Thế nào?...”

“Chết...quên mất” tôi và hắn ta cùng đồng thanh. Tên Lui này giờ nhượng bộ không nói gì, bây giờ mà chúng tôi lại la làng lên thì chết chắc. Phải công nhận tên hậu vệ ấy nổi diên lên đáng sợ thật. Tôi đành phải ngoan ngoãn đứng đằng sau tên Chun che cho hắn

“Vù...Được rồi, vào thôi” tiếp tục ra lệnh. Chỉ trong 1 giây mà hắn đã mở bung được cái ổ khóa sao? Đúng là không phải người có khác

“À quên” đột nhiên tên Chun đứng khựng lại

“Lẽ ra, hồi nãy tôi phải để cô phá ổ khóa chứ, tôi quên mất cô là Kinh Kong, KINH KONG đó” đúng là tôi với hắn không hòa thuận được một giây phút nào mà

“ANH NÓI CÁI GÌ? NÓI LẠI COI? CÓ NGON THÌ NÓI LẠI ĐI?” tôi kiềm chế không nổi, gào lên giữa đường

Chết rồi...

...im re

...im re

Tôi và tên Chun rón rén bước vào nhà bỏ lại sau lưng ánh mắt hình viên đạn của Lui

“Hả?” 3 người đồng thanh

“Vẫn còn một cánh cửa nữa sao? Bộ cất kho báu hay sao mà lăm cửa thế hả?” tên Chun la lên

“Vù...Haizz, cuối cùng cũng vào được nhà” sử dụng phép thuật (tập 2)

“WOWWWWWW!!!!” tôi và Lui mồm miệng há hốc nhìn căn nhà có nội thất vô cùng hoành tráng. Tất cả những thứ đắt tiền như sofa, tivi LCD, dàn âm thanh, chậu hoa phong thủy,... đều có đầy đủ trong phòng khách. Không phải vậy chứ, không có ai ở mà đồ đạc vẫn còn sao, lại sạch sẽ nữa chứ, đúng là nhà giàu có khác

“WOWWWWWW!!!! Nhà bếp gì mà khủng thế!” tôi kinh ngạc đến 2 con mắt muốn lòi ra ngoài, mặc dù là bạn thân với nhỏ Huyền nhưng thật ra tôi chưa bao giờ bước chân vào ngôi nhà này cả, hồi nhỏ ta còn sống ở đây, mỗi lần sang đây chơi, chỉ đứng ngoài cửa hoặc ra quán nước nói chuyện thôi tại anh trai nhỏ khó tính lại thích sự yên tĩnh nên tôi cũng không dám làm phiền. Bây giờ mới tận mắt chứng kiến cái “hang ổ” phô trương của nhỏ. Tuy căn nhà không lớn lắm nhưng nội thất bên trong thật sự rất tuyệt, gian nào cũng có máy lạnh, tầng 1 cũng là tầng cao nhất trong ngôi nhà, gồm 3 phòng ngủ và 1 nhà tắm. Đúng thật là đầy đủ tiện nghi

“Sời, thua xa cung điện của tôi” tên Chun nói một cách khinh bỉ. Đúng là chẳng hết sức. Nhà người ta đẹp như vậy mà chê, tuy bề ngoài nhìn không có gì lộ liễu nhưng bên trong khác hẳn, nhà riêng của nhỏ còn như vậy, không biết căn biệt thự của nhỏ ra sao đây? Đúng là tiểu thư tập đoàn Huyền Minh có khác

“...có phone kìa Như, có phone kìa Như...nhắc máy đi...có phone”

-Alô, Huyền gọi Như có chi không?

- À, Huyền chỉ muốn hỏi Như khi nào 2 anh họ Như đến ở thôi, khi nào đến phone cho Huyền để Huyền qua đưa chìa khóa cho

-Bây giờ tụi Như đang ở nhà Huyền nè!

- Hả? Ủa sao mở cửa được vậy?

-À...a...ừm...à thì Như sợ làm phiền Huyền nên kêu người làm chìa khóa đến

- Ừ, vậy thì thôi. À mà bọn Như không cần phải tổng vệ sinh đâu, chỉ cần làm vệ sinh hằng ngày là được rồi, tại hằng tháng sẽ có người đến lau dọn nhà nên nói anh Như khỏi làm chi ắc công

- Hèn gì thấy nhà sạch quá trời luôn

- À mà như nè, trong cái cái tủ ở phòng gần ban công có quần áo của anh Huyền để lại đó, mấy bộ đó tuy là hàng hiệu nhưng lỗi mốt rồi nên Như vứt đi đùm Huyền luôn nha còn nếu thích thì cứ đưa cho anh Như mặc đi, sao cũng được

-Vậy hả? Vậy thì hay quá, cảm ơn Huyền nhiều nha. Bữa nào nhớ ghé chơi đó! Bye

- Ủhm , bye

“Công nhận nhạc chuông điện thoại của cô hời hợt thiệt, to y chang cái miệng của cô zậy đó, suýt nữa thì tôi té lều vì thứ đó đó” tên Chun đáng ghét lại lèm bèm

“Sao anh không té chết luôn đi còn suýt làm gì?”

“Sớx”

“Sớx”

Tôi với hần kênh nhau

“Đi lên đây tôi cho anh cái này” tôi “ra lệnh” cho hần lên lầu. Vừa lên tới đã nghe thấy tiếng tên Lui:

“Wow, mấy bộ trang phục này đẹp lạ ghê!” hình như hần thấy rồi thì phải

“Đó là mấy bộ đồ hàng hiệu của anh hai bạn tôi đó, nhìn chắc 2 anh mặc vừa” tôi thuyết minh thêm

“Thật vậy hả?” tên Lui phấn khích

“2 anh mặc thử xem”

“Đường đường là Thái tử mà tôi lại đi mặc mấy thứ thừa này sao? Không mặc” tên Chun cương quyết không mặc

“Tùy anh, nếu anh cứ mặc cái bộ quần áo đen thùi lù này thì nay mai cảnh sát cũng sẽ tìm ra thôi” tôi trêu ẻo anh ta

“Đúng đấy Thái tử, mấy bộ này trông cũng không tệ. Này, Người mặc thử bộ này xem sao, tôi thấy rất hợp với Người đó” nói xong tên Lui quảng cho hần một chiếc áo và một cái quần trong cũng “style” lắm

...

...

“Wow, anh Lui mặc bộ này trông hợp quá!” Lui bước ra với 1 chiếc áo sơ mi sọc ca rô trắng-đen và chiếc quần jean dài màu xanh đậm

...

...

...

“Thái tử, trông Người...trông người...”

“Sao? Không hợp à? Thấy chưa, đã nói là không phải phong cách của tôi rồi mà”

“Không...RẤT ĐẸP TRAI LÀ ĐẲNG KHÁC, phải không cô Tuệ Như?”

“Có...có...có gì đâu mà đẹp...bình...bình thường thôi mà” tôi ập a ập ứng

“Tôi thấy rất đẹp mà! Không hổ danh là “Thần chết hút hồn” tên Lui càng khen thì mặt hần càng vênh váo. Haizz, chắc giờ này hần bay lên tới tầng thứ 9 rồi. Nhưng mà, trông hần cũng...cũng hơi...hơi đẹp trai đấy chứ...”

Chúng tôi xuống nhà bếp:

“Tủ lạnh trống không rồi” tôi mở cửa tủ lạnh ra thấy chẳng còn gì cả

“Cô định tính sao đây? Từ hôm qua tới giờ chúng tôi chưa được ăn gì cả? Vậy mà có người còn nói khoác cho tụi tôi ăn 2 cái bur...bur gì đó nữa chứ. Cô đi mua thức ăn giành cho con người về đây đi” tên Chun này thích ra lệnh cho người khác thật đấy. Đúng là bệnh hoạn mà, không mua thức ăn con người không lẽ mua thức ăn cho động vật hay cái “cổ đen” quái quỷ gì đó của anh ta à!

“Tôi biết rồi, 2 người ở đây đi, tôi ra chợ, đừng có phá nhà người ta đó, biết chưa?” tôi dặn dò 2 người bọn họ

“Cô cứ yên tâm, tôi không có thói quen phá đồ người khác như cô đâu! Đi thông thả” nói xong tên Chun đi ra phòng khách nằm dài trên ghế sofa. Cầu trời cho có cơn gió độc nào đó thổi qua cho anh biết mặt. Đồ Chun chết bầm

...

(to be continue...)

6. Chương 5

CHAP 5: CUỘC DU NGOẠN THẾ GIỚI LOÀI NGƯỜI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU

Trên đường đi chợ:

“Mình sao thế này, tại sao thấy hần mặc đồ con người thì mặt mình nóng ran lên. Trước giờ mình rất mê trai đẹp nhưng mấy tên cà chớn như hần thì đừng mơ, có đẹp cỡ nào cũng không làm Tuệ Như ta chết mê chết mệt được đâu. Nhưng mà, trông hần... Hơ, thôi bỏ đi, không nghĩ tới hần nữa. Nên cho bọn họ ăn gì đây ta..., ừm... .A! ăn miến xào cua đi, dù sao mình làm món đó là ngon nhất. Ok, zậy đi” tôi lại lên cơn nói chuyện 1 mình. Bây giờ mua càng cua rồi còn mua nấm, mua miến nữa. Đúng rồi, còn phải mua ít trứng để tủ lạnh, sữa nữa. Haizz, sao nhiều thứ zậy trời, cái túi tiền mình dành dụm bao lâu nay...Huhuhu...Khổ thân tui chưa...

...

...

...

Sau một hồi làm “bà nội trợ đảm đang” tôi xách 2 tay dùm đề bao nhiêu là thứ. Chưa kể còn phát sinh thêm chanh, ớt, gia vị, hành ngò, cà chua... “Nặng chết được, mình chỉ sắm 1 lần này thôi, lần sau bọn họ muốn ăn thì tự mua, bây giờ đi làm rồi, mỗi tháng được mẹ trả tới 1 triệu lượn. Xem như mình chịu trách nhiệm mua thức ăn cho bọn họ lần này vậy. Hic, thiệt thòi quá đi à!!!” tôi lèm bèm

“Te...tò...Te...tò...” tôi đặt một bịch đồ xuống đất, lấy tay nhấn chuông

...

“Cô về rồi à, sao cô mua nhiều thứ vậy, để tôi xách giúp cô nha!” đương nhiên, người có thể nói năng tử tế vậy không ai khác ngoài Lui

“Cám ơn anh” tôi cảm kích

“Về rồi sao, làm đồ ăn lẹ đi, tôi đói rồi” cái tên cà chớn ngồi như ông tướng ra lệnh cho tôi

“Này, tôi là con sen của anh đó hử, không giúp một tay còn ngồi đó sai khiến. Muốn rửa mặt bằng cà chua không? Các anh cũng không được ngồi thanh thản chờ ăn đâu, mau ra đây học cách nấu nướng cho giống con người nè!” tới phiên tôi ra lệnh. Hơh!

“Lui, cậu giỏi bếp núc, ra mà học tập đi để còn nấu cho tôi ăn nữa” đúng là chết tiệt mà tên Chun trốn viện, chỉ giỏi sai khiến người khác

“Nhưng...”

“...” tên Chun trợn mắt

“Dạ vâng, thần xin tuân lệnh” Lui ngoan ngoãn nghe lời

“Sớx, đúng là chỉ biết ngồi chờ ăn. Tôi chống mắt lên xem, sau này không có Lui anh sống thế nào!” tôi mỉa mai hần ta

“Cô lo ỉnh trước đi đồ Kinh Kong” hần lại chọc điên tôi

“Được thôi, đồ trốn viện” đừng hòng tôi chịu thua nhé

“Cô...”

“Lui chúng ta đi nấu ăn thôi!” tôi đảo ngược tình thế, giành phần thắng về tay. Hahahahaha!!!

“Được, tôi học rất nhanh sẽ không làm cô thấy phiền phức đâu. Hihi!”

“Sời! 2 người ăn ý thật đấy nhỉ!” tên xấu xa kia lại mỉa mai

“Này, anh không nói có ai bảo anh câm không?” tôi quay đầu lại giận dữ quát hấn

“Đúng đấy Thái tử, người đừng chọc cô Tuệ Như nữa mà!” Lui cũng phải lên tiếng can ngăn hấn, nhưng cũng đôi chút rụt rè nên cậu ta chỉ nói lí nhí

“Thôi, mặc xác hấn đi. Chúng ta học món đầu tiên nhá, đây cũng là món tôi giỏi nhất đấy – miến xào cua!!!” tôi quảng cáo tài nghệ của mình

“Hoan hô!!! Cuối cùng mình cũng được vào bếp rồi! hahahaha!!!” Lui mừng rỡ, reo lên như con nít

“Được rồi, cái này gọi là nắm. Nắm có nhiều loại nhưng trong món này chúng ta sẽ dùng nắm linh chi và nắm đông cô. Thứ màu đen đen, tròn tròn này là nắm đông cô. Đây là hành ngò, sau khi rửa sạch thì thái nhỏ. Còn đây là miến, miến trong, dai hơn bún và hủ tía, cũng rất ngon nữa. À, mà ở dưới đó làm thức ăn có nêm nếm gia vị không?” sau một hồi giới thiệu tất cả các nguyên liệu, tôi hỏi

“Cô Tuệ Như ơi, ở dưới đó chúng tôi sống nhờ máu mà. Chỉ có tôi và Thái tử là ăn cỏ và hoa đen thôi”

“Ồ ha! Cũng đúng, không lẽ nêm nếm máu à!” tôi lẩm bẩm

“Đúng là ngu hết chỗ nói!” tên kia lại chõ mũi vào

“Này tên Chun kia, anh có tin tôi cho anh một dao không hả?” tôi lên cơn thịnh nộ, hét lên từ trong nhà bếp vọng ra. Sau khi nghe lời đe dọa hùng hồn của tôi, tên Chun bèn im phăng phắc. Cũng có biết sợ nữa cơ đấy! Đúng là Thần chết cùi mía mà!

“Nghe cho kĩ đây, tránh để nhầm lẫn nhá! Đây là muối, còn cái kia là đường, cái đen đen kia là tiêu, phải xay ra thì mới dùng được, thứ này là hạt nêm cũng giống như bột ngọt vậy dùng để nêm canh. Còn đây là nguyên liệu quan trọng nhất: càng cua. Chúng ta sẽ luộc lên trước rồi mới xào, miến cũng vậy. Bây giờ thì anh đi rửa nắm đi, rửa cả hành ngò và càng cua nữa. Khi rửa thức ăn phải cho ít muối vào nước rửa cho sạch sẽ, nhớ rồi chứ?”

“Được rồi, tôi đi rửa ngay” Lui nghe theo lời tôi, cầm 2 gói nắm, càng cua và hành ngò ra bồn rửa

...

“Xong rồi” sau một hồi ỉ ạch rửa thức ăn, Lui cũng làm xong

“Để tôi xem, ừm được lắm. Lại đây, xem này, đây là cái nồi, cái chảo, đĩa, chén, đũa, muỗng” tôi vừa nói vừa chỉ tay vào những vật dụng để trên kệ

“Luộc hoặc nấu canh thì phải dùng nồi, xào hoặc chiên thì phải dùng chảo, nấu xong thức ăn thì phải để vào đĩa, ăn cơm thì phải dùng chén, gấp thì dùng đũa, múc thì dùng muỗng. Riêng múc canh thì phải dùng cái này, bới cơm thì phải dùng cái này. Anh nhớ rồi chứ?” những vật dụng treo trên giá đều được tôi giới thiệu hết cho Lui

“Ừm, tôi nhớ hết cả rồi. Ồ, nhưng cơm là cái gì?” anh ta ngu nghệ hỏi lại tôi

“À...ừm...cái đó tôi sẽ nói sau với anh!” tôi bối rối trước câu hỏi của Lui

“Ừk” Lui gật đầu

“Bây giờ, anh lấy cho tôi cái nồi, bỏ nước chừng lưng nồi rồi đem lại đây”

“Đây”

“Ừk, bây giờ anh đặt nó lên cái bếp này. Nhấn cái nút đỏ đó, rồi nhấn cái nút ở giữa này” tôi chỉ vào cái bếp từ ở trước mặt anh ta

Lui răm rắp làm theo lời tôi. Sao trông mình giống bếp trưởng quá zậy ta! Hêhê!!!

“Anh bỏ vào nồi mấy bó miến này rồi chờ khoảng 20 phút”

Tíc...tắc...tích...tắc...

“Đủ thời gian rồi đó, anh lấy cái vá này vớt hết miến ra rồi trút vào cái tô này cho ráo nước. Vớt xong thì khoan tắt bếp, anh trút 2 loại nấm vừa mới rửa vào đợi 5 phút cho tái thôi là được” tôi nói

“Ừ” Lui đáp

“Khi xong rồi thì thay nước khác đi cho càng cua vào đợi 30 phút”

Tíc...tắc...tích...tắc...

“Bây giờ anh cũng vớt nó ra y như miến vậy”

“Được”

“Bây giờ anh đặt cái chảo lên bếp, cho 2 muỗng canh dầu này vào rồi đợi 2 phút cho nóng”

“Được”

“Dầu đã nóng rồi thì cho hành vào phi lên, đợi nó vàng và thơm thì cho cua vào, sau đó cho 2 muỗng cà phê hạt nêm, ½ muỗng cà phê muối, đảo đều tay rồi cho nấm và miến vào xào đều lên. Chú ý đừng để miến bị nát đấy” tôi đứng vòng tay hướng dẫn Lui

“Wow, chưa gì đã có mùi thơm rồi, chắc ngon lắm đây!!!” Lui phấn khích ra mặt

...

“Xong rồi đó, bây giờ anh chia đều phần miến này vào 3 đĩa”

“Được”

...

“Món này phải ăn kèm với nước tương. Đây là nước tương, anh xịt nó ra một cái chén nhỏ. Vậy là đã xong món miến xào cua rồi đó” tôi hôn hờ chờ được nếm thử tài nghệ giảng viên của mình và tài năng đứng bếp của Lui

“Cô nếm thử đi!” nói xong Lui dùng đũa gấp vài cọng miến đưa tới

“Ừm...ngoan...ngoan...NGON LẮM!!!” tôi tấm tắc khen

“Thiệt hả? Để tôi nếm thử. Ừm...ngoan...ngoan...Đúng là ngon thật đó!!!” Lui phấn khởi ra mặt

“Trông 2 người tình tứ quá ha! Rất hợp đó, lại còn dứt cho nhau ăn nữa chứ. Hay tôi gả Lui cho cô nhé Kinh Kong” anh ta đứng nhìn 2 chúng tôi mĩa mai

“Cũng được, ít ra Lui rất nghe lời lại tử tế không có thói quen đâm chọt người khác như tên trốn viện nào đó” tôi lấy tay mình vòng qua tay Lui, đầu môi rửa xéo anh ta

“Cô...” anh ta tức đến nổi mặt đỏ phừng phừng, không nói nổi nên lời

“Thôi được rồi, mau ra ăn thôi, 2 người đừng cãi nhau nữa” Lui ngại ngần lấy cánh tay ra, khuyên can 2 chúng tôi. Đúng là nhát hết sức

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn:

“Wow, trông hấp dẫn thiệt đấy” tôi khen tấm tắc

“Hớx, đúng là mèo khen mèo dài đuôi mà” lại bối mớ, người như anh ta mà cũng biết dùng câu thành ngữ này à. Thôi, nhịn cho qua chuyện, trời đánh tránh bữa ăn mà!

“Ăn thôi!” Lui hồ hởi. Mọi người chúng tôi ai nấy cầm đũa lên thưởng thức món ăn ngon tuyệt (hihi! Tự tin)

“Thái tử, Người thấy thế nào ạ?” Lui quan tâm hỏi

“Cũng thường thôi, tại đói nên thấy cũng thường chứ no thì chắc món này dở tệ” tên Chun chảnh chệe đáp. Zời ạ, thường mà ăn cứ như chưa từng được ăn ấy. Ồ mà cũng đúng, hẳn có bao giờ ăn được món này đâu, thăm nào... Chắc chắc chắc...

“Ăn xong rồi!” tôi la lên

“Đúng là Kinh Kong nên ăn khỏe thật đấy!” người phát ngôn ra câu đó khỏi nghĩ cũng đoán được là ai rồi

“Người nói gì vậy, phần ăn đều được thần chia đều mà!” Lui bênh tôi

“Lui, ở đây ai là người thân hơn với người hử?” tên Thái tử nhìn Lui với cặp mắt đe dọa

“Ồ thì là Thái tử chứ còn ai...” Lui phụng phịu

“Thôi, ăn xong thì bỏ chén đĩa vào chiếc máy rửa bát này nhé! Nhấn nút đỏ là xong” tôi đến cạnh chiếc máy rửa chén hiện đại của nhà nhỏ Huyền rồi nói

“Ừa, cô định về à?” Lui hỏi tôi

“Ừm, chiều nay tôi phải đến viện mồ côi, các anh tự lo liệu lấy đi” tôi nói đi ra cửa

“Làm cứ như cô là người lương thiện vậy!” lại bới móc

“Kệ tôi. Tạm biệt nhé Lui” tôi không thèm chào tên Chun lấy một cái

“Đi thông thả nhé!” Lui nói vọng ra

“Ra khóa cửa đi nè!” nói rồi tôi đi về luôn

Về đến nhà...

“Con về rồi đây! Ừa, sao quán chẳng có khách gì cả vậy? Ế thật!” tôi lẩm bẩm

“Về rồi sao, mẹ dọn cơm cho con nhé!” mẹ từ trong phòng bước ra ân cần hỏi han

“Dạ thôi, con ăn bên nhà bọn họ rồi ạ!” tôi đáp

“Họ thế nào rồi? Chỗ ở thuận tiện không con?” mẹ ân cần hỏi

“Vâng mẹ, chỗ rất tiện lại còn đẹp, thoải mái nữa, đầy đủ các thiết bị luôn. Đúng là nhà giàu có khác!” nói xong tôi vào phòng lấy cái ba lô ra chuẩn bị đi đến viện mồ côi

“Con đi đến viện mồ côi à?” mẹ hỏi

“Dạ, lâu rồi con chưa đến thăm tụi nhỏ, con tính chiều mới đi nhưng thôi!” tôi đáp

“Ừm, con ráng về sớm nhé!” mẹ dặn dò

“Ở nhà có chuyện gì mẹ nhớ gọi con nhé! Thưa mẹ con đi!” tôi chào mẹ trước khi ra khỏi cửa

“Ừk, con đi đi. Sẵn mua chút quà cho tụi nhỏ nữa nhé!”

“Dạ, con biết rồi ạ!” nói xong tôi đi tần tần ra đầu đường đón xe ôm

“Mua gì cho tụi nhỏ đây ta? Hay mình ghé tiệm bánh ngọt của chú Năm mua ít bánh su nhĩ! Tụi nhỏ thích món này nhất mà! Quyết định zậy đi!” tôi lẩm bẩm

“Con chào chú ạ! Chú lấy con 2 hộp bánh su lớn nhé!” tôi đẩy cửa vào tiệm bánh

“Được rồi, lại đi thăm tụi nhóc à?” chú Năm hỏi tôi

“Vâng, lâu rồi cháu không đến thăm tụi nó” tôi lễ phép đáp

“Của cháu đây! Lấy cháu 200, chú tính rẻ rồi đấy!” chú Năm đưa 2 hộp bánh được bọc ngoài bằng 1 cái bao xộp to cho tôi

“Con cảm ơn chú! Con đi nhé!” tôi chào chú rồi ra khỏi tiệm, chú Năm nhìn theo tôi ra ngoài cửa mỉm cười, lẩm nhẩm gì đó không biết

“Chắc tụi nhỏ sẽ thích lắm đây! Chị tụi mày thương nên mới mua cho đó! Trời ạ, từ sáng tới giờ tốn hết bao nhiêu tiền, túi tiền mình sắp cạn cũng không chừng. Híchic, thật bất công, 1 tháng mình chỉ được có 1.500 mà bọn họ mỗi người lại được tới 1 triệu lựm. Mình làm ở quán lâu hơn bọn họ chứ bộ, mới vô mà mẹ đã cho lương nhiều đến thế rồi! Mình mà không ăn chất hà tiện thì làm gì có tiền để tiêu vặt. Mà mẹ cũng phải bỏ tiền ra nhiều quá đấy chứ, mỗi tháng đến những 3.500. Haizz, tội nghiệp mẹ!” tôi lẩm bẩm

“Cô đi đâu thế!”

“ÁÁÁÁ!!! Giật cả mình!”

“Anh làm gì ở đây?” tôi hỏi cái tên mới từ trên trời rớt xuống

“Tôi muốn đi chơi!” tên Chun chết tiệt ấy từ đâu bay ra rồi nói với tôi một câu lằng xẹt

“Anh muốn đi chơi là việc của anh, tự nhiên nói với tôi làm gì. Với lại lần sau đừng có xuất hiện bất ngờ thế nữa, bộ anh muốn tôi lòi tim ra ngoài rồi lặn xuống ra ngất xỉu mới chịu hả?” tôi gắt lên với hắn. Mỗi lần gặp hắn là y như rằng tôi cao huyết áp, chắc có ngày mình tai biến chết mất

“Biết rồi, biết rồi. Nói nhiều quá đi mất! Cô đi chơi hả?” lần đầu tiên hắn ăn nói đàng hoàng thế đấy! Chắc đang có âm mưu gì đấy!

“Không phải đi chơi, tôi đến viện mồ côi dạy võ” tôi liếc hắn rồi đi tiếp

“Vậy mà bảo không phải đi chơi! Cho tôi theo với!” tên Chun bám đuôi theo tôi, làm bộ năn nỉ

“Thôi đi, ớn da gà quá, anh làm như anh là con nít ấy. Khỏi năn nỉ, anh không được đi” tôi kiên quyết từ chối hắn

“Tại sao tôi lại không được đi! Chắc cô sợ tôi làm tụi nhỏ sợ chứ gì, đừng lo tôi rất thích con nít với lại tôi sẽ không để lộ chuyện đâu!” tên Chun phân bua

“Dù sao anh cũng không được đi” tôi vẫn rất quyết tâm

“Không thích, nếu cô không cho tôi đi một cách minh bạch, thì tôi đi lén lút vậy, tôi sẽ biến hình trước mặt tụi nhỏ như mới làm với cô vậy! Cô thấy sao? Có cho tôi đi chơi không thì bảo?” hắn dám đe dọa mình hả

“Được, anh tuyệt đối không được hối hận đó” tôi trừng mắt với anh ta cảnh cáo. Đúng là trẻ con hết sức. Tôi đi trước bỏ lại cái đuôi đang tung tăng ở đằng sau

“Này, cầm cái này đi” tôi đưa cho hắn 2 hộp bánh vừa mới mua

“Tại sao tôi phải cầm?”

“Tại vì anh không hối hận khi đi với tôi mà!!” tôi cười ma mãnh nhìn hắn. Hắn dụt phắt 2 hộp bánh rồi nhẩn nha đi theo sau tôi

Chết, nếu có một mình tôi thì đi xe ôm được, còn thêm hắn không lẽ phải đi taxi sao? Không được, tốn nhiều tiền quá. Từ đây tới đó cũng đâu có quá xa. Được lắm, đi bộ đi Chun chết bầm...

...

...

...

“Này Kinh Kong, tôi mỏi chân quá, sao đi hoài mà chưa tới vậy?” tên Chun mặt mày méo xẹo rên rỉ

“Ráng chịu đi, còn 2 ngã tư nữa lựm” híchic, anh làm như có mình anh mỗi chân vậy. Đáng lẽ tôi là bỏ anh lại rồi leo lên xe ôm đi cho khỏe nhưng lại sợ anh gây chuyện nên tôi mới phải chịu khổ chung với anh như vậy nè! Còn dám than nữa. Sao bình thường đi xe thấy nó cũng gần mà giờ đi bộ thấy xa lắc xa lơ vậy trời!!!

“Tại tôi không biết đường thôi! Chứ không tôi đã sử dụng phép thuật từ lâu rồi!” hắn ta phụng phịu

“... Ahahahahaha, wahahahahahaha,...trông anh vừa thắm vừa tức cười nữa...Hahahahaha...” tôi quay lại thì thấy hấn ta đi như người què ấy, mặt mày đầy mồ hôi lại vác theo bịch bánh trông thắm thật. Mặc cười quá đi à...

“Cười cái gì mà cười hả?” tên Chun giận dữ nhìn tôi

“Mặc cười thì cười thôi, anh cấm tôi à! Hahahaha, để xem tôi và anh ai trông giống Kinh Kong hơn nhé!” tôi chọc tức hấn

“Trần Tuệ Như, cô có im đi không hả?” hấn ta điên tiết gào lên

“Hahahahahahaha, trông anh giận lên giống Kinh Kong mặt khỉ lắm đấy, hahahahahaha” tôi cười ngặt nghẽo

“Này, con nhỏ kia, cô muốn chết hả?” đột nhiên hấn ta gào toáng lên, rượt theo tôi. Chết rồi...

“Có ngon thì đứng lại, để tôi bắt được cô thì tôi sẽ hút máu cô đó, biết chưa hả???” hấn ta la làng lên giữa đường. Đúng là không biết xấu hổ gì cả! Trời ạ, tôi không quen anh ta đâu, đừng nhìn nữa

“CÓ ĐỨNG LẠI KHÔNG THÌ BẢO” hấn còn hét to hơn nữa. Đúng là đứt dây thần kinh xấu hổ rồi. Chạy mau thôi. Tôi tăng tốc...Mình phải qua đường nhanh mới được, nhục nhã quá đi, đúng là đồ trốn viện mà

“KHOAN ĐÃ...COI CHỪNG” đột nhiên tiếng la của ai đó vọng lại sau lưng tôi. Nói gì vậy nhỉ???

...

...

...

Một cánh tay từ đâu kéo tôi vào lòng. Chiếc xe mô tô chạy như bay xẹt qua sau lưng tôi như xé gió

...

...

Thành thích...thành thích...

Khoan đã, tôi...tôi...đang...ai...ai...ai đang ôm...ôm mình...thế nhỉ???????

...

...

(Mời các bạn đón xem chap 6)

7. Chương 6

CHAP 6: HOÀNG TỬ BIỂN THÁI VÀ TIỂU THƯ GIAN TÀ

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” đồng thanh hét lớn

Tôi và tên Chun dè dặt nhảy chồm ra

“Này, đồ dâm dê, anh thấy con gái nhà người ta hiền lành, dễ thương, xinh đẹp, quyến rũ, nóng bỏng...nên nổi máu tà HẢ?????????” tôi quát vào mặt hấn ta, để 2 tay thành hình dấu nhân trước ngực

“Cái gì? Này cô đừng có tự tin thái quá nhé! Nếu không có tôi cô “đu cảm” từ lâu rồi lại còn...Tức quá...lại...lại còn cả cái động tác kia nữa hả?” anh ta tức đến nổi bốc khói lên đầu, dậm chân cái đùng xuống đất

“Bộ tôi ngu hay sao mà để mình bị “đu cảm”, còn anh nữa, tại sao... tại sao lại “chạm vào cơ thể tôi”, anh đúng là TÊN...TÊN BIỂN THÁI” tôi vẫn giữ nguyên tư thế “bảo vệ thân thể”

“Cô...cô...đồ thần kinh, đầu óc đen tối, suốt ngày chỉ tưởng tượng lung tung, nếu không phải cứu cô tôi cũng không thèm đụng vào cái “thân thể” gì đó của cô đâu. Lại còn nói mình không ngu, đi đường thì sơn sác, không thèm nhìn trước nhìn sau. Bộ cô tưởng tôi thêm... thêm... ôm cô hả? Cô nhìn lại mình coi, từ trên

xuống dưới chẳng có gì cả, lại còn tự khen mình “nóng bỏng”, về nhà tự soi gương đi nha, còn không thì đi mua thuốc uống đi cho xuống cơn. Đúng là cái đồ...cái đồ...đồ đù dây điện” anh ta đưa mắt nhìn mấy cái dây điện mắc ngang qua trên đầu tôi nảy ra một ý tưởng “hay ho” vô cùng

“Anh...anh...” tôi tức quá, máu dồn lên đến não, suýt nữa thì ngất vì tăng xông. Việc duy nhất bây giờ tôi muốn làm là bay vào đâm vào mặt anh ta tới tấp (mặc dù không nằm trong chuyên môn), bóp cổ cho anh ta chết luôn. Tôi trừ cho anh ra đường thì bị xe công - tay - nơ cán chết, còn không thì dấp phải cục đá hay cái gì đó rồi ụp mặt vào đồng phân ngẹt thở tức thì. Tôi nhìn anh ta với con mắt nguyên rửa. Tôi và tên Chun biến thái kia nhìn nhau bắn tia lửa điện (đương nhiên không phải tia lửa “ái tình”)

“Ừa, không phải là Tuệ Như đây sao?” một giọng nói ầm ập, hiền hậu vang lên khiến tôi “đập lửa” quay đầu lại nhìn

“Đây là...Ồ, viện trưởng. Con chào cô ạ!” tôi lễ phép chào cô Mai-viện trưởng viện mồ côi Nhân Tâm nơi mà tôi dạy võ

“Con đứng đây làm gì thế? Đây là...?” cô Mai đưa mắt nhìn cái tên “chúa đẳng dề sòm” đứng sau tôi

“Dạ đó là anh họ con, anh ta cũng “nhân đạo” lắm ạ, muốn cùng đến đây thăm mấy đứa nhỏ với con” tôi nói 2 chữ “nhân đạo” mà muốn “ói thăm”, nhân đạo thấy ớn, biến thái cấp độ cao thì có

“Gật...” tên Chun gật đầu chào

“Ồ, cô chào con, hồi nãy cô thấy mấy con nói chuyện vui quá, 2 anh em thân nhau quá hen. Thôi, mình qua đường đi!” “vui” thật đấy cô ạ, đúng là “thân thiết”. Nghe xong câu nói của cô Mai mà nước mắt tôi chảy ngược trong lòng. Híchic, con mà là em họ hần thì con tự sát lâu rồi

“Đến rồi này! Để cô gọi người mở cửa. Cô Lan ơi, ra mở cửa giúp tôi cái...” cô Mai gọi

“Vâng, tôi ra liền...” tiếng nói từ trong cô nhi viện vọng ra

“ Lạch cạch...cạch...”

“Cháu chào cô ạ” đồng thanh sau đó thì kênh nhau

“Ừ. Ồ... là Tuệ Như đây sao? Lâu quá mới đến chơi hả con?” cô Lan mỉm cười hỏi

“Dạ, con dẫn theo anh họ đến chơi với tụi nhỏ ạ!” tôi lễ phép đáp

“Anh họ con trông bảnh trai thật đấy. Thôi, mọi người vào nhanh đi, bọn nhóc thấy con sẽ mừng lắm cho xem!” ôi trời ạ, cô Lan khen hần ta bảnh trai cơ đấy, mắc ới quá. Trông kia,... chắc bây giờ hần đang đù dây điện ở trên~ đó... .Đúng là cái đồ...Haizz, không có từ gì để diễn tả

“Mấy con ra đây xem ai đến này!” cô Lan gọi tụi nhỏ

“A, chị Như, chị Như đến rồi hả” bé Tú chạy lại ôm lấy tôi

“A, chị Như kìa mấy bạn!” đến bé Hương

Và cuối cùng là...

“AAAAAAAAAAAA, CHỊ NHUUUUUUUUUU.....” 1 đám chạy lại, suýt nữa thì tôi ngã lăn quay ra đất. Mấy đứa này dễ thương thật

“Ồ anh này đẹp trai quá à” bé Tú reo lên

“ANH ĐẸP TRAIHHHHHHHHHHHHHHHHHH.....” cả đám la lên rồi bỏ lại 1 mình tôi “cô đơn” chạy sang ôm chầm lấy anh ta

“Ồ...ơ...ơ...Này mấy đứa kia, có biết ai không mà ôm vậy hả? Đúng là mê trai hết sức” tôi tức quá mắng tụi nhỏ không thương tiếc

“Hơơ, xem ra tôi có sức hút mãnh liệt thật đấy!!!Hơơ, các em đáng yêu quá!!!” tên kia vênh mặt đắc ý,lại còn làm bộ nhân từ nữa chứ. Sì, gớm...

“Các người...các người...được lắm...” tôi tức nghẹn cổ, không nói nên lời. Tại sao thế nhỉ? Có hẳn thì tôi bị bỏ rơi sao? Không thể chấp nhận được, tôi cũng đẹp chứ bộ... Phải giành lại những thứ vốn là của mình thôi, nhữ bánh tụi nó mới được. Hehehe...

“Chị có mua...”

“Bánh của các em nè, để anh chia cho nhé” tên Chun ngắt lời tôi. WHATTTTTTTTTTT????? Bánh đó là tôi bỏ tiền ra mua cơ mà, đâu ra của hẳn vậy. ÁAAAAAA, tức trào máu họng mất thôi, tôi dậm mạnh 2 chân suýt nữa thì nứt đất (lầm quá)

“Nè mấy đứa, cái đó là của chị mua đó, không phải của anh đó đâu, đừng có mà hiểu lầm!”

“Wahhhhhh, là bánh su đó mấy bạn, anh thật tốt, cảm ơn anh nha!!!!” cái gì, thằng nhóc Tú dám làm lơ mình luôn hả

“BÁNH SUUUUUU!!!!!!!!” còn giờ thì nguyên một đám làm lơ. Trần Tuệ Như xin tuyên bố: chính thức bị bỏ rơi

Tên Chun đáng chết quay sang nháy mắt với tôi. Phải nuốt cục tức này thôi, không được làm mất hình tượng “thiếu nữ đoan trang” trước mặt mọi người. Hứx, xem như tôi bố thí cho anh hộp bánh ấy đấy, diễn tuồng “anh trai nhân ái” cho hay vào...

“Chị Như ơi!” bé Hương lại lắc lắc tay tôi. Thấy chưa, trước giờ tôi thương nhóc Hương nhất quả thật không sai mà, chỉ có con nhỏ mới nghĩ tới chị, chắc muốn mời chị ăn chứ gì! Chị sẽ không phụ lòng tốt của em đâu, chị ăn tuốt luôn! Đúng là không ai hiểu Như bằng Hương mà! Hêhêhê

“Gì vậy bé yêu?” tôi đáp lại hiền từ

“Anh đó là bạn trai chị hả???” bé Hương hỏi một câu rất đáng yêu

“Ừ...HẢ? CÁI GÌ?” tôi chính thức bị “hiện nguyên hình”. Cái con nhỏ này, đúng là đồ “con nít quỷ” mà. Mình còn đang ngỡ nó mời mình ăn bánh, ai dè... hỏi một câu làm mình rơi từ tầng 9 xuống luôn, nghe sao mà mắc ói quá đi... Chịu không nổi nữa mà, tụi mày định “phản” chị hả???

“CON NÍT CON NÔI, HỎI CÁI GÌ MÀ KÌ CỤC ZẬY, BỘ NHÓC XEM PHIM HÀN QUỐC NHIỀU NÊN GHIỀN HẢ? NGOÀI ĐỜI KHÔNG GIỐNG TRONG PHIM ĐAU! BỘ CỨ TƯỞNG 1 TRAI 1GÁI THÌ ĐỀU NÓI LÀ BỒ HẾT HẢ???” tôi lên cơn thịnh nộ, con nít cũng không tha

“Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu”

“KHÓC CÁI GÌ MÀ KHÓC!”

“Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu”

“Này, cô có thôi không, tụi nhỏ biết gì đâu, đúng là quỷ giữ thành tinh mà” tên Chun nhiều chuyện xen vào. Hẳn...hẳn...dám kêu mình là quỷ hả? Cái mặt mình nhìn như “thiên sứ” zậy mà kêu quỷ là sao

“Nín đi em, anh cho em ăn 2 cái bánh luôn chịu không?” tên Chui cười cười nói nói, dụ dỗ con nít. Sớx, không biết ai mới là “quỷ” đây

“Có chuyện gì thế?” cô Mai từ phòng làm việc chạy ra. Chết rồi, sẽ bị mắng cho coi. Phải bịt đầu mỗi thôi

“Dạ không có gì đâu cô, tại bé Hương thấy con mang bánh tới “cảm động” quá nên khóc thôi mà! Cô cứ đi làm việc đi ạ!” tôi vội bịt cái miệng đang nhai bánh ngồm ngoàm của con nhóc, trợn mắt đe dọa nó một cái, đương nhiên cũng không quên liếc mấy đứa kia và cả tên Chun thối thây nữa. Nhưng mà cũng phải công nhận là lúc này mình giống “quỷ” thiệt...(chấp nhận bản thân)

“Ừ. Mấy đứa ăn xong rồi thì vào thay đồ chuẩn bị học võ nhé!” cô Mai dịu dàng dặn dò. Đợi cô~ đi khuất tôi mới “buông tha” cho con nhỏ. Tên Chun lắc đầu nhìn tôi làm vẻ mặt lương thiện, còn tụi nhóc kia hớn hở chạy theo hẳn ta. Zời ạ, trông như gà mẹ đang dẫn gà con đi dạo ấy. Thấy gớm, làm như hẳn ta lương thiện lắm vậy

Khoảng nửa tiếng sau...

“Các em làm theo chị nhá! Một” tôi đứng tấn, làm thế thứ nhất

“MỘT” tụi nhỏ cũng đồng thanh hô lớn và làm theo

“Hai”

“HAI”

....

....

“Các em tự tập với nhau đi nhé!” tôi bảo bọn trẻ tập giống những gì mới học lúc nãy rồi định ra ngồi ghế đá nghỉ mệt. Ai dè, hắn ta đang ngồi đó “thần thờ”. Sớx, đừng nói là anh ta đang nhớ nhà rồi buồn quá nên khóc đấy nhé

“Anh đang làm gì thế?” tôi lại ngồi lên băng ghế đá cạnh anh ta (vẫn còn 1 khoảng trống ở giữa)

“...” im phăng phắc

“Nhớ nhà à? Hay nhớ mẹ?” tôi tiếp tục “bà tám”

“...”

“Khoan đã. Anh ta đang ngủ sao???” tôi sấp mặt lại gần mặt anh ta mới biết nãy giờ mình đang nói chuyện với một “chàng hoàng tử ngủ trong cô nhi viện”

“Đồ dê sòm” một giọng nói thì thảo cật lên từ đôi môi cách khuôn mặt tôi 10cm. Khoan đã, hắn ta đang mắng ai dê sòm???

“Tôi đang nói cô đó, đồ “thần kinh phân liệt”!” đột nhiên anh ta mở mắt to ra. Tròng mắt màu nâu với cặp lông mày rậm và lông mi dài cong vút, chiếc mũi cao và đôi môi hồng hào thanh tú, làn da mịn màng không tì vết, mấy cọng tóc mái loe hoe bay bay vì ngọn gió mới lùa qua. Waaaaa, giống thiên sứ thật đấy. Lại còn cười nữa kìa, răng trắng thật, đều nữa, chắc là dùng kem đánh răng colgate. Wow, cười đều mà cũng đẹp nữa...

“Cô mê tôi rồi hả?” vị thiên sứ trước mặt tôi hỏi

“Cái gì cơ?” tôi nói với cái giọng mớ ngủ, mặt cười nham nhở

“Hơơ” chàng hoàng tử phì cười, ôi đẹp quá, chết người mất thôi

“Xem ra cô mê tôi thật rồi! Nhũu rồi kìa!!!” thiên sứ đang nói gì thế nhỉ

“Ồ! Hêhêhê!” giữ nguyên nét mặt nguy hiểm. Sao tự nhiên mình thấy ướt ướt ở cằm vậy ta! Gì thế nhỉ? (lấy tay sờ thử)! À, thì ra là nước miếng! Hêhê (tiếp tục trạng thái cũ). Khoan đã! Khoan đã..., khuôn mặt thiên sứ, nụ cười nham nhở, nước dãi...

“Áaaaaaa!!!” tôi hét toáng như đang “gọi hồn” về, đứng nhồm dậy chùi chùi miệng, dụi dụi mắt, xấu hổ không kể đâu cho xiết

“Cô Tuệ Như, cô lau hết nước dãi chưa vậy?” anh ta hỏi tôi với cái giọng trêu người

“Tôi...tôi có bị nhũu...nhũu gì đâu mà lau...” tôi ngượng ngùng nói ấp a ấp úng nhưng tay vẫn chùi lấy cùi để khỏa miệng

“Thiệt vậy hả? Vậy mà tôi cứ tưởng có người đang chết mê chết mệt với vẻ đẹp thiên sứ của tôi chứ!” anh ta lại tự tin. Tôi quay mặt sang bên này thì anh ta lại đi về bên này, quay sang bên kia thì lại đi về hướng bên kia, đang muốn chọc quê mình đây mà! Híchic, xấu hổ nhục nhã quá đi, chỉ muốn đào cái hố rồi rơi tự do xuống đấy mà thôi! Huhuhuhuhu

“Bình thường tôi mà mắng cô là y như rằng cô quát ầm lên, thế sao hồi nãy cô lại nhìn tôi cười nham nhở thế hả???” lại bối mớ nữa rồi. Bây giờ im lặng là vàng

“Con gái con đứa gì mà kẻ mặt sát mặt đàn ông, đúng là thừa cơ lợi dụng!” chầm chọc tập thứ n

Chịu hết nổi nữa rồi. Tức...tức quá đi...

“Tôi có...có làm cái gì anh đâu, tại...tại có con ruồi bay vô lỗ mũi anh nên tôi đang rình bắt nó ra giúp anh thôi” nói xong tôi tự thấy mình dốt tèn tẹt. Híchic, lí do không hợp lí tí nào

“A, vậy hóa ra cô thèm ăn con ruồi đó tới nổi chảy cả nước dãi luôn sao! Thật là, con ruồi đó chắc “đẹp” lắm mới khiến cô “bay lên” cao như vậy ha!” anh ta vừa trên chọc vừa cười nham hiểm

“Tôi...tôi...anh...anh uống nước ngọt không? Để tôi bao anh nhá!” đánh trống lảng xong tôi quay ngoắt người lại bỏ đi về phía máy bán nước tự động có sẵn trong viện

“Híchic, zời ạ, sao mình khùng quá vậy nè, cái tật mê trai đánh chết không chữa, huhuhuhuhu, nhục nhã quá đi, chỉ muốn độn thổ ngay tức khắc! Huhuhuhuhu!” tôi vừa dậm chân đùng đùng như muốn khoét cái lỗ dưới đất để chui tọt xuống, vừa lấy tay cốc vào đầu mấy cái liên. Trời ơi, mặt mũi đâu nữa!!! Xấu hổ ời là xấu hổ!

“Tuệ Như ơi đời mày sắp tàn rồi!!! Đóa hoa Tuệ Như đang ngát hương, muôn sắc màu tươi thắm giờ đây phải tàn lụi trong héo úa của màn đêm! Huhuhuhuhu!!!” nổi máu văn chương

“Oe, hoa phân lợn thì có” một tiếng nói nghe như đâm vào vết thương lòng vọng lại từ cái mỏ mắm muối kẻ bên, cũng đủ biết ai rồi. Phải chuẩn bị tâm lí thôi! Uhuuhuhuhu

“Nước của anh đây” giọng ử rử

“Cám ơn!” anh ta dứt phắt lấy lon nước pepsi trong tay tôi rồi thẳng tiến về phía ghế đá. Tôi thì lê từng bước chân như nặng ngàn kí về sân lớn

“Thôi, luyện tập thể đủ rồi, chị cho các em nghỉ đó” nói xong tôi cúi gằm mặt nhục nhã ra gốc cây. Đột nhiên thấy bé Hương dấu cái lồng có con chuột lang sau lưng chạy ngang qua mặt tôi

- Anh ơi, anh tên gì thế

- Anh tên Chun (đủ hiểu)

- Em thích anh lắm, lần sau anh nhớ ghé chơi nhá! (con nít quỷ có khác)

- Nhóc con, lần sau anh sẽ đến nữa, em yên tâm (dịu dàng tới mức nổi da gà)

- Em có quà muốn tặng anh nè

- Vậy sao? Là gì thế? (ham hố thấy ớn)

- Đây ạ!!! (nhóc Hương chìa cái lồng chuột lang dấu sau lưng ra với nét mặt rạng rỡ)

- ...

- ...

“Sao mắt hấn ta trợn trừng trắng dã thế nhỉ?”

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Chuộtttttttttttttttttttttttttttttt! Tránh xa ta raaaaaaaaaaaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa...

- Anh ơi, anh đừng chạy mà, anh ơi!

“Hả? Anh ta sợ chuột sao? Ahahahahahahaha, trông anh ta chạy như gặp ma í, ahahahahaha, vừa chạy vừa la thất thanh y như vừa mới trốn viện vậy! Hahahahaha...” tôi ôm bụng vừa lăm bắm vừa cười ngặt nghẽo đau cả bụng. Sau khi “tập thể dục” 1 vòng quanh sân lớn đột nhiên anh ta chạy lại nấp sau lưng tôi thở hổn hển

“Cô...cô ngăn con bé đó lại đi, đáng sợ quá đi mất! Phì, phò, phì, phò,...” giọng anh ta run run sợ hãi! Ahahaha, mắc cười quá

Tôi bùm miệng lại cười sặc sụa

“Cô cười cái gì hả? Ngăn nó lại đi, nó đến rồi kìa!!! Aaaaaaa...” lại la thất thanh, chắc tôi lũng màng nhĩ quá

“Đừng có la nữa, điếc tai chết đi được, coi chừng tôi bắt nó bỏ vào miệng anh đấy

“...” im re

“Hương à, anh Chun sợ chuột nên không thể nhận quà của em được đâu!” tôi khuyên Hương nhẹ nhàng

“Nhưng đây là con chuột em nuôi lâu rồi, để dành đến khi gặp người em thích em sẽ tặng nó cho người đó mà!” nhóc Hương phụng phịu như sắp khóc

“Vậy sao? Haizz, vậy thì anh này đúng là máu lạnh rồi, không có chút tình cảm gì hết, món quà tỏ tình mà cũng không dám nhận, nhất gan hết sức, ĐÚNG LÀ CÙI MÍA MÀ” tôi nói to cho anh ta nghe

“Cô bảo con bé đó mang đi đi! Xin cô đấy...” Wow, đúng là chuyện lạ đây mà, người như hấn mà cũng biết cầu xin sao? Được, Tuệ Như Bà Bà đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn lần này xem như giúp người vậy

“Thôi mà Hương, em đừng khóc, để lần sau anh Chun tới sẽ nhận được không? Bây giờ em nuôi cho nó mập hơn nữa thì mới đẹp, mà đẹp thì mới làm quà tỏ tình được chứ? Đúng không nào?” tôi lại phải khuyên can

“Vậy lần sau, anh ấy nhất định phải nhận đấy!” Hương lấy tay lau nước mắt phụng phịu nói

“Được, chị thay mặt anh Chun CHẤP NHẬN, NGHE RỒI CHỨ ANH CHUN” tôi nói lớn cho anh ta nghe. Cuối cùng bé Hương cũng chịu mang con chuột đi. Chúng tôi tạm biệt các cô và mấy đứa nhỏ rồi ra về:

“Này, anh sợ chuột đến thế à?” tôi hỏi

“Cô không thấy chúng đáng sợ sao?” anh ta nói với giọng kinh hãi

“Có đâu, chuột lang chứ có phải chuột cống đâu mà đáng sợ”

“Phải rồi, cô đã từng bị chuột chui vô người đâu mà biết được!” anh ta nói với giọng căm phẫn, như muốn băm vằm con chuột ra thành n mảnh

“Anh nói sao?” tôi ngạc nhiên nhưng lại mắc cười

“Cái lần tôi từ Darkland đến đây, chui qua đường ống cống, đột nhiên xuất hiện đâu ra một con chuột cống bò vào người. Ưuu..., thật gớm ghiếc” hấn ta rùng mình

“Ahahahahahahaha, buồn cười quá, tôi không ngờ anh quỵến rũ được cả con chuột cơ đấy. Hahahahahahaha...” tôi cười đau cả bụng

“Chưa hết, thoát ra khỏi cống tôi còn phải gặp con chuột xui xẻo như cô nữa” lại mỉa mai mình

“Anh nói ai xui xẻo hả? Đáng lẽ tôi nói câu đó mới đúng” tôi mắng lại hấn

“Cô thích trẻ con à?” chuyển đề tài nhanh thật

“Không hề. Tôi chỉ thích những đứa trẻ đáng thương và dễ mến thôi” tôi trả lời

“Đứa trẻ nào mà chẳng dễ mến chứ!”

“Chưa chắc, anh chưa từng bị con nít chơi xỏ thì làm sao mà biết được”

“Ăn ở sao mà để con nít chơi xỏ? Sao cô không tự đặt câu hỏi đó với chính mình đi!” anh ta nói giọng châm chọc

“Anh...”

“Sao...?”

“Không nói nữa”

“Vậy im đi”

“Anh...”

“Sao...?”

...

...

...

Nói chuyện rôm rả, à không đúng, phải gọi là cãi nhau khí thế chứ. Suốt dọc đường cãi nhau khí thế cuối cùng tôi và hấn cũng về đến Happy Day

“Sao anh không về?” tôi ngạc nhiên hỏi

“Sao cô không đưa tôi về?” câu hỏi thơ ngây đến phát sợ

“Anh có phải là trẻ con đâu. Tự về đi, không phải anh biến hình giỏi lắm à?” tôi đáp lại câu hỏi “trẻ thơ non dại” của anh ta

“Trời cũng sắp tối rồi nên tôi không thấy được nhà làm sao mà biến hình” lại cái bộ mặt đó

“Trời ơi là trời, sao Người không sắp xuống đê chết cái tên này giúp con với!!!” tôi than trời trách đất

“Không lẽ bây giờ tôi phải đưa anh về sao?” tôi hỏi tức tối, huhuhu, biết trước câu trả lời rồi

“Đương nhiên, cô phải chịu trách nhiệm chứ” thấy chưa, biết ngay thế nào hấn cũng nhắc đến trách nhiệm mà. Rõ ràng là hấn ta theo tôi đi, bây giờ lại bắt tôi đưa về, muốn hành hạ tôi đây mà

“Vì sợ mẹ tôi ra đây nên xem như tôi nhịn anh lần này thôi đấy!” Hichic, đang đói bụng mà còn phải tốn calo đưa anh ta về nữa! Huhuhu!...

(Mời các bạn đón xem chap 7 nhé)

8. Chương 7

CHAP 7: THẦN CHẾT ĐI LÀM THÊM

“Anh còn không mau đi!” tôi đi trước rồi quay lại hỏi anh ta

Đi được 1 đoạn...

“Ồ là liếm liếm kia!” đột nhiên tên Chun phát ngôn kì quái

“Liếm liếm sao? Là chó hả? Hay người quen của anh?” tôi nói rồi nhìn theo ánh mắt của anh ta

“Kem hả?” tôi hỏi

“Không phải! Là liếm liếm! Hồi đó tôi lên lên đây chơi có được ăn 1 lần, ngon lắm, cô ăn bao giờ chưa!” trông cái mặt chết đói đi kèm với giọng điệu thèm ăn của anh ta trông thật tức cười

“Phì! Cái đó là kem chứ liếm liếm cái gì!” tôi phì cười

“Đã nói là liếm liếm rồi mà!” đột nhiên anh ta gất lên. Chắc tại đói quá hóa điên đây mà

“Được rồi! Là liếm liếm được chưa, mau đi thôi!” cãi với anh ta có ngày tôi điên theo

“Cô mua cho tôi đi!” anh ta ngại ngần ấp úng, tí hí “van xin”, sớx, chắc tại thèm quá nên mới cầu cạnh mình chứ không thì còn khuya anh ta mới chịu hạ thấp danh dự. Đúng là lắm mưu nhiều kế mà. Hehe, phải chơi anh ta mới được, hôm nay mình nhục nhiều quá rồi...

“Anh nói gì? Tôi nghe không rõ?” tôi lém lỉnh giả điếc

“Tôi nói cô...cô mua liếm liếm cho tôi” lớn hơn được một tí

“Tôi vẫn chưa nghe, anh nói to thêm chút nữa được không?” hehehe- cười thâm trong lòng

“CÔ...CÔ MUA LIẾM LIẾM CHO TÔI” giống ra lệnh thì đúng hơn

“Được thôi thưa Thái tử điện hạ!” tôi cười ma mãnh đi mua kem cho hấn ta

“Đây nè, là kem sữa tươi đó!” tôi đưa 1 cây cho hấn, là lưỡi liếm cây của mình. Haizz, lại tốn thêm 10.000...

“Đi được chưa Thái...” tôi kinh ngạc trước tốc độ ăn như chết đói của anh ta

“Anh...anh...anh ăn hết rồi sao? Cả kem lẫn bánh luôn hả?” tôi tròn xoe mắt nhìn cái tên thân thể là Thái tử mà ăn như chưa bao giờ được ăn

“Gật...gật...” lại còn gật đầu cơ đấy. Hình như anh ta đang liếc nhìn cây kem vani-sôcôla trên tay tôi thì phải? À há, để tôi xem bộ dạng của anh thế nào đây nhé!...

“Ừm...ừm...ngoam ngoam ngoam... kem vừa có vị béo béo của vani, vừa có vị đắng đắng thơm thơm của sôcôla, lại còn mát lạnh, đúng là trên cả tuyệt vời” tôi lè lưỡi liếm mép chọc tức anh ta làm anh ta thèm rõ dãi. Mơ đi, không biết thưởng thức thì đáng đời, cướp cái gì thì được chứ đừng hòng cướp thức ăn trên tay của Tuệ Như ta đây nhé!...

...

“Về đến nhà rồi đấy, anh gọi Lui ra mở cửa đi, tôi về. Ngày mai 2 anh có mặt lúc 8h 30ph đấy, CẤM TRỄ” tôi tròn mắt đe dọa

“Biết rồi” nói xong anh ta quay ngoắt mặt đi không thèm chào tôi lấy một tiếng, đúng là uống công tôi đưa hân về, tốn tiền mua kem cho hân. Đồ bất lịch sự. Được lắm, đã không biết điều thì đừng mong sống sót ở Happy Day nhé. Nhưng mà hôm nay tôi với anh ta...(lật lại kí ức)...ơơ,ơơ không nghĩ nữa, chỉ là tai nạn thôi. Còn cả chuyện tôi rõ dãi nữa đúng là đáng xấu hổ thật mà, không biết lúc đó có ai nhìn thấy không ta??? Mà nếu lúc đó anh ta không trêu chọc mình mà làm hành động gì khác thì sao ta???...(tưởng tượng lung tung – tùy theo tâm hồn sáng hay tối của độc giả)...

Thoáng chút đã về đến nhà. Trời ơi, cái chân của mình...

“Mẹ ơi, con về rồi đây!” tôi la hét nổ luôn, tông cửa vào nhà

“Ừ, hôm nay sao về trễ thế con?” mẹ từ trong phòng bước ra hỏi

“Dạ, tại bận chút chuyện ở viện mồ côi đó mẹ” híchích, không phải là chút chuyện thôi đâu mẹ ơi. Nhắc mới biết bây giờ là 7h15ph, trễ thật đấy nhỉ, mình rời nhà từ 2h cơ mà! Tuệ Như hư quá – tự kiểm điểm bản thân

“Con tắm rửa rồi ra ăn tối nhé!” mẹ vừa bật bếp hâm nóng lại thức ăn vừa căn dặn tôi

...(tắm)

...(ăn cơm)

...(xem phim Hàn Quốc – sở thích muôn đời)

...(đánh răng)

Lên giường ngủ...

- 10h30ph: “hôm nay ngủ sớm thôi”

- 11h30ph: “trằn trọc”

- 12h30ph: “không ngủ được”

- 1h30ph: “Sao không ngủ được vậy ta! Hôm nay đi bộ nhiều thì phải ngủ ngon chứ?”

- 2h30ph: “Tại sao mình cứ nhắm mắt lại là nghĩ tới cảnh đó vậy ta?” (cảnh ôm nhau – hình ảnh tưởng tượng)

- 3h30ph: “Lại còn khuôn mặt đó nữa, sao cứ ám ảnh mình hoài vậy nè! Bực bội rồi à nha!” (khuôn mặt thiên sứ đẹp đến chảy dãi – hình ảnh tưởng tượng)

- 4h30: “Nhất định phải ngủ ngon để dưỡng sức, mai còn phải “chiến đấu” nữa” kéo chăn qua đầu

- 5h30: “Khò...khò...zzz...zzz...tùm...tùm...tùm...” (là rõ dãi đấy, đừng nghĩ bậy bạ nhé!)

...

...

“Như à, dậy đi con, dậy đi, không thì mẹ thọc léc đẩy nhé. Có dậy không thì bảo?...một...hai...hai rưỡi...b...”

“Con dậy rồi nè!” tôi bật dậy la lên như nhà cháy, phóng ngay xuống giường. Cách này của mẹ lúc nào cũng hiệu quả

“Tốt, VSCN mau rồi còn phụ mẹ mở quán!”

“Vâng, con đi ngay đây mẹ, Waaahhhhhh...” tôi vươn vai ngáp dài, lững thững đi về toilette

1 phút...

2 phút...

...

...

5 phút...

“Ten ten ten ten... “nguyên con” gọn gàng” công nhận mình pro thật đấy

“Nè, ăn cái này đi con” mẹ đưa cho tôi chén cơm ruốc cá. Hichic, món ăn quen thuộc nhìn thôi đã phát ngán. Lịch ăn sáng của tôi là: 2,4,6 ăn cơm ruốc cá; 3,5,7 ăn cơm ruốc bò; chủ nhật ăn ruốc thịt heo và nếu thích thì có thể tự chọn 1 trong 3 loại. Hết. Hichic, ngán tận óc, tôi ráng nuốt cho trôi chén cơm quen thuộc mà không dám phàn nàn một lời, bởi mỗi khi than “ngán” là mẹ lại cho tôi một bài “bác ái giáo điển thuyết”, mẹ hay so sánh món ăn sáng của tôi với món ăn của mấy đứa trẻ ăn xin và cuối cùng là tôi vẫn phải ăn “buffet cơm ruốc”. Vì thế, im lặng là vàng

“Xong rồi mẹ ơi!” tôi la lên như đã hoàn thành xong một “nhiệm vụ chông gai”

“Ừ, con rửa chén rồi mở cửa ra đi, mẹ đang làm nước sốt” mẹ dặn tôi

“Bây giờ còn...8...7...6...5...4...3...2...1...HAPPY DAY XIN CHÀO!” Tôi mở bung cánh cửa tiệm và nói câu quen thuộc

“Nếu ai bị yếu tim chắc sẽ bị cô làm cho ngất xỉu mất” một ngữ điệu quen thuộc... . Bỗng tên Chun từ đâu bước ra còn Lui thì cứ nhảy như con chơi chơi bên cạnh hẳn

“Chào cô Tuệ Như, chúc buổi sáng may mắn” Lui vẫy tay chào tôi rồi vào bên trong thưa mẹ

“Báo cáo: con ruồi đẹp như thiên sứ đã đến” nói xong tên Chun cười đều rồi né vai tôi đi vào trong trước lễ phép chào mẹ tôi, để lại đằng sau ánh mắt nẩy lửa (không cần nói cũng biết của ai). Zời ạ, trông đáng vẻ của hắn kìa, 2 tay đút vào túi quần y như tướng mấy thằng công tử bột. Ăn mặc thì cũng phải lựa bộ nào cho ra dáng người đi làm thêm chứ, mình chưa thấy ai mặc áo gi-lê đi làm thêm cả, đúng là tâm thần

“Này, 2 người mau mặc cái tạp dề này vào” tôi đưa cho bọn họ 2 cái tạp dề vô cùng dễ thương (do tôi tự thiết kế) nền màu đỏ bạc đô, cái túi và 2 sợi dây màu vàng - 2 màu chủ đạo đại diện cho quán chúng tôi, phía bên trên nắp túi, nam thì có một tên nhóc đứng cầm quả bong bóng to màu xanh dương in dòng chữ Happy Day, nữ thì có hình cô bạn nhỏ đứng cầm quả bong bóng màu hồng to ngang ngực và cũng in chữ tương tự. Mặt sau còn có hình các món ăn của Happy Day rơi tự do, chúng đều được vẽ hình mặt cười, trông đáng yêu làm sao

“HẢ???” đồng thanh kèm theo ánh mắt sững sốt

“Sao...sao...nhìn nó...lu xu bu quá zậy?” Lui hỏi

“Phải đó, trông như tắc kè bông ấy!” tên Chun cũng bủi môi

“Cái đó hả? Đó là do Tuệ Như thiết kế đó!” mẹ tôi thuyết minh thêm làm tôi “hơi tự hào”

“HÈN CHI” tiếp tục đồng thanh

“Tôi biết mất thẩm mỹ của cô có vấn đề nhưng không biết là nặng đến thế. Không đời nào tôi chịu mặc cái này đi giao hàng đâu!” tên Chun kiên quyết không đồng ý- bị sĩ nhục tập 1

“Đúng đây, trông chẳng nam tính tí nào” Lui cũng chêm vào- tập 2

“Cô thích thì tự mặc lấy, đúng là chỉ có mấy kẻ điên mới suy nghĩ ra được ý tưởng này” tập 3

“Mẹ cũng không thích tí nào, hay mình đổi kiểu nha con!” tập 4

“THÔI ĐI CHƯA, CÓ CẦN PHẢI SỈ NHỤC TÔI NHƯ VẬY KHÔNG. BÂY GIỜ 2 NGƯỜI CÓ MẶC KHÔNG THÌ BẢOAAAAAAAAA, con không có ý nói mẹ đâu ạ! (chuyển tông cực nhanh)” tôi la bài hải đến nỗi Happy Day cũng phải rung lên (nói quá)

“Mặc...mặc...”

“Dạ mặc...à quên...mặc”

Bọn họ ai nấy đều khiếp sợ trước hình tượng “sư tử gầm” của tôi

“Mẹ cũng sẽ mặc, con đừng giận nữa nhé!” mẹ đang vuốt giận cho tôi

Một lúc sau...

“Lui, anh phụ mẹ tôi trong bếp sẵn học cách làm thức ăn luôn. Chun, anh đứng gần cửa để nhận đồ ăn đi giao hàng nếu không ai gọi thì đứng ở đó để mở cửa cho khách, còn tôi sẽ là tiếp tân thu tiền và làm những việc còn lại. Ok không?” tôi phân công

“Tại sao chỉ có mình tôi làm 2 việc lẹm?” Chun thắc mắc

“Tại anh rảnh nhất, đi giao hàng rồi về, nếu không phải giao không lẽ anh được ngồi chơi? Tôi phải thu tiền con phải đóng hộp thức ăn, lau bàn ghế, ghi món gọi. Nên trong đây anh nhàn rồi nhất còn gì?” tôi giải thích cho tên “đầu heo” hiểu

“Ừk, vậy thì ok!” Chun đồng ý

“Ok!” Mẹ và Lui cũng đồng thanh

“Này Chun, anh đứng đây, thấy khách tới thì hô: Happy Day xin chào giống tôi lúc nãy được chứ! Anh thử đi!” tôi kéo anh ta ra chỗ cánh cửa “thực tập”

“Happ...happy... .Happy Day xin chào!” Chun áp ứng

“Không được vấp” tôi nghiêm khắc “dạy bảo”

“Happy Day xin chào!”

“Mạnh lên!” tôi “ra lệnh”

“Happy Day xin chào” anh ta chào mà cứ như đang hét vào mặt tôi vậy

“Nhẹ tí” tôi lại chỉnh sửa

“Happy Day xin chào”

“Sao như bê dê vậy?” tiếp tục làm khó anh ta

“Này Trần Tuệ Như, cô đang làm khó tôi đúng không? Vì đèn chiếc xe nên tôi mới phải chịu uất ức thế này thôi đây! Đừng để tôi nổi điên ở đây nhé” tên Chun gìm giọng, giả bộ nói nhỏ nhưng câu nói chứa đầy sự đe dọa to lớn

“Đèn xe sao? Không phải anh nhận lương đến 1 triệu lẹm à? Phải làm cho tốt để xứng đáng với số tiền ấy chứ” tôi bắt chước ngữ điệu của anh ta

“Cô được lắm!” anh ta gườm tôi

“Happy Day xin chào! Được chưa thưa Kinh Kong Bà Bà?” tên Chun xỏ xiên tôi, mắt trợn lên to tướng như hai cái lu (so sánh kì dị)

“Anh...”

“Happy Day xin chào!” tên Chun đẩy cửa chào khách hàng, mặt lạnh tanh. Wow, trông đẹp trai quá đi, mặt lạnh như cục đá tảng nhưng vẫn đẹp...(suýt nữa thì hồn vía bay mất tiêu)!!! Không được, mình không được giống hôm qua, đi chỗ khác thôi, không được để hồn lìa khỏi xác vì hấn ta nữa, mày mê trai đẹp nào cũng được nhưng tuyệt đối không được mê người bĩ ổi như hấn! Đúng vậy, đi làm việc của mình thôi!

- Ê mày, anh đó đẹp trai quá đi mất, cứ như là thiên thần ấy!!! Đáng yêu quá đi (môi tên Chun hơi nhếch lên một tí nhưng cuối cùng vẫn trở lại nguyên trạng, đều thật)

- Ủ, trông hot quá đi mất, y như diễn viên Hàn Quốc vậy! Mà hình như là nhân viên mới vào thì phải?

- Chắc vậy

- Áaaa!

Cô tóc dài nhìn tôi như gặp ma, này giờ tôi hỏi cả 5-6 lần rồi mà bây giờ mới giật mình, chắc hồn bay theo tên Chun kia rồi

“Cô... làm gì thế?” cô tóc ngắn hỏi

“Tôi hỏi quý khách dùng gì?” tôi vẫn nhịn nhục lặp lại câu hỏi

“Cho... chúng tôi 2 cái hamburger” cô tóc dài đáp

“Vâng, quý khách có dùng gì thêm nữa không ạ?” tôi hỏi ân cần

“Không!” (xì, miệng trả lời mà mắt cứ đảo đi đâu thế kia!)

“Vậy quý khách ngồi đợi một tí nhé! Mẹ ơi, 2 burger” tôi nói vọng vào gian bếp

“Có liền, có liền” Lui đáp

- Này, hồi này cô ta làm mình hết hồn

- Phải, trông mặt cứ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta vậy

- Chẳng bù cho anh đẹp trai (3 hồn 7 vía lại đi chơi mất tiêu!)

“Tôi nghe hết đấy nhé!” tôi cảm râm

“Phì!” tên Chun phì cười

Cười cái gì mà cười, bộ vui lắm sao??? Tôi vừa bấm hóa đơn vừa giậm tay dùng dùng suýt nữa thì tan tành cái bàn phím

- Ê, trong quán đó có anh đẹp trai lắm kia, nhìn baby dễ sợ luôn, mình vào đó ăn đi (tiếng từ ngoài cửa vọng vào)

Cửa kính mà cũng nghe được, phục mình ghê (tự kỉ + tự sướng = tự tin)

“Happy Day xin chào!” vẫn khuôn mặt “chém người bằng đá tảng” đó

Mình không được nhìn, không được nhìn...- nhắm tịt 2 mắt, lăm lăm như tụng kinh

- Đẹp trai quá đi mất (cô con gái tấm tắc khen tên Chun)

- Mình thấy cô thu ngân đằng kia cũng xinh chứ bộ (cậu con trai nhìn tôi đăm đăm)

À há, cuối cùng cũng có một người đứng về phía mình rồi, thấy chưa, mình cũng đẹp mà...Tôi giả bộ lấy tay hất tóc cho giống mấy thực nữ trong phim Hàn Quốc... Ủa, sao hất hoài không được zậy ta, mình có tóc mà...à quên, buộc lên hết rồi, thôi kệ, có người khen xinh là ok rồi, hìhìhì!!!

“Ahahahahahahahahaha” cười một mình

- Hình như cô ta bị điên thì phải? Đúng cười 1 mình kia!

“Phụt, hahahaha...” tên Chun cười thầm

Cười cái gì mà cười, muốn chết hả. Cái cậu nhóc đó dám nói mình bị điên sao??? Phải nhịn thôi

- Đã bảo rồi, anh ấy đẹp nhất (thêm một linh hồn bị đánh cắp)

“2 anh chị dùng gì ạ?” tôi tiếp đãi tận tình mà trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ là bay vào bóp chết tên con trai kia thôi

“Cho chúng tôi 2 phần gà rán”

“Được, mẹ ơi cho thêm 2 phần gà rán” tôi mà bỏ thuốc độc vào được thì các người chết chắc (bắt đầu tưởng tượng)

“Đây, burger tới rồi, gà rán đợi tí

- Đẹp trai quá vào đó ăn đi!

...

- Wow, hot thật đấy, vào ăn không?

...

- Anh này đẹp quá đi mất

...

- ... &\$%&\$(!%#%!...

.....!?!

Hai tiếng sau...

“Wow, quán mình chật đến nỗi không còn chỗ ngồi luôn” Lui từ trong gian bếp góc đầu ra

Công nhận chật thật đấy, thở không nổi nữa rồi này, có người đến ăn, có người đến rồi rủ bạn bè ra ăn, còn có cả bọn dở hơi đi đến uống có li nước mà ngồi ì suốt 2 tiếng đồng hồ....Tất cả chỉ vì ngấm tên Chun ẩm đầu ấy thôi sao? Wow...!!!Còn tên Chun thì cứ đứng im như tượng từ sáng tới giờ, khuôn mặt lạnh như băng, có lúc thì nhăn nhó khó chịu...đúng là chẳng biết tận hưởng “hạnh phúc” gì cả. Bình – trên đầu tôi xuất hiện cái bóng đèn sáng hoắc...

“Mẹ, mẹ ơi, quán mình bán đắt vì có Chun đấy ạ. Hay là mình đừng để anh ta giao hàng nữa mà đứng ngoài cửa làm người mẫu! Mẹ thấy thế nào ạ?” tôi thò đầu vào trong bếp hỏi mẹ

“Không được đâu! Thái tử trước giờ vốn là người cực kì lạnh lùng, lại không thích người ta dòm ngó chỉ yêu “độc lập, tự do” nên chắc chắn không chịu đâu!” Lui cũng tham gia vào hội thảo luận “lăng xê người tài năng”

“Ừa, Lui, sao cháu gọi Chun là Thái tử vậy?” mẹ tôi ngạc nhiên. Chết, thôi tiêu rồi...sao đây??? Sắp lộ rồi!!! Lui đưa tay lên gỡ gỡ đầu

“À...dạ...dạ đó là...là tên ở nhà đấy ạ! Tên Thái tử cũng hay mà mẹ!” tôi viện lí do rồi đưa mắt ra hiệu cho Lui hòa theo

“Dạ, dạ...phải đấy cô, cha mẹ cháu đặt tên ở nhà cho Chun là Thái tử đấy ạ! Chun là anh còn cháu là em!” hêhê, Lui bịa chuyện cũng không tệ

“Vậy sao?” mẹ hỏi

“Vâng ạ. Vậy chuyện con vừa nói không thể thực hiện được à?” tôi nuôi tiếc hỏi

“Sao con không thử hỏi ý kiến cậu ấy đi, mẹ thấy 2 đứa con thân nhau nhanh lắm mà! Nhỡ đâu cậu ấy chịu thì sao?” mẹ đóng góp ý kiến. Con với cậu ấy mà thân được hả mẹ, có khi con hỏi xong lại cãi nhau xong bay vào ướn lộn luôn không chừng (chuyện thường xuyên luôn)

“Mà mẹ thấy cậu ấy đẹp trai thật đấy, đáng đáp lại cao ráo, bánh bao, sao không đi làm diễn viên hay người mẫu gì nhỉ?” mẹ đưa ra 1 lời nhận xét khiến tôi vừa mắc ói vừa cảm thấy như có một mũi tên xuyên vào “trái tim đen” của mình

“Cậu ấy mà đẹp cái gì!” tôi bủ môi châm biếm rồi quay đầu lại nhìn hấn ta. Ô, hấn đang tiến lại đây sao?
“lạnh tanh...lạnh tanh...” anh ta đến gần, gần hơn nữa rồi thoảng nhìn tôi, đặt cái tạp dề lên bàn, mặt mày nhăn nhó khó ưa bỏ ra ngoài

“Cậu ta sao thế?” mẹ hỏi

“Cậu ấy giận đấy ạ, vì ngọt ngào, Tuệ Như, cô đi xem sao!” Lui bảo tôi

“Tại sao lại là tôi?” tôi hỏi ngỡ ngác

“Thì hôm qua cậu ấy đi chơi với cô về vui lắm mà, lại còn được ăn liếm liếm gì đó nữa, cô đi xem sao đi!” Lui lại hối thúc tôi

“Cái gì, hôm qua 2 đứa con đi chơi á? Không lẽ 2 đứa...” mẹ tôi ngạc nhiên ngờ vực hỏi

“À...dạ...dạ không đâu ạ...tại hôm qua con trên đường đến cô nhi viện thì gặp cậu ấy thôi, khi trở về thì ăn kem, thứ mà cậu ta gọi là liếm liếm đó mẹ, chứ làm có chuyện gì xảy ra đâu, mẹ đừng có hiểu lầm! Thật đó, không có xảy ra chuyện gì đâu ạ, mẹ phải tin con chứ!” tôi giải thích nguyên một tràng luôn và cũng không quên trừng mắt cảnh cáo “bà tám” Lui

“Ừ, mà mẹ chỉ hỏi vậy thôi, con nói gì lắm thế, thôi mau đi tìm cậu ta về đi” mẹ bảo tôi

“Phải đấy, cô đi mau đi” nói rồi Lui nắm vai tôi xoay lại, đẩy một phát suýt nữa thì đập mặt vào cửa. Đúng là đáng ghét thật, khi tôi lườm thì hấn cúi gầm mặt xuống...Chịu không nổi hai tên này nữa, 1 tên thì mất tích rồi bắt tôi đi tìm, còn một tên thì ăn lắm nói nhiều, nói cả những chuyện không nên nói, tí nữa thì lộ, “bó nào” với bọn họ luôn...

Tôi tung cửa ra ngoài, vẫn còn đeo cái tạp dề mà mình cho là “dễ thương” giáo giắc tìm “cô bé quàng khăn đỏ” bị “sói rừng” bắt cóc

“Chunnnn...” tôi gọi í ới tên hấn mà chẳng thấy trả lời gì cả

...

Chạy qua hẻm bên cũng không có, ra đường lớn lại càng không, nhà hấn thì đã khóa cửa, rốt cuộc là đi đâu ta, khách hàng bỏ đi hết thì tính sao đây, đúng là chỉ biết nghĩ cho bản thân. Mà người ta dòm ngó thì có sao đâu chứ, đàn ông con trai gì mà ngọt ngào tí cũng chịu không được, giận sao? Sợ, hấn là nam hay nữ vậy trời. Khoan đã, không lẽ hấn có một kí ức đau buồn nào đó về chuyện này rồi khổ qua nên nghĩ quẩn rồi ta. Chết chết chết, không được đâu, có khi nào lời nguyện rửa của mình linh nghiệm rồi không ta (nếu quên mời xem lại chap 6), hay là hấn nhảy lầu tự tử. Tiêu rồi tiêu rồi, cái bà Nữ hoàng gì đó mà biết chuyện này thế nào cũng lộ da, cạo đầu, nhổ răng, hút máu rồi đem thui mình cho coi (nói quá à!). Phải nhanh chóng đi tìm hấn mới được, vì một tương lai tươi sáng của Trần Tuệ Như, hãy hành động!!!

“Chun...” tôi lại gọi í ới...

....

(Mời xem chap 8)

9. Chương 8

CHAP 8: NGƯỜI TRONG MỘNG CỦA BẠN TÔI

Anh ta đâu mất rồi ta? Hay mình đi vòng về xem sao?

“Chunnnn...” tôi lại la làng lên, vừa chạy vừa gọi, không chừng này giờ người ta nhìn tôi như con điên ấy chứ! Sao khổ thân tôi quá vậy nè

“Ch...” hình như anh ta đang ngồi dưới gốc cây kia thì phải, ủa đây là quầy kem tươi hôm qua mà! Anh ta ở đây...

“Anh đang làm gì thế hả?” tôi vừa tiến lại gần vừa hỏi anh ta với giọng đánh đá như sắp giết người tới nơi

“Nhìn mà không thấy sao?” tên Chun không thèm ngược lên nhìn lấy một cái, hỏi ngược lại tôi câu cộc lốc “Anh...anh...” tôi nhìn cây kem trên tay anh ta, liếc mắt xuống thì thấy kế bên có một giỏ rác đựng toàn là vỏ bọc kem, cục tức tôi nghẹn ở cổ không nói thành lời

“Tôi mua liếm liếm bằng “nhan sắc” đó, thấy hay chưa, tôi chỉ đứng trước quầy có mấy giây là bà chị dễ thương đằng kia đã mời tôi ăn rồi!” vẻ mặt mãn nguyện kèm theo giọng nói tự hào. Tôi đưa mắt nhìn vào bên trong quầy kem. Ôi chao ôi, một bà thím cỡ bốn mươi mấy năm mươi tuổi, xấu ma chê quỷ hờn, mập ú thù lu như con heo nái đang nhìn anh ta cười khúc khích, còn lấy 2 lòng bàn tay áp sát vào đôi má đỏ ửng ngượng ngùng nữa chứ. Zời ạ, trông bà cô đó chả khác gì Trư Bát Giới hiện hình mà anh ta bảo là “bà chị dễ thương” sao? Đừng nói là anh ta ăn nhiều đến nỗi mờ mắt luôn rồi đấy nhé... Ủi chao, bà ta còn trợn mắt nhìn mình hăm dọa nữa kìa, không lẽ bà ta định đánh ghen mình hả? Tôi vội dơ hai tay xua xua ra hiệu muốn chối bỏ quan hệ giữa tôi và tên “heo ham ăn” đang liếm láp cây kem trước mặt. Đúng là hai người này xứng đôi thật đấy, chắc mình phải “gả” anh ta đi thôi...

“Này, đi chỗ khác nói chuyện, nhanh lên!” tôi thì thầm

“Đợi ăn xong cái đã” anh ta vẫn ngồi lì

“Đi ngay, không nói nhiều” tôi trừng mắt

“Biết rồi!” ôi chao, trông anh ta bây giờ chẳng khác gì trẻ con. Đúng là, khi được ăn cái liếm liếm gì đó thì người không ra người, Thần chết cũng không ra Thần chết nữa rồi. Tôi quay lại nhìn anh ta, ôi gớm chưa kìa, anh ta đang đá lông nheo với bà thím ấy sao??? 0_0, choáng quá, đi mau thôi. Tôi lựa một cái gốc cây cũng gần đó nhưng khuất tầm mắt của “chị heo” cho an toàn, không thì tôi bay đầu luôn cũng chẳng vừa

“Ăn xong rồi hả? Ngon quá ha? Anh thì ngồi đây “tận hưởng” có biết ở quán có bao nhiêu khách hàng đợi anh không?” tôi vẫn đang kiểm chế đây

“Ồ quán ngột ngạt quá, cũng phải cho tôi ra ngoài “giải trí” chứ! Từ trước tới giờ tôi ghét nhất là bị như thế đấy! Tôi không làm công việc đó nữa đâu!” anh ta mặt lạnh tanh phản đối quyết liệt

“Hả? Anh nói vậy mà nghe được sao? Anh làm chưa được nửa ngày nữa mà đòi bỏ việc à?” tôi bắt đầu nóng máu rồi đây

“Tôi muốn làm công việc khác, việc gì cũng được trừ công việc đó!” vẫn quả quyết

“Vậy anh muốn làm gì?” bình tĩnh thôi Tuệ Như, ở đây là nơi công cộng không được bức xúc

“Tôi...tôi...tôi muốn làm công việc của cô, bồi bàn đấy...” có vẻ hơi ấp úng

“Tại sao? Việc đó có gì hay mà anh thích, việc của anh anh không lo lại muốn làm việc của người khác, không lẽ mấy bữa sau anh lại muốn làm việc của mẹ tôi hoặc của Lui à?” tôi bắt đầu hơi gắt gỏng, kiểm chế thôi,

“Không có chuyện đó đâu, tôi chỉ muốn làm việc của cô thôi!” trong ánh mắt của anh ta có chút gì đó lạ lạ, nói xong anh ta bỏ đi trước

Anh ta muốn làm việc của tôi sao? Tại sao chứ, người gì đâu mà sáng nắng, chiều mưa, trưa bão tố. Đúng là cái đồ công tử bột, à không, Thái tử bột. Hax, phiền chết đi được, mình tò mò quá, rốt cuộc là tại sao, phải hỏi rõ thôi...

“Chun, chờ chút đã...” tôi đuổi theo hần ta. Hần ta khựng lại, tôi chạy lên đứng trước mặt hần:

“Tại sao anh lại muốn làm việc của tôi” tôi tò mò xen lẫn căng thẳng kèm theo những suy nghĩ “phong phú”

“Tại vì...tại vì...vì...tôi...tôi...tôi thấy những công việc cô làm đều rất thú vị”

“Hả?... chỉ...chỉ vậy thôi à! Đơn giản thế thôi hả?” tôi bị “hụt” tại chỗ, lại còn tưởng anh ta “thích” mình nữa chứ, còn chuẩn bị trước câu để từ chối, haizz, đúng là ấu trĩ ấu trĩ ấu trĩ mà. Tôi lấy tay cốc vào đầu mấy cái

“Ừ, chứ cô nghĩ gì? Hay là...hay là cô lại tưởng tượng lung tung” anh ta cúi đầu xuống, đưa mặt mình sát mặt tôi làm bộ nham hiểm

“Tưởng...tưởng tượng gì chứ! Tôi có tưởng tượng gì đâu...” tôi áp úng, rồi quay đầu lại đi trước. Haizz, Tuệ Như ơi, mày khủng quá à! Nghĩ gì không nghĩ lại nghĩ bậy bạ, mình và anh ta chỉ có đánh lộn, cãi lộn là giải thôi, đúng là nhảm phim nặng lắm rồi...Mà thường thường, nếu nhân vật nam chính có những hành vi như vậy đều là tư thế chuẩn bị tỏ tình hết mà ta. Cũng phải, ngoài đời đâu có như trong phim. Mà nếu lúc đó anh ta tỏ tình thật thì mình sẽ từ chối thẳng thừng luôn cho coi, nếu cứ dai dẳng đeo bám thì mình sẽ quật cho anh ta một cú xem như là cảnh cáo...Ahahahaha, bởi zậy mình sống tới từng tuổi này mà chưa từng nghe được câu tỏ tình nào bao giờ, cũng chưa thích ai hết, “Ồ GIÁ MUÔN NĂM”...

Về đến Happy Day...

Tôi tông cửa bước vào nhà

...trống huơ...trống hoác...

“Về rồi sao? Chun đâu con?” mẹ hỏi

“Đi đằng sau đẩy mẹ. Không lẽ khách bỏ đi hết rồi sao ạ?” tôi ngạc nhiên nhìn cái quán không còn một bóng người

“Ăn xong rồi thì về chứ biết sao giờ, với lại cũng đâu có ai để ngắm” Lui nhìn Chun bủ môi. Bị tên Chun trừng mắt sợ quá chui đầu trở lại gian bếp

“Mẹ, Chun có chuyện cần nói” tôi gọi mẹ, rồi quay lại liếc anh ta một cái. Haizz, dù sao nếu anh ta làm công việc bồi bàn thì tôi chỉ cần thu tiền thôi là được, cũng có lợi ỉnh nên tạm chấp nhận vậy

“Có chuyện gì hở cháu?”

“Dạ, thưa cô, cháu muốn làm phục vụ” Chun lại gần mẹ tôi thưa chuyện

“Phục vụ sao? Chẳng phải cháu chạy nhanh lắm à? Nếu làm phục vụ thì hơi tiếc!”

“...”

“Cô ơi, cháu có ý kiến thế này. Nếu Thái...à không, anh hai mà làm phục vụ thì quán chắc sẽ có nhiều khách lắm đấy ạ nên không cần giao hàng tận nơi đâu cô!” Lui đóng góp thêm

“Ừm, nghe cũng hợp lí, giao hàng mà không có xe cũng phiền phức lắm, với lại một khi mà đông khách thì trở tay còn không kịp nói chi tới giao hàng...quyết định vậy đi” mẹ tôi nói xong đi tháo cái biển “GIAO HÀNG TẬN NƠI” trước cửa xuống

“Vậy thì Tuệ Như tôi vẫn sẽ làm công việc thu tiền và thối tiền, còn anh thì làm bồi bàn, công việc của mẹ và Lui vẫn giữ nguyên, được chứ?” tôi nói

“Ừ”

“Được”

“Được rồi”

“...có phone kìa Như, có phone kìa Như...nhắc máy đi...có phone”

- Alô, có gì không Huyền?

- Bây giờ Huyền đến Happy Day của Như hen?

- Ừ, tới đi, lâu rồi không gặp Như nhớ Huyền quá à! Hihi

- Ừ, tới liền. Bye

- Bye

“Ai vậy con?” mẹ tôi hỏi

“Dạ là Huyền đấy mẹ, nó nói lát nữa tới đây chơi” tôi đáp

“Ừ. Có khách đến kìa”

“Happy Day xin chào!” tôi và tên Chun đồng thanh, sau đó thì liếc nhau (việc làm thường xuyên)

“Làm việc đi chứ!” tôi nguyệt tên Chun đang đứng thẩn thờ

“...” zời ạ, hần chẳng nói năng gì mà cứ đứng đờ đờ trước mặt người ta, cái mặt thì như đưa đám, chắc khách hàng sẽ bị hần dọa cho “té ghê” chết mất. Tôi tự hỏi không biết hần ta có thích việc này thật không đấy?

“Cho...cho tôi 1 phần mì Ý” giọng hơi sợ sệt

“...” hần ta không thềm mở miệng, quay đầu đi thẳng vào bếp. Zời ạ. Tôi đập mạnh vào trán mình mấy cái

“Cách...cách” tên Chun chết bầm đặt đĩa mì xuống bàn rồi quay đi. Hần đang làm công việc mình yêu thích hay đang bị tra tấn zậy trời!!!!...

“Này! Anh có thích công việc này thật không đấy?” tôi ngoắc hần ta lại, hỏi nhỏ

“Có chứ!” 1 câu trả lời vô cùng “tự nhiên”

“Có mà anh làm ăn kiêu đó hả, ít nhất cũng phải nói: cảm ơn quý khách, quý khách có muốn dùng gì thêm không hay 1 câu nào đó chẳng hạn. Chứ tôi thấy anh phục vụ người khác giống như đang tự hành hạ bản thân vậy!” tôi phàn nàn

“Cô có dạy tôi làm đâu!” lại một câu nói “tự nhiên”

“Vậy thì cứ coi như từ nãy tới giờ tôi đang dạy anh đi ha!” tôi chán nản nói 1 câu rồi lắc đầu. Còn hần ta thì chui vào bếp chơi với “bạn gái Lui” của hần

“Như ơi, Huyền tới rồi nè. Cháu chào bác gái ạ!” một tiếng nói lạnh lạnh nghe quen tai, đương nhiên là nhỏ bạn nhí nhố của mình rồi

“Ừ chào cháu. Cháu tới chơi à? Ăn gì không bác làm cho, mì Ý nhá?” mẹ tôi hồ hởi chào đón

“Dạ được ạ. Như ơi, lại đây chơi nè” nhỏ Huyền thẩn nhiên thật đấy, nó ngồi xuống bàn rồi ngoắc ngoắc tôi ngồi chỗ đối diện

“Có chuyện gì mà hôm nay “tiểu thư” tới quán tui zậy?” tôi ngồi xuống chỗ nhỏ chỉ hỏi đùa

“Huyền định rủ Như.....” con nhỏ đang nói tự nhiên bị đơ, mắt nhìn vào người vừa đặt món ăn xuống bàn, mặt bắt đầu đỏ lè như “mông khi”, miệng mấp máy như đang “cầu hồn” í

“Quý khách có dùng gì thêm không ạ?” giọng nói quen thuộc, xem ra cũng nhớ bài đấy chứ

“Lắc...lắc...” lắc đầu khi thể suất nữa thì rút cái cổ ra ngoài (nói quá)

“Cám ơn quý khách” nghiêng người cúi chào (phải tên Chun không vậy 0_0, tuy nhiên cũng khá tốt)

“Nè,... nè,... nè Huyền...HUYỀN” kêu hoài không nghe, tôi quát lên

“Hả, hả, cái gì, hết hồn!” nhỏ ta giật bắn người

“Sao vậy?” tôi nhìn thẳng vào cái “mông khi”, hỏi

Đột nhiên nhỏ Huyền nắm tay tôi rồi kéo ra ngoài:

“Như ơi, anh...anh...anh chàng phục vụ đó...là...là nhân viên quán Như à?”

“Phải, mới vào làm việc sáng nay! Sao thế?... KHOAN ĐÃ...ĐỪNG NÓI LÀ HUYỀN...” tôi trợn trắng mắt không dám tin đó là sự thật

“Gật...gật...đúng là chỉ có Như hiểu Huyền thôi. Giới thiệu cho Huyền đi, đi mà. Lần đầu tiên Huyền gặp được tiếng sét ái tình mạnh mẽ đến như vậy đó. Một anh chàng cao ráo, đẹp trai cực kì lại còn ga lăng, lịch sự, đây đúng là túp người của Huyền đó. Như giới thiệu cho Huyền đi!” nhỏ Huyền vừa nói vừa cười sung sướng, khiến tôi suất nữa thì bị đơ (choáng tập một)

“Huyền...Huyền...Không thể được...anh ta...tuyệt đối không được” hichic, làm sao mình có thể trao nhỏ bạn yêu quý vào tay một tên Thần chết được chứ, biết rằng hần ăn chay nhưng nếu nổi cơn lên hút máu nhỏ

tức thì cũng không chừng, lúc nào mình gặp hấn là trước đó phải uống thuốc trợ tim hoặc mật gấu gì đó mới có “dũng khí” to lớn đến vậy

“Sao lại không, không lẽ... không lẽ Như thích anh~ hả?” nhỏ Huyền hỏi một câu làm tôi chỉ muốn bay vào vụn cổ cho nhỏ chết ngay tức thì

“Khùng hả? Làm sao có chuyện đó được”

“May quá, vậy thì mau giới thiệu cho Huyền đi. Mà khoan đã, không lẽ đó là anh họ mà Như nói hả?”

“Gật...gật...” gật đầu gượng gạo

“A, vậy thì hay quá rồi, Như sẽ trở thành em chồng Huyền, sẽ trở thành cô của con Huyền lại vừa là bestfriend của Huyền nữa. Hay quá” con nhỏ vỗ tay bôm bốp, nhảy cẫng cẫng. Zời ạ, mới 20 tuổi mà nghĩ chi xa vời quá

“Không được đâu, tuyệt đối không được mà. Huyền nghe Như lần này thôi nha! Trên đời thiếu gì trai đẹp, anh ta chưa chắc đẹp nhất đâu, nghe lời Như đi, tuyệt đối không được đâu mà!” hichic, sao bao nhiêu cái khổ ụp hết xuống đầu mình zậy nè! Huhuhuhuhu...

“Được, Như không giúp thì thôi, bạn bè vừa tìm được người mình thích không chúc mừng mà còn phản đối nữa là sao? Như không giúp thì Huyền tự xử, Huyền sẽ “cưa đổ” anh họ như cho coi” nói xong nhỏ ta tông cửa vào Happy Day để “tự xử”. Thôi tiêu rồi, mình nói với mẹ 2 người bạn họ là Việt Kiều, bây giờ nhỏ Huyền nói ra thì quạch tặc hết rồi còn gì. Không được, không được, không được để chuyện này thêm rắc rối nữa! Tôi cũng mở cửa vào nhà luôn...

(CÁC BẠN NHỚ ĐÓN XEM CHAP 9 NHÉ!)

10. Chương 9

CHAP 9: CÔ NÀNG RẮC RỐI XUẤT HIỆN

“Khoan đã Huyền” tôi la toáng lên

“Chuyện gì thế?” mẹ tôi hỏi

Chết rồi, nhỏ Huyền đang tiến đến trước mặt tên Chun, mà tên Chun thì đứng cạnh mẹ tôi, làm sao bây giờ. Không được rồi. Tôi nhón chân lên cho tên Chun nhìn thấy tôi, lấy 2 cái tay hất hất ra đằng trước rồi chỉ chỉ ra cái cửa, miệng mấp máy.... Hihic, tên Chun đầu heo nhìn tôi ngơ ngác nhìn tôi như “thú lạ biết nói tiếng người” vậy, hấn không hiểu ý tôi sao? Tôi làm lại cả 3, 4 lần mà mặt hấn cứ đực ra nhìn tôi, đột nhiên nhỏ Huyền nhìn theo ánh mắt Chun, quay lại thì thấy tôi đang làm trò, tôi vội giả điên đưa 2 tay lên múa, zời ạ, trông mình bây giờ khác gì con điên đâu chứ. Tên Lui đứng cười thâm tôi không dám lên tiếng, hichic, tội nghiệp mình quá

“Anh tên gì? Mấy tuổi? Số điện thoại là bao nhiêu? Đã có mấy đời bạn gái rồi?” nhỏ Huyền mặt lạnh tanh (chẳng giống của trai tí nào) hỏi tên Chun tới tấp như đang “ép cung” tội phạm

Tôi vội dơ 2 cái tay xua xua, lắc qua lắc lại kèm theo động tác lấy 2 tay bịt miệng mình lại ra hiệu cho anh ta đừng nói. Í, anh ta gật đầu rồi kìa, chắc là hiểu rồi...Hên quá, xem ra anh ta cũng thông minh ấy chứ...

“Ừm...ừm...ừ...ừ...” nhỏ Huyền...ZỜI OI LÀ ZỜI, sao Người không đánh chết tên óc heo này giúp con cái. Tôi bảo anh đừng nói chứ có phải bảo anh bịt miệng nhỏ Huyền lại đâu, huhuhuhuhuhuhu, “đỡ không nổi” nữa rồi, ngu quá đi mất, mình vừa mới khen anh ta thông minh xong...Tôi quẩn quại, nhảy đồng đồng lên, không thốt nổi nên lời, miệng méo xẹo, tôi tức quá suýt nữa thì xùi bọt mép...(nói quá)

“Này Chun, con làm gì thế, bỏ tay ra” mẹ tôi từ trong bếp chạy ra can

“Thái tử, bình tĩnh, đừng manh động, thả người ra đi Thái tử!” Lui chỉ đứng ngoài không dám tới gần, dơ tay ra hiệu dừng lại rồi rón rén vờ lấy cái tô thủ sẵn mới dám tiến đến (làm như bắt tội phạm giết người không bằng)

“Phù...phù...phù...” nhỏ Huyền thở hổn hển như người bị thiếu oxy

Còn tôi chỉ biết đứng tại chỗ lắc đầu “bó gối”

“Chun à, Huyền chỉ hỏi họ tên với số điện thoại của cháu thôi, cháu đâu cần tức giận đến thế

“Cháu...”

Tôi vội đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng trước khi hắn khai ra thủ phạm – là mình chứ ai. Xem ra đôi khi anh ta cũng ngốc quá đấy chứ

“Huyền à, cháu có sao không? Chắc Chun không cố ý đầu cháu à!” mẹ tôi vội chữa cháy cho tên Chun dần dần. May mà nhỏ ta còn sống đó, chứ không bác chủ tịch chém chết anh ta là cái chắc, “răng môi lẫn lộn” cũng không chừng. Nhưng mà cũng tốt, lỡ nhỏ Huyền tưởng anh ta bị điên rồi từ bỏ ý định thì sao?

“Dạ không sao đâu bác. Anh mau trả lời tôi đi!” thở như trâu mà vẫn kiên trì. Tèn tèn, “bể show” rồi, nếu Huyền mà cứ cố chấp Như không bảo đảm nổi an toàn cho Huyền đâu...Huhuhuhu

“Sao anh không mau trả lời đi!” Lui huých tên Chun một cái. Hắn đang ngây người ra thì phải

“Chun, 22 tuổi, không có điện thoại, chưa từng có bạn gái” tên Chun “nào phằng” trả lời một lèo với vẻ mặt lạnh hơn cục đá

“Được rồi! Tạm biệt, tôi về trước đây, hẹn gặp lại mọi người. Cháu chào bác cháu về ạ!” Huyền nói với giọng thều thào rồi đi ra khỏi cửa, trước khi về cũng không quên lè lưỡi đắc thắng với tôi. Hichichic, Như chỉ muốn bảo vệ Huyền thôi mà...Lần này tiêu thiệt rồi, nhỏ ta đã từng có không biết bao nhiêu đời bạn trai, mà sau khi chơi đã rồi thì nhỏ “đá” hết, chắc anh ta cũng không ngoại lệ đâu. Nhưng nếu đụng đến tên Chun thì Huyền chết thiệt rồi! Huhuhuhu...Mình phải phá đám 2 người đó mới được, tuyệt đối không được để bọn họ hẹn hò

“Thái tử, cô gái hồi nãy xinh nhỉ” tên Lui “mê gái” mặt nham nham nhở nhở chọc ghẹo tên Chun

“Xí tệ!” tên Chun bĩu môi coi thường. Zời ạ, hot girl trường tôi mà anh ta còn chê xấu à! Mà cũng phải, người trong mộng của anh ta là “chị heo” bán kem cơ mà (nếu không nhớ mời các bạn xem lại chap 8). Haizzzzzz...- tôi thở dài ngao ngán

“Mà hình như cô ta đang muốn của anh thì phải?” Lui lại nổi cơn “bà tám” nữa rồi

“Mơ à!” tên Chun treo giá thật đấy, được hẹn hò với tiểu thư tập đoàn Huyền Minh là phước 70 đời dòng dõi nhà anh rồi, ở đó mà còn chảnh

“Ngôi nhà các anh đang ở là nhà của nhỏ đó đấy!” tôi nói

“Phải đấy, con bé đó là tiểu thư con nhà giàu nên xinh đẹp hơn người, mà lại cởi mở, hoạt bát, người như vậy không có nhiều đâu Chun!” hình như mẹ tôi đang muốn ghép đôi hai người bọn họ thì phải

“Thật thế sao? Hèn chi nhà đẹp quá!” Lui tấm tắc khen (khen người không khen đi khen nhà)

Còn tên Chun vòng 2 tay lại bỏ ra ngoài...

“Này” tôi gọi theo

“...” anh ta quay đầu lại không nói không rằng, mặt lạnh như “ủ” tiền

“Chắc anh biết Huyền thích anh chứ? Tôi cũng nói luôn, Huyền là người bạn thân nhất của tôi, nên tôi không muốn nhỏ ta gặp nguy hiểm vì thế anh nên từ chối cô ta đi” tôi nói

“Từ chối hay không còn phải xem thái độ của bạn thân cô ta nữa – (cười đều)” anh ta đang ám chỉ mình sao?

“Anh muốn gì?” tôi hỏi như hét vào mặt anh ta

“Tôi vẫn chưa biết. Cô cứ yên tâm, cô ta không phải mẫu người tôi thích đâu” haizz, mong là vậy

“Này 2 đứa, vào đây lau dọn để đóng cửa tiệm này” mẹ tôi mở cửa gọi vào ngắt quãng cuộc nói chuyện

“Dạ” tôi thưa. Bây giờ là 5 giờ 15 ph, hôm nay đóng cửa sớm hơn thường ngày thì phải

“... - (đi vào)”

...

...

“Mẹ ơi, con đưa bọn họ đến nhà rồi về nhé! Họ vẫn chưa nhớ đường” híchic, không phải con tình nguyện đầu ạ

“Được, bọn con đi cẩn thận nhé!” mẹ dặn dò

“Con biết rồi”

“Dạ, tạm biệt cô nhé!”

“Chào cô”

“Cô Tuệ Như, hôm nay cô dạy tôi làm món gì?” Lui cứ nhoi nhoi rồi hỏi này hỏi kia y như con nít

“Mình làm món đơn giản nhất đi, nấu cơm được chứ?” tôi hớn hở ra mặt. Thật ra không phải tôi thích nấu ăn, tôi chỉ thích chỉ đạo người khác thôi! Hihi!!!

“Nấu cho đằng hoàng đấy nhé Kinh Kong!!!” lại mĩa mai nữa rồi

“Khỏi bận tâm đồ trốn viện” tôi cũng không chịu thua

“À đúng rồi, để tối nay về tôi gom mấy cuốn sách nấu ăn mẹ không dùng đem cho anh tự học nhé Lui?” tôi làm lơ tên kia luôn

“Được thôi! Tôi rất thông minh mà!” Lui hớn hở

“Phải, anh thông minh lắm ai như tên nào đó “não phẳng” ” tôi bới móc chuyện lúc nãy

“Cô...” tên Chun giận dữ

“Tôi nói đừng chạm gì đến anh à?” tôi giả điên

“Không nói với cô nữa” haha, khi anh ta quê dễ biết thật đấy

“Vây im đi!” tôi tiếp tục chọc tức hần ta

“Cô...”

“Sao...?”

“Thôi thôi, đừng cãi nữa. O...có thứ gì ở trước cửa nhà mình thế kia?” Lui chỉ ngón tay về phía trước, hỏi Tôi nhìn theo hướng ngón tay của Lui...là một chiếc xe hơi sao, trông quen quá...

“Như, Chun, anh bạn nhỏ” một tiếng nói lạnh lạnh gọi ba chúng tôi. Từ trong chiếc xe nhỏ Huyền chạy ra như con chơi chơi tiến lại gần chúng tôi

“Anh Chun về rồi đấy à?” Huyền chạy lại hỏi han tên Chun

“...tôi vô trước đây...” Chun không thèm trả lời, tiến thẳng vào trong nhà. Đúng là bất lịch sự hết sức mà. Nhưng nếu làm vậy khiến nhỏ Huyền bỏ cuộc thì cũng hay

“Cô gì đó ơi, cô đừng giận nhé! Thái...anh hai tôi là vậy đấy, không có hứng thú với con gái đâu. Anh ta thuộc dạng máu lạnh mà!” Lui tranh thủ không có tên Chun vừa khuyên nhỏ Huyền vừa nói xấu ác liệt

“Không sao đâu, tôi nhất định kiên trì mà!” nhỏ Huyền vừa nói vừa nhìn tôi ra vẻ quyết tâm. Tiểu thư như nhỏ ta mà kiên trì được mới lạ

“Huyền tới thăm nhà hả?” tôi hỏi Huyền

“Không, Huyền tới chơi với Chun. Đã nói là Huyền sẽ cư đồ cho Như coi rồi mà. Như đến đây làm gì?” Huyền hỏi lại

“Như đưa bọn họ về tại họ chưa rành đường”

“VẬY MÌNH VÀO NHÀ LUÔN ĐI” Huyền hồ hồ

...

...

“Cái gì thế này” chưa vào hẳn nhà mà đã nghe thấy tiếng tên Chun “chết thú” đấy rồi

“Việc gì vậy Thái tử?” Lui hoảng hốt, lao vào “bảo vệ” (nhiều chuyện thì có)

“Wow... Sao...sao nhiều đồ ăn bày ở phòng khách vậy nè?” Lui kinh ngạc

Tôi ló đầu vào cũng hoảng hốt không kém. Zời ạ, hơn một chục món cũng không chừng, còn có cả rượu vang, nến, tất cả các món ăn được bày biện hoành tráng vô cùng

“À, cái đó là tôi cho người mang đến đây, xem như tiệc gặp mặt” nhỏ Huyền cười rồi dơ 2 ngón tay thành hình chữ “V”. Đúng là, mình chơi với nhỏ từ hồi cấp 3 rồi mà lại quên cái bản tính thích “phô trương hóa” của nhỏ

“Tôi đi lên phòng đây!” tên Chun lạnh lùng bước lên cầu thang, hình như hẳn ta không thích thì phải

“Này, anh Chun, anh Chun.....” Huyền gọi theo í ới mà hẳn vẫn cứ lặng thinh

“Chun sao vậy Như?” Huyền méu máo nhìn tôi

“Sao Huyền lại hỏi Như?” tôi ngỡ ngàng hỏi ngược lại

“Chẳng phải Chun là anh họ Như sao? Đương nhiên Như phải biết chứ! Hay Như lên lầu xem Chun thế nào giúp Huyền được không?” ánh mắt cún con

“Được rồi, được rồi” đối với con nhỏ có tính cách trẻ thơ này phải xử sự người lớn với nó mới được

...

“Này...” tôi thấy tên Chun đứng ì ra trước cửa phòng không chịu vào nên tò mò cũng ló đầu vào xem

“Trời ơi!...” sao khác quá vậy nè, không giống với căn phòng hôm bữa tôi nhìn thấy gì hết. Khắp phòng đều dán hình của nhỏ Huyền, trên chiếc bàn lúc trước trống không nay xuất hiện thêm một cái laptop đời mới, còn cả một đồng quần áo hàng hiệu, style vô cùng đều được đặt hết trên giường... . Không lẽ, chuyện này cũng do nhỏ Huyền làm sao? Mặc dù biết rất rõ bản tính của nhỏ ta nhưng tôi cũng không ngờ lại làm “lố” đến thế. Thôi chết rồi, cái tên đứng bên cạnh tôi hình như đang bốc khói thì phải, làm tôi cũng nóng lây. Tôi quay qua thì trông thấy mặt tên Chun đánh lại, chẳng nói lời nào đi một mạch xuống dưới nhà rồi chạy thẳng ra ngoài luôn làm nhỏ Huyền gọi í ới, khóc sụt sùi

...

“Huhuhuhuhu, hichichichic....huhuhuhuhu.....”

“Thôi nín đi Huyền, đừng khóc nữa mà!” tôi đang dỗ dành một đứa trẻ đây sao? Hichic, nếu nhỏ ta mà không to xác hơn con nít thì tôi đã phết vào mông nhỏ mấy cái rồi. Khóc gì mà dai thế không biết: nổi khổ thấu trời xanh của best friend Ngô Ngọc Huyền

“Mai một cô đừng nên làm những việc mà Thái...anh hai không thích nữa” Lui khuyên can

“Tôi có biết sở thích hay sở ghét gì của anh ấy đâu! Huhuhuhuhuhu...” Huyền phụng phịu phân bua

“Huyền à, Như nói thật đấy, 2 người không hợp đâu, sở thích của Huyền không phải sở thích của anh ta làm sao mà tiến tới được!” tôi cố làm nhụt chí nhỏ Huyền

“Huyền không biết, anh bạn nhỏ, anh nói tôi nghe sở thích của anh hai anh được không? Cả sở ghét nữa?” Huyền lau nước mắt, tò mò

Thôi chết! Không được đâu, tôi cố dùng ánh mắt ra hiệu cho Lui nhưng anh ta còn “đại ngốc” hơn cả tên Chun “óc heo” kia nữa

“Thái tử rất thích vui chơi, đặc biệt là đi du lịch đây, thích sự yên tĩnh, thích những điều thú vị. Anh ta cực kì ghét bị quấy nhiễu, nhất là động chạm vào không gian riêng của anh ta giống việc cô vừa mới làm đó, với lại cực kì ghét bị coi thường, cô mang thức ăn đến thế này lại còn sắm sửa quần áo này nọ là đang coi thường cậu ấy đấy. Chắc cô không biết cậu ấy chính là...”

“Chính là anh hai của Lui” tôi vội ngắt lời, suýt nữa thì lộ hết mọi chuyện rồi, tôi trừng mắt với cái tên “chùm nhiều chuyện” kia

“Phải phải, tôi tên Lui anh ấy là anh hai của tôi” Lui sợ quá vội hòa theo tôi

“Ồ, vậy sao?” Huyền nói

“Đúng đấy, vì thế cô nên án binh bất động một thời gian cho cậu ấy nguôi giận cái đã” Lui khuyên (câu này còn nghe được)

“Được rồi, làm theo lời anh vậy!” cuối cùng Huyền cũng chịu “nghe lời”

...

Trả Lời Với Trích Dẫn

11. Chương 10

CHAP 10: ÁNH MẮT THIÊN SỨ CỦA HOÀNG TỬ BÓNG ĐÊM

Khoảng thời gian sống yên ổn...

“Về rồi đấy à?” tôi lên tiếng khi thấy tên Chun tông cửa vào nhà

“Thái tử, Người về rồi sao ạ?” Lui chạy ra cửa “dù Lão Phật Gia” vào nhà

“Cô ta đi rồi sao?” tên Chun giáo giác tìm nhỏ Huyền

“Phải” tôi trả lời cộc lốc

“Này, lần sau cô bảo bạn cô đừng đến đây làm phiền tôi nữa nhé! Bực mình chết đi được” tên Chun giận cá chém thớt, “chém” hết lên đầu tôi

“Anh đừng có quên căn nhà này là của ai đấy!”

“Sítx, bắt đắ dĩ tôi mới phải ở đây. Còn không, cô đi kiếm nhà khác cho tôi đi, chẳng phải cô đang chịu trách nhiệm về tôi à?” móc lại mình

“Phải phải, thưa Thái tử, mời Người đến ăn tối ạ!” tôi đành phải nhượng bộ hẳn vậy, nếu không lại bắt tôi chịu trách nhiệm này chịu trách nhiệm nọ cho coi

“Tôi không ăn mấy thứ này đâu! Cô làm món khác đi, mấy món cô ta mang đến cô mau vứt hết cho tôi” anh ta lại hằn học, giả điếu “Thái tử bột”

“Anh có điên không vậy! Mấy món này đều do đầu bếp thượng hạng làm đấy, vứt hết là thế nào? Anh không ăn thì nhin đói đi, tôi có phải là nô lệ của anh đâu mà đòi hỏi ngang ngược thế hả?” tôi điên tiết

“Phải đấy Thái tử, mấy món này ngon quá trời luôn, bỏ đi tiếc lắm ạ!” Lui cũng về phe tôi

“Được được được, ngon thì mấy người ăn hết đi, ăn cho thành heo nái luôn đi!” tên Chun đáng ghét hằn học, giậm chân đùng đùng đi lên phòng

“Tôi chống mắt lên xem anh “tuyệt thực” được bao lâu” tôi nói với theo anh ta moi móc

“Này Lui, anh đừng chừa hẳn món gì nhé! Ăn hết luôn cho tôi, tôi hơi khó tiêu nên đi về trước. Nhớ đó, ăn sạch sẽ nhé, đây là mệnh lệnh đấy!” tôi dặn dò Lui trước khi ra về

“Vâng thưa tiểu thư Tuệ Như, cô cứ yên tâm, nhiều đây món cũng không thành vấn đề với tôi đâu. Cô đi thong thả nhé!”

“Ừ, tạm biệt!” nói xong tôi đi ra khỏi cửa. Công nhận tên Lui này vâng lời ghê, nhưng mà quá trời thức ăn luôn liệu anh ta có ăn hết không ta? Mà lỡ ăn xong bội thực chết rồi sao? Thôi kệ, dù sao anh ta cũng là Thần chết mà, ăn bao nhiêu đó cũng đâu là nghĩa lý gì! Lần này tôi cho tên Chun chết chắc, dám ra dáng Thái tử trước mặt tôi hả, đừng hòng nhé! Ahahahahahaha...

...

“Ồ, mẹ lại đi vắng rồi sao? May là mình có mang theo chìa khóa!” tôi về đến nhà thấy bên trong tắt hết đèn lại còn khóa cửa nữa

“Cạch cạch...” tôi mở cửa vào nhà

- Tuệ Như ơi, bà ngoại con lại nhập viện rồi nên mẹ phải về quê chăm sóc, chắc 2 – 3 ngày nữa mẹ mới lên được, con nhớ ăn uống đầy đủ, mở quán đúng giờ nhé! Còn 2 cậu bạn kia con phải đối xử với người ta đàng hoàng đấy, tối đi ngủ phải khóa cửa cẩn thận. Yêu con! - vẫn là thói quen, mẹ hay dán tờ giấy nhỏ lên tủ lạnh dặn dò tôi đủ thứ trước khi rời khỏi nhà

“Bà ngoại lại ốm rồi sao? Haizz, cầu xin cho ngoại qua khỏi!”

Bây giờ là 7 giờ mình đi tắm rồi ngủ sớm thôi. Híchic, sao bụng mình khó tiêu vậy ta!!!

...

...

...

“Kinh Kong.....”

...

“Này đồ Kinh Kong xuống đây mau lênnnnnnnnn.....”

...

“Ngủ rồi đấy à????? Kinh Kong.....”

Trong giấc ngủ mơ màng tôi nghe thấy một âm thanh chói tai...

“Ồ, ai la làng giữa đêm giữa hôm vậy ta” mắt vừa nhắm miệng tôi vừa lẩm bẩm

“NÀY, KINH KONG, CÔ DÁM LÀM LỖ THÁI TỬ TA ĐÂY HẢ? TRẦN TUỆ NHUUUUUUUUUUUUUUUU.....” một tiếng gào thét khiến mấy con chó nhà hàng xóm xủa um xùm

“Hình như có ai kêu tên mình thì phải” tôi giật mình, mở mắt ra nhìn đồng hồ

“2 giờ sáng. Tiếng la inh ỏi đó là của tên Chun chết tiệt sao? Hắn ta không ngủ mà đứng ngoài kia la làng la xóm lên bộ muốn mấy nhà bên cạnh lừa chó ra cắn lằm hả? Trời ơi là trời, sao số mình khổ quá vậy nè!” tôi ngồi bật dậy, vươn vai, ngáp dài một cái rồi lú đầu ra ngoài cửa sổ

“Này, Kinh Kong xuống đây nhanh lên. Cô mà còn không xuống tôi la lên nữa bây giờ! Còn không mau đi xuống!” hắn ta từ dưới lầu, ngóc đầu lên hăm dọa. Tôi dơ tay thành nắm đấm nhử nhử hù anh ta. Vội khoác cái áo len mỏng chạy xuống lầu sợ chậm một tí mấy người hàng xóm thức giấc thì toi đời

“Cạch...cạch” tôi mở cửa, xông ra lấy tay bịt miệng hắn ta lại khiến tên Chun chết tiệt kêu ư ử...

“Này anh có bị điên không đấy, mới 2 giờ sáng mò sang nhà con gái la toáng lên, có tin tôi may cái miệng “đo cổng” của anh lại không hả?” tôi thì thào nói giọng đe dọa

“Cái con nhỏ này, tại sao cô bịt miệng tôi lại hả?” hắn ta dồn hết sức gỡ tay tôi ra rồi quát

“Suyt! Con lạy ông nội, ông im lặng dùm cái” tôi chấp 2 tay lạy lạy hắn ta. Híchic, nếu có 3 cây nhang và một nải chuối thì tôi cũng rất sẵn lòng bái hắn, huhuhuhuhu, bởi vậy mới nói số mình là số khổ mà

“Ngoài này sương xuống lạnh quá, vô nhà rồi nói” hắn ta vòng 2 tay lại rồi xông thẳng vào nhà mà chưa xin phép “bà chủ” này một câu

“Này tên kia, biết đây là nhà con gái độc thân không hả? May là mẹ tôi đi vắng đây chứ không anh chết chắc!” tôi chạy vội vào nhà, khép cửa lại rồi mắng vào mặt hắn ta

“Tôi đói bụng” một câu nói “dễ thương” vô cùng

Tôi điên tiết, tỉnh ngủ luôn, hít một hơi thật sâu cho “xuống máu”, lấy lại bình tĩnh

“Này tôi không phải là mẹ anh đâu nhá! Mặt trời chưa mọc anh sang đây rồi nói một câu chúc quốc là sao?” tôi nói với giọng kiêu chể

“Thì tôi đang đói bụng phải tìm người chịu trách nhiệm cho tôi ăn chứ!” hắn ta vòng hai tay rồi bắt chéo hai chân lên bàn nói rất ư là “thản nhiên”

Tuệ Như, bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, không thể gây án mạng ở đây được. Mặc dù mày rất muốn “phóng dao” cái tên “trời đánh thánh vật” này nhưng mày cũng phải kiềm chế, hiểu chưa Tuệ Như!?

“Không phải ở nhà anh có Lúi rồi sao? Hôm nọ tôi cũng đã bỏ tiền ra mua sữa để tử lạnh cho các anh rồi còn gì? Bộ anh không biết “tự xử” hả?” vẫn đang hết sức bình tĩnh đây

“Tôi uống thử rồi nhưng thứ đó không ngon, cô mau mau làm món gì cho tôi ăn đi, nếu không tôi sẽ ở đây đến sáng luôn” tên Chun thối thấy này định ăn vạ ở đây sao???

“Được, vậy anh cứ ngồi đây đi ha!” nói xong tôi quay người định bỏ lên lầu thì đột nhiên thấy vương vương cái quần...kì vậy ta?

“Á, cái tên biến thái này! Uyển...”

“Aaaaaaa, đau quá, ui da, aaaaaaaa...”

“Anh định dở trò ở nhà tôi à? Tên dê sòm! Hôm bữa thì... còn hôm nay lại dám nắm quần tôi, cho anh một đòn còn nhẹ nhàng đây”

“Ư...A...Tôi có làm gì cô đâu! Ui da...” cái tên vừa bị tôi quật ngã đang lăn lê bò lết ngụy biện

“Còn dám nói không làm gì nữa hả?” tôi nắm lấy cánh tay anh ta định quật thêm cái nữa thì:

“Thôi thôi, xin cô tha mạng, tha mạng!” tên “chùm biến thái” van xin

Còn dám van xin nữa hả? suýt nữa thì mình bị tụt... rồi, đúng là điên chết đi được mà, lạy trời xin Ngài hãy đáng xuống đầu hắn đi ạ, hay là cho sét đánh gì đó cũng được, con không muốn nhìn thấy hắn ta nữa đâu! Huhuhuhu...

“Này, anh còn dám nằm đây nữa à? Mau cút ngay!” tôi quát lên

“A...Ui da...” hắn ta vẫn nằm ôm cánh tay rên rỉ

“Này, sao thế! Đừng nói với tôi là anh...này, có sao không đấy, bị gãy tay à? Hay chân? Hay anh bị chấn thương sọ não rồi, à quên, chấn thương sọ não thì ôm tay làm gì?! Mà tôi cũng đâu có mạnh tay lắm đâu!” tôi ngồi chồm hổm xuống xem xét tình hình “nạn nhân” vừa mới bị tôi làm cho “quần quại”

“Này anh có.....Uyển.....”

...

...

...

...Bốn mắt nhìn nhau...

“Tôi đâu dễ bị thương thế hở?” một giọng nói trầm trầm phát ra từ đôi môi gần sát mặt tôi

Mình làm sao thế này? Không lẽ bị đơ rồi hả? Mình...mình đang nằm trên người anh ta sao? Vừa rồi...anh...anh ta quật mình xuống ư???....

“Thình thịch...thình thịch...thình thịch...”

...

...

...

...

...

...

48

“Anh là con gì thế hả?” tôi bưng 2 tô mì đến bàn thì thấy anh ta đang chun mũi hít hít, không biết hẳn là thứ gì trên đời này nữa, chẳng ra thể thống “Thái tử” gì hết. Zời ạ, không biết ai mù lòa mà bầu cử cho anh ta làm Thái tử thế không biết? Ồ mà dưới đó là gì có tổng tuyển cử như trên này, sinh ra làm con Nữ hoàng thì làm Thái tử thôi! Haizz, thật là bất hạnh cho cái Dark...Dark gì đó của anh ta! Không biết có ai “can đảm” làm Thái tử phi của anh ta không nữa? Chắc là không đâu, mà nếu có chắc người đó cũng thần kinh lắm đấy! Đúng là tội nghiệp tội nghiệp...Chắc chắc chắc... - tôi vừa ăn vừa “độc thoại nội tâm” (giống tự kỉ thế nhỉ?)

“Cô đang nghĩ gì thế?” anh ta vừa gấp một đĩa mì lên vừa tò mò

“Tôi đang nghĩ đến cô gái đáng thương nào đó phải làm vị hôn thê của anh!” tôi trả lời một câu vô cùng chân thực

“Sớx, đáng thương sao, may phước thì có! Tu 10 kiếp không biết được tôi để ý chưa, nói chi...!” hẳn ta lại vênh váo

“Tôi đang ăn đấy, đừng để tôi ói!”

“Ồ...Nhưng sao phần của cô nhiều thế?” hẳn ta đưa mắt nhìn tô mì của tôi

“Làm gì có, tại anh ăn nhanh thôi!” hehe, tôi chối tội

“Rõ ràng là nhiều hơn mà! Mau chia cho tôi một ít đi. Món này ngon quá đi mất” nói xong hẳn ta định chọc đĩa sang tô của tôi nhưng do phản ứng quá nhạy bén tôi đã “cứu” được phần ăn của mình

“Lêu lêu, đừng hòng cướp đồ ăn của tôi nhé!” tôi bưng tô mì lên lè lưỡi trêu chọc anh ta

“Này, cô an gian thật đấy, mau sốt bớt qua đây đi”

“Nằm mơ à”

“Lắm lời thật, mau nhanh lên, ăn nhiều đây làm sao đủ no”

“Không bao giờ”

“Cô...”

“Sao?...”

“Thôi khỏi đi, không nói chuyện với cô nữa”

“Vây im đi”

“Cô...”

“Sao?...” (thấy quen quen nhỉ?)

...

12. Chương 11

CHAP 11: NÉT TƯƠNG ĐỒNG CỦA 2 KẺ THÙ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG

“Con gái con đứa gì mà ăn như hạm ấy! Chả biết giữ dáng gì cả! Sớm muộn gì cô cũng thành heo nái cho coi!” hẳn ta đòi không được nên tức quá chằm chọc tôi

“Không cần anh quan tâm đâu”

“Cô đi ngủ mà ăn mặc như đang ở Bắc Cực ấy! Chẳng giống mấy cô người mẫu trên ti vi gì cả!” lại moi móc

“Đã nói là không cần anh quan tâm rồi mà! Chính vì sợ mấy kẻ biến thái như anh nửa đêm đột nhập vào nhà nên tôi mới phải ăn mặc thế này đây” tôi mĩa mai hẳn ta. Mà ăn mặc thế này có sao đâu, nhìn cũng nóng bỏng chứ bộ (lại tự tin) chỉ hơi kín tí thôi

“Đã nói tôi không phải biến thái rồi mà!” hấn ta dẩu môi lên

“Đúng anh đâu có biến thái, chỉ dè dặt thôi”

“Cô...”

“Sao?...”

“...” hấn ta què dể biết thật nhỉ (câu này quen quen)

“Anh mau ăn rồi biến dùm cái” nhắc mới nhớ, bây giờ là 4giờ 15ph rồi, hichic, buồn ngủ quá đi

“Xong rồi” hấn ta gác dũa lên thành tô la lên

“Vậy mau đi về đi!” tôi đuối

“Tôi chưa muốn về” hấn ta đứng dậy len lên định đi lên lầu

“Này, anh đi đâu thế?” tôi quát

“Phòng cô ở đâu?”

Tôi vội chạy đến trước mặt hấn dang 2 cánh tay chắn đường

“Không được lên phòng tôi, phòng con gái mà anh dám tự tiện thế hả?” tôi cương quyết không cho hấn ta bước lên dù chỉ một bậc cầu thang

“Vậy hả? Vậy đợi đến khi mẹ cô về tôi sẽ nói với mẹ cô là chúng ta đã có một đêm tuyệt vời! Cô thấy thế nào? A, còn nếu cô muốn tôi có thể đến chỗ mẹ cô ngay bây giờ, cô muốn không?” mặt cực kì gian

“Anh dám...” tôi tức quá không nói nên lời

“Thử không” cười đểu ơ là đểu

“Không”

“Vậy còn không mau tránh đường” nói rồi anh ta đi “ung dung” lên lầu để lại sau lưng ánh mắt “nảy lửa” của tôi. Tức tức tức tức tức tức..... quá đi à!!!!!! Sao tự nhiên mình muốn giết người quá vậy ta???????? ZỒI OI LÀ ZỒI.....huhuhuhuhu.....

“Này cô còn không mau lên đây?” hấn ta từ trên lầu nói vọng xuống

“Anh...anh...anh kêu tôi lên làm gì?” tôi bắt đầu làm dáng điệu “bảo vệ thân thể” của mình (nếu mấy bạn không nhớ thì xem lại chap 6 nhé!). Zời ạ, trời vẫn còn tối thui mà một nam một nữ ở cùng một phòng, thật là khủng khiếp (tưởng tượng lung tung). Đứng hòng tôi lên, anh cứ tự do tham quan “hang ổ” của tôi đi, chứ đừng mơ bắt tôi lên đấy nhé!

“Cô lại suy nghĩ cái quái gì thế? Lại tưởng tượng à?” hấn ta ló đầu xuống nhìn tôi

“Tưởng tượng cái gì chứ! Xem xong thì mau về đi! Anh mà còn dám dở trò tôi gọi cảnh sát đấy!” tôi hăm dọa

“Sì, lại còn bảo không tưởng tượng, cô đang làm tư thế gì vậy hả?” cười gian

“Tôi có làm...làm cái gì đâu!” tôi buông hai cánh tay xuống, nói ấp a ấp ứng

“Đúng là đồ thần kinh, lần sau trước khi gặp tôi cô đi mua thuốc uống trước đi nha! Mắc công lại phát bệnh nữa!” lại mỉa mai

“Này! Muốn chết hả? Được, lên thì lên, tôi sợ gì anh chứ! Có ngon thì thử giở trò đi, tôi là nhu đạo tam đẳng đó, giở thì động vào” tôi hùng hục bước lên cầu thang với dáng điệu “sumo”

“Phòng của cô cũng gọn gàng quá ha!”

“Đương nhiên!” tôi vênh mặt

“Ồ, đây là hình cô hồi nhỏ sao?” hấn ta cầm khung hình lên hỏi tò mò

“Phải? Dễ thương đúng chứ?” tôi đắc ý

“Xấu quá đi mất!” chỉ một câu làm tôi “rớt” cái bịch

“Này, đáng yêu như vậy mà chê xấu hả?” tôi gào lên, biện minh “nhan sắc” của mình

“Đây là ba mẹ cô sao? Ủa mà sao bữa giờ không thấy ba cô vậy, ông ấy đi công tác hay đi làm xa à? Trông cô giống ba hay giống mẹ ta? Chắc là không giống ai rồi, mẹ cô đẹp gái, ba cô đẹp trai còn cô thì xí tẹ. Hêhê... Này, sao im re vậy???”

“...ba tôi mất hồi tôi 1 tuổi rồi” tôi thì thào

“Vậy...vậy à?...Tôi không biết...xin...xin lỗi nhé!” hấn ta ấp úng

“Không sao đâu! Thật ra tôi cũng không nhớ rõ mặt ba mình nữa, chỉ nhìn qua ảnh thôi! Hihi” tôi cười gượng gạo

“Vậy xem ra chúng ta có một điểm chung rồi. Tôi cũng không có ba, cũng không có ảnh của ba nữa, ba tôi mất khi tôi còn đang trong bụng mẹ cơ mà!” giọng anh ta trầm hẳn đi

“Hahahaha, chắc ba mẹ anh đẹp lắm ha? Nhưng sao anh xấu trai quá vậy hả?” tôi lảng sang chuyện khác cho nhẹ bầu không khí

“Xấu trai sao? Cô nói thật không đấy?” đột nhiên anh ta đặt khung hình xuống bàn, mắt nhìn tôi hoang dại, càng ngày càng lấn đến gần khiến tôi mỗi lúc càng thụt lùi

“Anh...anh...anh định làm gì đấy!” tôi nói ấp a ấp úng, bắt đầu căng thẳng. Zời ạ, đừng nói hấn ta giở trò đồi bại ngay trong phòng tôi đấy nhé...

“Điều đó cô phải rõ hơn ai hết chứ!” giọng hấn càng ngày càng nhẹ nhàng khiến tôi nổi hết cả da gà

“Thôi...thôi đi...sến...sến quá đi mất”

“Sến sao?” vẫn ánh mắt “dê sỏm”. Zời ơi, tên xấu xa này, hấn muốn gì đây hả? Tôi tiếp tục thủ 2 tay hình dấu nhân lên trước ngực, tim đập liên hồi, 2 mắt nhắm tít, thụt lùi, thụt lùi dần, chết, hết đường rồi, đây là thành giường của tôi đây mà, huhuhu...

...

...

“Ahahahahahaha, hahahahahahahaha, cô sợ sao? hahahahahaha, hahahahahahahahaha, đã nói là uống thuốc trước rồi cơ mà..... hahahahahahahahahahaha, tôi chịu hết nổi với cô luôn” tôi mở mắt ra thì thấy hấn đang nằm trên giường tôi cười quần quai

“Này, anh muốn chết sao? Dám trêu đùa tôi hả?” tôi nóng máu

“Cô...cô...hahahahahahaha...cười bể bụng mất thôi..... Hahahahahahaha” vẫn tiếp tục quần quai

“Chớp chớp....chớp chớp...” tôi cũng trèo lên giường nhìn anh ta với con mắt đăm đũa

“Anh vui lắm à!” giọng quỵn rữ

“Này...này...cô điên...điên thiệt rồi đó hả? Tránh...tránh...xa tôi ra đây nhé!” tên Chun ngồi bật dậy nhìn tôi kinh hãi. Tôi gác một cánh tay lên vai anh ta khẽ nói:

“Lỡ tai anh nhìn quỵn rữ quá đi mất”

“Hả...hả...lỡ tai sao?..... Ahahahahahahahahaha...Hahahahahahahahahahaha, cô...cô đang định chơi ngược lại tôi chứ gì? Hahahahahahahahaha, không có “kiến thức” thì đừng có ra vẻ chứ, hahahahahahaha...lỡ tai...hahahahaha...lỡ tai...” lại nằm lăn lộn

“Anh...anh nói ai không có “kiến thức” hả?” tôi đứng bật dậy, què quá mặt đỏ ửng

“À, mẹ tôi về quê 2-3 bữa nữa mới lên nên anh sẽ được bá chủ nguyên cái bếp luôn đó. Thích không?”

“Vậy thì hay quá! À, hôm qua tôi nghe lời cô ăn hết đồng đồ ăn đó rồi lăn ra ngủ một mạch đến sáng luôn, thấy tôi giỏi không?” Lui hớn hờ khoe tài nghệ “ăn như heo” của mình

“Ừ giỏi” vẫn giọng uể oải

“Ồ...Nhưng sao trông 2 người kì lạ lắm, nhan sắc tìu tụy, mệt mỏi rất đáng khả nghi

“Nghĩ cái gì mà nghi!” tên Chun la toáng lên

“Phải đấy, có gì mà nghi!” tôi cũng la to

“Ồ...Ồ...Tôi chỉ hỏi có thể thôi mà làm gì 2 người phản ứng thái quá thế?” Lui sững sốt trước 2 câu “phản kháng không điều kiện” vừa rồi

“À...à...tại tôi qua tôi mất ngủ nên hơi bực mình đấy mà! Anh đừng để ý nhá!” tôi nói

“Còn tôi thì đói...đói quá không ngủ được” chân thực ghê, đúng là “Chun chân chính” có khác (biệt danh mới)

“Thấy chưa, ai biểu Thái tử kén cá chọn canh làm gì!” Lui trêu tên Chun

“Thôi mệt quá! Im đi!” tên Chun bực dọc

“Mấy ngày nay chúng ta sẽ phải tự lực cánh sinh mà không có sự giúp đỡ của mẹ tôi đấy, nên tất cả đều phải chăm chỉ vào, được chứ?” tôi nói

“Ok!” Lui đáp

“...” (không lên tiếng nghĩa là đồng tình)

13. Chương 12

CHAP 12: NIỀM TIN ĐẶT NƠI TỬ THẦN

-Anh phục vụ này đẹp trai quá à!

-Ừ! Anh cho tụi em xin số điện thoại được không?

“Cho hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?” tên Chun chảnh chệ

“Cho tụi em 2 cái burger nha!” một giọng nói nhào nhẹt vang lên

“Được” chảnh thấy sợ luôn

...

...

...

Suốt ngày nay Happy Day đông khách vô cùng (đương nhiên vì “nhan sắc” của tên Chun kia rồi)...

“Cô Tuệ Như ơi, tôi đói bụng rồi!” Lui phụng phịu

“Ăn mì gói đi” tên Chun nói giọng lạnh lùng

“Ồ! Mì gói là gì thế Thái tử?” Lui ngơ ngác

“Ngon lắm! Ăn rồi biết!” ra vẻ ta đây biết hết mọi sự

“Nhưng Người ăn bao giờ thế ạ? Sao không rủ thần cùng ăn?” Lui nói

“Tôi...tôi...tôi xem trên ti vi thấy người ta quảng cáo thôi!”

“Thế sao ạ?”

“Nhà tôi còn nhiều mì lắm, muốn ăn không?” tôi hỏi

“Ăn ăn!” coi tên Chun hớn hở chưa kìa!

Sau một hồi xử lý xong 3 tô mì to bành ki tôi sai 2 người bọn họ đi rửa chén. Đương nhiên cái tên chẳng chệ như con ghệ kia cương quyết không chịu nên đành phải nhờ tới Lui vậy. Haizz, nước rửa chén trong nhà thì đã cạn sạch nên tôi đành vác cái thân cùng cái “tài sản” là mấy đồng tiền lẻ ra tiệm tạp hóa “hốt” về chai sunlight. Vừa về đến cổng thì...

“Xoảng...xoảng...xoảng...Áaaaaa.....” tiếng chén bát “hạ cánh” cùng tiếng la thất thanh. Chuyện gì thế nhỉ? Hay là tụi còn đồ tới đập phá, nghĩ toan tôi đẩy cửa bước vào trong thì chợt một bàn tay rắn chắc kéo tôi ngồi bệt xuống rồi chui tọt xuống gầm bàn...là Lui...

“Chuyện gì thế?” tôi trợn to 2 mắt

“Suyt! Thái tử đang giận đấy, tốt nhất cô nên trốn đi không thì oan mạng” Lui để tay lên miệng ra hiệu im lặng rồi nói thỏ thẻ. Tôi nhìn theo ánh mắt Lui thì thấy cảnh tượng vô cùng hãi hùng...tên Chun đang bóp vụn từng cái bát của nhà tôi khiến tay đầy vết máu và vết thương, trút hết tất cả dụng cụ để trên giá xuống, từng mảnh chén đĩa “rơi tự do” tạo nên những tiếng kêu danh thép...Zời ơi, chuyện gì thế kia? Hắn ta làm gì vậy? Đau lòng thật!!!..., sao mình thấy trong lòng xót xa, đau nhói thế này...CHÉN ĐĨA NHÀ MÌNH!!!!!!(thương tiếc cho đồ vật! Tưởng gì...). Hichichic, huhuhuhu, nhìn “mấy em” dụng cụ nhà bếp “đập đất” mà lòng tôi quặn đau...đau đến nỗi muốn cầm ngay cái đũa cả đang nằm bất động (vốn là bất động mà) dưới sàn lên nện vào đầu tên trời đánh kia. Tôi nhổm người dậy định mò ra “xử lí” hắn nhưng bị Lui nắm tay kéo lại

“Anh làm cái gì thế hả? Tên khùng kia đập phá nhà tôi như thế mà tôi ở đây làm ngơ sao?” tôi trừng mắt điên lên được với tên Lui

“Cô mà ra bây giờ thì chỉ có chết, chết thật đấy!” Lui nhăn nhó, làm mặt “nguy hiểm”. Mặc kệ, tên khùng này đang làm gì vậy trời! Đồ đạc nhà tôi, của cải nhà tôi, chỉ nghĩ đến đó, tôi dứt mạnh cánh tay đang bị giữ chặt khỏi tay tên Lui “phóng” ra ngoài

“Này! Anh bị gì thế hả? Có dừng lại ngay không thì bảo?” tôi quát mạnh

“...” Chun dừng mọi hành động quay lại nhìn tôi sắc lạnh

“Cô Tuệ Như mau chạy đi! Lúc này tốt nhất đừng kinh động đến Thái tử” Lui từ dưới gầm bàn sợ hãi nói vọng ra

“...”

“...”

...

...

...

Gì trước mắt mình thế này?!?...tên Chun với đôi mắt đỏ ngầu lạnh giá, đôi bàn tay nhuộm máu vì bị những mảnh vỡ đâm vào, móng tay đen ngầu dài thượt và nhọn hoắt...Đây...đây là hình dạng thật của Chun hay sao? Bên trong vẻ ngoài điển trai là thế này à? ... Thật... thật...thật đáng sợ...-tôi chết lặng đi trước hình ảnh vô cùng kinh hãi, không nói được gì, chỉ biết nhìn tên Chun trân trân. Đây là Chun sao? Hắn thật sự đáng sợ đến vậy à? Con mắt đỏ ngầu nhìn tôi khiến tôi phải rùng mình! Liệu đây có phải là Chun mà suốt ngày chỉ biết gây chuyện? Có phải là Chun đẹp trai khiến tôi phải nhìn say đắm? Có phải là tên Chun tính tình lúc nóng lúc lạnh mà mới vừa khi nãy còn ăn mì cùng tôi? Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu tôi như đang cửa vào niềm tin mà tôi dành cho hắn: hắn ta là người tốt, là một Thần chết ăn chay... Nhưng ngay lúc này đây anh ta thật sự...thật sự là một con QUÁI VẬT...

“Chun...Chun...Chun à...Anh...anh làm sao thế?” tôi lắp ba lắp bắp, sợ đến nỗi nước mắt sắp ứa ra

“Xoảng” tên Chun vứt cái bát đang cầm trên tay xuống nền nhà, từ từ tiến lại gần tôi, ánh nhìn sắc lạnh

“Thái tử...Người tuyệt đối không thể làm vậy...đó là Tuệ Như mà...không phải người xấu, Thái tử mau tỉnh táo lại đi...” Lui chui ra khỏi gầm bàn, gào lên

Chun vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt như muốn xé nát và đập tan tất cả, có chút đáng sợ, có chút bi thương và bí ẩn...Và rồi Chun lại gần tôi hơn sau một hồi khựng lại bởi tiếng la của Lui...tôi quá hoảng sợ nên không thể cử động, chỉ biết đứng yên và nhìn sâu vào đôi mắt khó hiểu này... .Tên Chun từ từ dơ một cánh tay lên và đặt lên vai tôi, những móng tay nhọn hoắt cửa sâu và dài trên da thịt khiến tôi đau nhói...

“Cô Tuệ Như mau chạy đi, nếu không thì cô chết mất, Thái tử mất hết lí trí rồi...chạy nhanh đi...nhanh đi mà...” Lui vừa kêu la vừa nhảy dựng lên, nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất: anh ta nhất định sẽ không giết chết mình, ngay từ đầu anh ta đã nói như thế, tuyệt đối sẽ không giết mình. Mình phải tin vào lời nói ấy, phải tin. Và tôi vẫn cứ chôn chân tại chỗ, ánh mắt kiên định nhìn sâu vào khuôn mặt bặm trợn có thể tấn công tôi bất cứ lúc nào. Đôi bàn tay anh ta đặt trên vai tôi càng ngày càng bấm sâu hơn khiến tôi nhức nhối, đau xót và tôi có cảm giác máu đang bắt đầu chảy ra. Liệu anh ta có giết mình không?... .Không thể...không thể nào, mình phải tin một cách tuyệt đối...Không biết vì sao trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này tôi vẫn có thể tin tưởng anh ta, tin vào lời nói không có căn cứ ấy... .Bàn tay còn lại của tên Chun dơ lên, trong lòng bàn tay có một thứ ma lực nào đó màu đen kịt và có dòng điện quán quanh đang nhắm vào tôi...

“Cô Tuệ Như...chạy mau đi” Lui gào lên rồi chạy lại, nắm lấy cánh tay đang dơ lên của Chun nhưng chỉ cần một cú hất nhẹ, Lui đã văng ra và té vào chiếc bàn ăn ở góc tường

“Lui...” tôi gào lên khi thấy Lui đang nằm bất động. Và rồi, cánh tay ấy đang chuẩn bị tư thế để tấn công...tôi nhất định sẽ không chạy, nhất định không chạy, tôi sẽ không chết đâu, tôi nhìn vào đôi mắt đang bùng lửa của Chun với một niềm tin dai dẳng. Như có một cái gì đang thôi thúc đang tiếp thêm động lực cho tôi phải tin tưởng ở con người này. Tôi nhắm chặt hai mắt...

14. Chương 13

CHAP 13: NGẮT

1s...

2s...

3s...

...

...

Vẫn không có động tĩnh gì...vai tôi đã bắt đầu đau hơn...nó như đang được dần nới lỏng...Và rồi...một cái gục đầu ngã lên vai tôi...Khuôn mặt uể oải, trắng toát đang thổ hổn hển và rồi ngất lịm đi...Tôi vội đưa hai tay đỡ lấy con người cao to, rắn rỏi...là Chun...Phù...Biết mà, hấn không phải là kẻ thích giết người bừa bãi vì một phút nóng giận, mình tin là thế và đó đã trở thành sự thật...

“Chun à! Mau tỉnh lại đi!” tôi lay lay 2 vai tên Chun. Không được rồi, người anh ta thì to như voi, tôi thì bé cón con, có “sumo” đến mấy cũng không thể gượng nổi, làm sao để anh ta dựa mãi thế này được... Tôi gồng mình xoay người anh ta lại rồi lấy cánh tay khoác lên vai đi tìm chỗ “vút” hấn xuống... Ấy chết! Lui vẫn còn đang bất tỉnh! Híchic, lỡ tên Chun mạnh tay quá hấn không bất tỉnh mà chết luôn thì sao ta??? Tôi vội vàng vác “quả tạ” lại gần Lui...Wow...nằm thế mà cũng chịu được, bái phục bái phục!?! (2 chân gác trên bàn, tay phải gác lên ghế, phần còn lại ở dưới đất). Tôi lấy một chân đá đá vào cái người đang nằm “kiểu lạ” ấy:

“Lui...Lui...LUI...” kêu hoài không dậy tôi bèn thu hết sức bình sinh hét lớn

“OÁI! CÔ TUỆ NHƯ” Lui hoảng hồn bật dậy và gọi tên tôi đầu tiên

“Tôi đây nè! Chưa chết đâu mà lo”

“Ôi! Ôi...nữ thần của tôi, nữ anh hùng của tôi! May quá cô vẫn còn sống!” Lui vừa than khóc vừa lạy tới tấp làm như tôi đã bay lên trên~ từ hồi nào rồi

“Anh vác tên Chun lên lầu giúp tôi cái, hắn ta tự nhiên lăn đùng ra xỉu làm tôi không kịp trở tay” tôi phân trần

“Được được! Đưa Thái tử cho tôi!” nói xong Lui đứng dậy, khoác tay Chun qua vai mình rồi đi lên phòng tôi. Haizz, bắt đắc dĩ lắm mình mới cho hắn lên phòng tịnh dưỡng đấy! Ui da! A...Cái vai của mình...đau quá...

“Đặt anh ta nằm lên giường này đi!” tôi chỉ tay vào cái giường yêu dấu của mình. Lui cũng rầm rập nghe lời theo

“Trời ơi, sao tay Thái tử nhiều vết thương quá vậy nè!” Lui la lên

“Anh xuống nhà mở cái tủ nhỏ treo trong nhà bếp có hình dấu thập màu đỏ lấy giúp tôi hộp màu trắng lên đây” tôi nói với Lui giọng khẩn trương. Haizz, phải mất 5 phút sau anh chàng hậu đậu ấy mới “vác” được hộp sát trùng lên phòng. Tôi cẩn thận dùng nhíp gấp từng mảnh vải nhỏ trong tay trái anh ta ra rồi dùng oxi già rửa vết thương, rắc thuốc bột lên bề mặt và cuối cùng là lấy băng quấn lại. Tay phải không bị nặng nên chỉ dùng băng keo cá nhân dán lại là xong...

...

...

...

“Ư...ư...”

“Thái tử, Người tỉnh rồi sao?” Lui hỏi han

“...”

Tên Chun nhìn xuống 2 bàn tay đã được băng bó cẩn thận rồi hỏi một câu “ngây thơ” vô cùng:

“Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? Đây là đâu?”

“Hay quá ha! Đập hết chén bát nhà người ta rồi còn giả ngu nữa hả?” chịu không nổi nữa mà

“...” – lật lại kí ức

“Nhưng mà tại sao anh lên cơn vậy? Thiếu thuốc hả?” tôi hỏi giọng mỉa mai pha chút tò mò

“...”

“À! Không phải đâu cô Tuệ Như. Tôi cũng quên kể với cô, Thái tử rất kị với lửa, thật ra Thần chết chúng tôi ai cũng sợ lửa cả nhưng chỉ riêng Thái tử là khác thôi! Mỗi khi gặp lửa là Người trở nên hoàn toàn khác, vô cùng đáng sợ. Bởi vậy, hồi nãy chẳng may Thái tử vịn phải cái nút bếp ga trong nhà bếp, thế là lửa phụt ra (do vặn ga quá tay) nên mới bị như thế đấy ạ! Cũng may là kiểm chế được, không thì...” Lui kể lại mọi chuyện rồi bỏ lửng giữa chừng

“Thì ra là vậy! Khoan đã, tên khùng kia, chính anh bật lửa bếp ga lên chứ có ai làm gì anh đâu, lỗi của anh chứ bộ, tại sao lại trút giận lên chén bát nhà người khác hả?” tôi la toáng lên

“Tôi làm gì chén bát nhà cô à?” tên Chun làm “mặt ngu”

“Còn không nữa à? Không tin thì xuống mà chiêm ngắm thành quả của anh đi” bực mình thật, bây giờ cái quán nhìn như một bãi chiến trường, ấy vậy mà cái tên điên này còn giả bộ ngây thơ...

“Phải đấy Thái tử, suýt nữa thì người giết chết cô Tuệ Như luôn rồi!” Lui cau có “thông báo tình hình”

“Vậy...vậy à!” tên Chun nói giọng ấp úng

“Ồi! Cô Tuệ Như, áo cô dính gì thế kia, trông như máu í!” Lui la toáng lên

“Hả? À, cái đó à! Để tôi đi thay áo” tôi cười trừ rồi đứng dậy. (tên Chun gây ra chứ ai). Ôi! Sao choáng thế này? Trời đất quay cuồng, tôi thấy đến mấy Lui lộn, sao thế này? Đột nhiên bả vai đau ghê gớm...tôi loạng choạng rồi...Trong mơ màng tôi nghe thấy có tiếng gọi tên mình... lo lắng...

15. Chương 14

CHAP 14: MỘT KHI TỬ THẦN LÀM Y TÁ

...lờ mờ...lờ mờ...lờ mờ...

...rõ dần...rõ dần...rõ dần...

“ Tỉnh rồi à?” một nét mặt lo lắng pha chút vui mừng ngồi trên chiếc ghế sát chỗ tôi...là tên Chun

“...A...Ừ...” tôi đang lồm ngồm bò dậy

“Nằm xuống ngay không thì ăn chưởng” khuôn mặt hăm dọa

“...” vì quá sợ chết nên đành nghe lời

“Đau lắm không?”

“Gật...gật...”

“AI BẢO CÔ LẠI GẦN LÚC TÔI ĐANG NỔ ĐIÊN LÀM GÌ CHỨ!” tên Chun hùng hổ

“Anh đang ăn hiếp nạn nhân của mình đấy à!?” tôi nói với giọng thều thào quở trách

“Mà lúc đó cô nghĩ cái gì mà đứng yên chờ chết thế hả?” vẫn cái điệu “bề trên”

“Chẳng phải lúc đầu anh nói với tôi anh là Thần chết ăn chay còn gì với lại anh nói sẽ không giết tôi...nên...nên tôi mới tin” tôi dẩu môi phân bua

“Lúc đó tôi còn tỉnh táo, chứ hồi nãy tôi còn không biết mình là ai nữa thì làm sao kiểm soát được bản thân” giọng điệu giận dữ của tên Chun khiến tôi tức cười

“Cười cái gì mà cười”

“Anh lo cho tôi hả?” tôi cười ma mãnh hỏi anh ta

“Tôi...tôi lo cho cô hồi nào! Chỉ sợ giết cô làm “xuống giá” tôi thôi”

“Anh...”

“Thôi nằm yên đi, nói nhiều quá! Tôi may cái miệng cô lại bây giờ!”

Cái tên đáng chết này thật là, uống công hồi nãy tôi bằng bó vết thương cho hắn ta. Ui da...đau quá...

“Cạch...Cháo tới rồi đây, đây là cháo Lui tự học tự làm đấy nhé! Tuệ Như phải ăn hết đấy!” Lui mở cửa rồi bưng tô cháo nóng hổi vào phòng. Híhí! Đồ ăn kia, tôi cố nhồm người ngồi dậy nhưng cái vai đau quá không thể nào nhích lên được. Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một bàn tay vừa ấm, vừa mềm đỡ lấy cổ tôi...là tên Chun

...thình thịch...thình thịch...thình thịch...

Cự li hiện tại của tôi và hắn ta là siêu gần bởi một tay hắn đỡ đầu còn một tay với lấy cái gối kê sát thành giường để tôi tựa lưng, ai mà không biết nhìn vào tướng tôi và hắn đang ôm nhau cũng nên, điển hình là Lui, hắn đang há mồm tròn mắt nhìn chúng tôi...

...

...bốn mắt nhìn nhau...

...

...

...

“Cô...cô ăn cháo đi” tên Chun đột ngột bỏ tay ra khiến vai tôi đập mạnh vào thành giường đau điếng. Thấy tôi nhăn mặt tên Chun “giả bộ” quan tâm:

“Không sao chứ?...Mà...mà sao cô hậu đậu quá vậy? Không biết tự tựa lưng à?”

“Anh đột nhiên buông tay nên tôi mới bị thế còn gì? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng mà!” tôi tức tối cãi lại

“Cô...thôi cô...cô ăn cháo đi!” đúng là một tên kì quặc

Đói bụng quá, bao tử của tôi đánh trống liên hồi này giờ! Cuối cùng thì đồ ăn cũng đã đến! Hehehehe! Một tay bưng tô cháo, tay phải cầm muống định múc một miếng cháo vào miệng, nhưng bả vai tôi buốt quá, đau ê ẩm không thể chịu nổi, hậu quả là tôi làm rớt muống cháo xuống giường làm văng tung tóe ra ga nệm

“Này cô có biết ăn không đó?” tên Chun lớn tiếng

“Cô Tuệ Như à! Vai cô đau nên ăn không được hay là để tôi đút cho nha?” Lui chạy lại đỡ lấy tô cháo trên tay tôi, nhặt chiếc muống nói giọng chân thành, tôi mỉm cười cảm kích, gạt nhẹ đầu

“Cô ta có phải là trẻ con đâu mà cần người đút, không phận sự gì nữa thì mau mau xuống nhà thu dọn đi!” đột nhiên tên Chun quát âm lên

“Thái tử này thật là! Vai cô~ bị Người làm cho ra như thế rồi thì làm sao mà ăn được nữa! Với lại bãi chiến trường đó là do Người gây ra tại sao lại bắt Thần dọn dẹp cơ chứ?” Lui sẽ tiếp tục lớn tiếng cãi lại nếu không có cái lườm “giết người” ấy của tên Chun. Cậu ta vừa dúi tô cháo vào tay tên Chun, vừa ra ngoài với vẻ mặt bất bình! Hihi, trông như con nít ấy. Tôi mỉm cười lắc lắc đầu nhìn 2 bọn họ

“Còn nhìn gì nữa?” tên Chun nói rồi múc một muống to dùng như cho “hà bá” ăn chìa trước mặt tôi. Anh...anh ta đang định đút ỉnh ăn sao? Tên này...kì quái thật...đúng là không thể hiểu nổi. Tôi trợn to mắt nhìn hắn như trông thấy người ngoài hành tinh, vừa khó xử, vừa ngượng...

“Đừng có mà suy nghĩ bậy bạ, vì cô là nạn nhân nên rồi rủ lòng từ bi ban bố ân đức thôi! Nhanh lên, mới tay rồi đấy! A...” tên Chun há miệng ra dụ tôi ăn như đang chăm trẻ vậy. Thôi kệ, dù sao bây giờ mình cũng không thể tự ăn được, đành nhờ đến “bảo mẫu” vậy. Hắn đút tôi làm tôi vừa cảm thấy ngượng, vừa cảm thấy vui vui. Suốt khoảng thời gian ấy chẳng ai nói với ai câu nào nhưng không gian trong phòng ảm cúng đến kì lạ. Thật ra đằng sau cái vẻ hung hãn, ngang ngược, chảnh chệe thường ngày, nhìn anh ta lúc này cũng dịu dàng quá đấy chứ. Đôi mắt 2 mí với ánh nhìn tập trung, sống mũi dọc dừa, cùng đôi môi hồng hào, cặp chân mày hơi nhíu nhíu lên một tí, trông anh ta lúc này hiền thật... .Mãi ngắm nhìn anh ta nên tôi bém mắt cái đau buốt của vết thương đang hoành hành trên vai mình...

“Trông tôi lúc này quyến rũ lắm à?” giọng hắn ta vừa trầm trầm vừa đều đều

“Làm...làm gì có!” tôi ấp úng

“Đút cho cô ăn cứ như tôi bị tra tấn vậy! Bị cô nhìn chòng chọc như sinh vật lạ ỉ!” lại mỉa mai

“Cái tên này...Oam...” tôi chưa kịp nói hết câu đã bị anh ta thồn thêm một muống cháo vào miệng suýt nữa thì tôi bị cái muống ấy làm cho rách mép

“Ăn xong rồi đấy! Có muốn sát trùng vết thương không thì bảo?” tên Chun đặt tô cháo lên chiếc bàn học của tôi rồi hỏi

“Anh cũng biết sát trùng à?”

Hắn ta chẳng nói gì rồi cầm cái hộp sát trùng mà vừa này tôi băng bó cho hắn lại gần giường

“Còn không mau xích ra”

“Xích...xích ra gì?”

“Không xích thì tôi ngồi lên đùi cô ráng mà chịu”

“Xích...xích thì xích...”

“Cởi áo ra”

“HẢ? ANH...ANH NÓI CÁI...CÁI...CÁI GÌ??? CÓ BIẾN THÁI THÌ CŨNG BIẾN THÁI VỪA THÔI CHỨ?”
tôi hoảng loạn trước cái “lệnh” trời thần đất lở của anh ta, tiếp tục sử dụng cái điệu “bảo vệ thân thể” của mình mặc dù bả vai thì đang đau ê ẩm

“Có khùng không vậy? Tôi bảo cởi áo ở chỗ vết thương ra” hấn ta gần giọng rồi lắc lắc đầu. Phù hết hồn, ơ, nhưng mình bị thương ở bả vai thì làm cách nào được, bắt đầu “rối não”...

“Cô chậm chậm thật! Muốn tôi dùng biện pháp mạnh với cô phải không?”

“Anh...anh định làm gì?”

Tên Chun im re, chỉ với tay lấy cái kéo trên bàn học rồi ngồi xích lại sau lưng tôi. Oái, hấn ta định cho tôi một kéo dầy à? Híchic, cho tôi ăn no rồi định giết chết tôi bịt đầu mối cho vụ lúc nãy sao?

“Rẹt...”

“Anh làm gì vậy? Oái...sao lại cắt áo tôi...đây là cái áo tôi thích nhất đó! Cái tên này...” tôi muốn điên lên được khi trông thấy cảnh tượng rất đổi “huy hoàng”: tên Chun chết bầm lấy cái kéo khoét một lỗ theo vết máu trên cái áo “iu vầu” của tôi

“ ... ”

...

Không gian yên lặng đến đáng sợ...

“Vết thương nặng đấy! Không may thì sẽ nhiễm trùng” Chun nói giọng run run

“Tôi...tôi...xin...xin lỗi” Gì đây? Câu này phát ra từ miệng tên Chun sao? Hấn xin lỗi tôi cơ đấy! Tuy đây là lần thứ 2 hấn nói câu này với tôi, nhưng lần này tôi thấy là lạ sao ấy...

“Ừ”

“Ngồi yên nhé!”

“Ừ”

Tôi thấy bả vai mình đau cực kì. Hình như hấn đang rửa oxi già thì phải. Oái, đau quá, xót quá, rất quá...Tôi bị té rất nhiều lần, nhưng chưa từng thấy đau đến vậy

“Đau thì cứ la lên”

“ ... ”

Mẹ ơi, ba ơi, đau quá đi mất. Cứ như hàng trăm cây kim đang chích vào vết thương ấy của tôi. Có lúc nói dịu đi, nhưng rồi lại nhói lên khiến tôi giật nảy người, có cảm giác như rất sâu, rất sâu...Đau quá...tôi bật khóc mất thôi...

“Đắp gạc lên nữa là xong” Chun nói

“Sời, cứ như anh là y tá thực thụ vậy! Bộ ở dưới đó anh làm bác sĩ hả?” tôi mua chuyện cho quên đi cảm giác đau đớn

“Không phải bác sĩ mà là quân y!”

“Ở dưới đây cũng có chiến tranh à?”

“Xong rồi đấy! Cô đi kiếm cái áo khác mà thay ra!” tên Chun nói rồi mang cái hộp sát trùng xuống dưới lầu, đóng cửa lại

TỜ RỜI TỰ BẠCH

TÊN: Lui

TUỔI: 29

NGHỀ NGHIỆP: Thần chết ăn chay kiêm hậu vệ của Thái tử

CUNG: Cự Giải

SINH NHẬT: 8-7-1983

NHÓM MÁU: A

CÂN NẶNG: 67kg

CHIỀU CAO: 1m 60cm

GIA ĐÌNH GỒM: ba, mẹ và em gái

SỞ THÍCH: nấu ăn, đi cùng Thái tử

SỞ GHÉT: tiếng cãi nhau, hút máu người

ĐIỂM ĐẶC BIỆT: khi tức giận rất đáng sợ

16. Chương 15

CHAP 15: HÃY ĐỂ TỬ THẦN ĐẾN

Tôi loạng choạng đứng dậy, tiến đến gần cái gương xoay người lại, ráng nhướn cái đầu ra sau để xem vết thương của mình, với tay gỡ miếng băng dính trên miếng gạc đắp vết thương ra...Trời ạ, in rõ 5 dấu móng tay luôn này, sâu ới là sâu, mặc dù đã đỡ đau hơn lúc này nhưng nhìn thấy cái này trông khủng khiếp thật, vết thương đen sì, ửng đỏ ở xung quanh, vẫn đang rỉ máu, lỗ để lại sẹo thì tính sao đây?!? Dù gì mình cũng là con gái mà, sau này làm sao đi lấy chồng với 5 vết sẹo trên vai cơ chứ?! Hichic, khổ thân, nếu không phải anh ta vô tình thì đừng hòng sống sót với mình...

“Cóc...cóc...cóc...Sao lâu quá vậy?” tên Chun ngoài cửa hỏi thúc

“Ừ, ra liền đây!” tôi nói vọng ra

Hichic, cái áo ca rô màu tím yêu yêu yêu thích thích thích của mình đã bị hấn hủy hoại rồi...phải vứt đi thôi chứ làm sao mặc được nữa, cái lỗ to tướng trên vai áo thể này cơ mà!!!! Huhuhu, lấy áo khác thay thôi, màu đen vậy!

...

...

...

“Cạch...cạch...” tôi mở cửa phòng bước ra

“Cô ngủ trong tủ quần áo đấy à?” tên Chun đứng trước cửa này giờ nói rồi “phi” thẳng vào phòng tôi

“Này, cũng đã 7giờ rồi, anh không định về nhà sao? Mà Lui đâu rồi?”

“Về rồi, hôm nay tôi ở lại đây, mắc công nửa đêm cô bị gì thì tôi lại phải chịu trách nhiệm!” hấn ta thông báo một tin tức “trời rung đất chuyển” rồi khoanh hai tay ngồi cái bịch lên giường tôi

“Không cần đâu! Anh cứ về nhà đi, vết thương cũng đã sát trùng xong xuôi rồi còn gì, không bị gì được đâu!” tôi cố che đậy để “đuổi” hấn ta về

“Tôi không biết” tên Chun vẫn thản nhiên

“Anh định ngủ ở đây thật đấy à? Điên sao? 1 trai 1 gái chung phòng không biết xấu hổ hả? Nam nữ thọ bất thân, tuyệt đối không được!” tôi phản đối quyết liệt

“Sời! Tôi không thèm làm gì cô đâu! Cô không phải túp tôi thích nên đừng mơ tưởng nữa, chẳng qua tôi là quân tử nên mình làm mình gánh, không muốn để người đời quở trách thôi. Dù sao, một lời đã quyết, nếu

cô không thích có thể xuống nhà hay ra đường ngủ gì đó tùy cô, tôi chịu trách nhiệm đến đây thôi, muốn tự hại bản thân thì đừng nói gì tôi hết!” nói xong tên Chun đi vào nhà vệ sinh khóa cửa lại – chắc là để tắm

Cái tên này! Đây là phòng ai nhà ai hả? Thích gì làm đó sao? Với lại đây là phòng tôi tại sao tôi phải ra đường ngủ chứ? Được, thích thì chiều, xem ai sợ ai, Tuệ Như ta đây lớn lên mà chưa bao giờ nhận được sự bảo vệ từ ai cả, tự mình bảo vệ mình, cứ ngon mà đụng vào, trời không sợ đất thì đất cũng chẳng sợ trời đâu! Đêm nay, tôi cho anh ngủ dưới đất. Hahahahahahaha...

“Này! Có bộ đồ nào không hả?” tên Chun từ trong tolette ló cái đầu ướt nhèm ra hỏi. Wow, trông hần lúc này...dễ thương cực kì...Híhíhí...

“Này! Ngơ ra đó làm gì?” hần ta lấy một tay gõ gõ vào cánh cửa “gọi hồn” tôi về

“Quần áo tôi mặc cả ngày dơ hết rồi, mau kiếm đồ cho tôi, hay cô muốn...chiêm ngưỡng sự quyến rũ của cơ thể tôi hả???...” tên Chun nhú nhú lông mày rồi cười đều, mặt hần lúc này trông rõ gian. Được lắm...Nhưng mà ở nhà chỉ có mỗi mình tôi với mẹ, không lẽ lấy đầm ngủ cho hần ta mặc à? Ồ ha! Trong phòng mẹ vẫn còn quần áo hồi đó của ba, lấy cho anh ta mặc tạm vậy! Mặc công hư mắt mình...Đúng là tên biến thái cấp độ cao...Hừ...

1phút...

5phút...

10phút...

15phút...

...

Lục tung cả tủ quần áo của mẹ đến đổ cả mồ hôi tôi mới tìm được một cái áo thun đen cỡ bự và cái quần tò lơng sọc ca rô trắng đen của ba, chắc là anh ta mặc vừa...

...

...

“Này! Cô muốn tôi bị đột quỵ chết sao? Làm cái gì cũng lâu lắc! Đâu rồi? Lẹ lên coi!!!!!!” vừa bước đến bậc thang tôi đã nghe thấy tiếng gào như heo bị thọc tiết của tên Chun, hừ, cho đáng, dám mặt dày ăn vạ ở nhà tôi à! Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, anh ta vì lo ình mới ở đây, thôi kệ, dù sao cũng là lòng tốt đột xuất, không nhận mai một “hết hàng”

“Mới có mấy phút thôi làm gì mà la toáng lên thế hả? Bộ anh muốn nguyên cái xóm này biết nhà tôi chứa trai à?” tôi lườm rồi quăng vào mặt anh ta bộ đồ mà nãy giờ “đổ mồ hôi, sôi nước mắt” mới tìm thấy. Hần ta nhanh tay chụp lấy bộ quần áo rồi đóng sập cửa cái rầm như muốn giăng mặt tôi, đúng là cái đồ chết tiệt... .Ấy da...A...vết thương lại đau nữa rồi, nãy giờ cử động nhiều quá, lại đổ mồ hôi khiến bả vai rất ới là rát! Tôi lồm cồm bò lên giường, dựa lưng vào cái gối đã được kê sẵn – hồi nãy tên Chun kê. Thoải mái quá...hêhêhê (mặt phê thuốc)...

“Sì! Điên rồi!”

Oái, anh làm gì thế hả?” tôi “tĩnh ngữ” khi thấy cái mặt “mâm” đang cúi gần sát mặt mình. Tên Chun “chọc tức” tôi xong thì đi chậm chậm ra phía giá móc đồ treo quần áo của hần lên đó! Hêhê! Trông anh ta mặc đồ ba tôi hợp ghê, nhưng chắc ba mình đẹp trai và đô hơn anh ta nhiều (dối lòng đấy!), nghĩ rồi tôi đưa mắt sang nhìn tấm hình trên bàn...Tên Chun cũng không thèm để ý xem mình đang mặc đồ ai, đang ở nhà ai, hần ta tự tiện dùng khăn lau tóc của tôi “chùi” cái đầu thúí của mình. Đúng là quá quắt thật...tôi đang định lên tiếng “rửa” hần thì đột nhiên bả vai lại nhói lên...A... - mặt tôi nhăn nhó...

“Cô xuống đất nằm đi, tôi ngủ giường” Thần chết đứng sát giường tôi nói một câu thật “đáng yêu”, đáng yêu đến nỗi tôi chỉ muốn cầm cây chổi quét hần ra khỏi nhà ngay lập tức

“Này, anh đi uống thuốc cho “tĩnh” đi ha! Phòng tôi, giường tôi mà anh bắt tôi nằm đất nhường giường cho anh sao? Đang mớ à?” tôi khoanh hai tay, ngồi lì cương quyết không bước chân ra khỏi chiếc giường “iu vầu”

“Tôi nằm đất không được, đau lưng lắm! Không lẽ cô định bắt Thái tử Darkland nằm đất à? Mau bước xuống!” nói xong tên Chun thối thây cầm tay tôi (đương nhiên là tay bên không bị thương) kéo xuống. Tôi cũng khỏe lắm chứ bộ, cương quyết không nhúc nhích, giằng co mãi khiến tay tôi hơi đau, điên tiết, tôi dồn hết sức dứt mạnh tay lại...và rồi...trong giây phút lơ là, kinh thường sức mạnh đối phương, tên Chun đã bị ngã, càng xui hơn là hắn ngã nhào lên người tôi...

...

...

...

Thình thịch...thình thịch...

Phù...

Cũng may hắn ta chống tay kịp, không thì tôi thành “bánh tráng mè” mất rồi, nhưng mà...

Thình thịch...thình thịch...

(tình thế gay cấn: Tuệ Như nằm ở dưới, Chun chống hai tay xuống nệm nên ở phía trên và rồi...)

...

...

...

Thình thịch...thình thịch...

...

...bốn mắt nhìn nhau...

...

“A, đau quá...A...” vết thương của tôi đã cứu tôi khỏi tình thế khó xử này, nhưng đau thật đấy, vì ngã lên nệm với một lực khá mạnh vả lại còn ngã đột ngột khiến vết thương bị chạm nên rất đau

“Cô...cô không sao chứ?” tên Chun đứng phắt dậy, hỏi gượng gạo. Mà hình như hắn ta đang đổ mắt thì phải, đúng rồi, trông mặt tên đó lúc này như trái gấc chín vậy, tức cười quá đi. Híhí, tưởng hắn đứt mắt dây thần kinh xấu hổ rồi chứ!!! Hahahaha... - tôi bụm miệng cười khiến mặt hắn càng đỏ hơn...Tôi cũng lồm cồm ngồi dậy và...tiếp tục cười...quên bém vết thương đang bị đau của mình...

“Nhường cô đó” zời ạ, nói là nhường tôi cái giường mà anh ta dứt phắt cái mền với cái gối và cái gối ôm rồi còn đâu...tài sản duy nhất chỉ còn mỗi chiếc giường. Mặc xác anh ta, trong tủ còn thiếu gì gối. Xem kìa xem kìa...chỉ mỗi động tác trải mền xuống sàn thôi mà cũng không biết làm nữa! Đúng là bó tay với tên “Thái tử bột” này luôn – tôi lắc lắc đầu rồi loạng choạng mở tủ lấy “đồ nghề” đi ngủ. Không ổn rồi, lỡ khi tôi ngủ say hắn ta phát điên lên thì làm thế nào???? Với lại tôi đang bị thương không phản kháng được, chắc chắc chắc, nguy hiểm quá! Phải lấy 2 cái gối ôm mới được, kê bên mép giường phải một cái, mép giường trái một cái, kéo dằm anh ta... - nghĩ tới đây tôi lắc mạnh đầu, vỗ vỗ vào trán mấy cái...Nhưng dù sao vẫn phải phòng thân...À há!!! Đúng rồi, ai mà thông minh giữ vậy ta?!?! Hehehe, mình có con chuột bông nhìn giống thiệt lắm, ôm cái đó rồi ngủ là an toàn nhất! Hehehehehe!!!!(nếu mấy bạn không nhớ thì xem lại chap 6 nhé!). Ô, may đây rồi! Hôm nay may vinh hạnh lắm mới được ngủ chung với tao đó! Hahahaha!!! (thật ra Tuệ Như rất ghét gấu bông nên dù con chuột này là quà sinh nhật mẹ tặng cô cũng chưa hề đếm xỉa một lần – không giống con gái tí nào!!!)

“Cô...cô...cô cầm con gì vậy hả?” tên Chun đang nằm “phè phỡn” trông thấy con chuột bông thì xanh mặt liền! Hahaha, tôi thách anh dám đụng vào tôi đấy! Khả khả khả!!!

“Đây hả? Là con C-H-U-Ô-T bông đó!” tôi cố nhấn mạnh từ “chuột” để tăng thêm mức độ “kinh dị”

“Sời! Tưởng gì thì ra là đồ giả! Cô định ôm nó để thủ thân đó hả? Đã nói là đừng mơ tưởng nữa, đi ra tiệm thuốc mua thuốc uống đi cho xuống cơn. Cô mà còn “tổn thương danh dự” tôi nữa thì tôi làm thiệt cho cô

biết mặt” tên Chun vênh mặt. Không sợ à? Vậy là “bể show” rồi còn gì?! Hichic, thôi kệ, hần đã nói vậy rồi thì mình cũng không nên đụng chạm đến “danh dự” hần nữa

...

...

Tôi ngủ chẳng được gì cả, vì đau vai nên hồi nãy lười không thay đồ ngủ, để lại hậu quả là trần trọc tới giờ này với cái quần Gin và cái áo sơ mi dày cộm, thời tiết thì nóng nực, vai thì đau, quần áo thì không được thoải mái, làm sao mà ngủ được đây!?!...Ngó xuống thì tên Chun đã “chết” từ khi nào rồi, cũng may mà hần ta không ngáy cũng không chảy dãi – như mình. 1giờ 15phút rồi còn gì...răng ngủ thôi...

...ZZZ...

...ZZZ...

...ZZZ...

Mình khó chịu quá, nóng ran cả người...

Mình khó chịu quá, nóng ran cả người...

Đau quá...

Xót quá...

...Một bàn tay đặt lên trán mình...

...Cảm thấy rất an tâm...

...Nhưng mình vẫn rất rất khó chịu...

...Hình như có ai đó đang chườm khăn ình thì phải...

...trong mơ màng...

...là...là ba...

...

...

...

17. Chương 16

CHAP 16: QUÁ KHỨ ĐAU BUỒN CỦA CÔNG CHÚA NỤ CƯỜI

...ba phải không?...

“Ba...ba ơi!!!...”

...

...

...

“Tuệ Như, tỉnh dậy mau! Tuệ Như...” người tôi có cảm giác bị lay lay bởi ai đó...

...Mệt quá...Thật khó chịu...

“Nhanh lên...” lại tiếng gọi trong lo lắng ấy...

...lờ mờ...lờ mờ...

“Mau ngồi dậy, cô bị sốt rồi, chắc vết thương đang nhiễm trùng đó! Mau lên, tôi đưa cô đi bệnh viện...” giọng nói lo lắng

“Chun hả?...” giọng tôi thều thào, nói không ra hơi, tôi chỉ cảm thấy cả người nóng bừng lên

“Chắc là vết thương bị nhiễm trùng rồi!...Nhanh lên, tôi đưa cô đi bệnh viện...” nói rồi tên Chun đưa tay nhắc tôi dậy

“Thôi! Tôi...tôi không sao đâu...anh định nói với bác sĩ đây là vết thương do Thần chết gây ra hay thú hoang hả?” tôi cười đau đớn

“Trời ạ, giờ này mà còn nói nhảm được, tôi có cách của tôi!” nói rồi tên Chun đưa tay định bế tôi lên

“Đừng! Tôi sợ bệnh viện, mình...mình đừng đến bệnh viện...được không...tôi không muốn nhìn thấy nó đâu! Đừng mà!” tôi đẩy tay tên Chun ra

“Đừng trẻ con thế nữa!”

Tôi cương quyết không đến cái nơi đầy lo sợ và đau đớn đó, nhất định không đi... Tôi vật người nằm xuống, thở thều thào, nước mắt đang ứa ra và chảy dài trên má...

“Mẹ...mẹ tôi...và...và cả tôi nữa đã rất sợ nơi đó rồi...nên xin anh...xin anh đừng đưa tôi đến đó nữa mà! Huhuhu, tôi còn chịu được..., tôi sẽ ngồi dậy cho anh sát trùng...cho anh chườm đá...được không? Đừng bắt tôi tới đó mà! Huhuhuhu...” tôi bật khóc, nói trong nghẹn ngào

“Trời ơi...” Chun bắt lực dậm mạnh chân xuống sàn rồi bỏ đi xuống lầu... Chỉ còn lại mình tôi, mình tôi trong đau đớn lẫn thể xác và tinh thần... Huhuhu...cái khoảnh khắc đó...cái khoảnh khắc bắt lực đó đã khiến tôi đau đến nhường nào...nhìn mẹ ruột mình nằm trong phòng mổ mà bản thân chỉ biết ngồi khóc...Khoảnh khắc đó...chính lúc đó tôi đã mất đi mẹ ruột mình trong vô vọng. Đứa bé 4 tuổi thì làm được gì chứ? Chỉ có thể níu kéo sự sống của mẹ mình trong nước mắt, sợ sệt và đớn đau...Mẹ ơi...mẹ ơi...mẹ của con...Huhuhuhu...Tôi rất sợ bệnh viện...Huhuhu...mỗi lần đến đó tôi đều nhớ đến mẹ...nhớ đến giây phút xé ruột xé gan ấy...

“Huhuhuhu...huhuhu...”

“Cạch...cạch...chúng tôi đã cố gắng hết sức, mọi người hãy vào trong nhìn mặt bệnh nhân lần cuối!Rất xin lỗi” bác sĩ lắc đầu rồi chán nản bỏ đi, chỉ còn...

“Mẹ ơi...mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi...mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi...Huhuhuhu...”

“Tuệ Như! Cháu đừng khóc nữa, dì sẽ luôn ở bên cháu! Được không? Nín đi, nín đi cháu. Kể từ giờ phút này, dì sẽ làm theo di nguyện của mẹ cháu, nín đi, dì sẽ thay thế, bù đắp tình thương và làm mẹ của cháu! Nín đi mà, nín đi, huhuhuhuhu...huhuhuhu...chị ơi...chị của em...Tuệ Như à!!! Dì thương, dì thương...ngoan nào!!!Huhuhu...”

Huhuhuhu...khoảnh khắc ấy như một cơn ác mộng càn quét trái tim non yếu của một đứa trẻ 4 tuổi, năm lên 1 thì mất đi người cha mà bản thân còn chưa ý thức được nét mặt ông ấy! Chỉ nương tựa vào mẹ, người mẹ thân yêu, người luôn bảo vệ và đau đớn thay người đó cũng bỏ tôi mà đi, phải làm sao? Làm thế nào đây? Huhuhuhu,...Tôi luôn tự an ủi mình, tự bảo vệ mình, và tôi vẫn sẽ như thế nếu như không có người em sinh đôi của mẹ thay mẹ chăm sóc tôi...Tôi luôn tự nhủ rằng người có khuôn mặt giống y chang ấy chính là mẹ, chính là mẹ, tôi đã phải vượt qua những tháng ngày đau đớn ấy khổ sở đến nhường nào! Sốc nặng đến thế nào! Cơn bão tinh thần khốc liệt đã đổ ập xuống mái ấm của tôi, khiến một đứa trẻ mới chỉ 4 tuổi đã mồ côi, đã nếm mùi vị đắng cay của một cuộc sống không gia đình...Phải chi tôi không bất hạnh như thế! Phải chi lúc ấy tôi đã có đủ khả năng làm phẫu thuật! Phải chi dì có lá gan phù hợp để cấy ghép mà cứu sống mẹ tôi! Phải chi tôi không có mặt trên đời này để khỏi phải nếm mùi đau đớn! Hàng loạt cái “phải chi” khiến tôi trào nước mắt, xót xa, dằn vặt. Tôi đã dồn hết tình thương yêu, niềm kính trọng cho dì – người mà hiện giờ tôi gọi là mẹ, người mà đã cùng tôi, đã thương tôi, đã giúp tôi vượt qua tất cả, công lưng gánh vác nuôi lớn tôi từng ngày. Tôi vô cùng có lỗi với dì bởi chưa một lần xem dì như mẹ ruột...Làm sao tôi làm được chứ!...Làm sao tôi quên đi được nỗi đau dằn xé hằng ngày trong tim cơ chứ!...Từ lâu tôi đã quên mất sự yêu thương của mẹ rồi...tôi cố tình quên đi...bởi, tôi không muốn nhớ đến nó để mỗi đêm phải khóc trong đớn đau, trong quần quai...Tôi cần lắm sự ủ ấp của mẹ...cần lắm cánh tay ấm áp ôm tôi vào lòng...nhớ rất nhớ cái nụ hôn mẹ trao cho trước khi đi ngủ...Tất cả những điều ấy tôi vẫn còn ghi như in...quên sao được chứ!

Nó đã khắc vào tim tôi rồi, nó cứ nhói lên, nhói lên khiến tôi đau đớn...Để rồi từng ngày...từng ngày tôi lớn lên trong cái vỏ bọc hồn nhiên và lạc quan...để tôi phải đeo cái áo giáp nguy trang luôn tươi cười và xem dì chính là mẹ...Tôi như thế đấy, mỗi khi bị chạm vào nỗi đau tôi như một con thú hoang bị trúng đạn của bác thợ săn, mỗi khi nhớ lại quá khứ tôi không thể khóc, vì tôi đã khóc quá nhiều, khóc trong đêm, trong giấc mơ, và cả trong tim nữa...Mẹ ơi, ba ơi...con bị ốm rồi! Sao 2 người không ở lại mà săn sóc cho con chứ?; Mẹ ơi, ba ơi...con đói quá! Nhưng con không dám nói với dì vì dì đã quá mệt mỏi vì con; Mẹ ơi, ba ơi...con buồn quá! Con nhớ 2 người đến chết được, con đau lắm, cơ khổ lắm, con lạnh nữa, con cần sự ấm áp của gia đình, con cũng muốn được như tụi bạn được đầy đủ ba, mẹ. Con yêu dì nhưng dì không thể lấp đầy khoảng trống trong tim con được...Đó là những điều tôi đã kêu than, rên rỉ mỗi đêm về, khóc nhiều lắm, khóc không ngừng nên bây giờ tôi đã chai sạn, không còn muốn nhớ về nó nữa. Tôi tự trách ông trời sao quá trêu người, giáng cái họa ấy xuống trên tôi! Tôi cũng tự hỏi, hạnh phúc ở đâu? Yêu thương ở đâu? Sao nó chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi? Sao nó chẳng đến để khiến tôi nở nụ cười thật sự?... Huhuhuhuhu...huhuhuhu...-tôi khóc một mình, khóc vì buồn, vì đau, vì cái giá của hạnh phúc quá đắt mà tôi phải trả từ khi lên bốn đến giờ...nhưng cuối cùng vẫn là con số 0 – một số 0 vô vọng đè nặng vết thương lòng đang quặn lên từng cơn...Huhuhu...Hức...Huhuhuhu...

“Cạch...Mau ngồi dậy tôi băng bó cho cô!” Chun đẩy cửa bước vào

“...Hichic...Huhuhuhuhu...”

“Cô khóc à?” Chun tiến đến gần, lấy tay sờ lên trán tôi rồi hỏi

“Không...Tại tôi khó chịu và đau thôi!” tôi vội chùi nước mắt, những giọt nước mắt đắng chấy ra từ trái tim khô cạn...

“Cô sốt cao đó! Phải rửa vết thương ngay mới được, mau đi thay cái áo nào đó hở vai ra đi!”

“Ừ...” tôi gật nhẹ đầu rồi lồm cồm bò lên, Chun để tay sau gáy nhẹ nhàng đỡ tôi dậy. Tôi bước đi loạng choạng, chóng mặt quá...

“Ồ...có sao không?” tôi ngã vào người Chun...

...

“Anh làm gì vậy?”

“Cô đi còn chẳng được nữa là! Mở tủ lấy áo đi!” Chun đưa tay bông tôi lên, theo phản xạ tôi dơ tay choàng cổ anh ta, khuôn mặt đầm đìa nước mắt thoáng chút ngạc nhiên...Anh ta bế tôi lại đứng trước tủ gỗ, tôi mở cửa đưa tay lấy cái áo ba lỗ, đầu óc quay cuồng suýt nữa thì đập đầu vào cái giá treo quần áo bên trong...Anh ta lại tiếp tục bông tôi vào tolette, đặt tôi ngồi lên nắp bồn cầu rồi đi ra ngoài đóng hờ cửa...

Mình phải nín thôi! Khóc trước mặt anh ta xấu hổ chết đi được...

...

“Cóc cóc...Này, xong thì gọi tôi, đừng có mà ngất luôn ở trong đấy đó!”

“Tôi xong rồi...” tôi thều thào, với tay cầm cái áo sơ mi mới thay ra

Và cũng y như lúc vào, hần ta nhắc bông tôi rồi bế ra ngoài, đặt tôi ngồi lên giường...Bây giờ đầu tôi rất đau, vai cũng đau nữa, cảm giác khó chịu vô cùng nên chẳng quan tâm gì, cũng không biết ngượng ngùng...

...

...

“Biết ngay mà, chảy nước vàng rồi! Vì vậy mới sốt cao đến thế!” tên Chun vừa tháo miếng gạc vừa lèm bèm nhả nhó

“Hừ...hừ...” tôi thở dốc

...

...

“A...Đau...đau quá!” tôi chết điếng được khi tên Chun tưới oxi già lên vết thương, ấy vậy còn lấy miếng bông miết mạnh để lau nước vàng. A...Đau quá đi mất...

“Biết đau rồi à?”

“A...Anh...anh làm gì thế hử?” không biết tên Chun đổ thêm thứ thuốc gì mà tôi có cảm giác như vai mình đang bị đứt rời ra vậy, như có hàng ngàn con dao đang “bầm” cái vai tôi...

“Thuốc gì tôi cũng chẳng biết! Cô bán thuốc nói là cái này dùng để rửa vết thương bị nhiễm trùng nên tôi mua về thôi!” tên Chun nói giọng nhỏ nhẹ. Mà lấy đâu ra tiền anh ta mua chứ ?? A...Đau quá – và cơn đau lại cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi

“Hóa ra...Ưuuu...hóa ra...nãy giờ...Hừ...nãy giờ anh đi mua thuốc đó hả?” đau quá nên tôi nói cũng không ra hơi

“ ... ”

“A...Ư...”

“Khoác áo vào rồi nằm xuống cặp nhiệt độ!”

“ ... ” làm theo

1phút...

5phút...

10phút...

“38 độ 8!!! Cao đấy, tăng độ thêm thì chỉ có nước cấp cứu!!!” Chun cầm cái cặp nhiệt độ lèm bèm

“Cám ơn anh! Hồi nãy là anh chăm sóc tôi à?” tôi hỏi thì thầm

“Chứ ai vào đây! Nghĩ là ba cô hả? Sốt mà cũng nói mớ được nữa!”

“ ... ” vậy mà mình cứ tưởng là ba cơ đấy! Phì, tức cười thật, lần đầu tiên có người săn sóc mình như thế từ khi chính thức là trẻ mồ côi! Hơơ...

“Anh cũng biết chăm sóc quá ha!” tôi đặt lưng nằm xuống, nói đùa cho nhẹ bầu không khí... (bó tay)

“Ngủ đi”

“ ... ”

...

...

...ZZZ...

...ZZZ...

...ZZZ...

...không còn khó chịu nữa...

...mình cảm thấy thật thoải mái...

...vui...

...hạnh phúc...lần đầu tiên đấy!!!!...

...ZZZ...

18. Chương 17

CHAP 17: SỰ TRỞ LẠI TỪ BÀN TAY TỬ THẦN

...ZZZ...

...ZZZ...

...lờ mờ...lờ mờ...

Tôi mở dần đôi mắt chào ngày mới, nằng rọi qua khe cửa sổ đã đánh thức giấc ngủ của tôi, nường lờ mờ nhìn chung quanh...phòng của tôi...ngay dưới phía bên trái giường tôi, tên Chun đang ngủ say...chắc đêm qua hẳn chăm sóc tôi mệt quá nên thiếp đi rồi...vai tôi vẫn còn đau lắm...trán không còn nóng nữa...trong người hết khó chịu rồi...tôi ườn ề một tí rồi nhìn đồng hồ...10 giờ 30 phút...Ặc Ặc...

“Chết rồi! Happy Day...” tôi la toáng lên và hình như đã gián đoạn giấc ngủ của ai đó thì phải...

“Ư...cái gì thế hả?” Chun vươn vai một cái rồi hí hí đôi mắt quay sang nhìn tôi, trông hẳn lúc này phải nói là... cực kì cực kì dễ thương...

“Happy Day vẫn chưa mở cửa...”

“Sời! Tưởng gì!” tên Chun nói một câu “bất cần đời” rồi quay sang bên kia ngủ tiếp

“Này! Trưa rồi đấy!” tôi gọi

“Cô biết tối hôm qua mấy giờ tôi mới được ngủ không hả?” Chun nói giọng uể oải

“Ồ quên...Hêhê...dù sao cũng cảm ơn anh...Hêhê...” tôi cười trừ

“Đúng là!” Chun diên tiết ngồi bật dậy

“Không ngủ nữa à?”

“Ngủ được nữa sao?”

“...”

“Cô bán thuốc dạo ăn sáng no mới được uống thuốc, cô tự xuống làm đồ ăn đi!” Chun bước dài một mải về phía nhà vệ sinh, miệng lèm bèm căn dặn...

Híchic, vai mình như vậy làm sao tự nấu nướng được?!? Hẳn có bị “thông minh” không đấy?!? Bình thường trong mấy bộ phim Hàn Quốc, lúc cô gái bị thương thì chàng trai phải chuẩn bị bữa sáng chứ! Đúng là cái đồ “thiếu văn hóa điện ảnh”

Đợi hẳn “biến” khỏi tolette, tôi mới lò mò vào trong làm VSCN tuy có hơi khó khăn vì phải làm mọi thứ bằng tay trái nhưng biết sao được...Xong xuôi đầu đấy tôi bước xuống nhà tự “chăm sóc” bao tử...

“Thái tử...Cô Tuệ Như...” một giọng mệt mỏi phát ra từ phía ngoài cửa...hình như là...Lui...Chết, tôi quên mất, bình thường Happy Day phải mở cửa từ 8giờ 30 mà bây giờ đã 10giờ 45 rồi...Vậy là anh ta đứng đây “gào” từ sáng tới giờ đó hả??? Chắc chắn, tội nghiệp Lui quá. Rõ khổ, tên Chun cứ đứng như trời trồng trước cánh cửa, mặt thì cứ đực ra mà không biết phải làm thế nào!?!

“Cạch...cạch...” tôi lắc đầu ngán ngẩm nhìn tên Chun rồi “xử lí” cái cửa

“2 người có biết tôi đứng ở đây bao lâu rồi không?” một giọng uể oải pha chút răn đe, Lui nói rồi cầm cái bọc gì đó vào trong

“Hêhê, xin lỗi nhé! Tại...”

“2 người mau ra đây ăn cháo đi! Mà hình như nó không còn nóng nữa! Để tôi đi hâm lại!” tôi chưa kịp nói hết câu thì giọng mệt mỏi của Lui xen ngang vào, anh ta lấy từ trong cái bọc mang tới một cái cà-mên 3 ngăn, mở nó ra rồi đặt trên bàn

Một lúc sau chúng tôi cùng ngồi ăn sáng, hôm nay Happy Day đóng cửa...

“Tối hôm qua cô có sao không?” Lui hỏi thăm tôi

“Chẳng sao? Chỉ sắp chết thôi!” tên Chun xen ngang nói một câu vô cùng “có duyên”

“Hên là giờ cô vẫn còn ngồi đây ăn sáng được đây? Cũng may là cô gặp được Thái tử đó! Biết không, ở Darkland anh ấy là một quân y thứ thiệt đấy, mỗi lúc có chiến tranh là một tay Thái tử, nhẹ thì xử lý vết thương một cách cực chuyên nghiệp, nặng thì dùng phép thuật để hồi phục nội công cho các chiến sĩ, phải nói Thái tử là một thiên tài!” Lui dơ hai ngón cái lên ca ngợi tài năng tên Chun. Khỏi phải nói cũng biết mặt tên Chun lúc này ra sao rồi... Cũng phải, vết thương của tôi đã đỡ đau hơn đều nhờ vào công lao của hắn!!!

Ăn xong, Lui mang “đồ nghề” đi về, tên Chun thay gác, cho tôi uống thuốc rồi cũng ra về luôn. Chỉ còn mình tôi trong căn nhà...

19. Chương 18

CHAP 18: TỬ THẦN LÀM VỆ SĨ

Tôi nằm dài trên chiếc giường của mình...đêm hôm qua...rõ ràng tôi đã trông thấy ba đang đặt tay lên trán tôi...sao lại biến thành Chun cơ chứ!/? Cũng phải thôi! Không thể phủ nhận rằng ba tôi đã không còn trên cõi đời này nữa...chắc tại sốt cao quá...nhưng hôm qua tên Chun chăm sóc tôi chu đáo thật, chườm đá, đo nhiệt kế, thay gác cả uống thuốc nữa...tôi cảm kích hắn vô cùng...lần đầu tiên tôi cảm thấy ấm áp...lần đầu tiên tôi nếm được mùi vị hạnh phúc từ khi mẹ qua đời...Cảm giác ấy lạ lắm, nó như một luồng hơi ấm thổi qua trái tim lạnh lẽo của tôi, phá nát cái vòng gai ràng xung quanh trái tim ấy để tôi có thể cảm nhận, lâu rồi tôi mới vui như thế này! Thì ra, tôi đang thiếu, thiếu trầm trọng sự ấm áp của gia đình, của tình yêu thương...Ấy, tôi quên bém mắt là tên Chun cũng bị thương, tay hắn toàn vết thương do mấy mảnh vỡ đâm vào lại còn chảy máu rất nhiều nữa...vậy mà...vậy mà tôi chẳng thèm để ý, tôi vô tâm thật...mong rằng tay anh ta mau lành lại... Thật sự hôm qua tôi đã rất rất sợ khuôn mặt ác ma ấy của Chun, tôi vẫn chưa hỏi hắn xem liệu khuôn mặt ấy có phải là khuôn mặt thật của hắn hay không nữa!/? Nhưng dù sao, Chun đã chăm sóc cho tôi, chứng tỏ anh ta không đáng sợ tí nào, không phải là quái vật, phải...trong mắt tôi anh ta không phải Thần chết cũng không phải ác ma hay quái vật gì cả...anh ta là người duy nhất khiến tôi có cảm giác ấm áp từ sau khi ba mẹ tôi qua đời...Mẹ (người dì) cũng đã khiến tôi như thế nhưng điều đó không trọn vẹn, chỉ một tí thôi...không nhiều như tên Chun kia...Ồ ha! Không biết hôm nay mẹ có về không?!?...Nghĩ đến đây không biết tôi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, và khi tỉnh dậy thì đã 6 giờ tối. Tôi sẽ còn ngủ tiếp đây, nếu không có tiếng gọi của mẹ từ dưới nhà...

“Tuệ Nhưuuuuuu...xuống mở cửa ẹ đi con...”

“Dạ, con tới liền đây!” tôi phóng xuống nhà với vận tốc “ánh sáng”

“Cạch...cạch...Mẹ mới về” tôi mở cửa

“Ừ!” mẹ gật đầu rồi bước vào nhà, cởi áo khoác ra vắt lên thành ghế

“Ngoại có sao không ạ?” tôi hỏi

“Bà bây giờ yếu lắm, mới xuất viện hồi sáng, dạo này lại thường xuyên bị ngất xỉu, mẹ cũng chẳng biết phải làm sao! Mẹ khuyên bà lên đây chữa trị nhưng bà có nghe đâu, bà chỉ thích những nơi thanh bình thôi...Khổ thật!” mẹ nói giọng ngán ngẩm

“Ồ, hôm nay con không mở quán à?” mẹ đưa mắt nhìn khắp phòng, vẫn tinh tươm (bởi Lui đã thu dọn hết cái bãi chiến trường từ tối hôm qua), bàn ghế ngay ngắn, cũng chẳng có chén bát gì để trên kệ cả (bể hết rồi còn gì). Bình thường thì mỗi khi bán xong, trên kệ có để mấy cái chén đựng những lát thịt bò do ngày hôm đó còn thừa lại, hoặc mấy tô đựng sốt dùng ón mì Ý để mẹ chế biến lại, nhưng mấy cái bát để trên kệ của ngày hôm qua đã bị tên Chun cho đi châu trời hết rồi, hôm nay cũng chẳng buôn bán gì nên trên kệ trống trơn (dấu hiệu không mở cửa tiệm)

“Dạ, tại tôi qua con bị sốt, để quán cho 2 người bọn họ thì không yên tâm nên tạm đóng cửa hôm nay! Mẹ đừng mắng con nhá!” hichic, mẹ ơi, có mở quán thì cũng có chén đĩa gì để cho khách ăn đâu, không lẽ để họ ăn theo kiểu “cái bang” sao?!? Với lại, con ngủ dậy lúc đó đã trưa trời trưa trưa rồi, thôi nghỉ cho “phê”

“Mắng gì chứ! Mày bị sốt làm sao mẹỡ mắng! Sao rồi, đỡ chưa con, đã uống thuốc than gì chưa? Trong người thấy thế nào?” mẹ đưa tay lên trán tôi, hỏi dồn dập lo lắng

“Dạ con không sao đâu ạ! Hồi sáng con uống thuốc rồi!” ấy chết! Nói mới nhớ, tên Chun dặn mình uống thuốc ngày 3 lần sau khi ăn no, mình uống được một lần xong “ngủ, nghỉ, phê” tới giờ này luôn...Haizz, rõ khổ...Tôi chẳng dám khai ẹ là mình bị thương ở vai, kéo mẹ lại xem rồi rồi ngất xỉu luôn cũng nên, hichic, tha lỗi cho con, vì “an toàn thần kinh” của mẹ nên con tạm thời che dấu...Mẹ mà nhìn thấy chắc lại tưởng Thảo cầm viên thả cho thú rừng chạy hoang, chạy tới Happy Day “cào, cào, cào, xé” tôi cũng nên...Rõ khổ...

“Ừ! Vậy con lên lầu nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ đi nấu cháo!” mẹ nói rồi đi vào phòng để thay quần áo. Chết, chết, chết, không được rồi, mẹ mà nấu cháo thì chắc chắn sẽ phát hiện ra sự “điều tàn” của cái tử chén...Hichic, giờ chỉ còn có mỗi một cái bát là vẫn nguyên vẹn, số còn lại Lui đã vứt hết rồi (toàn là mảnh vụn), mẹ mà hỏi thì mình biết nói sao đây...Huhuhu, nhưng đói bụng quá, trưa tới giờ mình đã ăn gì đâu! Hichic...đành vậy thôi...

“Mẹ ơi, thôi khỏi ạ! Con đã ăn rồi, mẹ mới về mệt đi ngủ sớm cho khỏe!” Hichic, tôi đang tự tưởng tượng là mình đang no đây...huhuhu...

“Vậy à! Ừ, mẹ cũng ăn ở ngoài rồi, vậy con cũng lên phòng ngủ sớm đi nhé!”

“Dạ, chúc mẹ ngủ ngon!” tôi nói rồi đi lên phòng...Huhuhu...cái bao tử tôi đang đánh trống đây nè, phải ráng nhịn thôi. Thôi chết...lỡ ngày mai mẹ mở tiệm rồi buôn bán bằng gì! Trời ơi là trời...sao mình khổ quá vậy nè!!! Tôi cầm bóp tiền xuống lầu...hé cửa nhòm vào phòng thấy mẹ đã ngủ say tôi liền khép cửa lại, đi từng bước nhẹ nhàng, cẩn thận mở cửa, rồi phóng ra ngoài, đương nhiên là trước khi đi không quên khóa ổ khóa trong...Bây giờ là 7 giờ, làm gì còn chợ nữa cơ chứ, vậy là phải đi siêu thị sao? Hichic, chén trong siêu thị mắc lắm, mua xong chắc mình mặt rệt luôn quá, nhưng không mua thì ngày mai biết tính sao?!? Khổ thân tôi ghê!!!...

“Đi đâu đấy!”

“Áaaaaaa!!!!” theo phản xạ tôi la toáng lên vì giật mình. Nhìn kĩ lại kẻ đột ngột từ trời rơi xuống...là tên Chun

“Đang ốm mà còn lén trốn ra ngoài à?” tên Chun khoanh tay ra vẻ “đàn anh”

“Chùng nào anh mới thôi cái kiểu xuất hiện bất thành linh đó hả?” tôi tức điên hét vào mặt anh ta. Ui da...đau quá...

“Tôi hỏi là cô đi đâu?”

“Tôi đi mua lại chén bát mà anh đã đập bể đó! Được chưa?” tôi bực dọc, bỏ đi trước. Ồ ha! Hắn ta làm bể mà tại sao mình phải mua chứ, nhưng bây giờ hắn chưa có tiền, cũng chưa tới ngày lãnh lương thì tiền đâu mà đền...

“Này, tôi tạm ứng tiền ra mua số bát đó, khi nào lãnh lương anh liệu mà trả lại tiền cho tôi!” tôi quay ngoắt đầu lại

“Tại sao tôi phải trả?”

“Tại vì anh làm bể!”

“Cô thích thì mua, tôi không muốn”

“Này, anh muốn chết à? Việc anh gây ra tại sao tôi phải chịu chứ! Nể tình hôm qua anh chăm sóc tôi thôi chứ không tôi đã bắt anh đền ngay tức thì chứ tôi không phải bỏ tiền ra ứng trước thế này đâu! Lại còn cái ngang nữa!” tôi điên tiết nhưng không dám hét lớn hay “cầu xé” gì anh ta, sợ vết thương lại nhói lên

“Vậy thì đừng mua nữa!” tên điên kia vẫn “thản nhiên” rất mực

“Anh...” tôi day nghiêng nhìn hấn ta rồi tức giận bỏ đi. Đúng là cái đồ không biết điều, lần này mình cảm kích sai người rồi, tức quá đi mất, tự nhiên hấn ta đập bể đồ nhà mình rồi bây giờ mình phải bỏ tiền túi ra mua lại, bắt công qua không??? Nhưng nếu không mua thì không lẽ mình phải nói với mẹ là hấn ta đập...Í...Hahaha...cũng phải...tại sao mình bao lại bao biện cho hấn làm gì...

“Này, tên kia, nếu anh không chịu trả tiền cho tôi khi lãnh lương, ngày mai tôi sẽ nói với mẹ số chén đĩa đó là do anh đập vỡ! Thấy sao hả? Vui không?” tôi quay lại đe dọa anh ta

“Tôi không cảm! Cứ tự nhiên, nếu cô muốn làm cái tiệm của mình trì hoãn việc làm ăn chỉ vì mấy cái chén thì tùy!” hấn ta vênh mặt

“Anh...anh...anh được lắm! Sẽ có ngày tôi cho anh biết tay...” lời cảnh cáo cuối cùng

1 bước...

2 bước...

3 bước...

...

“Đi theo tôi làm gì?” tôi quay người lại hét toáng lên với “cái đuôi” phiền phức đang bám riết này giờ

“Thích!”

“...” tròng mắt bất lực

Trời ạ...chắc mình điên lên mất thôi...

1 bước...

2 bước...

3 bước...

...

“Đừng theo nữa” tôi gắt lên

“Tại sao?”

“...” tròng mắt bất lực

Tức, tức, tức,tức quá đi thôi. Bộ anh ta muốn người bị thương như tôi lại mắc thêm bệnh tăng xông máu nữa à???

...

Cuối cùng cũng đến nơi, tất nhiên là không phải một mình, tên Chun chết tiệt này giờ bám tôi như đĩa dính cũng đã theo đến đây! Biết rằng hấn ta thích vui chơi nhưng có cần phải “thèm thuồng” tới vậy không??? Bám theo một đứa con gái bộ anh ta không biết xấu hổ hả? Nãy giờ đi đường có biết bao cặp mắt tò mò nhìn tôi và hấn ta, thật nhục nhã mà, tôi càng đi nhanh để tránh mặt hấn ta lại càng tiến sát hơn, đúng là...Hừ...không nghĩ nữa...vào trong thôi...Tôi và hấn bước qua cái cổng lớn đeo dòng chữ “Maximark”...

“Wow...ở chỗ cô cũng có nơi đông vui thế này cơ à?” tên Chun phấn khởi ra mặt ngó nghiêng xung quanh mà không thèm đến xia đến mấy cặp mắt “ái mộ” của mấy chị nhân viên bán hàng, chắc lại vì...nhân sắc. Đi với hấn mà tôi chỉ muốn bỏ chạy thôi! Huhuhu, rõ khổ, bọn họ càng “ngưỡng mộ” tên Chun bao nhiêu thì càng ban tặng những ánh mắt “nảy lửa” cho tôi bấy nhiêu! Híchic, đã mấy lần tôi đi ra xa để giữ khoảng cách giữa tôi với hấn tránh hiểu nhầm, thì anh ta lại càng sát gần để “minh chứng” mối quan hệ (không biết quan hệ gì đây???). Tôi nhanh chân bước lên thang máy đến quầy chén đĩa, quay lại thì...hahahahaha, hahahahaha...tên Chun không biết leo thang máy kia...hahahahahahaha, trông hấn như khi đột cử thụt lên thụt xuống...hahahahaha...còn đợi cả bảo vệ dắt lên mới chịu...đau bụng quá...đúng là đồ nhà quê...hahahahaha... Hấn ta thấy tôi đang đứng trên bậc thang cách mình cả tát cười ngặt nghẽo liền “phóng” ánh mắt tức giận. Tôi vẫn sẽ tiếp tục cười nếu không nhìn thấy hàng loạt kệ chén đĩa lung linh, bóng loáng... Wow, đẹp thật, trông bắt mắt quá, những bộ chén sáng loáng, đủ màu đủ kiểu đẹp ời là đẹp,

tôi và tên Chun há mồm trợn mắt trước mấy cái chén “made in China” nhưng nhìn cứ tưởng chúng sản xuất để phục vụ bữa ăn của Tổng thống hay Đức vua gì đó! Đẹp thật!!! Ấy chết, ở đây nhiều kiểu thế này không biết có loại chén, đĩa trắng trơn từ trên xuống dưới không ta???

1phút...

...

30phút...

...

Cuối cùng cũng kiếm được loại giống với mấy cái chén nhà mình! May thật...Ồ, nhưng tên Chun này giờ đi đâu rồi??? Tôi lang thang đi sang mấy kệ chén bên cạnh tìm hân nhưng chẳng thấy, đi từ cuối dãy lên đầu dãy, dãy trái sang dãy phải cũng chẳng thấy tầm hơi anh ta đâu!.....là tên Chun...

Tôi vừa ngỡ ngàng, vừa sốc, vừa nổi khùng trước cảnh tượng tên Chun đang cắn cắn đầu ngón tay nhìn say đắm cây kem bằng sứ đủ màu được đặt trên chiếc bàn để trang trí nằm gần hành lang xuống thang máy...Zời ạ! Không biết xấu hổ sao? Thật là nhục khi đi với hân...Tôi lấy tay che che mặt để không ai biết tôi quen anh ta rồi lại gần đập một cái rồ đau vào vai tên Chun tâm thần

“Này, mau lại lấy đồ đựng chén phụ tôi, đứng đây làm gì???” tôi gắt

“Liếm liếm kìa!!! Trông ngon quá đi mất! Ước gì nó là thật...” mặt hân ta trông như đang “phê thuốc”

“Có con chuột kìa! Aaaa...” tôi la lên

“Đâu đâu! Cứu với, cứu với...” tên Chun la bài hải đứng nấp phía sau tôi. Hứ, dụ anh thôi, cho đáng, cái tạt ham ăn...tôi bỏ đi về chỗ cũ, hân ta cũng hùng hổ theo sau tôi...hahahaha, nhát thế cơ đấy!!!

“Này, cầm lấy cái đồ để tôi lấy chén”

Tên Chun vẫn còn ầm ứ chuyện lúc nãy, không nói không rằng, làm lơ tôi luôn

“Này này, không lẽ anh định để tôi xách à? Tôi đang bị đau vai đấy!” tôi nguýt hân ta

Tên Chun cũng biết vết thương ấy do mình gây ra nên dụt phắt cái đồ trên tay tôi, hậm hực. Ngoan lắm!!! Hehehe, ơ, quên mất, trong tủ nhà mình có mấy cái chén, mấy cái đĩa ta???...Thôi! Mua đại 20 chén, 20 đĩa vậy!!! Hichic, còn cả mấy cái chén nhỏ đựng tương nữa...Vậy là 20 chén nhỏ, 20 chén, 20 đĩa...Huhuhu, tiền tiết kiệm của mình...

Sau một hồi thanh toán đồng chén đĩa với mức giá “trên trời” tôi đưa tên Chun xách hết, đối với hân nhiều đây đâu có nhằm nhò gì!!!...Hichic, nhưng đối với tôi cái “đồng” này trị giá tiền dành dụm 2 tháng đó...Huhuhu...

“Ợt...ợt...” bụng tôi kêu. Trưa tới giờ đã ăn gì đâu!!! ToT...

“Cô có uống thuốc đầy đủ không đấy!” tên Chun hỏi

“Sau khi các anh đi tôi ngủ một mạch cho tới 6 giờ luôn nên có ăn được gì đâu mà uống thuốc!!!”

“Thật là! Bộ cô muốn chết hả?” tên Chun hét vào mặt tôi, đúng là cái đồ vô duyên hết sức...

“Ợt...ợt...” bụng tôi lại kêu

“Ở đây bán đủ thứ chắc là có bán đồ ăn, mau lên đó ăn đi...” tên Chun lại bắt đầu ra lệnh. Đành nghe theo vậy, bụng tôi hiện giờ cũng đang đói meo!!!

Lên đến khu ăn uống là một sự “thử thách” đối với tên Chun, hân ta tay cầm bọc chén đĩa bằng sành to chẳng, lại không biết đi thang máy...Thế là tôi lại được một trận cười đau cả bụng...hahahahahaha, lần này không có bảo vệ giúp hân ta nhưng có đến những 2 “vệ sĩ nữ” hám zai “dù”...Hơhơ...xem mặt hân kìa...chắc đang bực mình lắm đấy!!! Hahahahaha...

Tôi sẽ chẳng được ngồi yên ổn thưởng thức tô phở của mình nếu không mua cho tên Chun một cây “liếm liếm”. Hơhơ...đi cạnh anh ta riết rồi quen luôn cái kiểu ngôn ngữ “made by Chun” ấy của hân...

“Vết thương cô còn đau không?” Suýt nữa thì tôi phun ra miếng thịt bò tái trước sự quan tâm “hiếm có” của tên Chun, đúng là “cảm động rớt nước mắt”

“Ừ! Nhờ anh nhắc lại nên tôi bắt đầu cảm thấy đang đau nè!” tôi cười khi

“ ... ”

(Không biết đặt tên gì nữa!!!)

Nếu nàng được quyền có ước mơ

Nàng sẽ ước ở đời có kì tích...

Để tình yêu không là bờ vực thẳm

Để yêu thương tự động đến tầm tay...

Nếu chàng được quyền có ước mơ

Chàng sẽ ước cho phút giây lắng đọng...

Để bàn tay siết chặt bàn tay

Để trái tim thôi không còn là cách trở...

Yêu thương đã không mỉm cười với em

Xin hãy để cho anh bù đắp lại

Để hóa phép, nụ cười nở trên môi

Để bay đến một phương trời mới:

Nơi có anh và em...

Nếu yêu thương lại xuống nốt thăng trầm

Em nguyện chết trong tình yêu cay đắng

Để bờ mi không còn ướt đầm

Để lấy lại mặt nạ nữ thiên thần

Ngày anh đến-ngày em biết khóc

Ngày em biết cười

Ngày em biết đợi

Ngày em biết sự ấm áp của yêu thương

Cái cay đắng của bờ vực sâu thẳm

Hãy nắm chặt tay, để em không còn lạnh lẽo

Hãy thổi hơi nồng, sưởi ấm trái tim

Đưa em tay anh để không sợ vụt mất

Trả em nụ hôn như món quà của chia li...

Em khóc thét dưới màn mưa giọt đắng

Cơn bão sao quá dồn dập còn tim em sao quá mỏng manh

Đừng đi nhé!

Đừng rời xa khi ta đã nắm chặt tay nhau

Đừng nói câu già từ khi môi hôn vẫn còn hơi ấm

Hãy ở lại...

Hãy chờ đợi...

Một Happy Ending...

20. Chương 19

CHAP 19: GÓT NỔI GÓT CÙNG TỬ THẦN

- Ê, cái áo hồi nãy tui mua là của L-Style đó! Đẹp đúng không?

- Ủhm, đồ của L-Style lúc nào mà chẳng đẹp

“Lại là L-Style” tôi lèm bèm, nghe thấy cái tên đó máu tôi bắt đầu dồn lên não rồi đây...Hừ...Đúng là ăn cũng không được ngon...

“Xong rồi, về thôi!” tôi “cuốn gói” cho đỡ chướng tai gai mắt

“Wow, công nhận kem ở siêu thị ngon thiệt đó! Mai một tôi sẽ vào đây ăn!!!” tên Chun hí hửng ra mặt. Chúng tôi đang tiến về phía thang máy-thử thách cực kì lớn đối với tên Chun lúc này là phải tìm cách để đi xuống... Hềhề, thật ra cũng không nhất thiết phải đi thang cuốn vì phía sau quầy ăn cũng có thang máy an toàn và dễ chịu hơn đối với tên Chun rất nhiều nhưng sở thích của tôi là hành hạ anh ta nên nhất định phải bắt tên Chun đi thang cuốn mới được! Hềhềhề...Tôi liếc mắt nhìn bộ mặt xanh lè của hắn...Zời ạ, hắn không dám xuống sao??? Ở đây cũng chẳng có ai giúp hắn ta cả, lỡ không may làm bể đồng chén quý giá của tôi thì phải làm thế nào?!?...Đúng là cái tên “chùm rắc rối” mà! Biết vậy “tha mạng” cho hắn đi thang máy cho rồi...Phù...

“Đưa tay đây!” Tôi dơ một tay ra, chân đã trót bước xuống một bậc rồi

Tên Chun chần chừ

“Nhanh lên!” Tôi nhướng người lại, khoảng cách giữa tôi với hắn ta bây giờ là 2 bậc thang...

“Còn chần chừ gì nữa! Không kịp bây giờ!” tôi nhắc nhở

...

Cuối cùng tên Chun cũng tự tin “giao phó” tính mạng cho tôi, hắn ta nhún chân bước xuống, đưa tay nắm lấy tay tôi, đương nhiên là anh ta vẫn còn an toàn sau cái thử phù hồi hộp...Đúng là!!! Chắc chắn...

Suốt thời gian xuống thang cuốn, mọi người đều nhìn tôi với tên Chun như “thú vật lạ”, cũng chẳng hiểu tại sao???...

“2 anh chị hãy lại đằng kia về áo tình nhân đi ạ! Công ty chúng tôi đang có đợt khuyến mãi cho áo cặp, lại còn cho các đôi bạn trẻ tự thiết kế nữa đấy! Anh chị mau lại đằng kia tham gia ủng hộ chúng tôi đi ạ!” vừa xuống đến tầng dưới, một chị gái xinh đẹp với cặp chân “dài tới nách” diện bộ váy màu xanh lam, chắc là đồng phục, chạy lại đưa cho 2 chúng tôi mỗi người một tờ rơi rồi chỉ tay ra chỗ đông vui đằng kia...

“À...dạ...chúng tôi không phải quan hệ đó đâu...chị hiểu nhầm rồi!” tôi cười trừ...thanh minh ình. Đột nhiên chị ta “cười gian” rồi liếc mắt nhìn xuống phía dưới, tôi cũng đưa mắt cuối xuống nhìn theo...Oái, tay tôi và tên Chun đang nắm chặt nhau kìa...Oái...Tôi giật mình vội buông tay ra, khỏi phải nói tên Chun còn phản xạ thái quá hơn tôi, mặt hắn ta đỏ ửng, đưa tay lên gãi gãi đầu...

- Ê mày! Anh đằng kia đẹp trai quá ha!

- Bực (thằng con trai bên cạnh bắt đầu nhỏ ta)! Mày không thấy người ta có chủ rồi hả? Thấy trai đẹp là tươp tươp tươp tươp, sớ, tên đó mà đẹp cái gì, trông nồn nà y như con gái, tao “men” hơn nhiều! (tên con trai nói giọng bực dọc)

- Sao mày đánh đầu tao! Đúng là đã xấu rồi mà còn khó ưa! Không dám nhìn cũng chẳng dám chơi với mày! (cô con gái điên tiết làm tên kia đành im như hén)

Zời ạ, hóa ra nãy giờ mọi người nhìn chúng tôi rồi thì thầm là do cái nắm tay này đây! Khổ thật...Oái...Oái...A...Sao nghĩ đến 2 từ “nắm tay” thì mình như bị...điện giật thế này...cảm giác tê tê...kì lạ...

Chị phát tờ rơi nãy giờ bị tên Chun cho “ăn đá tảng” đành ngậm ngùi đi chỗ khác quảng cáo...Lần này tôi không khờ chúc họa vào thân nữa, tôi chỉ cho hắn ta cầu thang máy rồi đi xuống ra về...

“Wow, hôm nay trời đẹp quá! Có cả trăng nữa kia, quá trời sao luôn...Híhí!” tôi thích thú ngửa cổ ngắm bầu trời đen kịt phía trên

“...”

“Hồi nhỏ tôi đã từng ước mơ bay ra khỏi Trái Đất, đến một nơi không có con người rồi sống tự do trên đó cùng các hành tinh khác! Hihihhi...” phải rồi, lúc đó là lúc tôi đau khổ nhất, chỉ muốn đến một nơi không có ai rồi ngồi đó để khóc thôi!!!!

“...”

“Mỗi lần buồn tôi thường thơ thẩn ngắm sao, ngắm trăng, nếu không trăng không sao thì tôi ngắm bầu trời, để tất cả những nỗi buồn bay hết vào cái hố đen thăm thẳm ấy!” tôi vừa đi vừa “tưởng tượng” lại những thói quen hay làm khi còn bé cho tên “người tuyết” đi bên cạnh...haizz, đúng là đi cùng với “tảng băng” chán thật, chẳng nói chẳng rằng...

“...”

“Này! Bộ hồi đó anh không có ước mơ hay việc gì thường làm hả? Sao cứ im re hoài!!! Bị điếc đột ngột hay cảm tạm thời vậy?” tôi bực mình quay lưng lại bước lùi mua chuyện với hắn

“Không có!” tên Chun đáp lạnh lùng

“Đúng là kì quặc, tôi coi phim Hàn Quốc gặp những hoàn cảnh giống như anh người ta thường ước được trở thành con người hay được sống trọn đời bên người mình yêu gì đó chẳng hạn, còn anh thì...chán chết!” Tôi ngán ngẩm nhìn hắn ta

“Tại sao phải làm con người? Làm Thần chết có phép thuật vượt trội hơn hẳn con người, tôi chỉ muốn được tự do, thế thôi!”

Phì...chán chết đi được, hắn ta sao chẳng có tham vọng gì hết vậy! Đúng là nhạt nhẽo...Bởi vậy mình mắng hắn “không có văn hóa về điện ảnh” cũng đâu có sai...Ồ...Hình như...hình như vết thương tay trái anh ta đang rỉ máu thì phải!?! Làm iếng băng phai ra màu hường rồi, tay hắn lại còn xách bịch chén đĩa nữa...không biết có sao không đây???!!!!...

“Này, tay anh...không sao chứ?” tôi hỏi

“Có sao đâu!” tên Chun trả lời thản nhiên. Zời ạ, bộ anh ta mình đồng da sắt hay sao mà không có cảm giác gì thế hử?!? Kia rồi, tiệm thuốc kia rồi...Tôi phóng vào đó không chút do dự bỏ lại tiếng gọi của tên Chun từ phía sau...

“Này, đi đâu đấy!”

Tôi vào tiệm thuốc “vác” theo 1 túi gạc, một cuộn băng dính y tế và mấy miếng băng keo cá nhân chạy ra ngoài...

“Sao lại vào đó?” tên Chun chạy đến trước mặt tôi thở hồng hộc rồi hỏi...

“Ngồi xuống băng ghế đó đi!” tôi đưa tay chỉ vào băng ghế đá trên lề đường...

Tên Chun vẫn đứng ngơ ngơ

“Đứng đó làm gì nữa? Lại đây nhanh!” tôi ngồi trên băng ghế! Ra lệnh

“...”-làm theo

Tôi bắt tên Chun chìa tay ra, băng lại vết thương đầu đấy rồi tôi một tay, hắn một tay xách bọc chén! Phì! Bây giờ là thời đại liệt sĩ chăm sóc thương binh đây mà!!! Đường giờ này vắng tanh, ai nấy đều trong nhà ăn bữa cơm gia đình ấm cúng, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc quét lá của các bác lao công, tôi và tên Chun

cũng không ai nói với ai câu nào! Chỉ tiếp tục bước, những bước chân cương quyết, không do dự, rụt rè như những chiến binh can trường dám đương đầu với tất cả. Đèn đường đã lên, màu vàng cam của những ngọn đèn thấp hai bên lề đổ bóng đen cao nhều xuống con đường chèn trong màu cam lãng mạn và tĩnh lặng của không gian. Mấy con dế trong bụi cỏ 2 bên lề kêu nhoi cả lên như đang giúp vui, hợp với bản tình ca nhẹ nhàng của buổi hòa nhạc ở trung tâm thành phố cách đây không xa, phá tan cái êm đềm của màn đêm...

Một con đường, trải dài, trải rộng...

In bóng 2 con người đồ dài dưới gót chân

Hai số phận...

Hai định mệnh...

Trái ngang...

Đau khổ...

Và hạnh phúc?!?...???

21. Chương 20

CHAP 20: LỜI MỜI TỪ CÁNH CỬA THIÊN ĐƯỜNG

Tối hôm qua tôi và tên Chun ai về nhà nấy. Đương nhiên hành tung của tôi mẹ không thể biết được vì đang ngủ rất say – chắc vì mẹ mệt. Hôm qua trở về, tôi cẩn thận đặt chén đĩa vào tủ, “phi tang” mấy chứng cứ còn lại rồi lên giường thẳng giấc, lúc ấy đã 11 giờ, bả vai tôi vẫn còn ê ẩm nhưng không đau như hôm qua, tôi ngủ rất ngon...

Tôi chào ngày mới với cái vươn vai đón ban mai trước khung cửa sổ - tuy có hơi đau..., những tia nắng vàng ươm ả rọi vào căn phòng khiến nó trở nên rất sống động, bây giờ là 7giờ 30, hôm nay tôi dậy hơi sớm, mẹ vẫn còn đang ngon giấc trong phòng, làm vệ sinh đầu đầu tôi mở cửa Happy Day, chào con đường đối diện với câu quen thuộc (khỏi nhắc hen!!!)..., đúng là một ngày đẹp trời, con đường hôm nay nhộn nhịp hẳn ra, những chiếc xe máy chạy qua chạy lại trông thích ghê, ở xóm này sự yên tĩnh là chủ yếu, lâu lâu gió lùa qua làm giàn hoa giấy của căn nhà đối diện bay phấp phất mấy cánh đỏ trông rất lãng mạn, và giờ này cũng thế, mãi ngắm mấy bông hoa giấy đang xoay xoay bay bay mà tôi cũng không biết mẹ đứng đằng sau từ lúc nào:

“Con gái mẹ hôm nay yêu đời dữ hen!” mẹ trêu tôi

Tôi cười phì rồi vào nhà...

“À con ơi, lát nữa mẹ phải đi công chuyện, con cùng 2 cậu nhóc coi quán giúp mẹ nhé!” mẹ tôi nói giọng dịu dàng. Khỏi phải hỏi, mẹ suốt ngày bận bịu, bản thân thì gầy nhom, chẳng chịu quan tâm đến mình, toàn là đi lo lắng cho người khác, bà ngoại thì tôi không nói nhưng mấy người kia thì...thôi khỏi đi...

“Dạ” tôi đáp chán nản

Đến 9giờ thì mẹ ra khỏi nhà, tôi và 2 người bạn họ tiếp tục “cày” với mấy món ăn mà nhìn thôi tôi cũng đủ mắc ói vì ngấy...

“Happy Day xin...” lời chào hỏi của tôi bị khựng lại vì nhìn thấy ông ta... Đúng là...mới sáng ra mà đã gặp những kẻ không ưa rồi...Cũng may là hôm nay tâm trạng tôi tốt...Hôm nay ông ta đến đây có việc gì không biết? Lại gây phiền phức chắc...Thật là...lại còn tỏ ra quen biết mình nữa, cúi người 90 độ chào mình sao???...Thôi khỏi, tôi không cần đâu – tôi chướng mắt, bỏ vào trong bếp, bên ngoài: một người đàn ông lịch lãm cùng 2 tên phục vụ ngơ ngác đứng nhìn (mặc đồ sộc quá mà: vest đen hàng hiệu, giày da bóng loáng với cái giá “trên trời” – nhìn thôi đủ hiểu, cặp kính đen, đi chiếc BMW đen tuyền – đậu trước cửa quán làm “mất” hết mỹ quan)...

“Cô Tuệ Như, cô quen ông ta à? Khách của cô sao?” Lui từ ngoài “phóng” vào trong bà tám

“Không quen, hai người tiếp khách đi!” tôi nói giọng bức mình. Zời ạ! Không lẽ ông ấy đến đây để ăn hamburger sao??? Ăn sơn hào hải vị nhiều quá riết “thèm” đồ dân dã à??? Thích thì ngồi chơi chán rồi về, còn lâu tôi mới tiếp...Hừ...

“Dạ cho hỏi quý khách dùng gì?” Lui thấy sang bắt quàng làm họ, bó tay tên này luôn...

“Tôi tới đây không phải để ăn, tôi đến để gặp cậu thanh niên kia!” ông ta hướng về phía tên Chun rồi ngồi xuống bàn (kiểu quý tộc), mặt gian xảo, không biết lại muốn gì nữa đây??? Tôi từ trong ló đầu ra dòm, tên Chun mặt mày ngơ ngác, không biết đầu cua tai ngeo gì cả cũng chịu ngồi vào chiếc ghế đối diện với ông ta, đúng là..., đừng nói với tôi là hắn ta thấy ông ấy “thú vị” rồi tìm hiểu đây nhé????!!

“Ông đến...đến gặp tôi có chuyện gì? Mà tôi đâu có quen ông?” tên Chun ngạc nhiên ra mặt, hình như hắn ta “sợ bị bắt cóc tống tiền vì nhan sắc” hay sao ấy?!! Tôi bắt đầu lên cơn tò mò rồi đây!!! Không lẽ, ông ta biết được 2 người bạn họ là Thần chết??? Chắc không phải! Thôi, theo dõi tiếp vậy...

“Để tôi tự giới thiệu rồi chúng ta sẽ nói thẳng vào vấn đề luôn. Tôi là thư kí của Tổng giám đốc L-Style. Ông chủ muốn mời cậu làm người mẫu độc quyền. Từ khi cậu làm việc ở đây ông ấy đã để ý cậu và khen cậu rất nhiều, hôm nay tôi mới được gặp trực tiếp, quả là khuôn mặt lẫn vóc dáng đều hoàn hảo!”

“Tôi...tôi vẫn không hiểu ý ông là gì? Người mẫu độc quyền là cái gì?”

“À! Là người đại diện quảng cáo những bộ trang phục của L-Style, L-Style ở đây chính là tập đoàn thời trang nổi tiếng khắp Châu Á có chi nhánh hầu như khắp các quốc gia phần thịnh trên thế giới, khi cậu làm người mẫu quảng cáo trang phục cậu sẽ rất nổi tiếng, ngoài ra khi ký hợp đồng dài hạn với chúng tôi cậu sẽ nhận được một chiếc điện thoại hiện đại nhất có thể thay đổi theo thời nếu cậu muốn, một máy tính bảng Apple, một chiếc Ferrari 458 cùng thẻ tín dụng không thời hạn, và đến khi hợp đồng hủy bỏ hoặc hết thời hạn mà 2 bên vẫn không có ý định tiếp tục thì cậu phải hoàn trả tất cả những món đồ lại cho chúng tôi. Mỗi tháng cậu chỉ cần đi chụp ảnh 1 lần và đương nhiên một bức sẽ được chọn đăng trên trang đầu tạp chí thời trang số mới nhất, tất nhiên lương tháng cậu sẽ trên 10 triệu. Đôi khi cũng phải đi xa để chụp phong cảnh cho phù hợp với trang phục cậu quảng cáo và nếu thích cậu có thể du lịch thoải mái ở đó, về tiền bạc chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả. Thời gian rảnh nếu muốn cậu cứ tự nhiên tham dự các buổi party tuần dành cho quý tộc”

“0_0” Chun

“0A0, một...một tháng...mà...mà được...hơn...hơn mười...mười triệu sao???” Lui suýt nữa thì rớt luôn 2 con mắt trước những tấm hình của các món “quà tặng” đính kèm và lương tháng sặc ọc

“...” Tuệ Như

“Còn nữa, khi nổi tiếng cậu sẽ nhận được rất nhiều hợp đồng và đơn vị tài trợ cũng như lời mời từ công ti quản lí, muốn hay không thì tùy cậu miễn là điều đó không ảnh hưởng tới L-Style! L-Style đang thiếu người mẫu độc quyền nên mới mời cậu đấy! Nên nhớ, biết bao diễn viên người mẫu nổi tiếng đều mong mỏi nhận được lời mời này! Cậu nghĩ sao? Muốn ký hợp đồng chứ?”

“Được đi du lịch thật sao?” tên Lui bốt “đơ”, vẻ mặt bắt đầu hớn hở

“Bất kì lúc nào cậu muốn miễn là không ảnh hưởng đến giờ chụp ảnh quảng cáo ở công ty!”

“Được, tôi chấp nhận, từ khi lên thế giới con...từ khi về Việt Nam tôi chưa được đi du lịch ở đâu cả! Chúng ta mau mau kí hợp đồng đi!” tên Chun háo hức suýt nữa thì nhảy cẫng lên

“Được”

“Không được” tôi hét lên rồi từ trong bếp bước ra...

22. Chương 21

CHAP 21: ĐUỔI THEO CHIẾC BÓNG BI THƯƠNG

“Tôi nói không được, anh ta là nhân viên ở đây, không được làm việc ở đâu hết. Còn nữa, tại sao các người biết anh ta đang làm việc ở đây? Theo dõi à? Mà cũng phải thôi, nghề của các người là thế mà, về mà nói với ông ta thôi ngay cái trò này đi, không muốn quan tâm đến thì đừng cố tình tỏ ra nhân đạo nữa, tôi và mẹ tôi sống chết ra sao không cần các người bận tâm. Có giả tạo thì cũng vừa vừa thôi, sức chịu đựng của con người có hạn, đừng tiếp tục làm tôi hận các người thêm nữa, đừng nhúng tay vào cuộc sống của tôi cũng như đừng can dự hay để ý đến những người xung quanh tôi nữa! Tôi nói như thế ông về mà thuật lại cho Ngài Tổng giám đốc cao quý biết, còn nữa, bảo ông ta dấu cái đuôi cho kĩ vào kéo có ngày bị lôi ra đấy!” tôi như sư tử gầm, quát tháo ầm lên, “xả” hết tất cả những ầm ức này giờ nhin nhục

“Tôi xin lỗi nhưng...” ông ta đứng dậy, cúi đầu định nói gì đó...

“Đừng nói câu đó với tôi. Mang ngay cái hợp đồng đó về, quán tôi không tiếp các người” tôi dứt khoát không thèm nghe bất cứ một lời phân trần nào từ miệng ông ta

“Này! Cô làm gì thế hả? Đây là công việc của tôi cô can dự vào làm gì?” tên Chun căm phẫn nhìn tôi

“Công việc của anh sao? Tôi không được can dự à? Hừ, anh không biết gì thì đừng nói, tốt nhất thì vào trong làm công việc của anh đi!” tôi bắt đầu “nổi khùng” quát lại hần ta

“Này! Tôi đến đây là vì đền bù tổn thất cho cô, chứ không ham muốn gì đâu! Tôi muốn làm gì là quyền của tôi, tôi muốn kí hợp đồng hay không là quyền của tôi. Tôi không biết hôm nay cô uống lộn thuốc hay chưa uống thuốc nhưng đừng tiếp tục ở đây nhúng tay vào chuyện người khác nữa!”

“Tôi nhúng tay sao? Tôi làm vậy để tốt cho anh thôi, hợp tác với những kẻ vô tâm thì anh cũng chẳng được vui về gì đâu, những người chỉ biết có tiền thôi thì tốt nhất anh đừng nên quen biết”

“Cô vô duyên vừa thôi! Tự nhiên ra đây quát tháo ầm ĩ cấm này cấm nọ, cô bây giờ y như mẹ tôi. Chỉ biết có bản thân mà không nghĩ đến người khác, tôi đã nghĩ sai về cô rồi! Người không nghĩ cho người khác như cô chỉ là một đứa con gái ích kỉ mà thôi. Tôi nói cho cô biết, tôi muốn làm gì là quyền của tôi, nếu không có lí do chính đáng thì đừng xía vào chuyện của người khác nữa!” tên Chun đưa ánh mắt sắc lém nhìn tôi, mặt lạnh như băng cùng những lời nói như ngàn con dao sắc chém vào tim tôi. Phải, tôi không nên xía vào chuyện của anh, tôi ích kỉ, không nghĩ cho người khác, chỉ biết có bản thân. Được lắm, các người muốn làm gì thì làm, từ giờ cứ coi Trần Tuệ Như này là không khí đi, mình vốn dĩ chỉ là không khí trên cõi đời này thôi mà! Không cha mẹ, không tình thương và cũng không...không có sự đồng cảm...Tôi là không khí mà!!!...Tôi bỏ ra ngoài mặc kệ cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Hôm nay, lần đầu tiên mình bị mắng, lần đầu tiên mình bị tổn thương lòng tự trọng, lần đầu tiên mình tức như thế, mình...mình...mình đau như thế. Tôi sẽ không can dự vào anh nữa, không dính líu tới anh nữa, từ nay hãy trở lại vạch xuất phát, nơi mà tôi với anh...chỉ là người dưng. Hãy hợp tác với bọn họ đi, anh sẽ được nổi tiếng, sẽ nhiều tiền...phải, đối với họ chỉ có đồng tiền, đồng tiền làm nên tất cả... Anh đến làm việc cùng tôi chỉ để đền bù tổn thất thôi mà! Phải, anh cũng đâu phải là tự nguyện, ầm ức là đúng thôi! Không lẽ, bên cạnh tôi anh mệt mỏi đến thế, bên cạnh tôi anh tôi thấy mình thấp hèn đến thế, cũng đúng, anh sẽ được đông đảo người biết đến, sẽ được làm những gì anh muốn, sẽ được thỏa ước mơ để khi trở về nơi thuộc về mình anh không phải hối tiếc. Sao anh không trở về cái Darkland gì đó của mình đi, ở đây gây phiền phức cho tôi làm gì?!? Anh mau biến khỏi nơi này đi, đừng để tôi nhìn thấy anh thêm nữa...Tôi chạy...chạy mãi mà không biết mình đã đến đâu, đi qua những chỗ nào...chạy như đang trốn tránh thứ gì đó, đang sợ hãi điều gì đó, chạy trong hồi ức, chạy đến hiện tại và xuất phát tới tương lai, cái hồi ức khiến tôi cứ chạy mãi, cái hiện tại khiến tôi không thể dừng bước chân và cái lạc lõng, cái mơ hồ trong tương lai khiến tôi tiến tới, mở cánh cửa của sự đau thương...Tôi chạy đến chiếc ghế đá của công viên, trong lòng tức điên lên được, tôi nhớ về chuyện đó...tôi khóc...nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi...chuyện đó đã khiến tôi ra thế này...đồng tiền đó đã “mua” đi yêu thương của tôi...Huhuhuhu...tôi khóc...huhuhu...tôi đau lòng lắm...người đã mang lại hơi ấm cho tôi lại cự tuyệt tôi cũng chỉ vì đồng tiền của gia đình đó...Huhuhuhu...đau quá...nhói quá...cái cảm giác của mảng kí ức năm xưa lại trở về...khiến tôi khóc thét lên...

23. Chương 22

CHAP 22: SỰ XUẤT HIỆN CỦA BẠCH MÃ HOÀNG TỬ

Tôi ngồi trên ghế đá ôm mặt khóc, khóc vì tức, vì buồn, vì hận và vì đau, nhưng...nhưng tại sao mình phải yếu đuối như vậy cơ chứ! Phải, Trần Tuệ Như mạnh mẽ đi đâu mất rồi, tại sao lại khóc như vậy, khóc vì một cái lí do củ chuối, chuyện gì đã qua thì cho nó qua đi, đừng nhớ lại làm gì, hãy sống vì hiện tại và tương lai, đừng quay đầu lại nhìn ngắm cái quá khứ ấy nữa, hãy luôn tươi cười và mạnh mẽ, phải, không khóc nữa, mất thể diện lắm...Nghĩ đoạn, tôi lấy tay lau khô nước mắt rồi ngồi thẩn thờ, không muốn về...Đột nhiên một bà lão ăn mặc kì dị đứng lại trước mặt tôi, lão bà khoác một chiếc áo choàng đen không hoa văn, chống một cây gậy bằng gỗ (giống đồ hiem) tóc bạc trắng búi thấp gọn gàng, trông bà ta có vẻ hơi đáng sợ nhưng khi nở nụ cười lại vô cùng phúc hậu, bà ta đang cười với mình sao?...Mình đâu có quen bà ta?...

“Cháu chào bà! Có việc gì sao ạ? Bà cần cháu giúp gì sao?” tôi đứng dậy, mỉm cười hỏi tử tế

“Cháu sẽ được hạnh phúc, tuy hạnh phúc đó đến với cháu không dễ dàng, nhưng rồi nó sẽ là vĩnh cửu, hãy tin ta!” bà lão nói với nét mặt đầy bí ẩn sau đó bỏ đi, để lại tôi đang đứng ngơ ngác chẳng hiểu đầu cua tai ngeo gì cả! Tôi đứng nhìn dáng bà lão khuất xa...Bà ta thật kì lạ, lại nói những điều bí ẩn làm mình chẳng hiểu gì?...

Tôi bước từng bước chân chậm rãi về nhà, trong đầu không suy nghĩ gì cả, bây giờ đã là tháng 7, thời tiết không còn oi bức, bầu trời không quá chói chang, một bầu không gian thoải mái, thanh bình, mấy cây điệp hai bên đường rải những cánh lá úa vàng xuống con đường tôi đang bước, những lá bé tí, đáng yêu cứ bay theo chiều gió, vương đầy trên tóc và vai áo tôi, không gian lúc này thật lãng mạn...

O...a...Ui da...Lúc này tôi chạy nhanh quá, sóc sóc cái vai khiến vết thương bây giờ nhói lên, đau ghê gớm...

Happy Day...

“Thái tử à! Người thật sự muốn chống đối cô Tuệ Như đến cùng sao?” là giọng của Lui, tiếng nói vọng ra từ trong gian bếp

“Phải, ta đã kí hợp đồng rồi, đừng lèm bèm nữa! Điếc tai mất thôi”

“Nhưng mà...Ồ, cô Tuệ Như, cô về rồi sao?” câu nói của Lui bị ngắt quãng khi đang tình cờ lộ đầu ra ngoài và nhìn thấy tôi đẩy cửa bước vào

“Hừ!” tên Chun liếc tôi một cái rồi tiếp tục vòng 2 tay tựa lưng vào tường

Tôi chẳng nói chẳng rằng, quăng cục lơ vô mặt bọn họ rồi tiếp tục đi làm công việc của mình...

Suốt ngày hôm nay tôi và tên Chun cứ im re, chẳng ai mở lời nói với ai câu nào! Hừ, tại sao tôi phải bắt chuyện chứ, từ nay...tuyệt giao đi nhé!!!

...

Đã 2 ngày nay rồi tôi và hắn ta vẫn không có “động tĩnh”, không ai thềm nói chuyện với ai, mặt hắn ta lạnh tanh, mặt tôi cũng “băng” không kém, tôi chỉ nói chuyện, vui đùa với Lui mặc kệ tên Chun làm gì. Mẹ tôi cũng đã vắng nhà 2 hôm nay vì bà ngoại lại nhập viện...rõ khổ!!! Nghe nói, hôm nay tên Chun phải tham dự họp báo ra mắt người mẫu độc quyền nên không đi làm. Hừ, phải rồi, kể từ hôm nay anh ta đã làm người nổi tiếng thì cần gì phải tới đây chi ết, cứ tận hưởng cái chức danh người mẫu của anh ta đi! Hừ...

“Cô Tuệ Như ơi! Nghe nói hôm nay Thái tử sẽ xuất hiện trên chương trình truyền hình trực tiếp đó, cô cho tôi mở xem...có...có được không?” Lui ấp úng xin tôi. Hừ! Mơ đi, mở lên xem hình hắn cho “ô ứ” cái tí vi nhà tôi hả? Nhưng...nhưng mà không biết buổi họp báo có hoành tráng không ta? Không biết hắn ta xuất hiện sẽ như thế nào ta? Hax, mình lại nổi cơn tò mò rồi...

“Thôi, cô cứ coi như tôi chưa từng nói gì đi!” Lui thấy tôi im lặng một lúc đành bỏ cuộc. Zời ạ, tên Lui khờ khạo kia, tôi đang định chấp nhận thì anh từ bỏ “ước mơ” là thế nào?!? Tức chết đi được, nhưng mà hắn ta nói thế rồi tự nhiên bây giờ mình bảo đồng ý thì mất thể diện lắm...nhưng...nhưng mình rất tò mò...không được, không được để mất mặt. Hay mình tự mở ti vi lên, ti vi nhà mình mình muốn xem hay không cũng có ảnh hưởng tới ai đâu! Nhưng mà...nhưng mà làm như vậy thì không được tự nhiên...Hừ, bực mình quá, thôi, không xem nữa, cứ coi như hôm nay không có họp báo gì hết, vậy đi, không được tò mò...đúng thế, kiểm chế đi...

“Nhưng mà! Cô Tuệ Như ơi! Tôi...tôi vẫn...muốn xem...” héhé, cuối cùng cũng chịu nũng nịu rồi! Hehe, Tuệ Như ta đây vốn rất bao dung và nhân hậu nên lần này ta sẽ chấp thuận cho lời “khẩn cầu” tha thiết của người, xem như người gặp may đấy...

“E hèm! Thật ra tôi cũng không muốn cho anh xem đâu, nhưng nể tình anh xin xỏ như vậy tôi đành chấp nhận, nhưng chỉ được xem một lúc thôi, mở lâu nóng ti vi sẽ bị hư đó! Biết chưa!” (chảnh thấy sợ, muốn thấy mờ mà còn giả điên!!!)

“Được được ạ! Đội ơn cô Tuệ Như. Nhưng...nhưng mà...tôi không biết mở thế nào!” Lui hớn hở “vồ” ngay cái rơ - mốt nhưng đành ngậm ngùi vì không biết sử dụng. Trời ạ, cuối cùng cũng phải tới tay mình. Tôi cầm cái điều khiển từ trên tay Lui, mở kênh HTV 9...

Tại hội trường họp báo của tập đoàn L-Style:

- Xin chào các Ngài Chủ tịch, các phóng viên và toàn thể người dân nước Việt Nam, tôi là Tổng giám đốc tập đoàn L-Style, theo như quý vị đã biết thì hôm nay chính là buổi họp báo ra mắt người mẫu độc quyền mới của tập đoàn chúng tôi. Lí do chúng tôi thay người mẫu độc quyền thì mọi người cũng đã biết (do người mẫu cũ hưởng được quá nhiều tiền, ăn chơi sa đọa, lâm vào tệ nạn xã hội nên bị cảnh sát bắt giam đồng thời cũng bị L-Style đuổi việc). Mong rằng với những mẫu thiết kế mới nhất, và với người mẫu hoàn hảo nhất, L-Style sẽ tiếp tục chiến đấu trên thương trường thời trang, rất mong quý vị ủng hộ và đồng hành cùng chúng tôi. Xin cảm ơn – cúi đầu

- Bốp...bốp bốp bốp... - hàng loạt tiếng vỗ tay giòn giã vang lên

- Xin cảm ơn, xin cảm ơn, sau đây xin mọi người hướng mắt về bục ánh sáng đằng kia...

1s...2s...3s...4s...5s...

“Bíp...” đột nhiên màn hình ti vi nhà tôi tối đen. Nhìn sang thì thấy tên Lui đang cầm cái điều khiển đặt lên bàn

“Này! Anh làm gì vậy? Sao lại tắt!” tôi phẫn nộ

“Thì... thì cô bảo là xem ít thôi coi chừng hư ti vi nên tôi tắt!” Lui sợ hãi phân trần. Zời ạ, đang khúc gay cần, chắc mình giết tên Lui mất thôi...

“Vậy...vậy để...để tôi mở lại” Lui run sợ trước ánh mắt như ngàn con dao sắc của tôi bèn cầm cái điều khiển lên bấm nút mở. Zời ạ! Trước giờ tôi ghét nhất là bị người ta làm hụt hững đấy nhé, nhất là những lúc như thế này, đang hồi hộp, bực cả cái mình!!!

- Yên ắng...yên ắng...

- Bùmmmm.....Tùng...tùng...túng...tùng...tùng...ò í e... (zống nhạc đám ma dễ sợ!!!) - khúc nhạc hoành tráng nổi lên cùng những ánh lửa pháo hoa vây quanh cái lỗ tròn cấm đầy sao xung quanh nằm chính giữa. Cái lỗ tròn tròn từ từ sáng dần lên, những ngôi sao từ màu trắng bạc chuyển sang màu trắng sáng lóa mắt, chiếc bục dưới lỗ tròn bắt đầu nhô lên...xuất hiện khuôn mặt điển trai được make up một cách chuyên nghiệp, tóc của chàng trai được vuốt gel sành điệu, mấy lọn tóc trên mái bay lốt phớt như bị gió thổi qua, cặp mắt được trang điểm tạo điểm nhấn nên trông lạnh và sắc hơn, chiếc mũi cao dọc dừa nay càng được tô điểm thêm, đôi môi hồng hào quyến rũ. Tất cả đều góp phần “tung hô” một khuôn mặt lạnh hơn tiền. Bục tròn càng nhô lên cao hơn nâng bộ vest đen – trắng (hàng của L-Style cái chắc!!!) chiếc vest khoác ngoài bên phải màu đen, bên trái màu trắng, chiếc áo sơ mi trắng bên trong được cách điệu hơn cùng chiếc cà-vạt giả màu đen vừa dài vừa nhỏ gắn liền với đường khuy áo, đóng thùng gọn gàng trong một quần tây trắng-đen sang trọng, điểm nhấn không thể thiếu của bộ trang phục này là đôi giày (đương nhiên cũng “ngựa vằn” rồi!!!) làm bằng da rắn được đánh bóng và thiết kế một cách tinh tế, vô cùng phù hợp với “bộ cánh” và thời trang lớp trẻ hiện nay. Kèm theo đó là chiếc đồng hồ Rolex cực hài hòa khiến cho “tổng thể” vừa lịch lãm vừa sang trọng và rất đỗi “menly”. Một khuôn mặt sắc sảo và rất đỗi bằng lạnh, một bộ trang phục đậm chất L-Style (trắng và đen là 2 màu đại diện của tập đoàn này) và một đôi dày cực kì mốt đang khoác trên người một chàng trai hoàn hảo cũng là sản phẩm mới nhất của tập đoàn L-Style được ra mắt lần đầu tiên vào buổi họp báo hôm nay. Phía sau anh chàng người mẫu là chiếc xe đua đời mới, nhìn thôi cũng đủ biết đang nhấn mạnh thêm “công dụng” của bộ trang phục: đi “ăn chơi”. Từ chất liệu trang phục, đến phong

cách người mẫu và quang cảnh xung quanh chỉ có thể miêu tả bằng một từ: “perfect”. Đúng là L-Style có khác, luôn biết cách tạo điểm mạnh và công kích những tập đoàn “hàng xóm”. Một công hai, ba chuyện, vừa công bố “hoàng tử” mới, vừa quảng cáo mẫu thiết kế mới nhất của mình, không hổ danh là “ông trùm đi đầu cho những ông trùm thời trang”...

- Tách...tách...tách...tách... - hàng trăm ánh đèn chớp nháy lòa mắt và tiếng kêu “cổ điển” trong các buổi họp báo vang lên. Những nhà báo nổi tiếng cũng đến tề tựu, vừa nhìn ngắm, tay viết không ngừng nghỉ. Ngài Tổng giám đốc “cao sang quyền quý” với vest đen vẫn đứng đó và vẫn cười đắc thắng như mọi khi...

- ...- “hoàng tử” vẫn với khuôn mặt lạnh băng, cúi đầu nhẹ chào mọi người (rất ư là lịch lãm! Há há!!! Bật mí nghe, bé Chun nhà ta là thần tượng trong lòng tg mình đấy! Hí hí)

- Wow, đẹp trai quá ha!

- Ủ, làm người mẫu độc quyền của L-Style là quá chính xác luôn

- ...chảy nước miếng...chuẩn không cần chỉnh”

Hàng ngàn tiếng bàn tán sôi nổi của các phóng viên vang lên, khiến khuôn mặt đắc thắng của tên đang mặt bộ vest đen càng vênh váo hơn...Còn riêng anh chàng người mẫu độc quyền vẫn mặt lạnh hơn tiền, ánh mắt “bất cần đời” nhìn thẳng vào những chiếc máy ảnh đang dồn dập bủa vây...

- Cám ơn, cám ơn mọi người rất nhiều, từ ngày hôm nay, những thiết kế mới sẽ được quảng cáo từ anh chàng mang tên Chun này. Mong nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ mọi người. Phía bên kia có quầy rượu và party bánh ngọt, kính mời mọi người thưởng thức – cười híp mắt

“Bíp! Wow...chưa thấy ai đẹp trai như Thái tử...” Lui tắt ti vi nói với giọng “mơ ngủ”

“Đẹp...đẹp...cái...cái gì mà đẹp” tôi nói (dối lòng thấy sợ!)

“Híchic, cái ông hôm bữa đúng là bị lé rồi mà, tôi cũng đẹp đâu có thua gì Thái tử, người ta “nôn nà” thế này mà không mời làm người mẫu gì hết! Đúng là có mắt như mù! Hứ, mấy người không mời tôi thì đừng có hối hận, hot boy đứng sờ sờ đây mà không nhìn ra. Hứ...!!!” Lui ầm ức. Trời ơi, tên này có bị bệnh tự tin không đấy, hần ta cũng không đến nỗi xấu tệ nhưng đảm bảo không đủ tiêu chuẩn làm người mẫu đâu. Người ta chân dài tới nách còn anh ta...Haizz...nách dài tới chân mà đòi làm người mẫu cái nỗi gì không biết...còn lùn hơn mình nữa mà!!! Chậc chậc chậc...tôi lắc đầu ngán ngẩm rồi bỏ đi để lại tên Lui “chúa đảng Tự Tin” đang cảm râm...

24. Chương 23

CHAP 23: THÀNH CÔNG THỨ NHẤT CỦA HOT BOY THẦN CHẾT

Nhưng mà phải công nhận là anh ta cũng đẹp trai thiệt...ôi chết! Sao mình lại đi khen kẻ thù cơ chứ! Không được không được, anh ta xí tệ!!! (lại dối lòng!!!)...

Đến chiều...

“A! Thái tử đã về, hôm nay trông Người đẹp mê li luôn! Há há!!!” tên Lui khen tấm tắc rồi cứ như “vợ hiền” chạy lại cởi áo khoác, lau mồ hôi, ọe, làm như đi đâu khổ sở lắm vậy! Mắc ói quá!!!

“Ồ! Cái gì đây? Lịch làm việc của người mẫu độc quyền trong tháng 7 và 8. Từ thứ 2 đến thứ 6: không việc gì không phải đến công ty. Thứ 7: 14 giờ đến 17 giờ: tập thể dục thể hình (tập xong học máu chết quá!!!). Chủ nhật: nếu thích thì đến công ty tham gia party tuần. Vào thứ 6, thứ 7 và chủ nhật cuối tháng: sáng 8giờ đến 10giờ 30, chiều 14giờ đến 17giờ: đến Studio L-Studio chụp hình quảng cáo mẫu trang phục mới. Thứ 2 đầu tháng: từ 8giờ đến 9giờ 30: họp với hội đồng quản trị cùng các nhà thiết kế độc quyền của L-Style. Lưu ý: nếu công tác xa (chụp hình ở ngoại thành hoặc nước ngoài) dự tính ít nhất là 3 ngày ột đợt chụp hình. Wow, lịch làm việc của người dày đặc luôn, ơ, vậy những ngày đi chụp hình hay họp cái gì đó thì Người không đến đây sao ă?” Lui dật phất cái tờ giấy tên Chun đang cầm đứng đọc vanh vách (Thần chết siu đẳng, đọc chữ được luôn!!!). Hứ, đúng là..., làm việc đến thế thì ở nhà luôn đi, một tháng hơn 10 triệu mà còn tới đây chi nữa, quốn thật, hay lắm, quán ta không phải chỗ để nhà mi thích thì đến, ghét thì đi

đâu! Hứ...đồ đáng ghét, không ra thể thống gì cả, còn bảo mình không biết suy nghĩ cho người khác, hần ta cũng có biết suy nghĩ đâu, đúng là...Hứ...sớm muộn gì ta cũng “đá” mi ra khỏi quán cho xem...Hichic, không biết lúc đầu mình bảo hần vào đây làm chi vậy trời!!!

“Ồ!” tên Chun ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế, khoanh hai tay trước ngực, nói (giống đại ca dễ sợ)

“Đúng là con người không biết suy nghĩ cho người khác, đồ ích kỷ, vô duyên. Có người một tháng được hơn mười triệu còn tới tiệm người khác moi tiền. Công việc dày đặc vậy sao không ở nhà tịnh dưỡng luôn đi cho có sức khỏe? Tới đây làm gì không biết, bộ đây là chỗ muốn đi hay ở đều tự do sao? Không có quy tắc gì cả! Hứ, nói vậy không biết tự rút lui chưa hay còn lì lợm bám riết người khác, chắc đợi đuổi trực tiếp mới chịu đây mà!” tôi vừa rửa cà chua vừa nói vọng ra giọng điệu đầy mỉa mai. Hứ, tôi nói vậy còn nhẹ nhàng lắm đấy! Chưa tới mức cầm chổi quét đi đâu...

“Đúng là con người lắm điều, người ta sống sao mặc kệ người ta, mình có phải chủ quán đâu mà quyết định mọi việc!” tên Chun thối thây cũng ngồi bên ngoài nói móc vào, giọng cực đanh đá (zời ạ! Đanh đá đều mà!!!)

“Nè! Tên kia! Tôi nói anh hả?” tôi tức không chịu nổi, đứng trước cửa ra vào nhà bếp cao ngang hông, 2 tay chống nạnh – tướng sư tử hà đông, dẫu môi chuẩn bị “phun lời hay ý đẹp”

“Tôi nói cô sao?” tên Chun vẫn bình tĩnh như chưa từng bình tĩnh, hần ta nói mà không thèm nhìn tôi lấy một lần, tôi...quê quá, bỏ về vị trí cũ cho an phận, mắc công chuốc nhục vào thân. Mà công nhận mình cũng “có duyên”, nói phong lông thôi mà, trúng ai thì trúng, haizz, tạt rọc rịch tái phát. Hứ, nhưng cái tên kia có cần nói thế không, quê muốn chết, được lắm, đáng lẽ ta thấy người đẹp trai nên định tha thứ (lí do chẳng hợp lí tẹo nào!) nhưng mồm lưỡi người chua ngoa quá nên ta sẽ phục thù à biết, bữa giờ nhịn nhục, cam chịu, sẽ có ngày ta bùng nổ, bay vào bóp chết nhà ngườiiiiiiiiiiiii...- hình ảnh tưởng tượng

“Thôi, hai người dừng cãi nữa! Mà Thái tử ơi, hồi nãy tôi xem truyền hình thấy Người bị bao vây nhiều quá! Liệu có phiền phức lắm không ạ?” Lui lo lắng hỏi. Sì! Quan tâm hần ta làm gì chứ, thoải mái hay không thì cũng tự hần ta chọn mà, đã bảo rồi mà không nghe, còn nói nặng mình, cho đáng cái đời, lần này thì đừng hòng nhận được sự khoan hồng từ ta đây nhé!!! “Tự làm tự xử đi!!!” – phương châm của Tuệ Như ta đây là vậy đấy!!!

“Lui, cảm ơn người lo lắng cho ta. Nhưng dù có gian nan, vất vả, đau khổ, bức xúc, tê tái, còn cào, xốt xa, nhức nhối,... thế nào (nói quá thật) TA CŨNG VẮN SẼ KIÊN TRÌ LÀM NGƯỜI MẪU ĐỘC QUYỀN CỦA L-STYLE, KHÔNG BAO GIỜ TỪ BỎ ĐÂU!!!” tên Chun làm bộ mặt đau khổ rồi từ từ chuyển sang nét “gian tà”, nhấn mạnh từng câu từng chữ như đang muốn chọc điên tôi. Và đương nhiên, kế hoạch của hần đã thành công... (để tg mình miêu tả tí nhé!: phía trong nhà bếp, một thiếu nữ xinh đẹp đang “đứng hình” nét mặt như muốn giết người tới nơi, một tay nắm chặt động mạnh xuống tấm thớt trước mặt, một tay cầm con dao đang bấm vằm củ cà chua đáng thương – dù sao cũng trở thành món sốt mì Ý nhưng “chết” trong tay Tuệ Như còn đau đớn gấp trăm ngàn lần!!!). Được lắm tên Chun, đừng trách ta độc ác, hừ...

“Dzaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...rầm rầm rầm rầm rầm...bầm bầm bầm bầm bầm...” – hình ảnh tưởng tượng (trở về hiện thực, củ cà chua – đại diện chàng Chun trong tưởng tượng đang dệp lép như con tép, nước cà chua – đại diện áu và nước mắt của vị Thần chết đẹp zai đang xịt và bắn tung tóe khắp nơi, Tuệ Như – đại diện cho nữ kiếm hiệp đang mặt lạnh như tiền, “chém” tới tấp “quả cà chua” tội nghiệp. Và cuối cùng, cảnh tượng “trên mây”: Chun tắt thở, xung quanh toàn là máu me, mặt bị rạch hàng vạn nhát nên “dung nhan” tan biến, người đầy những đường chéo thậm chí có thể “nhìn xuyên thấu nội tạng”, nữ kiếm Tuệ Như đứng cười điên dại. Hiện thực: quả cà chua...khỏi nói đi ha!, Lui và Chun kinh hoàng, ngơ ngác, thần thờ, bàng hoàng,... bởi nàng Tuệ Như đang cầm con dao cười như điên dại trong nhà bếp, liên tục phát ra những âm thanh “rùng mình” như : “húuuu”, “há há há...”, “hé hé hé...”, “ahahahahahahahaha...”, “chết đi con”,... “xong đời mày rồi “bưởi” ơi!”, “vĩnh biệt từ đây nhé em yêu!!!”... .Chắc chắc chắc... - Chun và Lui mặt “thương tiếc” lắc đầu đồng đều...)

...bình thường trở lại...

“À, Lui nè, người có biết chứng minh thư, giấy khai sinh, bằng lái xe là gì không hả? Tổng...Tổng gì đó bảo ta về nhà chuẩn bị!”

“Thần cũng không biết nữa!!!”

Zời ạ! Là Thần chết mà đua đòi, ham hố đi làm người mẫu chỉ cho giờ gặp phải mấy cái rắc rối đó! Đáng lắm! Hứ, đừng hòng mình chỉ cho nhé! Quên đi Diễm ơi!!! (có ai nhờ đâu trời!!!~.~). Hahahaha, có điện thoại, có ipad, có xe hơi cả thẻ tín dụng mà không biết dùng thì cũng như không, wahahahahahaha, đúng là đồ đầu to...ahahahaha...(lại lên cơn rồi!)

“Nè Lui, ta bây giờ biết sử dụng điện thoại rồi, cả cái gì to to dài dài hình chữ nhật nữa, chưa hết đâu nha, cái thẻ không thời hạn gì đó ta cũng biết xài luôn! Thấy hay chưa!!! Hôm nào chúng ta đến siêu...siêu gì đó đi, ta sẽ sắm sửa cho người đầy đủ, không để nhà người thiệt thòi đâu!!! – cười híp mắt (tình tứ thật đấy!!!)” tên Chun vênh váo đắc ý, khỏi nói cũng biết tôi bị “rớt” từ trên~ xuống rồi...Hứ, nhưng mà xe không biết đi cũng như không! Áháháháháhá...

“Còn nữa, cái anh thư kí hôm bữa nói sẽ dạy cho ta lái xe, chiếc xe ta gửi ở gara công ty rồi!” (chắc chắc! tội Tuệ Như quá, “tế” tập 2 rồi)

“Bóp bóp bóp...Người giỏi thật, bây giờ chúng ta có thể sống một cuộc sống như con người rồi! Hihihihihhi, mặc dù thần không biết những thứ ấy là gì nhưng cũng...chúc mừng Thái tử...Oh yeah...*Chúng ta là những Thần chết ăn chay, chúng ta không bị điên, chỉ có lòng nhân ái, không giết người, không hút máu người và máu chó cũng không, đó không phải là điên, đó là lòng nhân ái, ta biết sữa gâu gâu, ta biết kêu éc éc, ta biết bay vù vù, ta biết tàng hình vuu vuu. VÌ CHÚNG TA LÀ NHỮNG THẦN CHẾT ĂN CHAY. Oh yeah!!!*” tên Lui “ca ngợi” một hồi rồi “rống” một bài cực kì quái dị (ai nghe xong tưởng tâm thần cũng nên), chưa kể cái câu cuối tên Chun còn đồng thanh hát theo nữa! Zời ạ, mình đang ở chung với hai tên khủng sao, bọn họ hát cái quái gì thế nhỉ? Y như quốc ca của đất nước “chứa” mấy kẻ trốn viện ấy!!!

“Híhí! Bài hát độc quyền của chúng ta hay quá!” Lui tự hát tự khen (nói tóm lại là tự xử) rồi cười hề hề. Ôi chao, cái đầu của tôi, chắc nổ mất thôi, ở cạnh bọn họ chắc mình điên theo mất (điên sẵn luôn rồi còn gì! Cứ thích giả bộ!!!). Không lẽ mỗi khi mấy người đó vui thường hát bài này à?!? Đúng là...không thể tưởng tượng. Tôi đứng trong bếp mà cứ như bị tra tấn, quần quai như vừa uống nhầm thuốc xổ...Khổ nỗi, không biết tên nào chế cái bài ca điên khủng này vậy trời?!?

25. Chương 24

CHAP 24: NGƯỜI CŨ NĂM XƯA ĐÃ TRỞ VỀ...

Mấy ngày nay báo chí và ti vi đều đưa tin về người mẫu độc quyền tập đoàn L-Style. Chưa hết, còn có cả một số hội người hâm mộ được thành lập vì “sắc đẹp giết người” của tên Chun. Bộ cánh hôm nọ hẳn ta mặc trong buổi họp báo đã bán ra được cả chục nghìn bộ, có người mua vì thích, có người mua vì thích tên Chun, còn có cả mấy fan nữ mua về chỉ để ngắm... Chưa gì mà tên Chun chết tiết đã nổi như cồn rồi, đúng là không gì “ghê gớm” bằng L-Style. Hứ, bộ tự nhiên hẳn ta nổi được hả?!? Thử hẳn không ở cạnh mình xem có được quan tâm hay không, cũng tại ông già kia cứ mãi giám sát gia đình mình nên mới vô tình gặp được hẳn ta... Haizz,... bây giờ chỉ cần lên Google search “Chun” hoặc “người mẫu độc quyền của L-Style” hay “kinh dị” hơn nữa là “hoàng tử hot nhất hiện nay” là một “đồng” thông tin khái quát và hình của tên Chun đều hiện ra hết!!! Haizz, đúng là sức hút của minh tinh có khác, số lượng tìm kiếm nhiều nhất hiện nay trên internet đều là anh ta...Chắc chắn chắc, một con người thích sự tự do như hẳn mà chịu nổi sao!?!?! Hứ, sắp bỏ nghề tới nơi rồi, anh không kiên trì được lâu đâu, đừng có mà cố chấp đối đầu với tôi nữa...

Hôm nọ tôi có thương lượng với mẹ về việc “đá” tên Chun ra khỏi Happy Day, kết cục là tôi nhận được một “bài ca con cá” tập thứ n...Bởi tên Chun cương quyết muốn ở lại (để chọc tức Tuệ Như) nên tôi và hẳn cãi nhau khỉ thế, anh ta bảo sẽ không nhận tiền lương của quán nhà tôi nữa, chưa hết tên thối thầy ấy còn “giả bộ” bảo muốn giúp đỡ mẹ và tôi vượt qua khốn khổ gì đó đó...nghe mà mắc ói. Và đương nhiên, mẹ tôi “ca ngợi” hẳn và mừng tôi rồi. Haizz, cuối cùng thì ngày ngày tôi vẫn phải đối mặt với tên ấy...Hôm nay cũng thế, từ sáng tới giờ, tôi và hẳn ta nguyền nhau không biết bao nhiêu lần, không nói không rằng, chỉ “phóng tia lửa căm thù” mà thôi...

Bỗng phía bên ngoài Happy Day, một chiếc xe mui trần màu trắng lịch lãm đậu trước cửa tiệm, cánh xe cửa bị đẩy ra, từ bên trong, một chàng trai mặc áo pull xám với những hoa văn cách điệu dưới áo, một chiếc

quần jean thanh lịch xanh đen được mài rách, đôi bata trắng xem ra là hàng hiệu. Khuôn mặt người con trai có nét gì đó quen quen, đôi mắt hai mí đen láy, sống mũi cao thanh tú, đôi môi mang một vẻ ảm áp lạ kì trông rất đỗi quen thuộc, làn da mịn màng bao lấy khuôn mặt chữ điền đậm chất quý tộc, tóc nâu đen được ép thẳng với mái đổ xéo về một bên trông thật hút hồn. Một tay anh chàng bỏ vào túi quần rồi một tay đẩy cửa bước thẳng vào trong tiệm tôi. Con người ấy đẹp đến nỗi khiến tôi ngơ ngác nhìn đắm đuối, Lui cũng ngơ ngàng không kém, tên Chun thì hơi khựng lại rồi lạnh lùng tiếp tục công việc của mình (lau bàn)...

“Hap...happy...Happy Day xin chào” tôi lắp bắp

“...” chàng trai không nói gì, chỉ khẽ nhếch mép trông như đang chào lại. Anh ta kéo ghế ra ngồi xuống trong ánh mắt vừa tò mò, vừa thoáng chút mơ hồ của tôi. Hình như, mình đã gặp anh ta ở đâu rồi...Nhưng không, anh ta đẹp trai quá, mà thường thì khi gặp trai đẹp mình nhớ rất kĩ (hám zai quá!!!), sao lại không nhớ anh ta được. Nhưng rõ ràng là mình có gặp rồi mà ta...

“Em không định tiếp khách à?” câu nói dịu dàng của chàng trai khiến tôi, Lui và cả tên Chun đều thoáng chút ngạc nhiên. Giọng nói trầm trầm, vừa nhỏ nhẹ vừa ảm áp. Anh ta đang nói mình sao? Phải, anh ta đang nhìn mình mà!...Áaaaa, chết quên mất, này giờ tôi chỉ đứng thần thờ nhìn mà quên rằng phải tiếp khách... (mê trai thấy ớn!)

“Cho hỏi quý khách muốn dùng gì?” tôi đang định nói câu nói ấy thì đột nhiên tên Chun nhảy xổ ra lạnh lùng cướp lời

“...À, burger, nhưng phải đích thân cô chủ tiệm này làm!!!” câu nói của cậu con trai khiến tôi vừa bàng hoàng vừa ngạc nhiên, tên Chun cũng thế! Tôi à? Bộ anh ta có quen tôi sao? Nhưng sao lại đề ra điều kiện ấy?...

“A...Được ạ! Phiền anh đợi một tí” tôi trả lời

...

...

...

Làm burger là nghề của tôi nên cũng không mất nhiều thời gian. Chỉ trong ít phút tôi đã “xử” xong cái burger bò - món chính của Happy Day

“Chúc quý khách ăn ngon miệng” tôi đặt xuống bàn anh ta đang ngồi một phần burger rồi nói

“Em ngồi ở đây luôn đi” anh chàng đưa mắt nhìn chiếc ghế đối diện mình rồi nhẹ nhàng nói. Ồ hay, anh này lạ nhỉ? Không lẽ muốn ăn ngon phải có người ngồi nhìn anh ta ăn hay sao?... Nhưng dù sao khách hàng là thượng đế (trai đẹp là thượng đế thì có) với lại trong quán bây giờ cũng chỉ còn có mỗi anh ấy là khách (“đồng” người đợt trước mới vừa ra về), thôi kệ, chiều theo yêu cầu của anh ta vậy! (thấy trai là tưng tưng à!!! ~.~)

...

...

1phút

2phút

3phút

...

“Em không nhớ ra anh thật đấy à?” anh chàng vừa ăn một cách từ tốn vừa hỏi

“Ồ...Thật sự...tôi thật sự không nhớ ra anh! Có thấy quen quen nhưng không nhớ nổi!” tôi đáp ứng, đưa tay gãi gãi đầu, cười trừ

“Phì!” anh chàng phì cười. Wow đẹp trai thật đấy, răng vừa trắng lại vừa đều, nụ cười tỏa nắng làm tôi hơi bối rối...Tôi bị đơ một phút...lấy lại bình tĩnh tôi hỏi:

“Anh...anh là ai vậy? À không, hỏi vậy kì quá! Anh tên gì? Chúng ta quen nhau không?”

“...” ăn ngon lành

“Tuệ Như, tôi không biết thái cà chua, cô vào đây thái dùm coi!” tôi đang sung sướng vì được ngồi gần trai đẹp thì đột nhiên một giọng nói bực dọc từ trong bếp vọng ra (Chun – người này giờ đang bực mình mà không biết lí do)

“A...anh đợi tôi tí nhé!” tôi nhỏ nhẹ nói làm bộ thực nữ (“thực nữ” ghê!)

“Này! Lui đứng đây để làm gì mà sai tôi hả? Có thấy tôi đang tiếp khách không?” tôi trừng mắt với tên Chun. Đúng là, hôm bữa cãi nhau chưa “đã” hay sao mà bây giờ còn muốn gây sự. Tôi nói xong quay mặt bước ra bỏ lại ánh mắt điên tiết của tên Chun

“Ăn xong rồi! Bây giờ nói chuyện thôi!” anh chàng nhìn tôi cười rồi nói

“...” ngơ ngác

“Nhìn kĩ mặt anh này! Có thấy giống giống ai không hả?” anh chàng kề mặt gần mặt tôi, đôi mắt đen láy tròn tròn trông vô cùng đáng yêu, nét mặt tò mò dò hỏi...Cặp mắt này...cặp mắt đen, sống mũi cao, nụ cười tỏa nắng...ai nhỉ? Mà giống ai mới được? Những người mình quen biết có ai trông giống anh chàng này không ta? Chun, Lui chắc chắn không phải, cũng không phải người nhà ấy...,...A....Huyền...đúng rồi, khuôn mặt này rất giống Huyền, không lẽ là anh Minh...nhưng anh Minh lạnh lùng lắm, đâu có giống như vậy, với lại chẳng phải anh ấy đang đi du học hay sao?!?

“Anh...anh có phải là anh Huỳnh Minh không?” tôi hỏi

“Pingo, rất chính xác! Hihhi, anh đâu phải dễ quên đúng không nào?!?” anh ta búng tay cái “póc” rồi ngả người về phía sau tựa vào lưng ghế cười nói. Thật là anh Minh sao? Ôi vui quá đi mất, anh ấy về rồi, hihhi, anh Minh của mình về rồi, hehehe, hình như tính cách anh ấy thay đổi rồi thì phải, không còn lạnh lùng như trước nữa, lúc trước anh ấy rất ít nói, cũng ít khi nói chuyện với mình, chỉ thường hay đi chơi cùng mình và nhỏ Huyền thôi, không ngờ bây giờ lại vui vẻ đến thế...đúng là sông có lúc người có khúc mà, nhặt nhèo hoài cũng rất buồn tẻ, phải sống sôi động mới phù hợp với cuộc đời này chứ. Hihhi, cuối cùng anh trai nhỏ Huyền cũng về rồi...vậy mà không báo ình một tiếng, đúng là nhỏ bạn xấu xa...Vui quá vui quá vui quá! Anh Minh muôn năm, anh Minh về rồi! Héhéhéhé...

“Anh đi du học về rồi à? Tại trông anh khác quá nên em nhận hồng ra, hồi đó anh rất ít nói, lạnh lùng nữa bây giờ thì...” tôi cười tủm tỉm, bắt đầu hết ngưỡng ngùng và nói chuyện một cách tự nhiên. Ôi vui quá đi, suýt nữa thì tôi không thể kiềm chế được rồi, bây giờ tôi chỉ muốn nhảy cẫng lên cho thỏa thôi, nhưng làm vậy mất mặt chết, hihhihi, vui thật, vui thật, hôm nay đúng là một ngày may mắn, không ngờ có thể gặp lại anh ấy sau 3 năm dài thườn thượt mà lại được gặp trong tình huống bất ngờ thế này, đúng là trời thương trời thương mà...hìhì...

“Anh thay đổi rồi, vì em đó!!!...” anh Minh ghé sát lại mặt tôi thì thầm, nét mặt có vẻ cương quyết, dịu dàng và nghiêm túc... Sao? Vì tôi sao? Sao lại vì tôi chứ? Tôi thoáng chút ngạc nhiên trước câu nói nho nhỏ vừa này của anh...

“Tuệ Như, con dao nhà cô bị sao thế này? Mau vào đây sửa lại coi!” đang vui mừng hết lớn thì cái tiếng nói tôi không muốn nghe nhất đời lại văng vẳng bên tai, đúng là phiền phức mà...

“Anh đợi em tí nhé!” anh Minh nhìn tôi cười rồi gật đầu dịu dàng

“Này, việc gì thế hở?...Có cái nắp dao mà anh cũng không biết mở à? Bật...rồi đó, muốn làm gì thì làm đi, đừng gọi tôi nữa nhé, tôi phải tiếp một người rất quan trọng nên đừng làm phiền...”

“Cái gì? Quan trọng sao? Si...Này, đi đâu đấy? Vẫn còn cái khác bị hư đây nè! Này...” tôi đi ra ngoài một mạch bỏ lại tiếng kêu la bài hải tức giận của tên Chun, đúng là phiền phức thật, ai mà nhìn thấy lại tưởng tôi ăn hiếp anh ta dữ dội lắm vậy! Đúng là điên thật đấy!!! Hax, làm mất hết cả tâm trạng...không muốn nói chuyện với hân cũng không được, cứ như thế ai mà không mắng...

“Có chuyện gì à? Mà người đó là ai vậy em?” anh Minh hỏi nhẹ nhàng rồi đưa mắt nhìn về phía cửa nhà bếp, tôi quay lại thì thấy cái đầu heo của tên Chun đang lộ ra, khuôn mặt đờ đờ sát khí, miệng lẩm bẩm như đang nguyền rủa tôi, tôi cũng không kém cạnh định giơ nắm đấm lên dọa hấn nhưng vì có anh Minh đang ngồi “xem cine” nên tôi đành nhịn nhục, nguýt hấn ta một cái...

“À, là nhân viên ở đây đấy ạ! Anh ta không được bình thường lại rất thích gây phiền phức, người mới nên có mấy thứ không thông thạo, anh đừng quan tâm!” tôi giải thích. Haizz...chắc chắn nghe xong câu này tên Chun sẽ còn nguyền rủa tôi khí thế hơn cho coi. Nhưng mặc kệ, xem như hấn là không khí đi, hấn ta cũng coi tôi như vậy mà...

“Anh về là chạy đến đây liền đấy!” anh Minh nói

“Sao cơ? Anh vẫn chưa về nhà à?” tôi tròn mắt

“Ừ, anh muốn gặp em đầu tiên” câu nói vừa rồi của anh Minh làm tôi suýt nữa thì lòi luôn hai con mắt, anh này thật kì lạ, chẳng giống anh Minh hồi đó một tí nào, anh ấy bây giờ táo bạo hơn rất nhiều, nhưng câu nói ấy làm tôi sung sướng cô cùng...

“Thôi anh về nhé! Chúng ta sẽ còn gặp nhau thường xuyên đấy!!!” anh Minh cười đẹp rồi vẫy tay chào tôi...Nhưng trước khi đi anh ấy làm một hành động khiến tôi ngỡ ngàng vô cùng suýt nữa thì lặn xuống ra ngất xỉu luôn...

“...chụt...”

...

...

...bị đơ...

...bị đơ...

...

...anh ấy...anh ấy...hôn trán mình sao???...thình thịch thình thịch thình thịch...

...bị đơ...

...

“À à...anh sống ở môi trường nước ngoài nên có chút lầy nhiem, đừng để ý nhé! Bye bye...” hình như anh Minh hiểu tôi đang choáng nên nói một câu để lấy lại sự bình tĩnh cho tôi, và quả thật, nghe xong tôi mới thấy thôi ngỡ ngàng. Anh Minh...thật đáng yêu...tôi nhìn theo chiếc xe trắng đang lặn bánh sang con hẻm đối diện...lòng cảm thấy vui ời là vui...cuối cùng anh ấy cũng đã về...cũng đã bớt lạnh lùng, vô cảm hơn...thật rất đáng yêu...anh Minh...

TỜ RƠI TỰ BẠCH

TÊN: Ngô Huỳnh Minh

TUỔI: 23

NGHỀ NGHIỆP: người thừa kế tập đoàn Huyền Minh

CUNG: Bảo Bình

SINH NHẬT: 8-2-1989

NHÓM MÁU: B

CÂN NẶNG: 69kg

CHIỀU CAO: 1m 82cm

GIA ĐÌNH GỒM: ba, mẹ và em gái

SỞ THÍCH: yên tĩnh

SỞ GHÉT: ồn ào

ĐIỂM ĐẶC BIỆT: không bao giờ từ bỏ thứ gì mình muốn

26. Chương 25

CHAP 25: ĐỐI DIỆN VỚI VẾT THƯƠNG LÒNG

“Ô hô! Xem cô mê trai chưa kìa! Được hôn lên trán một cái thì thích đến không biết gì luôn rồi, con gái con đứa kiểu gì không biết!?” một tiếng nói mỉa mai từ phía sau tôi

“Anh vừa nói gì thế?” tôi bắt đầu bực mình. Lui biết sắp có chuyện xảy ra nên từ trong gian bếp chạy vội ra

“Thì tôi bảo không hiểu cô là thứ gì mà trai nào cũng mê hoặc được cô, lúc thì ngắm tôi say đắm, lúc lại vì một nụ hôn xã giao mà đực cả mặt ra. Không biết cô là loại gì đây?” vẫn giọng điệu mỉa mai

“Anh đang ghen à? Mới nhìn là đã hiểu, anh bày hết trò này đến trò khác để tách tôi và anh Minh, bộ anh thích tôi rồi hả?” tôi hỏi vặn vẹo lại anh ta

“Cô...cô...là... là thứ gì mà tôi phải ghen phải thích. Chẳng qua tôi thấy điệu bộ cô lúc ngồi gần hần ta trông chẳng giống ai cả, sợ cô mất hình tượng trước anh ta thôi. Với lại, khuyên cô một điều nhá! Cô không có cửa với anh ta đâu, nên đừng có mà đua đòi nữa, xem hần là biết còn nhà quyền quý rồi, cô chủ nhỏ của quán ăn nhanh đừng có mà mơ mộng hão huyền nữa nhé! Với lại, tôi thấy anh ta có đẹp để cái quái gì đâu, chẳng qua ăn bám của cha mẹ nên mới được thế thôi! Vì vậy cô nên từ bỏ cái suy nghĩ ấy đi...hiểu chưa?” tên Chun khoanh tay ra dáng đang dạy đời người khác

“Không giống ai sao? Mất hình tượng sao? Lại còn đua đòi nữa à? Anh dám bảo anh Minh ăn bám sao? Đừng có ra điệu đàn anh nữa, không hiểu chuyện gì thì đừng nói. Hừ, anh biết cái gì về tôi mà dám đứng đây mỉa mai hả? Đừng có nghĩ ở cạnh tôi nhiều nên ra vẻ nhá! Nói cho anh biết, anh chẳng là cái quái gì với tôi cả, nên đừng có mà hết lần này đến lần khác xúc phạm tôi, tôi đã nhìn anh một lần, nhưng lần này thì tôi cắt đứt thật đấy, anh bảo tôi đừng xen vào chuyện của anh thì từ nay anh cũng đừng xỏ mũi vào chuyện của tôi nữa, đừng làm tôi điên lên!” tôi trừng hai con mắt tức giận nhìn anh ta

“Phải đấy, tôi và cô chẳng là cái gì với nhau cả, mà cắt đứt gì chứ, được thôi, không có gì thì cắt đứt đi, từ nay đừng ai quan tâm tới ai nữa, cô là gì mà tôi phải quan tâm, đúng đấy, từ nay tôi chính thức... đá cô!” ...hần ta vừa nói gì thế, “đá” sao? Hừ, mình với anh ta hẹn hò khi nào mà dám đá mình, điên thiệt rồi!

“Thôi, hai người cho tôi xin đi, đừng cãi nhau nữa, chuyện cũ chưa xong lại bắt sang chuyện mới rồi, bộ hai người không muốn làm hòa sao?

“KHÔNG” đồng thanh. Sau khi quát vào mặt tên Lui, hần ta liếc tôi một cái rồi tông cửa ra ngoài. Phải, anh biến luôn đi, đừng quay lại nữa. Hừ, đá sao? Hần ta nghĩ mình là ai chứ!?! Đá à? Anh ta có tư cách đá mình sao? Mà mình với hần có là gì của nhau đâu mà đá chứ, nếu có đá là mình đá hần mới đúng, thật là không biết người biết mình mà, từ nay cắt đứt luôn đi nhé!!!!...

“Cô Tuệ Như à! Cô đừng tức giận nữa, Thái tử trước giờ là vậy đấy, không biết suy nghĩ cho người khác đâu, từ khi gặp cô cậu ấy đã thay đổi nhiều lắm rồi, nhưng dù sao giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đôi khi tính cũ vẫn còn trong cậu ấy nên có chút hung hăng và vô cảm, cô thông cảm nhé!” Lui khuyên can tôi

“Không thông cảm không thông cảm gì cả!!! Tại sao tôi phải thông cảm cho hần chứ? Tôi không biết lúc trước tính tình hần ta thế nào nhưng từ khi gặp tên ấy tôi thấy hần ta chẳng giống ai cả! Không thông cảm, chết cũng không thông cảm!!!” tôi điên tiết gào toáng lên rồi giậm chân đùng đùng bỏ lên lầu. Máu tôi sôi lên sùng sục, bây giờ mà hần xuất hiện trước mặt tôi thì chết là cái chắc (bắt đầu tưởng tượng)...Hôm nọ nói mình không ra gì mình đã tính bỏ qua, hôm nay lại tiếp tục, bộ hần nghĩ hần là Thái tử của cái gì đó thì hay ho lắm hả? Ở chỗ đó khác, ở đây khác, đối với mình hần ta chẳng là gì cả? Thái tử sao? Không có Thái tử gì hết, trong mắt mình hần chính là một tên trốn viện, một tên tồi, tồi ời là tồi chuyên bắt nạt phụ nữ, đồ...đồ vũ phu (làm quá). Đúng là điên mà, anh ta là cái quái gì mà làm đầu óc mình rối tung rối mù

lên chứ?!? Từ bữa tối giờ, trong đầu mình trống rỗng chẳng suy nghĩ được gì, làm việc gì cũng chỉ tức điên lên vì những câu nói hôm nọ của hắn ta...đúng là...đúng là...thôi đi, không tức nữa, không thêm tức nữa...

1phút...

2phút...

3phút...

“Tức quá à! Tức quá đi, kiềm chế hết nổi rồi!!!” tôi la toáng lên, bắt đầu hành hạ cái gối ôm (việc làm mỗi khi tức giận của Tuệ Như). Tôi nhảy lên cái gối, quật ngã nó, ngồi lên nó, cưỡi nó, tát nó, đấm nó, giẫm lên nó...

1phút...

2phút...

3phút...

“Huhuhu, tội nghiệp mày quá gối ơi, tao lại hành hạ mày rồi, xin lỗi mày nhé! Có đau không, có cần bôi thuốc không?” tôi bắt đầu ôm lấy cái gối, hun hít tựa tựa và nói nhảm (ôi! Cơn điên!)

“Tuệ Như xinh đẹp, tuệ Như xin đẹp nghe điện thoại đi Tuệ Nhưuuu... Tuệ Như...” – chuông điện thoại tôi vang lên (mới đổi)

- Alo, gọi có chi không? – tôi nói với nhỏ Huyền giọng “sát thủ”

- O...A...Giọng Như bị sao vậy? Bộ đang giận ai hả? – nhỏ Huyền ấp úng, sợ lại làm tôi lên cơn tập 2

- Đừng quan tâm – vẫn giọng ấy

- Ủ, ...hihihi...thả lỏng đi nhé!!!...Huyền định gọi cho Như hỏi vài điều...Híhí, Như ơi, hôm nọ Huyền có xem tin tức rồi, anh Chun đẹp trai quá à, không ngờ anh~ lại làm người mẫu cho cái gia đình ấy, mặc dù Huyền không thích lắm nhưng vì anh Chun thích nên Huyền có thể chấp nhận tất cả, nghe lời Như, Huyền đã nhịn nhục một thời gian quá dài rồi (có một tháng chứ nhiều!!! Mấy độc giả nếu không nhớ thì xem lại chap 9 nhé!), vậy Huyền có thể tới thăm anh Chun chưa? Mấy bữa nay Huyền nhớ anh ấy quá trời, đẹp trai dễ sợ lại lạnh lùng đúng y tuýp người Huyền thích, vì vậy Huyền nhất định phải cưa đổ anh ấy! Hahahahaha...

- NÀY, SAO CỨ NHẮC TỚI HẮN TA THẾ HẢ? ĐẸP GÌ CHỨ, THẤY GỒM, TÍNH TÌNH THÌ MẤT NÉT KHÔNG XỨNG ĐÁNG LÀM ĐÀN ÔNG (lại nói quá) ĐỪNG CHỌC TỨC TÔI ĐẤY NHÉ!

- Huyền...Huyền...biết...biết rồi...không nhắc tới nữa...hóa ra là Như đang giận Chun đấy hả?

- SAO LẠI CÒN NHẮC TỚI TÊN HẮN TA NỮA, BỘ MUỐN CHẾT HAY SAO?

- Được rồi, Như đừng la nữa, điếc tai quá!

- LO MÀ CHĂM SÓC ANH MINH CHO TẬN TÌNH KIA KÌA, ĐỪNG CÓ QUAN TÂM TỚI HẮN NỮA, MAI MỐT COI CHỪNG HỐI HẬN ĐÓ

- Ủa? Anh Minh, anh ấy sao cơ?

- Về rồi chứ sao? – giọng bắt đầu lạnh lùng pha chút sung sướng (mê trai quá xá!)

- Thật hả? Nhưng thời hạn du học còn 2 năm nữa cơ mà!?!

- Ai biết được

- O...phải rồi...anh Minh về rồi kìa! Thôi cúp nhé, mình đi xuống nhà đây, anh ấy về đến rồi...

- Tút...tút...

Hừ, đúng là, đang tức điên lên mà còn gặp nhỏ ta nữa, tôi đưa mắt nhìn cái gối tội nghiệp trên mình đầy thương tích (lại làm quá) định hành hạ nó tiếp tục nhưng thôi, dù sao cũng là bạn đồng hành (gối trút giận thì có!) của mình, không thể tổn thương nó được, tội lỗi, tội lỗi...

Suốt ngày hôm nay tên Chun đi mất biệt không thèm về quán, tốt lắm, đi luôn đi, nhấn nút biến đi...nhưng thấy hơi trống vắng thì phải... trống...trống gì chứ...chỉ là mình tưởng tượng ra thôi...biến đi tên Chun chết tiệt...

...

Tối hôm qua tôi trần trọc không ngủ được, cảm giác trong người rất rất khó chịu, vừa buồn, vừa tức, vừa lo, vừa sợ, nhưng cũng chẳng biết tại sao, tôi trần qua trở lại chỉ toàn nghĩ đến tên Chun, nghĩ đến mấy lời nói tổn thương lòng tự trọng người khác của hắn, dám nói tôi không có cửa với anh Minh sao...biết gì về tôi... . Dù sao anh ta cũng không nên nặng lời thế chứ! Động vào nỗi đau năm xưa của tôi còn chưa đủ, hắn ta còn muốn rạch sâu thêm vào vết thương khác của tôi nữa à?!?...Thật ra, anh Minh là mối tình đầu của tôi, hồi trước tôi học cấp 3 đã là BF của nhỏ Huyền rồi nên thường hay đi chơi với hai anh em nhỏ, anh Minh lớn hơn tôi 3 tuổi, anh ấy rất đẹp trai, lạnh lùng, ít nói...và cũng chính vì lí do đó mà tôi không dám thổ lộ tình cảm của mình...tôi rất mạnh mẽ nhưng trong tình cảm lại thật sự vô cùng yếu đuối, bởi từ nhỏ tôi đã mất đi tình thương gia đình nên không đủ tự tin đối mặt với thứ tình cảm nào khác, cho tới khi tôi gặp được anh Minh, người lúc nào cũng nhìn đời bằng cặp mắt băng giá, và con người ấy đã đánh thức trái tim tôi, khiến tôi có được mối tình đầu đơn phương...nhưng thời gian cũng đã cuốn trôi thứ tình cảm ấy, được biết anh ấy đã có vị hôn thê, và phải đi du học những 5 năm, thật sự tôi đã rất shock, tôi chưa từng inh một cơ hội để thổ lộ tình cảm, và tôi cũng không dám, tôi sợ phải nhận sự từ chối cũng như sự từ chối của tình thương gia đình đối với tôi vậy, tôi sợ lại một lần nữa đau đớn, sợ mất đi mãi mãi người mình thương yêu, vì thế, tôi lặng im nhìn anh Minh rời xa...sau khi biết được vị hôn thê của anh ấy đã cự tuyệt gia đình họ Ngô và kết hôn với người cô ấy yêu, tôi rất mừng, nhưng tôi vẫn cứ nhút nhát, yên lặng, không hề chủ động giành lấy sự yêu thương...và rồi...tình cảm ấy cũng đã phai mờ theo thời gian...tôi đã không còn thích anh ấy nữa...tôi lúc này đã chính thức không có tình thương...không biết yêu ai và cũng không có ai yêu...tôi là thế đấy...vô cảm...không có trái tim thực sự...hôm nay, tên Chun lại chạm vào vết thương lòng đó của tôi, từ nhỏ đến lớn, chưa ai từng động vào vết thương ấy, ngay cả chính tôi, tôi không dám, nhưng chính hắn đã nhắc đến chuyện ấy, phải chăng chính hắn đã làm tôi có thể dũng cảm đối mặt???... Bây giờ, khi trực diện với nó, tôi đã không còn cảm thấy đau nữa, cũng không hề sợ hãi...

Vết thương trên bả vai của tôi đã dần lành lại, vì mỗi ngày tôi đều tự thay gạc, súc thuốc và uống thuốc theo sự chỉ dẫn lúc trước của tên Chun, hìhì, hóa ra anh ta không những chữa lành vết thương ngoài da mà còn chữa cả vết thương ở đáy tâm hồn cho tôi nữa...lấy độc trị độc...nhưng dù sao...tôi...tôi cũng không thể thông cảm cho hắn được...(nói đi nói lại cũng vẫn là không tha thứ!!! Tuệ Như thiệt tình...)

27. Chương 26

CHAP 26: BEST FRIEND

Lại một tuần nữa Happy Day có chiến tranh lạnh (biết là của ai rồi ha!!!), suốt ngày chỉ có mỗi tên Lui nói nhảm, hắn ta nói hết với tôi rồi lại quay sang nói chuyện với tên Chun, xong không ai tiếp chuyện hắn ta bèn “tự kỉ” (lây từ Tuệ Như là cái chắc!). Tên Chun thì đã biết chạy xe, còn có cả bằng lái nữa, công nhận, tốc độ tiếp thu của hắn cũng pro thật. Tôi cũng chẳng biết tên ấy nói gì với hội đồng quản trị mà hôm nọ hắn ta “vác” về một sơ-mi hồ sơ gồm có: chứng minh nhân dân, giấy khai sinh, bằng tốt nghiệp cấp 1, 2, 3 và đại học. Đúng là, làm người nổi tiếng thì muốn gì cũng được. Khởi phải nói, cấp độ “tỏa sáng” của tên Chun “tăng” liên tục từng ngày, không biết mấy tên nhà báo cập nhật thông tin ở đâu mà trên internet đăng đầy địa chỉ của Happy Day với cái tựa là “quán ăn dễ thương-nơi hoàng tử thời trang làm thêm”, đương nhiên là tôi muốn đi lên được, cũng như hắn ta, tôi rất ghét phiền phức, nhất là hằng ngày phải tiếp một đồng khách hàng dở hơi, tới xin chữ kí thôi mà la ó um xùm, quán ăn thì nhỏ, người thì đông, lúc này tôi suýt nữa tắt thở nếu không bỏ ra ngoài. Thiệt tình, không lẽ mình phải sống cuộc đời như vậy hay sao??? Huhuhuhu... - tôi ngồi trên ghế đá công viên (nơi Tuệ Như hay đến – một thói quen không thể bỏ)

“Tuệ Như xinh đẹp, Tuệ Như xinh...” đang tức điên lên, đột nhiên điện thoại reo lên inh ỏi, thấy nhột nhột ùi, há há, mắc cười quá, nhột, nhột, há há...(sắp lên cơn tới nơi rồi!)

- Alô, há há há, Huyền gọi có chuyện gì không? Há há...!!!

- Làm gì cười như điên zậy bà nội?

- Háhá, đừng để ý (để tác giả mình nói zùm cho, tại nó nhột nên zậy đó, trước khi ra khỏi nhà quên uống thuốc!!!~.~)

- Ủ, đi Bud nhá, hôm nay Huyền đãi, có chuyện cần nói, ngay bây giờ được không?

- À...Ủ...Cũng được...

- Ủhm, lát gặp lại, bye

- Bye...

Tút...tút...tút...

Không biết lại có chuyện gì cần “8” đây??? Haizz, nhỏ Huyền là vậy đó, mỗi lần nhỏ ta chủ động hẹn gặp là kem Bud, gà rán, pizza...toàn là mấy món “cắt cổ” không à!!! Trong túi tiền của Trần Tuệ Như này, dù là 500đ cũng có giá trị lớn (cực kì keo, keo như kẹo kéo í!!!), vì vậy mình mà bao là chỉ có hủ tít gỗ, bánh tráng trộn, thế thôi, vậy mà mỗi lần được ăn mấy món dân dã đó, nhỏ ta tỏ vẻ rất sung sướng mới ghê chứ, haizz, chắc tại ăn sơn hào hải vị nhiều quá nên thêm ậy mà!!! Tiệm kem Bud nhỏ hay dẫn mình đi ăn cách đây cũng không xa, đi xe buýt một tí là tới thôi, bây giờ trong Happy Day toàn là “khách” của tên Chun, nên để hần ta tự “giải quyết” đi, hừ...

Tôi trèo lên xe buýt, mua vé rồi bắt đầu “đu dây”, kĩ thuật làm “tazan” của tôi cũng không tồi đâu nhé! Híhí, đi xe buýt nhiều quá nên điều luyện rồi!!! Thoáng chốc đã tới nơi, tôi xuống xe đẩy cửa vào bên trong quán kem Bud đã thấy nhỏ Huyền vẫy vẫy tay, khỏi phải nói, xung quanh nhỏ toàn là những cặp mắt “mê gái” của mấy tên ham hồ không à! Nhỏ Huyền rất xinh, làn da trắng hồng mịn màng, cặp mắt bồ câu hai mí đen láy giống anh Minh, cái mũi không được cao nhưng trông rất có duyên, đôi môi trái tim ửng hồng tự nhiên nhìn dễ thương cực kì, tóc nhỏ hoe hoe vàng xõa dài nữ tính, hôm nay Huyền diện chiếc váy đầm màu hồng cùng đôi guốc “tông xẹt tông” trông vô cùng xinh xắn. Hihi, phải nói được làm bạn với nhỏ ta tôi rất là tự hào, ngoài cái tính hay “chơi trai” với quá con nít ra thì nhỏ là một BF rất xứng danh, tôi và nhỏ rất ít khi cãi nhau, hầu như là không có, mỗi lần tôi điên lên (giống hôm qua í) là nhỏ đều dỗ ngọt, khi Huyền làm nũng hay mít ướt chỉ có tôi “chữa bệnh” cho nhỏ được thôi! Làm bạn thân được năm năm chúng tôi cũng đã hiểu được thế nào là một tình bạn đích thực, dù có như thế nào, chúng tôi cũng sẽ giữ cho tình bạn này mãi đẹp và sáng hơn bất cứ bao giờ và bất cứ ai. Khó có ai tách tôi với nhỏ ra được lắm, hihihí...(tg mình cũng có 2 đứa bạn giống vậy đó! Hihihí, tự hào ghê, đoạn này là dựa trên 2 tụi nó mà viết đấy!!!)

“Có chuyện gì nữa hả?” tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhỏ, hỏi

“Hihihí, chị cho tụi em giống mọi lần nha!” nhỏ Huyền cười đáng yêu nhìn tôi rồi nói dịu dàng với chị phục vụ. Huyền là khách quen ở đây, và đương nhiên mỗi lần nhỏ ta đến đây đều dắt theo tôi rồi! Nhỏ này dễ thương lắm, có món gì ngon hay chỗ ăn nào là lạ là đều dẫn tôi đến hết! Hihihí, tất cả những gì về tôi nhỏ đều biết, bởi chúng tôi là BF màaaa!!!

“Hỏi cái này nha! Hôm nay Huyền được phép nhắc đến anh Chun chưa?” nhỏ ta nói giọng rụt rè

“Phì, ừ, hỏi đi, Như đâu có đáng sợ vậy chứ!” tôi cười phì

“Không có đáng sợ đâu! Quá đáng sợ luôn thì có, tui mà còn không hiểu bà nữa sao?” nhỏ ta bĩu môi rồi cười khiến tôi cũng cười ha hả

“Để Huyền nói thẳng vô vấn đề luôn đi ha! Ba Huyền mới xây dựng cái resort tại một góc biển Nha Trang để làm quà tặng cho anh Minh với Huyền, ở đó đã lắm, nhà nghỉ thì như khách sạn năm sao í, có những mấy cái hồ bơi luôn, còn có khu vui chơi giống giống Vinpearland nhưng có điều nhỏ hơn thôi! Vui lắm, Huyền tính rủ Như đi, đi đi nha! Nha, nha, nha, cũng lâu rồi anh hai, Huyền với Như chưa đi chơi mà! Đừng từ chối nha! Hihí...Huyền hỏi Như vậy thôi chứ Huyền đặt sẵn vé máy bay rồi, thanh toán luôn, hehehehe, hỏi cho có ậy mà!” khỏi phải nói cũng biết ý đồ của nhỏ ta rồi, chuyên môn của nó mà, “làm trước hỏi sau”!!!

“Dạo này mẹ Như hay đi vắng lắm nên phải ở nhà trông quán, không đi được đâu!” tôi từ chối

“Sời, cái đó Như khỏi bận tâm, Huyền cử mấy đầu bếp nước ngoài qua Happy Day là được chứ gì, khỏi lo” haizz, chuyện gì đối với nhỏ bạn tôi cũng nhỏ như con thỏ hết í!!! ~.~. Để suy nghĩ coi, nhỏ nói cũng có lí,

lâu lắm rồi mình với nhỏ chưa đi chơi cùng anh Minh, với lại bây giờ đang là hè mà, phải đi vui chơi chứ! Haizz, việc tiền nong thì khỏi phải bàn, lần nào đi du lịch cũng toàn là nhỏ bao từ A tới Z hết đó, mình chỉ cần vác cái xác theo là được. Haizz...đúng là, có bao giờ mình cự tuyệt được cái mặt “cáo con” này của nhỏ đâu!!! Thôi, vậy cũng được, nếu mình xin phép mẹ thì nhất định mẹ sẽ đồng ý, vậy đi, đi chơi cho sáng khoái tinh thần trước khi vô năm học

“Ok. Để bữa đó Như xin mẹ, Huyền khỏi cử đầu bếp qua làm gì ắc công” tôi cười, nói

“Hề hề...!!! Như ơi, hôm nay Huyền thấy Như đẹp lắm nha, cực kì quyến rũ luôn, xinh ơi là xinh, chẳng men như thường ngày tí nào. Như... hihi...Như rủ theo anh Chun cùng đi cho vui nha!!! Hihhihi...” nhỏ Huyền cười đều cẳng, mặt rõ gian... Khoan đã, nhỏ ta vừa nói gì thế?!! Rủ tên cà chớn đó đi sao? Hax, tưởng gì, tưởng nhỏ ta thông minh đột xuất mới thấy mình quyến rũ, ai dè! Đúng là, tại sao mình có thể quên cái “lưỡi trời ban” của nhỏ ta được chứ!!! Hừ...

“Được thôi, hần ta mà đi thì Như ở nhà!” tôi diên tiết, đứng bật dậy rồi “phi” thẳng ra ngoài, mặc kệ nhỏ ta đuổi theo năn nỉ

“Như à! Thôi mà, Như biết Huyền thích anh Chun thật lòng mà, Như giúp Huyền lần này đi, hôm bữa anh Chun giận Huyền rồi nên lần này Huyền muốn chủ động làm hòa! Nha, nha, nha...”

“Muốn rủ thì Huyền tự đi mà rủ, Như không đi đâu, Huyền cứ lo mà đi chơi vui vẻ với tên Chun cà chớn đó đi nha!”

“Này! Đó là anh họ Như mà sao Như bảo cà chớn hả?” nhỏ Huyền tức giận

“Só, anh họ cái quái gì không biết” nói xong tôi trèo lên xe buýt luôn, bỏ lại nhỏ ta đang đứng la làng la xóm, giậm chân đùng đùng. Đúng là, nhỏ ta chỉ quan tâm tới tên Chun ấy thôi có thèm để ý đến thái độ của mình đâu, lại còn kêu mình rủ hần ta đi chơi chung nữa, hứ, có hần thì tuyệt đối sẽ không có mình đâu, mơ đi, đi du lịch với anh ta à?!! Thà mình ở nhà còn sướng hơn, sao số mình cứ phải dính với tên ấy hoài vậy?!! Khổ quá đi!!! Tôi vừa đi vừa lèm bèm, vừa than thân trách phận cũng không biết mình đã xuống xe buýt từ bao giờ, đang đi trên lề đường đột nhiên...

“Tin...Tin...Tin...” tiếng còi xe ô tô. Theo trực giác tôi quay đầu lại, là một chiếc xe hơi mui trần màu trắng không biết đã theo tôi từ khi nào... một nụ cười tỏa nắng...là anh Minh...

28. Chương 27

CHAP 27: MÓN QUÀ

“Đang giận ai mà mặt em tức tưởi thế?!!?” anh Minh đẩy cửa xe bước ra nhìn tôi chọc ghẹo

“Hề hề, tại có một số chuyện bực mình thôi! Anh đi đâu thế?”

“Đi tìm em! Anh đói bụng rồi, bao anh ăn nhé! Lên xe thôi!!!” anh Minh không thèm đợi tôi kịp trả lời, đẩy một phát tôi “thăng” lên xe luôn – chỗ ngồi kế bên anh ấy

“Anh muốn ăn gì mới được?”

“Tùy em thôi!”

“Viu...” chiếc xe chạy như bay trên con đường. Lâu lắm rồi tôi mới được ngồi cạnh anh Minh thế này! Một cảm giác lạ, không giống khi trước. Tim tôi đã không còn đập mạnh như lúc đó nữa, bây giờ tôi xem anh ấy như anh trai, một người anh trai đích thực, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm toát ra từ con người cạnh bên, không còn lạnh lẽo, không còn xa cách nữa, một cảm giác thật lạ ủa đến với tôi, ngồi gần bên anh tôi thấy con tim mình như được sưởi ấm, tóc anh Minh bay phất phới để lộ vầng trán cao, khuôn mặt anh Minh sáng ngời (làm như ma vậy), nụ cười hút hồn tỏa nắng...anh Minh đẹp thật đấy...

“Em làm gì nhìn anh ghê thế?” anh Minh quay sang nhìn tôi trêu

“Tại thấy anh xấu quá!” tôi cũng trêu anh lại

“Sao cơ? Này này, không biết bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt vì anh đấy nhé!” (đúng thật!!!)

“Phì!!!... Em nghe Huyền nói thời hạn du học của anh còn những hai năm cơ mà?”

“À, anh về sớm để chuẩn bị giúp ba tiếp quản công ty. Ba anh vài tháng nữa sẽ sang Mỹ lãnh đạo chi nhánh bên đó nên anh thay mặt ba quản lý thôi. Với lại, tại nóng lòng gặp em đấy mà!!!”

“Sao?” này giờ anh Minh cứ làm tôi choáng váng hoài, vừa bất ngờ, vừa ngỡ ngàng, vừa khó hiểu...

“...” anh Minh không nói gì mà nhìn thẳng về con đường phía trước, tôi cũng im lặng nhìn quang cảnh hai bên đường...con đường này đẹp quá, tôi chưa đi qua bao giờ, hai bên đường là những cây hoa bò cạp tím trông thật lãng mạn, đường này bé thôi, màu xanh sáng của bầu trời hòa quyện cùng nét xanh lá lẩn với một màu tím huyền bí bao bọc lên không gian, con đường này vắng tanh, chẳng có ai cả, chỉ có chiếc xe, tôi và anh Minh, những cánh bò cạp tím bay bay theo chiều gió, rải đầy con đường, khung cảnh thật thơ mộng...

“Con đường này là nơi bí mật của anh đấy! Lúc chưa đi du học, mỗi khi có điều gì bức bối hay có những cảm giác khó tả trong người anh đều lái xe dạo vòng quanh con đường này! Đường này không có tên, cũng chẳng có ai xây dựng nhà ở đây cả!” anh Minh dường như đang nói chuyện với tâm hồn tôi, này giờ tôi cũng đang thắc mắc, bởi hai bên đường chỉ toàn cây hoa, đằng sau lại là bãi cỏ, trông như một công viên vậy, ôi đẹp quá!!! Chưa bao giờ tôi được ngắm cảnh đẹp đến thế này, một con đường không tên nằm giữa lòng Sài thành thật quá đối lạ kì, có lẽ, vì nét đẹp lãng mạn của nó mà người ta không muốn xây dựng nó chăng?...

“Em muốn biết tại sao trên đời có cây hoa bò cạp tím không? Anh kể nhé! Ngày xưa có một chàng trai rất yêu một cô gái, nhưng chàng trai ấy không giám thổ lộ tình cảm của mình, tính cách của chàng rất lạnh lùng nhưng vô cùng chung thủy, rồi đến một ngày, cô gái mắc bệnh nặng sắp phải từ giã cõi đời, chàng rất muốn nói với cô gái là chàng rất yêu cô nhưng cái băng giá trong con người chàng đã không cho phép chàng được làm điều đó. Rồi cũng đến lúc cô gái phải ra đi, trước khi ra đi cô gái ước rằng mình có thể chiêm ngắm được thứ tình yêu vĩnh cửu vì cô chưa từng một lần ném thử mùi vị rung động của trái tim. Và thế là một bà tiên xuất hiện, vì quá xúc động và thương cảm cho 2 người họ, bà ấy đã nhắc gởi lời ước mơ của cô gái đến chàng trai, thế là chàng trai quyết định xin bà tiên ình được thực hiện ước mơ của cô gái. Và rồi, từ trên bầu trời xanh, bắt đầu xuất hiện những cánh màu tím, mềm mại, nhẹ nhàng, sự chung thủy của chàng đã hóa phép cho ước mơ của chàng và cô gái, cô gái chết trong cơn mưa hoa. Và những cánh hoa ấy chính là chàng trai. Em biết không, loài bò cạp thoát nhìn trông rất đáng sợ, nhưng thật sự chúng rất nhút nhát và không khổng chế được bản thân mình. Chính vì thế, bà tiên đã đặt tên cho chàng là bò cạp tím, hóa phép cho cô gái trở thành thân cây và cành lá để họ được mãi mãi ở bên nhau, những nụ hoa trên cây chính là tình yêu vĩnh cửu, một tình yêu mãi mãi vững bền...” anh Minh vừa lái xe vừa ôn tồn kể, giọng nói anh ấy dịu dàng, nhỏ nhẹ và ấm áp...

“Thì ra là vậy, cuối cùng cô gái và chàng trai cũng được ở bên nhau. Chàng trai đó nhát quá anh nhỉ? Thích thì cứ nói là thích tại sao phải rụt rè!?”

“Vì đó là bản chất của cậu ta!” anh Minh nói với một nét mặt là lạ sao ấy, một đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa điều gì đó...

“Chuyện này có thật không anh?”

“Không, anh bịa đấy! Hahahahaha, vậy mà có người tin sái cổ luôn chứ! Hahahahaha, em thơ ngây thật đấy, cây bò cạp thì từ rễ mọc lên chứ ở đâu ra mà có bà tiên cơ chứ! Hahahahaha...” anh Minh cười như điên dại, trêu tôi

“Anh thật là...!!!” tôi trừng mắt. Đi hết con đường trải đầy những cánh hoa tím, chúng tôi rẽ sang con đường lớn rồi đi về con hẻm nhỏ, xe anh Minh dừng lại cách nơi bán hủ tíu gõ không xa. Và đương nhiên món “khai vị” hôm nay là hủ tíu gõ rồi, anh ấy ăn khỏe lắm cơ, những hai tô hủ tíu mì, tôi chỉ ăn mỗi một phần hoành thánh tí tẹo, vừa ăn tôi và anh Minh vừa nói chuyện rôm rả, lúc thì cười ha hả vì cái điệu ăn như chết đói rồi bị phồng miệng của anh ấy lúc lại khóc như mưa vì bị “ông anh trời đánh” “ban tặng” một “đống” tương ớt khiến lưỡi tôi suýt nữa thì cháy. Anh Minh cũng “sát gái” không kém tên Chun ở nhà đầu nhá! Ai đi qua đi lại đều nhìn anh ấy với cặp mắt ái mộ, chảy dãi rờn rờn (lại nói quá!), anh Minh lịch sự lắm cơ chẳng giống tên cà chớn kia tí nào, anh ấy luôn nở một nụ cười thật tươi đáp lại khiến cho các cô gái chết ngất đi được, gian quá đi, tội lỗi tội lỗi...Ồ...Nhưng mình nhớ tới cái tên kia làm gì, này giờ cứ so sánh mãi, thôi quên đi quên đi, nhớ tới hần chỉ tổ “rối não”.... Lí do tôi bảo anh Minh ăn khỏe bởi 2 tô

hủ tíu vẫn còn chưa đủ “đô” đâu, món tiếp theo chính là bánh tráng trộn, lần này thì anh Minh ăn một lúc những 2 bịch, tôi nhìn mà suýt lé mắt, “sơn hào hải vị” tiếp nữa chính là bánh mì kẹp thịt, đương nhiên đối với anh~ không chỉ là 1 ổ thôi đâu, còn có cả cháo lòng, bún bò Huế, bánh canh, gỏi cuốn...~.~, tráng miệng chính là chè ba màu và nước mía...choáng váng...choáng váng...anh Minh thì cười ha hả vì được ăn uống no nê, tôi thì nước mắt ròng ròng vì “xót thương” cái bóp tiền...

“Này, có cần keo thế không hả? Vẫn chưa trám hết cái bao tử mà đã than vãn rồi!”

“Sao cơ? Anh vẫn chưa no nữa à?” tôi suýt ngất vì câu vừa rồi của chàng hoàng tử trước mặt. Không biết anh Minh giữ dáng sao hay thế, ăn xé thôi mà còn như vậy không biết bữa chính của anh~ sẽ ra sao đây! Trông dáng người cũng “ngon” lắm mà, cơ bắp cuộn cuộn, cao ráo, không lẽ ăn một bữa nhịn ba ngày sao trời!?!

“Đùa tí thôi, để anh đưa em về!” anh Minh bỏ hai tay vào túi quần, đi tưng sang, thi thoảng quay đầu lại nhìn cái mặt như bánh bao chiều của tôi rồi cười diên đại (cười đẹp đến chết người!!!). Hichic, may là anh là anh Minh đó, nếu không em giết anh từ lâu rồi! Huhuhuhu, ôi money money của tôiiiiiiiii...

Anh Minh lái xe đưa tôi về đến tận nhà, đẩy cửa bước ra rồi đi sang mở cửa cho tôi, tôi vào nhà trong cái vẫy tay tạm biệt của anh Minh...Happy Day đã vắng khách, chỉ còn vài ba người thôi, vừa vào trong đã thấy cái mặt khó ưa hệt dưa của tên Chun rồi, tôi quăng cục lơ rồi thẳng tiến vào trong bếp uống nước...

“Công nhận đi chơi với trai đã ghê ha! Được đưa về tận nhà luôn còn muốn gì nữa!” giọng nói mỉa mai (biết là của ai rồi ha!). Nhịn, nhịn, nhịn...tôi suýt nữa thì sặc nước bởi cái giọng điệu nói xéo thường ngày...bình tĩnh...mình không thể giết chết hắn ta được, vào tù ngồi thì biết làm sao...nhịn...nhịn...

“Còn tên kia không biết ăn cái gì mà ngu quá trời, chở đi chở về chi cho tốn xăng, đi hẹn hò từ sáng tới giờ chắc mệt rồi, lên lầu nằm nghỉ đi không đột quỵ chết tươi đó!!!” vẫn giọng đó...bình tĩnh đi Tuệ Như...nhịn...kiềm chế...

“Thái tử à! Thôi đi, không thôi lại xảy ra chiến tranh nữa đấy. Người đừng gây chuyện nữa mà” Lui đang đứng kế tôi, thấy sắc mặt tôi như đang sắp giết người tới nơi liền chạy ra ngoài khuyên can. Mấy người khách trong tiệm đang ăn uống ngon lành đành hoãn lại chờ xem “ci – nê”

“Tôi có nói gì đâu! Chỉ là thấy sao nói vậy thôi mà!”

“Rầm...” tôi đập mạnh cái cốc nhựa xuống bàn, “phóng” ra phòng khách, mặt đặng đặng sát khí...

...cặp mắt tóe lửa...

...cặp mắt tóe lửa...

...nhìn nhau trừng trừng...

...nhìn nhau trừng trừng

...yên lặng...

...yên lặng...

...em ngồi xem...

...em ngồi xem... (giống bài hát ghê!!!)

...1s...

...2s...

...3s...

...

“TÔI.....không thềm nói với anh nữa!!!” tôi bỏ lên lầu (bó tay chấm luôn, tưởng Tuệ Như động vào mặt tên Chun hay “chơi” trò bạo lực chứ! ~.~)

“Hó...Hó...hơhơ...đúng là con nhỏ điên” tên Chun phát ngôn một câu suýt nữa tôi “bay” ngay xuống lầu cho hắn ta ăn đấm, nhưng vì trong quán có khách nên tôi đành bắt đắc dĩ cho qua...sôi máu...sôi máu...

...

...

...

“Cô Tuệ Như ơi! Cô có bưu kiện gì đó nè!” giọng của Lui lạnh lạnh dưới lầu. Lại là gì nữa đây???...

Tôi đi xuống, nhận lấy bưu kiện và kí tên vào tờ giấy do người chuyển giao mang tới, cũng không quên gật đầu nhỏ nhẹ cảm ơn. Là một món quà sao???...chiếc hộp quà màu trắng có hoa văn hình bông hoa bò cạp tím...hoa bò cạp tím???...trên nắp hộp quà có một chiếc nơ lớn đồng màu, hộp quà có vẻ hơi to...tôi tháo băng keo từ từ mở ra trong ánh mắt tò mò của Lui và cái tên kia (biết rồi hen!!!)...Là một đôi giày...của tôi sao?...giày à???...Một đôi giày búp bê màu da bò, với cái đế không quá cao, họa tiết trang trí tuy đơn giản nhưng vô cùng thanh lịch và đáng yêu, chiếc nơ nhỏ nhắn nằm ngay giữa mũi giày, còn có một chiếc cúc dễ thương phía trên nữa...đẹp quá...xem ra là đồ mắc tiền vì chất liệu làm đôi giày này là một loại da thượng hạng, bên trong đôi giày còn có in thương hiệu Milan Royal – đúng thật là đồ hiệu rồi. Trông đôi giày bóng loáng rất sang trọng. Kèm thêm là những đường may tinh tế được cách điệu bằng một loại da khác có màu bò sậm hơn, nhìn rất cá tính, một vẻ đẹp đơn giản và thuần khiết...trong hộp quà còn có một tấm thiệp...

- Chắc là vừa với cỡ chân em đó. Xem như đây là quà trả ơn em hồi nãy khao anh ăn! Nhớ phải mang giày nhé! Hun chụt chụt!!!

Là quà của anh Minh sao? Sao mua nhanh thế nhỉ? Mới đây thôi mà, đúng là super man, không ngờ mình cũng nhận được quà đáp lễ nữa cơ đấy!!! Hihihì, thích thật...Lui cũng đứng trầm trồ khen ngợi...

“Trông đẹp quá! Ai tặng cô vậy?”

“Anh Minh, cái anh hồi nãy đưa tôi về ấy!” tôi phấn khởi ra mặt

“Sì!” tên Chun “sì” một cái rõ to ra vẻ khinh bỉ rồi bỏ vào trong bếp, hứ, mặc kệ nhà người, hihihì, giày đẹp quá!!!

“Tuệ Như xinh đẹp, Tuệ Như xinh đẹp nghe điện thoại đi Tuệ Nhưuuu... Tuệ...” (nhạc chuông với giọng hát em bé dễ thương ghê!!!)

- Alô, cho hỏi ai thế ạ? – tôi thấy số lạ bèn hỏi

- Ta là người tặng em đôi giày đây! (giọng sát thủ) Hahahahaha, đùa thôi, anh Minh nè! Thấy thế nào, vừa ý em chứ? (đổi giọng)

- Hihihì, cảm ơn anh nha, giày đẹp lắm!

- Đừng từ chối đấy nhé!

- Anh yên tâm đi, em không phải mấy kiểu người thích mà khoái tỏ vẻ từ chối miễn cưỡng đâu. Tặng là em nhận tuốt! Héhéhé...!!!!

- Phì, nhớ mang giày!!!

Tút...tút...tút...

Tôi còn chưa kịp nói hết câu là anh ấy đã cúp máy rồi, hìhì, anh Minh đúng là một người con trai chu đáo, còn gọi điện thoại nữa chứ!! Híhíhí, mà không biết anh~ lấy số mình từ đâu ta? Chắc là nhỏ Huyền rồi! Hihihì, giày đẹp quá...Tôi đưa chân vào thử, wow, thần kì thiệt, vừa sát luôn, anh Minh tinh ý thật đấy!!!...Đẹp quá đi...Tôi thích thú, đi qua đi lại, cười cười nói nói, nhìn ngắm đôi giày mình đang mang...héhéhé, lần đầu tiên có người khác giới tặng quà cho tôi đó, lại còn là anh Minh nữa!!! Vui quá, sướng quá, điên cuồng...hìhìhìhìhì!!!!(để tг mình miêu tả nét mặt từng nhân vật hen: mặt Tuệ Như: sướng đê mê, mặt Lui: ái mộ, ái mộ, mặt Chun: hầm hầm, lạnh tanh, miêng lăm bầm gì đó, chàng cũng không biết lí do tại sao mình bị vậy nữa, lúc nào cũng như người lên tăng xông...)

29. Chương 28

CHAP 28: HỘI NGỘ

Cả ngày hôm nay tôi toàn long nhong ngoài đường, hẹn với nhỏ Huyền, đi ăn với anh Minh. Bây giờ là 7 giờ tối, cũng lâu rồi không theo dõi tin tức, sẵn hôm nay đang hứng khởi (mới nhận được quà nên zậy đó mà!!!) mình coi thời sự đi! Há há há...

“Bíp”

- Sau đây là bản tin trong nước:

+ Tập đoàn L-Style vừa công bố người mẫu độc quyền mới cách đây không lâu đã được đông đảo người dân trong nước bao gồm cả cư dân mạng ủng hộ nhiệt liệt

+ Người thừa kế của tập đoàn Huyền Minh đã chính thức trở về, một lần nữa áp đảo hầu hết các tập đoàn hàng xóm

+ Sự kiện...

+ Báo chí đưa tin...

+...

+...

Mục một: người mẫu độc quyền tập đoàn L-Style sau khi chính thức ra mắt người dân Việt Nam đã nhận được những sự ủng hộ nhiệt liệt, bởi ngoại hình hoàn hảo, khuôn mặt thiên thần mà anh được mến mộ (hình ảnh trong buổi họp báo >>> tg: đập mặt vô bàn phím vì một sắc đẹp kinh khủng khiếp >> đẹp quá xá mà!!!). Theo như lời phát biểu của ông Tổng giám đốc tập đoàn L-Style Lưu Minh Hùng, vào đầu tháng này sẽ ra mắt bộ sưu tập ảnh thời trang mới do anh Chun – người mẫu độc quyền mới của tập đoàn này quảng cáo. Trong suốt 45 năm nay, tập đoàn này luôn dẫn đầu về những xu hướng thời trang mới, và giờ đây lại một lần nữa tấn công những tập đoàn hàng xóm lân cận, xem ra đây sẽ là một thử thách lớn cho những “ông trùm thời trang” khác của Việt Nam

“Sax...” tôi phun luôn cục kẹo cao su đang nhai nhóp nhép trong mồm khi nghe cái bản tin tuy không phần nào sốc óc nhưng cũng đủ làm cục tức đang chui dần xuống bụng trào ngược trở lại, chắc tại áp suất nên cục kẹo cao su bị đẩy ra ấy mà (~.~)

Mục hai: người thừa kế của tập đoàn Huyền Minh đã trở lại sớm hơn sau thời gian du học, chính vì cuộc trở lại này của anh Ngô Huỳnh Minh đã phát sinh ra nhiều nhắc nhở hơn cho những tập đoàn khác, với quá khứ lẫy lừng của anh: 16 tuổi giúp cha khôi phục công ty đang trong tình trạng khủng hoảng trầm trọng, 18 tuổi đưa ra dự án đánh bại tất cả các đối thủ trên thương trường và thu về lợi nhuận trên 500 tỉ USD. Vì vậy, sự trở lại này của anh mang tính thách thức cao trào cho tất cả những chiến binh trên thương trường Việt Nam nói riêng và thế giới nói chung (hình ảnh mới quay ở sân bay và hình ảnh ở công ty: mặc vest trắng, cười nụ thiên sứ >>> tg: chảy nước miếng, nước mắt nước mũi phun trào, bất tỉnh nhân sự)

“...không có gì đáng bất ngờ...nhóp nhép nhóp nhép” (cái cục kẹo cao su lúc này bị rơi xuống sàn nó thấy tiếc quá nên nhặt lên ăn lại!!!~.~ đúng là ăn lông ở lỗ!!!)

“Bíp! Thời sự lúc nào cũng chán phèo!!!” (tin sốc nào như vậy mà chán! Choáng váng...choáng váng!!!)

...

...ZZZ...

...ZZZ...

...

Sáng hôm sau...

“HAPPY DAY XIN CHÀO!!!” lại cái kiểu chào hỏi “giết người”

“Chắc chắc chắc, công nhận sức công phá của cái miệng em lớn thật đấy! Anh suýt nữa thì thông tim chết luôn rồi đây này!” tiếng nói phát ra từ một người đang đứng vòng hai tay trước ngực, tựa vào thành chiếc xe mui trần màu trắng đậu ngay trước cửa nhà tôi...

“Ồ! Anh Minh, mới sáng ra anh tới đây làm gì?”

“Muốn đuổi anh về à? Không được tới đây ăn sáng sao?” nói xong anh Minh thẳng thừng bước vô nhà...(không sợ mất xe sao trời!?!)

“Chào cô Tuệ Như, chúng tôi đến rồi nè!” giọng của Lui

“Ồ!” tôi nói

“Xiiii!!!” một tên con trai đang dút hai tay vào túi quần, mặt hiện rõ nét khinh người...~.~ (biết ai rồi ha!!!)

“Ồ! Hình như anh đây là...Chun gì đó phải không? Hôm nọ tôi có xem tin tức, là người mẫu sao?” anh Minh đứng lên ngơ ngợ nhìn tên Chun đang một mắt nhìn đất một mắt nhìn trời

“Ồ” tên Chun nói một câu cực “dài” với cái điệu lạnh lùng vô đối rồi thẳng tiến vào nhà bếp

“A...à...anh ta là vậy đó! Y như anh hồi trước, vậy là anh có đồng minh rồi nha!!!” tôi vội chữa cháy

“Hìhìhì!” lại cái điệu cười “giết người không dao” (tg>>> nước dãi rùng rùng!!!)

“Ồ, cô giới thiệu đi chứ! Anh này là ai thế?” Lui tò mò hỏi

“Ồ ha! Để tôi giới thiệu, đây là anh Minh, là đàn anh của tôi cũng là anh trai ruột của Huyền, cô gái hôm bữa tới đây đó! Còn đây là Lui, người hồi nãy là Chun, tên mà hôm bữa anh gặp rồi đó, là người mẫu, 2 người này cũng là nhân viên ở đây!” tôi giới thiệu

“Anh muốn ăn gì không?” tôi hỏi với giọng ác quỷ đội lốt thiên thần, giả bộ thực nữ làm 2 tên kia đang “chăm chỉ” trong nhà bếp đều chống khu lên nôn ra hết tất cả những gì trong bao tử, ruột non, ruột già...(có khủng khiếp vậy không???!!! 0_0)

“Burger! Hìhì!” (tg >>> phụt máu mũi, phụt máu miệng, tim, gan, phèo, phổi bay hết lên thiên đường đi du lịch kéo luôn cái linh hồn đi theo!!! Hồn ới ờiiiiiiiiiii!!!)

“Này, hai người làm một cái burger bò đi nhá! Tôi ra ngoài tiếp khách!” tôi chạy như con chơi chơi vào trong bếp căn dặn “đàn con”

“Ồ!” Lui gật đầu. Khởi khai cũng biết tên Chun lơ tôi như không khí rồi, làm như tôi quan tâm tới hần ta vậy, lơ thì lơ luôn đi, số!!!

“Cám ơn anh vì món quà hôm qua nhé!” tôi ngồi xuống cái ghế đối diện anh Minh

“Có gì đâu! Thật ra hôm nay anh đến là để làm một nhiệm vụ nhỏ em giao phó đấy!” anh Minh ôn tồn bảo
“...”

“Mời em đi du lịch, con nhỏ nói rồi đúng không? Haizz, mới về nước có mấy ngày mà phải làm một nhiệm vụ cam go rồi! Này nhé! Chưa bao giờ anh ngỏ lời mời cô nào đi chơi đâu đấy, anh vẫn còn trong trắng lắm nhé, em là người đầu tiên đấy!” anh Minh làm mặt nghiêm trọng...Khoan đã, anh~ đang mời mình đi chơi sao? Đi cái resort gì ở Nha Trang đấy hở? Thật sao? Anh ấy đang mời mình à???!!!!...Áaaaaaa, sướng quá đi thôi! Híhíhí, lần đầu tiên anh ấy ngỏ lời mời mình đó. Không thể từ chối được, híhíhí...nhưng...nhưng nếu chấp nhận ngay thì táo bạo quá, không được, phải chần chừ một tí...nhưng...được đi chơi với người đẹp trai như anh Minh thì còn gì bằng, híhí, mặc dù mình với nhỏ Huyền đi với anh~ nhiều rồi, nhưng lần này thì hoàn toàn khác, híhíhí, ngại quá đi...!!!

“Sao? Chịu không? Anh bắt đầu thấy ngượng rồi đó! Trả lời nhanh nha! 1...2...”

“Chịu...chịu...ai bảo không chịu đâu!” tôi nói vội (mất thể diện quá!)

“Phì! Dễ thương ghê!!!” (sax, hồn lại đi chơi nữa rồi!!! Nụ cười thiên thần...)

“Phải đấy! Tại sao? Hai anh em nhà Như đi chơi chung với hai anh em nhà Huyền không phải tốt sao? Với lại Như đã nói rồi, tuyệt đối không được nuốt lời như hôm qua đâu! Có anh Minh làm chứng kìa! Lèeee!!!” nhỏ Huyền dẩu môi lên, lè cái lưỡi trêu tôi

“Hai người là anh em sao?” anh Minh nãy giờ chẳng hiểu đầu cua tai ngeo gì cả, hỏi ngơ ngác

“Phải, là hai anh em họ nhưng 2 người đó bất đồng lắm. Tại Tuệ Như chứ đâu!” nhỏ Huyền tiếp tục bênh “tênh iu” của mình. Được lắm, muốn ăn “Như Lai thần chưởng” thì cứ ngon mà nói tiếp – tôi tròng mắt làm nhỏ im bật

“Ồ, nếu vậy thì Chun cũng đi cùng luôn cho vui!” anh Minh phát biểu một câu “chí lí” vô cùng khiến mặt tôi méo xẹo

“Phải đấy anh! Ở đó là resort của nhà em, có khu vui chơi, bể bơi cá nhân, suối nước nóng, nhà hàng 5 sao, nhà nghỉ,...đủ thứ hết á! Chắc chắn anh sẽ thích à coi!” nhỏ Huyền biết được điểm yếu của tên Chun nên cứ được nước xông lên, từ một tiểu thư hiền lành biến thành Lucifer chuyên đi cám dỗ người khác, và hiển nhiên tên Chun “dính chưởng” ồ yeah...tên Chun mắt sáng rực, suýt nữa thì chảy dãi tong tong, trên đầu hiển lên đám mây viễn tưởng, từng quang cảnh của buổi du lịch hiện ra đầy dẫy khiến hấn càng “phê” hơn

“Hề hề! Xem mặt là biết anh chịu rồi ha! Quyết định zậy nha!”

“Không được!” tôi tiếp tục phản bác câu nói vừa rồi của nhỏ Huyền

“Thôi mà! Anh em có bất đồng gì thì sẵn dịp này giải quyết luôn! Với lại em đồng ý với anh là đi rồi đó, không được nuốt lời!” anh Minh khuyên can tôi...Phải làm sao đây? Không lẽ mình phải đi chơi chung với hấn ta ư??? Tôi đưa mắt liếc tên Chun vẫn còn đang trên thiên đường, gọi hồn hấn về rồi chạy lại kéo hấn ra một góc “hội ý” (nói hội ý thôi chứ thật ra là đe dọa!!!)

“Này! Nếu anh không muốn để lộ thân phận thì mau từ chối đi!” tôi nói khề vào tai hấn (khoảng cách 2 người lúc này là...cực gần! Há há, ai hổng biết tưởng họ đang kiss má nhau cũng nên, điển hình là hai anh em nhà họ Ngô kìa!!!)

“Yên tâm! Tôi đâu có ngu như cô, dễ gì để lộ! hehe >> cười đều” (á há há! Cười đều mà đẹp zai quá xá luôn)

“...” tôi đang trong tình trạng “chết lâm sàng” trước câu nói đều cẳng của tên kia. Ngu sao? Hấn ta thừa cơ hội để rửa mình đấy à! (cái này người ta gọi là thừa nước đục thả câu đấy!)

“Ê, hai người đang làm gì thế hả? Khoảng cách gần quá đấy!” nếu không có cái điệu nhắc nhở như mắng người của nhỏ Huyền chắc tôi cũng không nhận ra mặt tôi hiện giờ cách “bản mặt” (đẹp trai) của hấn chỉ là 2cm...shock...shock...giật bắn người, nhảy dựng ra (cả 2 người)

“Tôi đi!” tên Chun đồng dạ “chém” tôi một nhát. Người...người...người...dám...- tôi ngậm đắng nuốt cay nhìn “đay nghiến” hấn, tức không nói nên lời (cái này gọi là lên tăng xông rồi bị tai biến luôn đó bà con)

“Yeah! ồ yeah! ồ yeah” nhỏ Huyền nhảy như con điên, đứng la ó om xòm

“Còn em, Tuệ Như!...cười dịu dàng” tôi...chảy nước miếng...(tg: me too). Nếu chỉ vì hấn ta mà mình bỏ lỡ cơ hội đi chơi với anh đẹp zai thì làm sao được, chịu sao nổi? (công nhận mê trai y chang tg ta luôn! Hé hé!). Nhưng đi chơi vui vẻ mà có hấn thì thà ở nhà nói chuyện một mình sướng hơn đó! Nhưng mà...anh Minh...không được, tại sao vì hấn ta mà mình không được vui vẻ chút, phải, chơi thì chơi, “quất” người luôn, dám cả gan ngăn cản cuộc vui của Tuệ Như ta đây hả? Ngon lắm, cứ chờ đó, còn lâu ta mới chịu thua, đi thì đi, xem ai thiệt biết liền, đi chơi với ta là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời nhà mi đó, hãy đợi đấy! Xem ta hạ knock out mi đây! Cứ vui đi, sẽ có ngày mi phải khóc vì hối hận – tôi cười một tràng dài khả ố khiến ai ai trong Happy Day cũng nhìn...thương hại (đẹp mà điên)

“Tôi đi!” lời phán quyết cuối cùng của tôi...Há há há..., cứ đợi đấy, người sẽ không toàn thây về gặp “má mi” đâu! Khả khả khả...

P/s của tg: Thế là cuộc vui chơi của 4 người bọn họ bắt đầu, Lui không được đi, thật ra là rất muốn đi nhưng bị nhỏ Huyền đe dọa vì lúc nào tên này với tên Chun cũng dính chặt với nhau như hai vợ chồng í! Thế là Lui đáng thương phải ở lại trông tiệm...

TỜ RƠI TỰ BẠCH

TÊN: Ngô Khánh Huyền

TUỔI: 20

NGHỀ NGHIỆP: sinh viên Đại học Khoa học, Xã hội và Nhân văn

CUNG: Xử Nữ

SINH NHẬT: 14-9-1992

NHÓM MÁU: B

CÂN NẶNG: 49kg

CHIỀU CAO: 1m 69cm

GIA ĐÌNH GỒM: ba, mẹ và anh hai

SỞ THÍCH: shopping, săn trai đẹp

SỞ GHÉT: ghét bị ràng buộc

ĐIỂM ĐẶC BIỆT: cực kì hồn nhiên

30. Chương 29

CHAP 29: CUỘC KHỞI HÀNH CAM GO

Ngày mai là lên máy bay đi du lịch rồi, híchic, chẳng vui tí nào cả, có cái tên Chun chết tiệt ấy đi thì thú vị đời mình rồi còn đâu...-tôi vừa xếp quần áo vô cái ba lô doraemon (Tuệ Như cực kì mê doraemon đó nha!!!) vừa lẩm bẩm nguyên rửa tên Thần chết xấu xa. Mình đã xin mẹ rồi, mẹ bảo đóng tạm cửa tiệm một ngày cũng được, dù sao mấy hôm nay cũng thu về không ít monney (nhờ ai zậy ta????!!!). Không biết chuyến du lịch này sẽ ra sao đây? Chắc sẽ chẳng vui vẻ gì đâu!!!...

“Tin nhắn kia Như! Tin nhắn kia Như” âm báo tin nhắn giọng baby vang lên

- Ngày mai anh sang đón em cùng Chun nhá! 8 giờ anh có mặt, đừng có ngủ quên đấy :)) – tin nhắn của anh Minh

Phải rồi, hồi sáng đã thương lượng là tên Chun sang nhà mình rồi cùng đi luôn cho tiện mà, hax, có gì mà mình cứ phải dính với tên ấy thế?!?! Sao cứ nghĩ tới hắn là mình vừa bực bội, vừa khó chịu, vừa...vừa...thôi bỏ đi, không nghĩ tới nữa, ngày mai anh chết chắc với tôi, đừng hòng được du lịch yên ổn nhá!!!

10giờ 30: bắt đầu lên giường “đánh” một giấc

11giờ 30: trần trọc

12giờ 30: “Hax, sao không ngủ được vậy nè???”

1giờ 30: “Hôm nay mình với tên Chun gần nhau quá thì phải??? (nhớ lại cảnh tượng nói nhỏ hồi sáng)”

2giờ 30: “Không nghĩ nữa không nghĩ nữa, hax bực mình thật, từ lúc hắn ta đến đây mình thường xuyên bị mất ngủ, mất kiểm soát, bực quá, bực quá!!!”

3giờ 30: hích nắc...thục xì dầu...nhảy múa như con diên...tung người lên rồi thả tự do xuống giường...uống nước...rửa mặt...

4giờ 30: “Áaaaaaaaaaaaaaaaa.....” (trong đêm khuya thanh vắng, người người chìm trong giấc ngủ, đột nhiên có một tiếng la bài hải khiến kính cũng phải vỡ, chó cũng phải sủa, kính động tận đến lõi Trái đất...)

5giờ 30: “Huhuhuhuhuhu...Tuệ Như ơi! Ngủ ngoan đi mà!!! Ngủ nào!!! Híchic...”

6giờ 30: ...zzz...khò khò khò...zzz...

...

“Tít tít tít tít...tít tít tít tít...tít tít tít tít...” chuông báo thức reo inh ỏi báo hiệu 7giờ 30

“Khò...zzz...tổng tổng (chảy dãi)...”

“Tít tít tít tít...tít tít tít tít...tít tít tít tít...”

“...zzz...” (công nhận, bó cổng Tuệ Như, báo thức để nay lổ tai mà vẫn còn ngủ được)

“Tuệ Như, xuống mở cửa!” tiếng kêu ở dưới lầu

“...zzz...” (để tg mình miêu tả điệu ngủ lúc này của bé Như nhà ta nhé: hai tay dang ra, hai chân banh ra, đồng hồ báo thức để sát lổ tai, đầu tóc bù xù, chảy dãi tong tong, gối ôm, chăn, mền đều “thăng” hết xuống sàn...)

“Này, diếc hả? Ầm ầm ầm...” vẫn tiếng gọi đó (vì nhà Tuệ Như có những hai cửa lộn, một cửa kính bên trong và một cửa lùa bên ngoài >>> nên rất dễ phát ra âm thanh “ầm ầm” nếu ai đó đập vào, điển hình là chàng ấy...)

“...zzz...”

“Không xuống thì đừng trách tôi đấy nhé! Vúu!!!!...” (một chàng trai đang bay từ dưới đất lên cửa sổ lầu một của căn nhà nhỏ đáng yêu trông như một vị thiên sứ, 2 tay chàng dang ra, một chân co một chân duỗi, mái tóc bay bay trong gió, chàng như “siêu nhân biến hình” thoát một cái đẩy cửa sổ leo vào trong, và...)

“...chặc chặt chặt, zời ạ!!!” (chàng trai thoáng chút bất ngờ trước điệu ngủ “kinh khủng khiếp” của nàng công chúa ngủ trong phòng)

“...zzz...” (vẫn ngủ tỉnh bơ)

“CÓ DẬY CHƯA HẢ? GIỜ NÀY MÀ CÒN NGỦ, CÔ CÓ BIẾT MÌNH ĐANG ẢNH HƯỞNG TỚI TẬP THỂ HAY KHÔNG? HẸN 7GIỜ 30 MÀ CÒN NGỦ LÀ SAO? ĐỊNH HỦY CHUYẾN DU LỊCH CỦA NGƯỜI TA ĐÓ HẢ?” (giờ thì biết là ai rồi ha! Chàng trai đưa miệng sát lổ tai cô gái, la bài hải đánh thức giấc ngủ ngàn thu ý lộn, giấc ngủ ngàn vàng của cô)

“CHA MẸ ƠI TRỜI ĐÁNH CON!!!” (câu quen thuộc) tôi hết hồn ngồi bật dậy như thầy ma, la làng lên, mặt vẫn còn mớ ngủ, lấy lại bình tĩnh tôi nhìn xung quanh. Á...má ơi...tên...tên Chun...

“Anh...anh làm gì ở đây thế? Sao...sao anh vào được cơ chứ!?!” tôi hoảng quá té lăn xuống giường:

“Á...á...ui da...cái mông tôi!!!”

“Hớ...nực cười thật!” tên Chun vòng hai tay trước ngực, hấn ta mặc một chiếc sơ mi ca rô xanh dương – trắng cùng quần jean dài màu xanh đen, đằng sau lưng đeo cái ba lô hình như là hàng hiệu, tất cả đều là đồ của L-Style chứ còn gì!!!

Lấy lại phong độ (phong độ gì, trông Như lúc này chẳng khác nào con trốn viện...) tôi ngồi thẳng người (trước đó là đang nằm sải lai dưới sàn la làng la xóm) đưa hai tay thành dấu nhân trước ngực “bảo vệ thân thể” trừng mắt nhìn hấn ta

“...Hơơ, đúng là nực cười!!!” tên Chun cười khinh bỉ

Ồ...Nhưng giờ này hấn tới đây làm gì nhỉ? Trông không giống như thường ngày...đi du lịch à???... Ấy chết, đúng rồi, đi du lịch, hôm nay mình phải đi du lịch...oái...oái... - tôi nhảy dựng người lên, chạy qua chạy lại, vò đầu bứt tai, đưa mắt nhìn đồng hồ...oái 7giờ 50...oái...

“Cô bị điên à? Còn không mau chuẩn bị đi!” tên Chun trừng mắt nhìn tôi đang như gà mắc đ.ẻ, chạy qua chạy lại, rối tung đầu tóc

“Nhưng, nhưng sao anh vào được đây?” tôi khựng lại những động tác kì quái, ngơ ngác hỏi

“...” tên Chun im lặng, chỉ đưa mắt nhìn cái cửa sổ đang mở tác hoác. Thì ra là thế, anh ta leo qua đường cửa sổ...

“Nhưng...ai cho phép anh tự tiện lên phòng con gái độc thân hả?” tôi dẫu môi lên, nghiêng răng lại, trừng mắt với hắn ta

“Tôi gọi cô có nghe không?” tên Chun cũng trừng mắt lại. Ồ nhỉ? Tối hôm qua tôi ngủ không được nên bây giờ nửa tỉnh nửa mê, ngủ quên luôn tới giờ này. Ấy, thôi chết, còn năm phút nữa là 8 giờ rồi – tôi cuống cuống, không thêm phân bua với tên Chun nữa, phóng ngay vào nhà vệ sinh...Ấy, quên mang quần áo rồi – tôi lại phóng ra mở tủ lấy bộ quần áo tối qua đã sắp sẵn, không quên cười trừ với cái tên đang nhìn tôi “ái mộ”

1phút...

2phút...

3phút...

“Xong rồi!” tôi tung cửa bước ra như vừa làm hoàn thành xong một chuyện gì đó vĩ đại (công nhận vĩ đại thật). Tên Chun lắc đầu ngán ngán nhìn tôi rồi mở cửa phòng đi xuống nhà, tôi cũng xách vội cái ba lô xuống luôn, mở cửa nhà ra thì đã thấy anh Minh đứng đó rồi!

“Hai người...hai người...tối qua ở cùng nhau sao?” anh Minh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi và tên Chun cùng bước ra

“À...không phải đâu ạ! Tại hồi nãy Chun tới hơi sớm thôi, không phải như anh nghĩ đâu!” tôi xua xua tay phân minh (nói dối tài tình thật)

“Ồ, hai người mau lên xe đi!” anh Minh gật gù ra dáng hiểu chuyện rồi nói. Tôi liếc mắt cảnh cáo tên Chun muốn bảo hắn ta tốt nhất đừng gây chuyện, hắn cũng lẩm bẩm trừng mắt nhìn tôi

“Còn không mau lên xe!?! ” anh Minh nở nụ cười thiên thần đẹp mê li nhìn tôi (oái oái oái, tg chết ngất mất thôi! Há há há!!!)

“Em lên ngay đây!” nói rồi tôi chạy vội lên chỗ kể anh Minh, để lại tên Chun mặt mày bậm trợn đi đằng sau. Rõ khổ, không biết cái tên Thư kí kia dạy hắn lái xe kiểu gì mà mở cửa thôi cũng không biết, tên ấy dụt dụt cái cửa không được thì dùng hết sức kéo nó ra và rồi...cũng không được, híchic, nhục chết mất thôi, lại còn phiền tới anh Minh xuống xe mở hộ, ấy thế mà chẳng có một lời cảm ơn, mặt hắn còn thêm phần giận dữ kèm chút quê độ nữa. Đúng là, đi với anh ta mất thể diện quá xá...

“Tài xế nhà anh đã chở Huyền ra sân bay trước rồi, bây giờ chúng ta cũng đến đó nhá!?! ” anh Minh quay sang nói với tôi, nháy mắt một cái mà tim tôi muốn rụng rời...á há há, đẹp trai kinh khủng (tg: ngất từ đời nào rồi!!!)

“...” tôi gật gật đầu

31. Chương 30

CHAP 30: HÀNH TRÌNH THÚ VỊ BẤT ĐẦU

Xe bắt đầu khởi hành, tôi với anh Minh cười cười nói nói rôm rả, quên bém mắt tên Chun, tôi tò mò quay xuống thì thấy mặt hắn trông “ngầu” kinh, tôi mà trên hắn lúc này chắc tên đó lao vào bóp chết tôi mất thôi, im lặng là vàng. Tôi quay lên tiếp tục vui đùa với anh Minh...

“Này, lâu ngày không gặp em nói nhiều hơn trước đó!” anh Minh vừa lái xe vừa cười trên tôi

“Có đâu! Tại hôm nay hứng khởi lên nên mới vậy thôi! Vui quá, để em kể chuyện cười cho anh nghe nhá! Trong một bệnh viện tâm thần có một cái giếng, 24/24 đều có một đám bệnh nhân thần kinh đi qua đi lại xung quanh miệng giếng, miệng lẩm bẩm: mười ba, mười ba, mười ba,... .Đột nhiên có một người mới nhập viện chạy lại hỏi: mọi người đang làm gì thế? Cả đám bệnh nhân kia không nói không rằng, bu lại đẩy bệnh nhân vừa mới đặt câu hỏi xuống giếng, rồi tiếp tục đi xung quanh miệng giếng và đọc: mười bốn, mười bốn, mười bốn,... Há há há, vui không, vui không? Há há há...!!!”

“Vui, hahahahahaha, đúng là, những câu chuyện em kể hầu như đều liên quan tới bệnh nhân tâm thần thì phải! Hahahahahahahahaha...!!!” anh Minh cười quần quai

“Hahahahahahaha...!” and me too

“Sời, vậy mà cũng vui!” một tiếng nói tuy nhỏ nhí có thể anh Minh không nghe thấy nhưng cũng đủ để tôi điên tiết, trừng mắt với cái tên ngồi đằng sau đang nói giọng khinh bỉ. Tên Chun kia cũng không chịu kém cạnh, trợn mắt ngược lại tôi, miệng thăm thì:

“Sao nào?”

“Hừ!” tôi giờ nắm đấm hù hấn ta rồi quay ngoắt mặt lên

Và bầu không khí trong chiếc xe vẫn sôi nổi như thế, chỉ có một tên là bỏ ngoài tai tất cả, ngồi khoanh tay trước ngực, mặt hùng hù hù hù như giết người tới nơi. Cuối cùng cũng đến sân bay, đương nhiên đây không phải là sân công cộng rồi, đây là sân bay riêng của nhà nhỏ Huyền được xây dựng cách biệt thự nhà nhỏ không xa. Haizz, rõ khổ, lần này cũng vậy, tên Chun nhà quê cũng chẳng biết đẩy cửa bước ra, phải chờ đến phiên anh Minh mở cửa “diu” mới chịu. Hừ...Chúng tôi vừa xuống xe thì đã có một người đàn ông mặc vest đen, kính đen chạy đến mở xe rồi lái đi, hình như là vệ sĩ hay gì đó của gia đình anh Minh. Khỏi phải nói, tôi còn chưa kịp “định hình” được nhà nhỏ Huyền đang ở đâu thì đã nghe tiếng la như heo bị chọc tiết của tên Chun vì bị nhò “tấn công” (ôm) từ phía sau (cái này gọi là đánh lén!)

“Anh Chun tới rồi, anh Chun tới rồi, hihihihhi, vui quá, anh có lạnh lặn không? Trên đường có bị tai nạn, tông xe, xe tải cán hay lọt cống gì đó không?” nhà nhỏ Huyền ôm chầm tên Chun, sau đó thì xoay tên Chun như chong chóng xem xét tổng thể (trù ẻo thì có!!!)

“Hừ!” tên Chun hừ một tiếng lạnh tanh rồi tỏ vẻ khó chịu bỏ đi để nhà nhỏ Huyền chạy theo như con chơi chơi ở đằng sau

“Máy bay cá nhân ở đằng kia kìa! Mọi người lên đó rồi chúng ta khởi hành luôn” anh Minh chỉ tay vào chiếc máy bay to đùng (gấp mấy lần máy bay bình thường) màu xám lấp lánh dưới ánh nắng (làm như hột xoàn không bằng) rồi nói. Nhà nhỏ Huyền không ngần ngại kéo tên Chun như mèo tha chuột lên máy bay, mặc kệ hấn ta có vùng vẫy, giãy giụa, la hét thế nào!!! Chắc chắn, đúng là số tên Chun khổ thật, gặp phải nhà nhỏ chí cốt của mình, tuy mình với nhà nhỏ là BF nhưng không thể không nói đến cái kiểu thích làm theo ý mình của nhà nhỏ...

“Chúng ta cũng lên thôi!” anh Minh vỗ vai tôi rồi đẩy người tôi tiến tới chỗ cầu thang bước lên máy bay, chiếc máy bay xám bạc đậu giữa sân rộng thênh thang. Thế là chuyến hành trình của chúng tôi chính thức bắt đầu...!!!

Chúng tôi được một chị tiếp viên xinh đẹp phát ỗi người một chai nước và một cái burger, ôi, khổ thật, số mình nó cứ dính với burger hay sao đấy! Tiệm nhà cũng bán burger, hôm nay đóng cửa đi chơi cũng gặp burger, híchic, phải ráng nuốt thôi... Nhưng dường như anh Minh hiểu được tôi đang nghĩ gì, anh Minh bảo chị tiếp viên đổi phần burger của tôi thành hot dog, anh ấy cũng không quên nháy mắt với tôi tỏ vẻ hiểu ý, đúng là anh Minh có khác, luôn đọc được suy nghĩ của tôi dù là lúc trước hay bây giờ...

Máy bay cất cánh, tôi nhắm mắt thả mình rồi từ từ hé mắt nhìn khung cảnh xung quanh, tuy chưa bay cao nhưng tôi có thể nhìn thấy mình cách đất liền như thế nào. Một lúc sau tôi đưa mắt nhìn những đám mây đang bồng bềnh trôi qua khung cửa nhỏ với lớp kính dày cộm, nắng mai chiếu rọi, nhìn ra ngoài tôi có cảm tưởng như mình đang ở thiên đường, mây trắng, trời xanh, nắng vàng, đẹp quá, thật lung linh. Không khác gì tôi mấy, mỗi người bọn họ đều tìm ình một cách “giết thời gian” trên máy bay, nhà nhỏ Huyền rút chiếc điện thoại ra bấm lia lịa, lè cái lưỡi, đôi mắt tập trung nhìn vào màn hình, đủ hiểu nhà nhỏ ta đang làm gì rồi, anh Minh thì cầm tai nghe vào tai rồi nhắm mắt lại thả mình trong nhịp điệu của âm nhạc, cũng để tránh bớt những tiếng ồn ào, còn tên Chun thì...ngủ mất rồi!!! Cái tên này, chán hấn ta thật đấy, ngủ ngủ ngủ hoài, nhưng...trông hấn ta lúc này tôi nhớ tới đêm hôm đó quá...nhìn hấn ta đáng yêu thật!!! Sau khi liếc nhìn bọn họ một vòng, tôi lại quay lên ngắm cảnh, tôi rất thích nhìn bầu trời và nhất là gieo mình trong bầu trời ấy như hiện giờ đây!!! Mỗi người chúng tôi ai nấy đều có một công việc riêng, một cuộc đời riêng, nhưng có lẽ nào định mệnh đang cố ghép những thứ riêng ấy thành chung chẳng??? (lời giải đáp để sau này mình kể cho!!!)

32. Chương 31

CHAP 31: BIỂN TÌNH

Chiếc máy bay dường như đang bay thấp dần, từ màn mây mờ ảo bỗng bồng bềnh trôi, cảnh biển nhìn từ trên cao hiện ra ngay trước mắt, một mảng biển xanh ngắt được bao bọc bởi thảm cây tươi mát. Wow, đẹp quá – tôi nhìn mà lòng đầy phấn khởi, chiếc máy bay bay lướt qua vùng thơ mộng ấy rồi từ từ hạ cánh xuống bãi sân rộng thênh thang. Chúng tôi lần lượt bước xuống cầu thang, trên vai đeo hành lí, gió biển làm tóc ai nấy chúng tôi bay phất phới, không kiềm được nữa, tôi chạy ngay ra con đường vòng sang bãi biển, nhỏ Huyền cũng thích thú không kém gì, nó nắm tay tôi chạy thật nhanh, để lại hai tên con trai đang thông thả đi từ từ phía sau...

“Wow....Áhahahahahaha, thích quá à, đẹp ghê!!!” tôi đứng gần một gốc cây dừa reo lên

“Aaaaaaaaaaaaaaa, mát quá!!!” nhỏ Huyền buông tay tôi ra, dang hai tay đón gió, cười sảng khoái. Tôi và nhỏ chạy ủa ra bãi cát rượt đuổi nhau. Nào là chơi rượt bắt với sóng nước, nào là đẩy nhau xuống cho ướt giầy, trên bãi cát vàng óng ánh những tia nắng, bước chân của hai người bạn tri kỉ in hằn. Nhỏ Huyền lấy tay hộp nước rồi tung vào mặt tôi, tôi cũng chẳng chịu kém cạnh lôi nhỏ ra nước cho ướt hết đôi ba ta hàng hiệu (ác quá), bãi biển tràn ngập tiếng nói cười, la hét inh ỏi của tôi và nhỏ. Tuy đây chỉ là một góc nhỏ của bãi biển Nha Trang nhưng cảnh đẹp vô cùng, một hàng dài những cây dừa đang đung đưa theo gió như đạo binh xếp hàng vào trận trong tư thế hiên ngang. Chúng tôi cứ thế, đùa nghịch mặc kệ hai người con trai kia, người thì cười hiền, người thì toát ra hàn khí rồi lắc đầu ngán ngẩm. Lâu lắm rồi mới được vui chơi thỏa thích thế này, lâu lắm rồi tôi mới lấy lại sự lạc quan yêu đời, lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác yên bình, an tâm...thật lạ!!!!

“Này, vui thế cơ hả? Cho anh tham gia với nào!!!” giọng nói của anh Minh vọng lại từ phía sau khiến tôi và nhỏ Huyền quay lại, nhỏ Huyền lấy tay ngoắc lấy ngoắc để tên Chun, tôi thì nháy mắt tinh nghịch với anh Minh tỏ vẻ thách thức, anh Minh đang trong tư thế sẵn sàng, bỏ ba lô xuống bãi cát rồi chạy thẳng về phía chúng tôi, còn tên Chun kia vẫn bình chân như vại, vòng hai tay trước ngực rồi quay đầu định bỏ đi, nhưng rồi...too late, đã quá trễ để nói câu già từ, tên Chun bị nhỏ Huyền “phóng” ngay tới, bá cổ vỗ tai, “lôi đầu” vào cuộc chơi. Tôi nghịch ngợm xô anh Minh xuống nước rồi bỏ chạy để lại anh ấy đang tức giận kêu í ới vì ướt gần hết nửa ống quần, anh Minh kiểm chế không nổi rượt theo tôi...

“Này, em gan lắm nhé! Đứng lạiiiiiiiiiii...” tôi ngoảnh đầu vì tiếng la của anh Minh rồi cầm đầu cầm cổ chạy. Lâu lâu quay lại “dò la”, và...tôi thua cuộc, anh Minh chạy nhanh quá chừng, chặn trước mặt tôi, vỗ vỗ hai tay, xắn tay áo rồi...quạt ngã tôi xuống bãi cát bằng một thế Judo “cao cấp” (quạt ngã được Tuệ Như duy nhất chỉ có Minh thôi đấy!). Áo tôi đã bị dính đầy cát, tôi giả điên nằm bất động để tránh “trận chiến” tiếp theo

“Này, này, có sao không đấy!??” anh Minh ngồi chồm hổm, lay lay vai tôi. Héhé, đâu có dễ thua, tôi đẩy một phát làm anh Minh bật ngã, vừa lúc đó sóng xô tới làm anh ấy ướt sũng hết chiếc áo sơ mi đen...Há há há...

“Ôi! Ướt hết áo anh rồi!” anh Minh nhồm dậy nhăn nhó nhưng trông vẫn cực đáng yêu, đôi môi cánh anh đào mỏng hồng hào dẫu lên nhìn như trẻ con, lông mày nhăn lại vừa giận dữ vừa dễ thương

“Hihi, huê nhé!” tôi đứng dậy rồi chìa tay kéo anh Minh, anh Minh liếc nghịch tôi một cái rồi cầm lấy tay tôi, tay anh ấy ấm áp thật, bàn tay tôi nằm gọn gàng trong đôi bàn tay to ráp ấy, như có một thứ gì lan tỏa khắp người và truyền đến trái tim tôi, một sự rộn rã lạ kì...

“Tức em thật! Bóp!!!!...” ..oái, không tin nổi nữa rồi, anh Minh...dám tát mình cơ đấy, dù không mạnh nhưng như vậy là xúc phạm mình rồi còn gì nữa, kì cục quá, mặt tôi chưa ai dám đánh bao giờ đâu, dám động chạm vào thân thể mình hả????!! (ợ, mắc ói!!!)

“Sao tát em, xin lỗi đi!” tôi bực dọc đuổi theo người con trai đang đi điệu hí hững hờ trên bãi cát cách tôi không xa

“Không chịu!!!!” gì vậy??? Định gỡ trò con nít à????!!

“Không biết đâu, anh phải xin lỗi, tại sao lại tát em!!!!???” tôi vẫn đuổi theo

“Ừm, ừm...” anh Minh dơ một ngón tay đưa qua đưa lại. Tức thật mà, dám tát mình, không thể tha thứ được...

“Cô làm cái quái gì thế haaaaa??? Dừng lại mau, đây là mệnh lệnhhhhhhhhhhh.....” tên Chun vừa dơ hai tay đỡ, vừa la làng la xóm trước hiện tượng “nước lũ dâng cao” do nhỏ Huyền tạo ra, còn nhỏ thì cứ cười ha hả, lấy tay tát nước khi thể vào tên Chun, không chịu được nữa, tên Chun giở trò bạo lực...tiến lại gần nhỏ ta, hấn nhắc bổng nhỏ lên làm con nhỏ bất động ngơ ngác rồi đi thẳng ra biển nơi sóng nước đang xô tới, hấn ta thả Huyền xuống một cái “bạch” rồi phui tay, lạnh lùng bỏ đi. Nhỏ ta vẫn “ứ tĩnh ngữ” nằm một cách “yên bình” trên nước, mắt mơ màng, mặt đơ như cây cơ. Tôi với anh Minh thấy vậy liền chạy nhanh tới đỡ nhỏ lên...

“Này, sao anh quá đáng thế hử, ướp hết con người ta rồi!” tôi đỡ nhỏ Huyền nhưng vẫn không quên mắng tên thủ phạm kia. Hấn ta lạnh ơi là lạnh, không thèm đếm xỉa đến lời nói của tôi, đứng cạnh gốc dừa...đếm lá...!!!~.~. Nhỏ Huyền vẫn mở mắt, hình như tôi nghe được cả tiếng tim đập loạn xạ của nhỏ ta khi đỡ nhỏ ngồi lên, haizz, đúng là, mê trai tới nỗi bị trai quăng như bao gạo vẫn còn mê, đúng là đánh chết cái nết không chữa mà!!! Anh Minh thấy em mình vậy mà vẫn còn cười được công nhận tài ghê, không biết cười nhục mạ hay cười khinh bỉ đây!!! Chắc chắc chắc...bó rúng anh em nhà này...

33. Chương 32

CHAP 32: NGÔI BIỆT THỰ TẬP THỂ

Chúng tôi người nào cũng ướt mềm, giầy tôi đầy cát biển và nước, chúng tôi đứng yên lặng ngắm biển và hóng gió một chốc rồi mới quay về nhà nghỉ. Bãi biển ở đây đẹp lắm, cát vàng óng ánh không vương tí bụi rác nào cả, biển xanh ba màu lấp lánh dưới nắng mai, không gian bao la chỉ có bốn người chúng tôi, gió lùa làm mấy lá dừa xào xạc, sóng biển lăn tăn vỗ vào bờ, đẹp quá...!!!

“Thôi, mau vào thay quần áo thôi, biệt thự chúng ta sẽ ở nằm đằng kia kìa, đi nhanh!!!” anh Minh ngắm biển một lúc rồi nói với mọi người. Chúng tôi đi theo sau anh Minh, đi dọc lại con đường lúc nãy, đi ngang qua một vườn dừa, rồi lại đến vườn hoa, cuối cùng là vườn cây mát mẻ bao bọc ngôi biệt thự màu kem nâu ba tầng, kiến trúc vô cùng lộng lẫy, trước cánh cổng đồ sộ là một khu vườn nhỏ với cây hoa muôn màu muôn sắc, một chiếc xích đu gỗ, một bể bơi rộng thênh thang, xanh trong, một hầm xe đủ thứ loại, nãy giờ tôi hơi thắc mắc, mọi lần chúng tôi đi chơi đều có người đến “hầu hạ” nhưng sao hôm nay không có ai vậy ta???

“Anh kêu bọn người ở resort này đi nơi khác hết rồi để lại không gian yên tĩnh cho chúng ta đó!” như hiểu được ý nghĩ của tôi, anh Minh ôn tồn nói. Hóa ra là vậy, anh Minh rút chìa khóa mở cánh cửa gỗ cao to, đồ sộ như cổng nhà thờ, chúng tôi theo anh ấy bước vào trong nhà....phải nói gì đây ta??!! Đẹp à? Không chỉ đẹp thôi đâu, lộng lẫy à? Từ đó chưa diễn đạt hết được, sang trọng sao? Vẫn chưa đủ. Không còn từ gì để diễn tả nữa rồi, phòng khách lung linh với 3 chiếc đèn chùm cao sang và hàng loạt những chiếc đèn trang trí khác gắn trên tường và trần nhà. Trần nhà được đúc tượng bằng một hình tròn huyền bí, sáng rực, cả căn phòng toát lên một vẻ quyền quý vô cùng, một màu kem sữa hài hòa với ánh đèn vàng lộng lẫy, bộ ghế sofa lông báo sang trọng đặt ngay giữa căn phòng, haizz, không biết tốn hết mấy con heo đây!!! Chiếc tivi Samsung 3D đặt đối diện và cách cái bàn kiếng không xa được gắn trên tường nhằm làm rộng thêm không gian vốn đã rộng của nó, hai bên tivi là hai chiếc loa cao ngồng và nhỏ nhắn như hai cây gậy bóng chày, bên dưới tivi là chiếc kệ kính trắng dùng để kê đầu đĩa và âm li, tất cả đều vô cùng sang trọng làm bật lên một không gian quyến rũ vô cùng. Vào phòng trong nữa là nhà bếp, khỏi phải nói cũng biết gian bếp ở đây rộng và đẹp đến mức nào, nhưng nó không quyến rũ như phòng cách mà rất đối mát mẻ, dễ chịu, bởi không gian của nó được khoác lên một màu xanh lá tươi mát cùng với bộ giàn bếp trắng ngà và bộ bàn ăn kiểu Pháp, phía trên chiếc bàn ăn là một đèn chùm thiết kế khá đơn giản nhưng vẫn tôn lên được mức đẹp đẽ ở nơi đây. Dọc theo hành lang cầu thang hoa mỹ với từng bậc đá hoa cương đưa chúng tôi đến phòng của mình, mỗi phòng đều có nhà tắm và nhà vệ sinh riêng, phòng của tôi được thiết kế theo phong cách cá tính, rộng rãi và thoải mái vô cùng, bốn bức tường được vẽ nghệ thuật với những họa tiết như đường đua xe, đường chợ, công viên... khiến tôi có cảm giác mình đang hòa quện giữa đô thị nhộn nhịp với một màu xám pha lẫn đen huyền mộng, chiếc giường của tôi to như giường đôi vậy, nó được làm bằng một loại gỗ

mun quý hiếm, hai bên đầu giường là hình vẽ hai cột đèn đường và hai chiếc đèn vàng thật sự gắn lên trên nó, ra giường tôi nền trắng và được trang trí bởi những bông hoa đáng yêu màu xám rơi rơi trông rất bắt mắt. Đường nhiên là có ti vi rồi, hàng cao cấp luôn là đẳng khác, tủ đồ cũng được làm bằng gỗ mun, cửa ra vào, cửa nhà vệ sinh và cửa sổ cũng thế. Ló đầu ra cửa sổ là một quang cảnh biển đẹp mê, tôi và nhỏ Huyền ở tầng một nên thấy cảnh gần mắt hơn hai người con trai đang ở tầng trên, tầng ba cũng là tầng cao nhất chính là sân thượng, nơi để ngắm cảnh và làm party nướng thịt khác ngoài sân vườn. Nhà tắm phòng tôi được thiết kế rất lạ và tinh xảo, chiếc bồn tắm hình tam giác được đặt bên trong buồng và có một chiếc màn che lại, phòng tắm tràn đầy những ánh đèn trắng tinh thuần khiết. Không hề giống với phòng tôi, phòng nhỏ Huyền được thiết kế rất đáng yêu và nữ tính với hai màu cam, trắng hòa quyện, phòng anh Minh là một màu nâu mộc mạc, phòng tên Chun lại là đen huyền bí, mỗi phòng mỗi kiểu, không ai giống ai, chúng như đang tự bộc lộ tính cách đích thực của chủ nhân mình (cái này là do nhiều chuyện đi qua phòng từng người xem nên mới biết). Chúng tôi ai ở phòng nấy, sắp xếp quần áo, thay đồ mới, xong xuôi đầu đầy rồi tập trung xuống phòng khách để chuẩn bị “phá làng phá xóm” hahahahaha....!!!

34. Chương 33

CHAP 33: HAPPY DAY

“Chúng ta đạp xe đạp đi?” nhỏ Huyền hô hô từ trên lầu xuống tận dưới phòng khách, nằng nặc đòi đạp xe

“Nghe cũng vui đó, Tuệ Như em nghĩ sao?” anh Minh ngồi trên bộ sofa lông báo, vòng hai tay trước ngực, nét mặt tỏ vẻ tán thành rồi hỏi tôi

“Em sao cũng được” tôi nói

“Xe đạp là gì?” tên Chun này giờ đứng dưới chân cầu thang mặt ngơ ngác hỏi một câu ngu ngơ làm mọi người cũng ngơ ngẩn theo

“Anh Chun không biết thật đấy hả? Xe đạp có hai bánh, đạp bằng chân, thế thôi!” nhỏ Huyền đứng kể tên Chun diễn thuyết bài khóa xe đạp của mình

“Không biết thì thử đi, dám không?” tôi đứng phắt dậy đi về phía tên Chun trừng mắt thách thức. Hừ, đừng hòng ta để người yên nhé!!! Hahaha, cỡ như người mà leo lên chiếc xe đạp thế nào cũng té đập mặt, gãy xương sườn, ung thư não, răng rụng là tả, lưỡi gấp khúc, mắt lòi ra luôn à coi (làm quá à!!!)

“Ok” hơ, trời đất, hôm nay còn bày đặt nói tiếng Anh với tôi nữa hả? Được lắm, ta chống mắt lên xem thần chết như người đạp xe kiểu gì, chắc lại cầm lưỡi hái chống xuống đất rồi lè cái xe đạp theo chứ gì, há há há, tưởng tượng tới đây là đủ vui rồi, hahahaha...Tôi và tên Chun đứng kên mắt không lâu thì bị quân sư giải hòa – anh Minh ra hòa giải, chúng tôi xuống hầm xe, lấy hai chiếc xe đạp đôi, tôi với anh Minh một cặp, hai người kia một cặp, thật ra tên Chun cũng chẳng muốn đi với nhỏ Huyền tí nào lại càng không muốn đi với tôi, nhỏ Huyền lại cứ nằng nặc đòi đi chung với hần ta nên mới thành ra thế. Anh Minh ngồi yên trước, tôi ngồi sau, chúng tôi men theo một con đường khác sang đường nhựa để đạp xe, tưởng anh Minh đạp xe trông đẹp trai cực kì, gió biển thổi mái tóc của anh ấy bay phất phới ra đằng sau, chắc có lẽ anh ấy đang cười, tưởng đạp xe trông bảnh thật, hai bờ vai khê đung đưa, đôi chân tôi và anh ấy đạp đều, phải, trái, phải, trái,... Anh Minh thật dễ thương, chẳng giống với những tên công tử bột khác gì cả, có chút cao sang, có chút lạnh lùng, vô cùng đáng yêu pha lẫn cái tính trẻ con cổ quái, đúng là đủ thứ kiểu hội tụ trong con người anh ấy, anh ấy giống thiên sứ chăng? Không phải, cũng chẳng là ác quỷ, không là gì cả nhưng đủ để khiến tôi một thời giao động, một con người lạnh lùng nay đã thay đổi, tuy tôi không biết lí do và cũng không muốn biết vì anh ấy như thế này thật tốt, một Huỳnh Minh cao ngạo nay đã trở thành một anh Minh hài hòa, một người thừa kế lạnh giá nay đã trở thành hoàng tử của những thiên thần. Thật không thể diễn tả nổi nữa, có lẽ, những năm tháng sống tự lập trong quá trình du học có biến cố gì đã khiến cho anh ấy thay đổi như vậy, tốt thôi, tôi sẽ không còn phải sợ đến gần anh ấy nữa, cũng không ngại ngùng khi nói chuyện, và càng thích hơn là tôi sẽ không còn sợ bày tỏ mỗi khi rung động, vì anh ấy bây giờ quá hoàn hảo, khoảng cách giữa chúng tôi không còn xa nữa, gần hơn, khăng khít hơn, áp áp hơn... Chúng tôi cứ thế, đạp đều chân, men theo con đường, chúng tôi lên dốc để đến con đường nhựa, bên trái là hành lang dành để đi bộ, ngắm cảnh và cách li biển với đường, bên phải là một bờ tường dây leo xanh ngắt, bây giờ là trưa nhưng không nắng gắt chỉ hơi hanh hanh thôi, gió biển tấp vào mặt thích lắm, tôi mỉm cười nhẹ rồi đưa

mắt nhìn bãi biển phía bên kia, ở đây hơi cao so với bên dưới bờ biển, có thể nhìn xa hơn một khoảng, biển xanh ngắt, xanh vô cùng tận, bầu trời cũng xanh nhưng dịu nhẹ và thanh mát hơn, vài chiếc lá bay bay rồi đáp xuống con đường khiến không gian quyến rũ đến lạ kì...

“Sao em im lặng thế?” anh Minh ngồi đằng trước vang một giọng ấm áp

“Cảnh đẹp quá ha anh!” tôi trả lời lại một câu lạc chủ đề

“Phì!!!”

“Anh cười à?”

“Em lãng mạn đến thế cơ đấy! Hahahahahahaha” anh Minh cười to trêu chọc tôi

“Làm gì có. Phải rồi ha, anh còn nợ em một lời xin lỗi đấy!” tôi đòi lại món nợ cũ (dai quá!!!)

“Có à? Em nói gì thế, anh không nghe rõ!!!” lại giả điên

“Anh đúng là không thể nói được, hừ!” tôi điên tiết

“Giận sao?”

“Hồi nào?”

“Hàhà...Tăng tốc thôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

Chiếc xe đột ngột lao nhanh mà không thèm thắng lại, lạng bên này, lách bên kia, đi theo đường zích zắc rồi lại phi thẳng lên phía trước khiến tôi không kịp phản ứng la toáng lên một hồi, gió táp mạnh hơn vì tốc độ của chiếc xe, tuy chỉ trông đáng người từ đằng sau nhưng tôi có cảm giác anh Minh đang phấn khởi vô cùng, cái lưng dài rắn rỏi cùng bờ vai săn chắc khẽ nhúc nhích theo nhịp đập của chiếc xe, tôi cũng không ngần ngại, đạp nhanh để hòa vào nhịp chân của anh ấy, cứ thế, chúng tôi lướt qua con đường vắng tanh mát mẻ của biển thu, một không gian tĩnh lặng, lắng đọng như bị xé rách bởi hai con người, đem đến sự mới mẻ, sôi nổi, mở toang cánh cửa phía trước và tiến thẳng tới chân trời đằng kia, chúng tôi vòng qua một khúc quanh, con đường lúc này thay đổi, bên trái vẫn là cảnh biển nhìn trên cao, nhưng bên phải lại là những cây bàng xếp dọc với những chiếc lá to vàng nhẹ nhàng rơi, vài ba chiếc ghế dừng chân kiểu pháp đặt dọc theo con đường, đột nhiên anh Minh ngừng xe lại khiến đầu tôi đập đầu vào lưng anh ấy...

“Em không sao chứ?” anh Minh quay lại hỏi

“Không sao! Hìhì” tôi cười nhăn nhăn

“Mãi chạy nên không để ý, hai người kia đâu rồi?” anh Minh hơi nhướn mày đưa mắt nhìn phía xa hỏi khẽ, tôi có thể thấy những giọt mồ hôi đổ trên trán anh ấy, tiện tay (ngứa mắt đúng hơn) tôi lấy gấu áo mình lau hết những giọt mồ hôi ấy...

...

...

...

Anh Minh tự dưng nhìn tôi trưng trưng làm tôi không kịp phản ứng gì, mắt mở to nhìn anh ấy, lạ nhỉ? Không lẽ mình làm vậy làm anh ấy điên tiết sao???

...

...

...

“Phì!!!” đột nhiên anh Minh cười một cách khó hiểu

“Anh cười gì?” tôi ngơ ngác hỏi

“...” không nói không rằng, anh Minh cũng lấy gấu áo mình lau lau trán tôi, nét mặt dịu dàng vô cùng, khóe môi khẽ nhếch lên nhẹ nhàng, đôi mắt chăm chú, khuôn mặt anh ấy lúc này hiền từ vô cùng, đáng yêu vô cùng, có lẽ đây là một sự quan tâm mà 3 năm trước tôi đã rất cần...bây giờ thì tôi hiểu tại sao hồi nãy anh Minh nhìn tôi không chớp mắt rồi, tại bây giờ, tôi cũng đang như vậy...

“Xong rồi, vòng xe lại kiểm họ thôi!” anh Minh cười mỉm một cái rồi nói với tôi

“Kiểm họ làm gì? Họ không đi lạc được đâu, chúng ta cứ đạp tiếp lên phía trước đi!!!” tôi dẫu môi lên, haizz, thật ra là tôi vẫn muốn tiếp tục đạp xe cùng anh Minh nên mới nói vậy, với lại, quay lại làm gì, đối mặt với tên Chun chỉ tổ “bổ máu”

“Nếu không may họ gặp phải chuyện gì thì sao?” anh Minh nói cũng có lí, lỡ cái tên khủng kia bắt nạt nhỏ Huyền thì sao, với lại lỡ bọn họ té sông, lọt hố hay bị tông xe thì sao ta??? (~.~ có xe đâu mà tông trời!!!)

“Cũng đúng ha! Vậy là chúng ta không đi tiếp nữa sao?” tôi xụ mặt

“Em...Muốn đi với anh đến thế à?” anh Minh vặn người, dí sát mặt tôi hơn, mặt nham nhở hỏi câu nhăng nhít nhưng làm tôi hơi...hơi căng thẳng...(trúng tim đen rồi còn gì!!!)

“Kh...Không...không có!” tôi lắp bắp

“Thiệt không?” anh Minh hơi nheo mắt làm mặt đếu, nhưng...nhưng trông đáng yêu cực kì (tg: rút 2 con mắt ra ngoài, lăn đùng ra ngất xỉu...)

“Thiệt...thiệt mà!” lại áp úng

Anh Minh mỉm cười rồi xoay người lên, chúng tôi quay đầu xe lại, đi sát bên phía bên trái, wow, đẹp quá, tuy men theo con đường lúc nãy nhưng cảnh đã đổi khác, biển óng ánh dưới nắng vàng trông đẹp lắm, ở đây cao hơn những cây dừa bên dưới nên có thể nhìn thấy cả những tàu lá bay đung đưa theo gió...

Một lúc sau...

“Hai người sao thế?” đột nhiên anh Minh thắng xe lại, tôi trông theo hướng nhìn của anh ấy...ôi zời đất ơi...hãi hùng quá...tên Chun và nhỏ Huyền đang lê lét “từng bước từng bước thâm” vừa la hét, vừa xô đẩy lẫn nhau, zời ạ, đi xe đạp mà “cực khổ” tới vậy cơ à? Nhưng cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, tên Chun không biết đi xe đạp là cái chắc, còn nhỏ Huyền thì yếu ớt làm sao mà gồng gánh nổi cái tên to cao như thế chứ, haizz, nhưng mà cũng đáng đời, há há, xem tên Chun cứ đành dạch như vịt đẹt thế kia tôi vui quá, hai chân hắn ta bành ra lét dưới đất, hai tay thì cầm tay lái, tôi tự hỏi cái bàn đạp kia chắc hẳn định dùng để trang trí mất rồi, còn nhỏ Huyền nữa, nhỏ cứ lấy sức mà đạp tới còn cái tên “bao khủng” kia thì lấy hết sức bình sinh trụ lại, công nhận họ tài năng ghê, lét được tới đây chắc “khổ sở” lắm, haizzzzzz...bó chiếu, nhưng trông bọn họ...mắc cười quá...hahahahahahahahahahahahaha.....

“Hahahahahaha...”

“Phì”

Tôi với anh Minh đều tức cười, anh Minh điều khiển xe sang chỗ bọn họ...

“Hai người không sao chứ? Xem mồ hôi mồ kê kìa, hahahahahaha, lái như vậy làm sao xe đi được chứ, hahahahahahaha!!!!????!!!

“Hahahahahaha...” tôi cũng cười hả hê

“Em dạy anh Chun hết lời rồi mà anh ấy vẫn chẳng biết đi, hồi nãy còn làm em té theo nữa chứ!” nhỏ Huyền bực dọc quát lớn

“Hồi nãy là cô tự té sao lại đổ thừa cho tôi, dạy kiểu cô ai mà biết đi cho được, cái con nhỏ mồm to” tên Chun cũng bực dọc không kém

“Thôi, thôi, được rồi, trời ạ!” anh Minh tuy can ngăn nhưng miệng vẫn tủm tỉm cười làm tôi cũng tức cười theo

“Hai à, em đổi ý, hổng đi với anh Chun nữa đâu, hai chỗ em đi!” nhỏ Huyền phụng phịu

“Cô làm như tôi muốn đi với cô lắm vậy” tên Chun cũng điên tiết quát lên

“Ừ ừ, không chịu đâu, anh hai chở em đi!!!” nhỏ Huyền lại lên cơn nhõng nhẽo, bỏ cái xe của mình cho tên Chun “gánh vác” rồi bay sang đẩy tôi ra khỏi xe, leo lên, đúng là vô duyên hết sức mà ~.~

“Tuệ Như à, chẳng phải là Như từng dạy mình chạy xe đạp hay sao, với lại Chun cũng là anh họ Như nên Như sang mà dạy anh~ đạp đi!” nhỏ Huyền xụ mặt nói giọng giận dỗi

“Hả? Mình sao? Không được không được, không được đâu, có chết mình cũng không chung xe với tên này!!!” tôi kiên quyết

“Sao vậy Như, hai người dù sao cũng là anh em nên nhân cơ hội này làm huề luôn mới được chứ!” anh Minh ôn tồn khuyên tôi. Híchic, anh em cái nỗi gì chứ, oan gia thì có híchic, tại sao cứ ghép tôi và hắn ta hoài thế??? Biết vậy lúc đầu tôi không thêm bảo tôi và hắn là anh em họ đâu, huhuhuhu... (cái tội ngu!!!)

“Tôi không đi chung với cô ta!” tên Chun cũng phản đối

“Mệt hai anh em nhà này thật đấy, anh em nhà mấy người tự giải quyết đi, chúng tôi đi trước đây!” anh Minh nói rồi phóng xe đi luôn, không quên giơ tay vẫy chào, còn nhỏ Huyền thì lè lưỡi trêu tên Chun rồi quay ngoắt mặt lên đạp khí thế

“Này, này, tôi không đi đâu, nàyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy...” tôi gào muốn long trời lở đất, toạc phổi bể cổ họng mà vẫn không ăn nhằm gì, híchic, tôi ghét hắn ta cay đắng mà sao cứ dính vào thế này...-tôi quay lại “đấu mắt” với hắn ta

“Này, tại sao tôi cứ phải dính với anh thế hả? Có biết tôi ghét anh lắm không, vì chịu trách nhiệm gì đó tôi mới phải đền bù tổn thất cho anh, còn anh sao cứ bám riết lấy tôi thế hả? Chừng nào anh mới chịu biến đi đây, sao cứ thích phá hỏng cuộc vui vẻ của người ta thế? Nếu có cách nào để đuổi anh đi thì tôi đã đuổi rồi” tôi điên tiết

“Cô gào cái gì? Tôi cũng có ưa gì cô đâu, làm như tôi thích dính với cô lắm vậy, cô bít hết đường về nhà của tôi rồi bây giờ đứng đó la hét là sao? Ai bảo lúc đầu cô bảo tôi với cô là anh em làm gì để bây giờ khổ rồi đổ hết lên đầu tôi” tên Chun cũng cãi lại, nhưng...nhưng hắn nói đúng...làm tôi đành ngậm miệng, híchic, đang vui vẻ với anh Minh bây giờ lại điên não với cái tên này, nhưng dù sao cũng tại mình mà ra, mình đạp bể gương hắn, mình rủ rê hắn làm việc ở Happy Day, cũng là mình nói với mọi người mình với hắn là họ hàng, để bây giờ khổ thế này đây, nói đi cũng phải nói lại, nếu đổ hết tội lên đầu hắn thì mình là một kẻ ngang ngược rồi còn gì nữa...híchic...(quá ngang ngược)

“Tôi ngồi trước, anh ngồi sau, tôi chỉ anh đạp, được chưa? Khổ ơ là khổ” tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không tranh cãi nữa, vì từ đầu tới cuối tất cả là tại tôi, nếu tôi không trùng hợp gặp hắn chuốc phiền phức thì làm gì có bây giờ, híchic, số phận đặt đầu mình ngồi đó, số mình khổ thì phải chịu thôi chứ sao bây giờ

“Còn không mau lên, tôi biết anh không thích đi cùng tôi, nhưng ở đây cách biệt thự xa lắm, anh không nhớ nổi đường để tự về đâu, có chơi có chịu, đi chơi hôm nay là hồi hạn lớn nhất đối với anh đó!” tôi leo lên xe trước quay lại “dạy đời” hắn

“...” tên Chun chẳng nói chẳng rằng leo lên xe sau ngồi

“Đặt hai tay lên tay lái...gác hai chân lên bàn đạp...” tôi nói rồi quay lại nhìn hắn ta...hắn ta nghe lời răm rắp nhưng nét mặt vẫn toát lên sự bực mình và lạnh lùng...Oái...oái...sao cái xe nặng thế này...lại còn nghiêng ngả nữa chứ...áaaaaa...

“Ràmmmm...” chúng tôi và cái xe...chính thức bị té

“Ui da...Anh làm cái quái gì thế hả? Bộ không biết chống chân sao???” tôi vô ếch đo đường, điên tiết trừng mắt với tên Chun rồi quát

“Cô bảo tôi đặt hai chân hai tay lên còn gì!”

“Bộ anh không biết suy nghĩ hả? Bỏ hết “đồ nghề” lên thì sao mà chạy???”

“Không đi nữa! Hừ” tên Chun điên tiết, đúng là, chắc mình điên mất, hắn ta đứng phắt dậy để mình tự dựng xe lên, điên thiệt mà, nặng chết được (chiếc xe đắt tiền nên nặng hơn bình thường). Tôi dựng cái xe lên, hùng hổ, ngồi lên yên rồi tính “phi” luôn bỏ hắn lại một mình, nhưng...hắn ta ngồi lên từ khi nào rồi...

“Sao anh bảo không đi nữa mà!?” tôi trợn to mắt hỏi

“...Không...không đi...sao mà về!!!” tên Chun mặt tỉnh bơ nói

“Hừ, cũng khôn ra phết, tôi tưởng anh ngu cơ đấy, tôi mà bỏ đi thì anh có nước cạp đất” tôi nói. Ồ...hình như tay anh ta bị trầy thì phải, không biết là do té lúc đi với nhỏ Huyền hay khi nãy nữa...Hax, thôi mặc kệ, làm cho tốt nhiệm vụ em họ thôi, hắn ta sống chết thì mặc xác hắn, tốt nhất là chết luôn đi cho rảnh nợ

“Nếu khi không chạy thì phải đặt hai chân xuống đất chống xe, còn chạy thì đặt chân lên bàn đạp rồi dùng sức đạp đều, lúc dừng lại thì phải bóp thắng, là cái dài dài chia ra đằng kia!” tôi vừa nói vừa đưa mắt nhìn cái thắng xe phía sau

“...”

“Xe đạp đôi xem bộ dễ đi hơn nhưng nếu chết là chết chùm đó, hiểu chưa? Ráng giữ thăng bằng rồi canh theo tôi mà đi!” tôi nói rồi bắt đầu đạp từ từ để hắn “học hỏi”...

Tuy lúc đầu vừa đạp có hơi loạn choạng nhưng sau mấy lần bị tôi “rửa” là khờ khạo thì có vẻ hắn ta cũng biết rút kinh nghiệm. Xem ra cũng học nhanh ra phết, chúng tôi đã chạy được một đoạn khá dài...Tôi quay lại xem xét tình hình thì thấy hắn ta cười một cách thích thú, đôi môi nhếch lên cười mỉm, chiếc lỗ mũi cao nay trông càng cao thêm vì khuôn mặt người con trai kia đang cúi xuống, trên vàng trán có lấm tấm vài giọt mồ hôi, giờ mới để ý, lông mi anh ta đen và dài thật, như con gái í, hí hí, trông cũng dễ thương, điệu bộ hắn ta chăm chú nhìn xuống cái bàn đạp phía dưới trông mắc cười quá đi...

“Ầm...cạch...” một tiếng động và một chấn động...nãy giờ mới nhớ, tôi lo ngẩng “nhan sắc” của tên Chun mà quên nhìn đường, hậu quả là đâm vào vách tường dây leo

“Sao thế?”

“Đâm vào tường thôi...không...không sao”

“Sớx, nói tôi khờ khạo cô còn ngu hơn!” tên Chun được nước làm tới, xiên xỏ ngược lại tôi...Biết rõ mình sai nên tôi đành im lặng cho đỡ quê, kéo hắn ta phát hiện được là do ngẩng hắn nên mới thế thì chỉ có nước cạp lớp xe đạp tự vẫn thôi

Và cứ thế, chúng tôi đạp,... dường như tên Chun đã thành thạo rồi, haha, nhờ có một người thầy tài năng như tôi nên mới được thế đấy chứ hắn mà thông minh cái nỗi gì!!! (~.~)

“Sao xe đi chậm quá vậy, nhanh lênnnnn...” tên Chun nói rồi dường như tôi có cảm giác có cái gì đó rất nhanh, rất mạnh đang đẩy cái xe đạp, càng ngày càng nhanh, nhanh đến nỗi tôi không còn nhìn thấy được gì chỉ biết...

“Áaaaaa...a...n...h...làm...c...á...i...q...u...á...i...g...ì...th...thế...???...Aaaaaaa...”

“Phép tốc độ chứ gì...Wúhúuuuu...” tên Chun la lên sảng khoái, hình như chiếc xe chỉ đi một đường thẳng thôi, híchic, trời ạ, có khi nào lao xuống vực thẳm rồi chết luôn không, hay lao ra đường cao tốc gì đó, nghĩ tới đây, đầu óc tôi dường như trống rỗng...

“D...ừng...lạ...i...đ...i...mà.....a....a....áaa aa...”

“Hahaha...Hú uuuuuuuuu...”

35. Chương 34

CHAP 34: THẦN CHẾT GẶP ÁC MA

“Siíiiiiiiiiiiii.....tópoooooooo.....” tôi la bài hải, mắt nhắm tít

“Vù...Kìk...” chiếc xe ngừng lại khiến tôi suýt nữa thì “phi thăng” luôn ra đằng sau, may mà lưng tôi đập vào một thứ gì đó tròn tròn cứng cứng nên mới thoát nạn

“Ui da!!! A...súyx...đau quá!!!” tôi nghe được tiếng kêu la của “thứ gì đó” phía sau nên quay lại thì thấy “cái thứ” đó đang lấy tay xoa lấy xoa để cái “nào” (thật ra là cái đầu). Không nói không rằng, tôi bước xuống xe, nguyệt hấn ta một cái rồi lấy tay nhéo lấy nhéo để vào bắp tay hấn (giống di ghê quá!!!~.~), mặt tôi đánh lại, sát khí hầm hầm, liên tục nhéo tên đó, nhéo hết bắp tay rồi nhéo eo, nhéo cả chân hấn nữa, khi tức ai tôi chỉ có nhéo hoặc tệ hơn nữa là...cắn, nhưng trong tình huống này không thể cắn hấn được bởi...tôi thích nhéo hơn, đây chính là chiêu “nhất dương chỉ” mà tôi học được ông thầy chủ nhiệm hồi đó...

“Này...này...đau quá...cô làm gì vậy...thôi ngay chưa...dám xâm phạm long thể hả???...này này...giờ đây à?...á...á...á...súyx...đồ phù thủy...Kinh Kong...có dừng tay chưa hả???” mặc cho tên Chun la làng la xóm ya chang heo bị thọc tiết, liên tục chống cự nhảy dựng lên như khỉ mắc phong, còn lấy cả tay hấn hất tay tôi ra nhưng tất cả đều...không có kết quả...tôi mà điên lên thì dừng hòng trốn thoát, tôi còn không để hấn nhảy khỏi xuống cái xe “đào tẩu” nữa là, từ trước tới giờ chưa ai phản kháng nổi chiêu này của tôi và cũng chẳng có ai dám phản kháng, bởi khuôn mặt tôi bây giờ...

“Này, cái đồ ma quỷ, có tin tôi giết chết cô không hả??? Bỏ ra...oái...con nữ tặc kia...định giết người giữa ban ngày hả??? Súyx...á...BUÔNG RAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...” mặc kệ tên Chun phản kháng ra sao, vẫy vùng thế nào tôi vẫn cứ hùng hù hỏ hỏ nhéo cái tay tên Chun đỏ ửng lên luôn, mấy cái này mà không chuyển sang tím bầm thì tôi nhất định không là Trần Tuệ Như nữa đâu, phải cho anh ta một bài học mới được, có biết tôi sợ đến thế nào không hả? Dám cả gan thế cơ à??? Ăn gan hùm rồi, dám động vào tôi thì chỉ có nước chết, hèn cho hấn là tôi không để móng tay chứ không thì giờ này hấn chỉ có nước sống dở chết dở trong tay “Chu Chỉ Nhược” thôi!!! Hôm nay dừng hòng ta để người toàn thân về nhà gặp mommy nhá!!! Mặc kệ hấn ta có dơ tay chống đỡ hay chẳng hạn như...

“DỪNG LẠI...!!!” tên Chun nổi khùng lên khiến tôi cũng một phần nào đó được trấn tĩnh lại và...dừng tay, nhưng nét mặt vẫn đầy sát khí...

“Đồ yêu quái, muốn chết rồi phải không? Tôi làm cái gì cô mà hành hạ tôi đến thế hả??? Có tin tôi cho cô ăn chướng không?” tên Chun trừng mắt quát to

“Sao anh không tự hỏi mình làm gì đi, tự ý phóng xe như vậy lỡ xảy ra tai nạn gì thì sao? Tôi vẫn chưa muốn đi đâu thai đâu, lúc đầu anh nói sẽ không giết tôi nhưng rõ ràng là lúc này anh muốn “thủ tiêu” tôi đây còn gì???” tôi cũng quát lớn

“Cô có bị sao chưa? Cô có què tay hay cụt chân gì chưa mà giả trò bạo lực thế này hả???” tên Chun tức điên lên, mặt đầy căm phẫn, tức giận rồi lạnh lùng nguyệt tôi một cái. Ồ...ờ ha...tôi vẫn chưa sao...nhưng...nhưng hấn ta thì bị tôi nhéo đỏ hết tay lên rồi còn đâu...

“Nhưng...nhưng lỡ hồi này xảy ra chuyện gì thì sao? Làm sao lương trước được” tôi vẫn cãi cố. Tên Chun nín thinh, mặc kệ tôi nói gì, hấn ta nhìn vết thương một lát rồi lạnh lùng liếc xéo tôi...

“Ồ...Tuệ Như, Chun, hai người ở đây à?” một giọng nói ấm áp vang lên phá tan bầu không khí ngùn ngụt lửa giận. Là anh Minh và nhỏ Huyền, hai người đó thắng xe lại, dựng xe rồi bước đến chỗ chúng tôi

“Hình như có chuyện gì thì phải???” nhỏ Huyền mặt đa nghi sẫm soi hai chúng tôi. Tôi thì chỉ biết cười trừ thôi, còn tên Chun thì mặt hầm hầm sát khí như chuẩn bị mở tiệc “nướng người” tới nơi, miệng lẩm bẩm trừng mắt nhìn tôi nguyên rủa

“Này giờ tụi anh đi tìm hai đứa đó, mau về thôi, đến bữa trưa rồi còn gì!!!!?” anh Minh vỗ vỗ vai tên Chun một cái rồi cười mỉm với tôi. Ngại quá đi mất, nếu để anh~ biết được mình “kinh khủng” với tên Chun như vậy thì mất hết hình tượng rồi còn đâu!!! Híchic, mong rằng tên Chun không cố tình làm xấu tôi!!! (xấu thiệt mà!!!). Tôi nhìn tên Chun với ánh mắt long lanh pha lẫn tí hối hận và năn nỉ cầu xin hấn “im mồm” nhưng rồi thứ tôi nhận lại chính là cái nguyệt không thương tiếc cùng một cử chỉ dọa dẫm. Tôi leo lên xe trước, quay lại nhìn hấn ta cười trừ ý muốn “mời” lên xe...

“Ấy khoan, không được, không đi với Chun nữa!” tôi sực nhớ ra chuyện lúc này liền đứng bật dậy, nhảy ra khỏi yên xe

“Tôi cũng không đi với cô ta nữa!” tên Chun mặt hầm hầm, bực dọc nói, hai tay khoanh trước ngực. Phải đấy, cứ thế mà phát huy, tôi đi với anh nữa không biết lần này lại xảy ra chuyện kinh khủng khiếp gì đây, chắc anh ta cho chiếc xe bay lên thiên đàng luôn quá!!!

“Hai người vẫn chưa làm hòa sao?” anh Minh hỏi. Làm hòa được mới lạ, mối thù càng hằng sâu hơn thì có, bởi vậy, tôi và hắn trước giờ vốn dĩ là kẻ thù không đội trời chung rồi mà!!! Híchic, biết vậy, ngay từ đầu tổng cổ hắn ta đi luôn cho khỏe...!!! Chắc kiếp trước mình là thiên thần nên mới khắc khẩu với thần chết đến thế! Phải rồi, chắc tại kiếp này vẫn còn một ít bản tính “thiên sứ” nên mới không hòa thuận được với “giống loài” tử thần như hắn ta (tự tin là đặc tính của “loài”)

...im lặng...im lặng...

“Haizz, mệt hai người thật đấy, nhưng chắc anh Chun cũng biết đi xe đạp rồi đúng không? Chạy được tới đây cơ mà, vậy thì lên xe em ngồi đi, chúng ta cùng về chịu không?” nhỏ Huyền thở dài một cái chán trường rồi quắp chặt lấy cánh tay “tàn phế” của tên Chun nũng nịu, không biết hắn ta có đau không đây, trước tới giờ, tôi dùng chiêu đó 10 người thì hết 9 người bầm tím, có người còn bị chảy máu nữa là, nhưng tôi chỉ dùng “hạ sách” ấy khi không kiếm chế nổi thôi, ai bảo hắn làm tôi sợ, sợ nên bấn loạn, bấn loạn nên rối trí, rối trí thì tức giận, mà tức giận thì làm sao kiếm chế được. Phải, tất cả là tại hắn ta...!!! Nhưng...thấy...tội...tội...

“Vậy Tuệ Như lên xe anh đi, mắc công để hai người cùng về lại sinh ra ẩu đả!!!” (mới ẩu đả đấy thôi!!!)

Và thế là tên Chun và nhỏ Huyền trèo lên chiếc xe của tôi và anh ta vừa mới “ném cảm giác mạnh” còn tôi thì ngồi lại chiếc xe cùng anh Minh, trước khi đi hắn ta cũng không quên “liếc chào vĩnh biệt tôi” đúng là cái đồ khó ưa... (hành hung người ta cho đã rồi còn nói xấu nữa, haizz~.~). Nhưng không biết hắn có sao không nữa, mà hồi nãy mình cũng hơi quá đáng thiệt, chắc hắn ta vui quá nên mới phần khích thế thôi, tôi làm vậy hình như hơi ác thì phải, có nên bày tỏ tấm lòng ăn năn không ta??? Tội hắn quá, chắc đau lắm đây...!!! Phải xin lỗi mới được, tôi cũng đâu phải loại ngang ngược đến nỗi mà không biết hối hận, phải, phải xin lỗi để hắn ta tha thứ thôi, chứ không hắn mà hứng lên thì đi bêu xấu hình tượng “thục nữ” của tôi thì tiêu mất!!!

36. Chương 35

CHAP 35: I'M SO SORRY

Chúng tôi về đến biệt thự, đồ ăn đã chuẩn bị đâu vào đấy hết cả rồi, có vẻ như vẫn còn “mùi” của mấy ông đầu bếp nổi tiếng trong căn nhà này thì phải. Haizz, khỏi nói cũng biết tên Chun nãy giờ bực mình tới mức nào, hắn cứ liếc rồi lẩm bẩm rửa xả tội lỗi, biết mà biết mà, ai biểu mình ác quá làm chi, chắc ăn xong phải chuộc lỗi với hắn ta quá!!! Suốt buổi ăn tôi thì cứ nhìn lên tên Chun, còn hắn ta thì ăn ngấu nghiến như tưởng tượng mấy miếng đồ ăn đó là tội lỗi, nhìn mà thấy thèm, í lộn, thấy ghê, còn nhỏ Huyền thì ngồi kế bên gấp thức ăn vào chén hắn tới tấp, bó tay – tôi lắc đầu

“Ăn đi, món này hồi đó em thích lắm nè!” anh Minh nói rồi gấp vào chén tôi một miếng mực cay chiên xù, không ngờ anh~ vẫn còn nhớ sở thích của mình, há há, vui quá đi – tôi mỉm cười cảm kích rồi cắn một miếng, công nhận ngon thật (mãi ăn mà không thèm để ý cảm nhận của người ngồi đối diện gì hết!!! Thiệt tình!!!). Chúng tôi ăn xong đâu đấy rồi bung chén đĩa cho vào máy rửa bát, xong xuôi thì ai vào phòng người nấy chuẩn bị cho cuộc vui chơi xả láng vào chiều nay. Nhỏ Huyền và anh Minh chắc đang ngủ trưa hết rồi, không biết tên Chun giờ này đang làm gì ta? Mà mình phải làm thế nào để chuộc lỗi mới được chứ? Ở đây chắc không có bán liếm liếm đâu ha!!! Ít khoan, moi tủ lạnh biết đâu có cũng không chừng – tôi lên phòng được một lúc rồi chạy xuống bếp, nằm phục trên cái bàn ăn suy nghĩ cách bày tỏ nỗi niềm ăn năn chân thành nhất có thể!!! Mở tủ lạnh...Á há há há...trời giúp mình rồi...há há há...bởi vậy ta nói a...ở hiền gặp lành quả đúng dễ sợ (~.~ “đúng” ghê, cái này phải gọi là trời phụ lòng người thì có!!!) há há há...trong cái tủ lạnh “chà bá” nào là trái cây, chocolate, bánh, kẹo, nước ép hoa quả, ngăn lạnh nằm dưới cùng thì có bánh kem tươi, kem - những mấy hộp luôn, đầy đủ mọi kích cỡ, há há há!!! Tên đó mà thấy kem là như thấy vàng í. Chắc hắn ta sẽ nguôi giận thôi!!! Nghe “đồn” ăn kem hoặc gọi theo ngôn ngữ “made by Chun” là liếm liếm có thể giải tỏa mọi nỗi bực tức, há há...lần này thì khỏi lo rồi Tuệ Như! Hà hà hà hà...- tôi cầm hộp kem ngược mặt lên trời cười một tràng khả ố...

Tôi lấy một hộp kem chocolate cỡ vừa và hai cái muỗng nhỏ để tôi và hân cùng ngồi ăn “đàm đạo” hay nói “quạch tặc” là thảo luận “vụ án” hồi sáng. Ấy, nhưng có mỗi hộp kem thì có ít quá không ta???...Nghĩ đoạn, tôi lấy thêm 2 quả táo, 2 quả kiwi, 1 quả cam cắt rồi trang trí lên đĩa cho đẹp mắt, với một niềm mong mỗi duy nhất là nhận được sự khoan hồng trước “tòa” với lại, mong là hân ta không kể ai nghe về mức độ “kinh khủng khiếp” của tôi...!!! Nhất là với anh Minh, tôi nhất định phải giữ nguyên hình tượng, tuyệt đối không được hiện nguyên hình. Phải, dù có bị lăng mạ, sỉ vả, làm mất sĩ diện đến đâu đi nữa cũng phải cầu xin tha thứ, à không, năn nỉ thôi, cầu xin thì hơn xấu hổ...Tôi bưng hộp kem với hai cái muỗng cùng một đĩa trái cây “bánh ki” đi cúng, à không, đi năn nỉ. Hân ta mà cương quyết không tha thì mình mang nhang cúng hân thật đấy, không đùa đâu, trước giờ chưa vượt qua ải “thức ăn kếp” của tôi cả!!! Hahahahaha, chắc tên Chun cũng không ngoại lệ...- tôi vừa trèo lên cầu thang từ dưới bếp lên tầng hai, đến trước cửa phòng tên Chun tôi gõ khẽ

“Cóc...cóc...anh Chun à!!!” (sax, mắc ói...!!! Sến zữ bà nội???)

... - im re

“Cóc...cóc...tôi vào được không...Ồ...cửa không khóa!!!” tôi thấy cánh cửa như bị gió tạt làm cho hơi hở ra, liền “xông thẳng” vào một cách “bất hợp pháp”. Nhưng sao trong phòng không có ai vậy ta??? Cả nhà tắm cũng không thấy mở đèn. Bộ hân đau quá nên nhảy cửa sổ tự tử rồi hả? Mà ở dưới đó cũng đâu có xác người...(tôi lú đầu ra cửa sổ xem xét “hiện trường”) haizz...- ngó quanh một vòng tìm hân rồi tôi đặt những thứ đã chuẩn bị lên chiếc bàn nhỏ nằm ở góc phòng...

“Cạch...cạch...Oaaaa...cô làm gì ở phòng tôi thế hả???” một tiếng quát vọng lại từ phía sau lưng tôi, quay lại thì thấy tên Chun chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm trắng phía dưới rốn và trùm một cái khăn nhỏ hơn trên đầu

“Anh mới tắm à? Nhưng sao...”

“Àm...” chưa kịp để tôi nói hết câu, tên Chun lao thẳng vào nhà tắm, đóng cửa lại. Sì, tưởng gì, chỉ là ở trần thôi mà, tôi đã thấy cái gì đâu! (công nhận Tuệ Như biến thái dễ sợ). Í, nhưng hồi nãy trông anh ta ở trần cũng đỏ quá đấy chứ, há há, cơ bắp cuộn cuộn, 6 múi rõ ràng luôn à nha!!! Cộng thêm tóc hân ta ướt nên rũ xuống trán trông hấp dẫn hết sức... (một đứa con gái bất bình thường!). Tôi đứng trước cửa nhà tắm, khoanh hai tay chờ tên Chun

“Cạch...cạch...” tiếng mở cửa

“Oái...hết cả hồn...cô làm cái quái gì mà đứng lù lù ở đây thế hả? Đúng là đồ con gái không biết xấu hổ!” tên Chun sau một hồi thay quần áo (bộ đồ khi đạp xe đạp bởi đi tắm í ỉ nên không mang theo đồ) thấy tôi đứng “ăn vạ” trước cửa la làng lên. Hân dám nói mình không biết xấu hổ à? Thật tình...nhưng...nhưng mình phải nhịn...không được quên mục đích chính...- lấy lại bình tĩnh, tôi mỉm cười ranh mãnh nhìn hân...

“Lại...lại gì nữa...?” tên Chun có vẻ...sợ

“Tôi đến tìm anh, mà đi khắp phòng không thấy anh đâu cả, nhà tắm cũng không mở đèn nên tôi chỉ còn cách ngồi trên giường chờ anh thôi! Mà có gì đâu phải ngại, anh đâu có lừa lỏ đâu, tôi không ngượng thì thôi anh ngượng cái gì???” tôi lạng một vòng quanh hân rồi ngồi xuống giường, bụm miệng cười...

“Đúng là...tôi không biết cô là thứ gì trên đời này nữa!!!”

“Anh...” tôi định quát ầm lên trước câu “biểu tình” vừa rồi của hân nhưng may mà kiềm chế kịp

“Thật ra...tôi...tôi...tìm...tìm anh để...”

“Để làm sao?” tên Chun lấy khăn lau mái tóc ướt nhèm vành mặt hỏi tôi, hân ta lúc này...đẹp...đẹp quá đi mất...

“Cô bị câm à? Tự nhiên xông vào phòng con trai không có mục đích lí do gì cả? Lại còn trơ trên nhìn thân thể người ta!” tên Chun bắt đầu nổi xung

“Tôi...tôi...tôi muốn...” thật tình là tôi rất muốn nói hai chữ “xin lỗi” nhưng hân đáng yêu quá khiến tôi không thốt nổi nên lời, lưỡi cứ lú lại hết, khuôn mặt tên Chun bây giờ ngây ngô vô cùng, đôi mắt lấp lánh đang muốn xoi mói, mái anh ta ướt nhèm rũ hết xuống vầng trán, đôi môi hồng hào quyến rũ...Oái...không xong rồi...nhỡ bị lộ tẩy là mình đang ngắm hân thì sao đây...tên Chun đang tiến lại gần tôi...ực (nuốt nước

bọt)...gần hơn...gần hơn nữa...ực...ực...hắn ta dí sát mặt tôi...sát hơn...sát hơn...một tay tên Chun chống xuống giường, một tay cầm chiếc khăn...mặt hắn ta...nham hiểm...oái...tôi ngã người ra sau không may bị trượt tay nên nằm ngửa ra giường, đập đầu vào...gối...tên Chun vẫn không chịu buông tha cho tôi, hắn cứ thế sát người tới, hích, hắn muốn làm gì đây? Tôi chỉ muốn nói lời xin lỗi thôi mà, đừng...đừng...tôi nhắm tít hai mắt...tim bắt đầu đập mạnh...

“Đồ bệnh hoạn...” một giọng nói thì thầm sát lỗ tai, sát tới nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở, một mùi hương thoang thoảng...hương kẹo ngọt ngào...giọng nói trầm trầm...Khoan, khoan đã...hắn ta vừa nói gì nhỉ (để tg mình diễn tả lại cho nhé. Mặt Tuệ Như lúc này cứ như người phê thuốc, mắt nhắm tịt, mũi hít hít như heo...đột nhiên sực nhớ ra điều gì khiến hai con mắt tròn to tròn)

“TRỜI Ạ!!!” (mắt mở to tới nỗi khiến Chun hết hồn, sao lại hết hồn ta??? Đang làm gì mà bị giật mình vậy ta??? Đang ngắm ai đó à??? Héhéhé *cười nham hiểm*) tên Chun hoảng hồn bật dậy, giả bộ lấy khăn lau lau tóc...

Tôi trấn tĩnh lại, “lật lại kí ức” nhớ về câu nói thì thầm hồi nãy, hóa ra là một câu mắng nhiếc, tôi bật người ngồi dậy...

“Anh nói ai bệnh hoạn hả?”

“Cô đó, tự...tự...tự nhiên vào phòng con trai rồi mặt dày ăn vạ, không thèm nói mục đích, đi về phòng mình đi, nhanh!” tên Chun chỉ thẳng tay ra ngoài cửa đuổi tôi. Đúng là...ờ ha...mình tới để xin lỗi cơ mà... phải...hồi nãy lo nhìn chăm chú tên Chun nên không nói nên lời, rồi bị say mùi hương kẹo nữa, thiệt tình, sao ngu quá vậy nè, mất thể diện chết đi được – tôi lấy tay cốc cốc vào đầu mình

“Tôi...tôi đến để xin lỗi anh chuyện hồi sáng...tôi hơi quá đáng...tôi...tôi có mang theo cả quà chuộc tội nữa...” tôi hốt hải đứng dậy, né người tên Chun rồi chạy đến chiếc bàn, bưng hộp kem và đĩa trái cây “đáng” trước mặt hắn

“...”

“...cô mà cũng biết xin lỗi nữa à?” tên Chun nói rồi giật phắt hộp kem ngồi lên giường

“Hehehe, anh nhận hộp kem vậy là tha thứ cho tôi rồi đúng chứ? Cảm ơn anh nhiều!!! Héhé!!!” tôi cười đắc rồi ngồi kế bên hắn ta, chọc một miếng kiwi bỏ vào mồm nhai ngồm ngoàm, tên Chun thấy kem thì mắt sáng rực cả lên, trời ạ, trông hắn ăn ngon lành chưa kia, cũng không thèm mời mình, hai tay hắn cầm hai cái muỗng ăn như heo, bộ không thấy lạnh hả trời, bó tay, nhưng dù sao hắn cũng bỏ qua rồi há há há!!! Tôi “quất” hết đĩa trái cây (quà chuộc tội mà thế đấy!!!) tên Chun cũng “làm lảng” hộp kem không chừa một giọt, đúng là kỉ lục thật đấy, ăn một hộp kem trong vòng năm phút mà không biết lạnh là gì???

“Mà sao hồi nãy tôi không thấy nhà tắm mở đèn vậy?” tôi tò mò hỏi

“Tôi không thích mở đèn khi tắm!!!” tên Chun nói. Ờ mà cũng đúng, Thần chết thì phải thích bóng tối hơn chứ!!! Phải, nhưng lỡ tắt hết đèn tối thui rồi bị trượt chân hay gì đó rồi đập đầu vào bồn cầu thì sao? Cái tên này đúng là không biết suy nghĩ gì hết à!!! Thôi, mặc xác hắn, tập trung vô chuyên môn...

“Hehehe, tôi nhờ anh chuyện này được chứ! Anh đã tha lỗi cho tôi rồi vậy chuyện hồi sáng anh cứ xem như chưa có gì xảy ra đi nhá, đừng nói với ai hết, ha!!!???” tôi cười “dịu dàng” nhìn tên Chun

“...” hắn ta cũng nhìn tôi chằm chằm

“...chóp...chóp...” tôi nháy mắt lia lịa suýt nữa thì rụng hết cả lông mày, lông mi, lông mũi ra luôn

“Tôi tha thứ cho cô hồi nào?” tên Chun phát ngôn một câu khiến tôi suýt nữa thì “té giường”

“Nhưng...nhưng chẳng phải anh ăn hết liếm liếm rồi còn gì? Nếu không tha thứ vậy sao anh lại nhận quà chuộc tội???” câu rồi

“Bộ tôi cứ nhận là phải tha thứ cho cô sao? Đúng là mắc cười! Cô nhìn đi...nhìn đi (vừa nói vừa dơ dơ như nhử cánh tay trước mặt Tuệ Như) dấu tích của cô đó...vẫn còn đó đây nè!”

“Tôi cũng xin lỗi anh rồi còn gì nữa! Công nhận anh giận dai thật đó nha, con trai gì mà kì cục, tức quá à!!!” tôi điên tiết, đứng dậy, giật lấy hộp kem trên tay hắn ta (chừa lại 2 cái muỗng) bưng luôn đĩa trái cây bỏ ra ngoài đập cửa cái rầm

...

...

“Đồ ích kỉ, không có lòng bao dung” tôi đi được một đoạn rồi quay lại, lấy 2 cái muỗng, quất vào mặt hắn rồi lại ra khỏi phòng đập mạnh cửa...mặc xác cho hắn ta có cười chọc ghẹo hay nguyên rửa hay gì đó không biết...tức quá aaaaaa!!!! Không xin lỗi nữa đâu!!!

37. Chương 36

CHAP 36: MẶT TRỜI, NGÔI SAO VÀ MẶT TRĂNG

“Rầm...lạch cách lạch cách!!!” tôi đập một cái âm hộp kem cùng đĩa trái cây “sạch bách” xuống bàn ăn nhà bếp, máu điên bắt đầu sôi sùng sục, hừ, uống công mình chuẩn bị quả chuộc tội lại còn xuống nước năn nỉ anh ta, dám cự tuyệt hả??? Đúng là đồ ích kỉ, không có lòng từ bi nhân hậu gì cả, mình đã “cún con” hết mức có thể rồi chứ bộ, tưởng mình muốn vậy lắm sao???!!! Không tha thứ thì thôi, ai thèm, muốn thì cứ đi bêu xấu tôi thoải mái đi cho hả dạ anh, đồ thối thầy, đồ tởiiiiiiiiii...!!! – tôi quăng hộp kem vào thùng rác, “phi” luôn đồng muỗng, nĩa, đĩa vào máy rửa bát rồi âm ỨC lên phòng đóng cửa lại trấn tĩnh tinh thần, tôi ườn ẻo trên giường, quần quai, lăn bên này, lóc bên kia, làm đủ mọi cách để hết tức nhưng máu điên cứ nổi lên ngút ngàn thì biết làm thế nào chứ!!!!??? Hax, không nghĩ nữa không nghĩ nữa, mình mà còn nghĩ tới hắn thêm một phút giây nào nữa thì mình không phải Tuệ Như rồi, mà phải công nhận mình khủng khiếp nha, tại sao có thể ngấm nhìn đăm đăm một tên tồi tệ thế chứ???!!! Lại còn tìm đập vì hắn ta nữa, mình mà thích hắn thì xong đời luôn cho coi, trước giờ mình rất nhạy cảm nên tốt nhất giữ khoảng cách đi, không biết hắn là Thần chết hay hồ li tinh nữa đây, từ nay không nhìn mặt hắn nữa, một tên tồi như vậy mà chẳng may làm mình rung động thì chỉ có nước tự vẫn còn hơn, bởi vậy người xưa có câu: thà chết vinh còn hơn sống nhục. Phải, mình mà còn tìm đập vì hắn nữa thì mình là đứa con gái nhục nhất trên đời này!!! – Nghĩ tới đây tôi bắt đầu thấy nóng người, liền “nhào” vô nhà vệ sinh rửa mặt, thôi kệ đi, không tha thứ cũng được, không thèm quan tâm, tôi đã thể hiện nỗi niềm ăn năn hết mức có thể rồi, chấp nhận hay không thì tùy anh!!!

Suốt buổi trưa tôi nằm trên giường xem ti vi, khỏi phải nói cũng biết, mở các kênh giải trí tuổi trẻ lên thì cũng đủ biết sẽ nhìn thấy gì rồi – một khuôn mặt tôi không ưa nhất đời, lúc nào cũng xuất hiện lúc tôi điên tiết nhất, tôi chuyển kênh, xem...hoạt hình...!!! (~.~ bé tg giường cỡ trắng đầu hàng với chị luôn). Bây giờ là 2giờ trưa, haizz, sao thời gian trôi chậm quá vậy ta!!!!...- tôi thiếp đi lúc nào không hay, mãi cho tới khi...

“Cóc...cóc...Như ơi...đi chơi thôi!!!” một giọng nói lạnh lạnh

“...Ư...ưm...” tôi trở mình, nhắm mắt, rồi loạng choạng bước xuống giường tiến ra phía cửa, đẩy tay nắm

“Giờ mới dậy à? Đi chơi thôi nào, anh Minh đã thuê một du thuyền để tụi mình đi ra khơi câu cá rồi đó!!! Thích không? Chuẩn bị lẹ đi!!!” nhỏ Huyền đá lông nheo, dơ hai ngón tay thành hình chữ V, rồi đẩy vai tôi vào phòng. Du thuyền sao? Đi câu cá à??? Nghe cũng vui, thôi được... - tôi mở tủ lấy bộ quần áo rồi tiến thẳng vào nhà vệ sinh để nhỏ Huyền ngồi trên giường chờ. Sau khi tôi thay đồ xong, chúng tôi xuống phòng khách thì đã thấy anh Minh và tên Chun ở đó rồi, chúng tôi đi bộ ra phía bờ biển, vừa tới nơi đã thấy một chiếc du thuyền to đùng, có khi ngang ngửa titanic luôn cũng không chừng, con thuyền trắng mát, mới toanh, chúng tôi lần lượt bước lên khoang thuyền, chiếc thuyền bắt đầu khởi hành đưa chúng tôi ra xa, bây giờ đã là 4giờ chiều, gió biển thổi mạnh làm tóc tôi bay phất phới, quang cảnh tuyệt đẹp, bầu hải âu cứ chao liệng mãi trên bầu trời xanh, chúng tôi đã được chở ra xa dưới tay lái điệu nghệ và chuyên nghiệp của thuyền trưởng Dave – người của nhà họ Ngô. Cảnh biển đẹp vô cùng, càng ra xa thì nước biển dường như càng đổi màu và trở nên xanh trong thì phải, tôi đứng trên tầng hai của khoang thuyền, tay vịn lan can đón gió, từ chỗ tôi có thể nhìn thấy những ngọn núi trùng trùng điệp điệp bao quanh một mảng biển xanh trong, chúng tôi đã ra được xa, ở đây vắng teo, ngoài con thuyền này ra chắc có lẽ chỉ còn mỗi Hải Vương và bầy chim chập chờn thôi!!!

“Câu cá thôi!!!” một bàn tay ấm áp đặt lên vai tôi, nói khẽ một giọng trầm ấm. Quay lại thì thấy anh Minh đang cười dịu dàng, tôi theo anh Minh xuống boong dưới thì thấy nhỏ Huyền và tên Chun vẫn tíu tít như mọi khi, đúng là....!!! Chắc chắc

. Chúng tôi mỗi người cầm một cần câu, kế bên có một cái xô để đựng cá, tôi ngồi kế bên anh Minh nên được anh ấy chỉ dẫn rất tận tình, thật ra tôi chẳng biết câu đâu, nên cứ gãi gãi đầu thôi! Anh Minh thấy vậy liền chồm qua chỗ tôi, vòng hai tay sau gáy tôi rồi quàng ra phía trước, chỉ tôi gốc độ cầm cần và cách câu!!! Anh ấy làm tôi hơi ngượng....!!! Sau một hồi được “sư phụ” chỉ dẫn tôi ngồi thình lặng cầm cần câu, mắt nhắm biển, haizz, chán quá, sao này giờ chẳng thấy con cá nào vậy trời!!!!????!!!

“Câu cá là phải kiên nhẫn đó!” dường như đoán được tôi đang nghĩ gì, anh Minh ngồi kế bên nói, mắt anh ấy cũng lăm lăm nhìn cảnh biển phía trước, gió thổi làm mấy lọn tóc mái bay phập phồng, đôi mắt anh Minh hơi nheo lại vì hạnh phúc, khuôn mặt lạnh lùng nhưng không còn vô cảm như trước kia nữa!!! Thật tuyệt, có thể ngồi cạnh anh ấy câu cá thế này thật tuyệt, một giấc mơ tuyệt vời mà trước đây tôi hằng ao ước bây giờ đã trở thành hiện thực...

“Sao em nhìn anh mãi thế!!!!????!!!” anh Minh vẫn nhìn phía trước, nhưng câu hỏi lại hướng vào người con gái ngồi cạnh bên...- tôi chứ ai!!!

“Có đâu!!!” tôi không nhìn nữa, miệng chối

“Phì!!! Em mà cứ như vậy làm anh mắc cỡ đó!!!”

“Sao chứ? Trời ạ! Bó tay anh luôn! Hahahahahaha”

“Hahahahahaha!” chúng tôi nở nụ cười vui vẻ...

“Trời ơi, sao chẳng câu được con nào vậy nè?” giọng lạnh lạnh pha chút khó chịu của nhỏ Huyền vang lên

“Hôhồ!!! Một con!!!” tên tôi kế bên vui sướng ra mặt, nhắc bóng cần câu lên, một con cá cỡ vừa đang giẫy đành đạch được bỏ vào xô! Xem ra hẳn ta cũng biết câu cá đấy chứ! Nhưng mà sao biết được ta? Kì thật, bộ ở chỗ hẳn cũng có trò câu cá à???

“Hôhồ, hai con!!!” lại thêm một con

“Wow, anh Chun câu cá giỏi quá à! Dạy Huyền đi, nha, nha!” nhỏ Huyền ngồi kế bên vỗ tay bôm bốp tán thưởng, miệng rồi rít “van xin ân huệ” hạ cánh từ tên Chun

“Hôhồ, ba con!!!” khoan đã, hình như, hẳn dùng phép thuật thì phải, mỗi lần quăng cần xuống là con mắt hẳn lấu liên, cái lưỡi nho nhỏ lè ra, thoát một cái là được thêm một “nạn nhân”, phải rồi, chắc chắn là dùng phép thuật đấy mà, chứ cá ở đâu mà lăm thế!!!!????!!! Đồ ăn gian, tức quá, đồ gian lận!!!

“Wow, anh cũng được một con rồi nè!” anh Minh nhắc cần lên, mặt hớn hờ

“Bốp...bốp...bốp...hay quá!!!” tôi vỗ tay tán thưởng anh Minh hòng chọc tức tên Chun

“Anh Minh giỏi thật, tự câu bằng chính thực lực của mình luôn, hay quá!!!” tôi lại đốc thêm, thi thoảng liếc nhìn khuôn mặt tức điên của tên Chun, há há, lộ tẩy rồi nhé, ở đây ai không biết anh chứ tôi thì rành lắm, dùng hồng mà qua mặt, con ruồi bay qua tui cũng biết được là đục hay cái nữa là, cũng còn non lắm cưng ơi, với con mắt nhìn đời mấy chục vạn năm của chị (mới 20 năm à bà chị, bộ tính luôn thời gian kiếp trước zới khi trong bụng má nữa hả???) Làm như thú lạ đầu thai không bằng!!! ~.~)

“Hôhồ, bốn con rồi!!!” tên Chun lại gian lận, đưa mắt liếc tôi một cái đắc thắng

“Anh Chun giỏi quá à!!! Số cá anh Chun câu tí em sẽ ăn hết luôn” nhỏ Huyền cười híp mắt, sời, sến quá, mắc ói à!!! Đừng làm tôi say sóng đấy nhé, một người tung một người hứng, đúng là!!!

“Anh cũng câu được thêm một con nữa rồi!!!” zời ạ, sao cá ở đâu mà lăm thế không biết, anh Minh cũng được thêm một con mà sao tôi chẳng có con nào hết vậy nè!!!!????!!!

“Oái oái, anh Chun ơi, cái cần của em nó giật giật” nhỏ Huyền la lên

“Kéo lên, mạnh tay vào, nhanh!!!” tên Chun hét hải ra lệnh

“Oái...Uỳnh” một con cá chà bá to gấp hai lần cổ tay tôi “hạ cánh” dưới cái cần “sát thủ” của nhỏ Huyền!!! Cái gì mà kì cục vậy nè? Nhỏ Huyền mà con câu được sao mình không có con nào hết vậy? Gì kì quá? Chắc tại mấy con cá này không thấy cái cần của mình thôi!!! Kiên nhẫn, anh Minh bảo là phải kiên nhẫn!!! Đúng là mất mặt, chỉ có mỗi tôi là không câu được con nào!!! Huhuhuhuhu

“Đúng là, ở ác tới nỗi mà “chim sa cá lặn” luôn mới ghê chứ!!!” một giọng mỉa mai khiến tôi tức điên người. Cái tên kia, dám trêu chọc tôi hả? Bản thân hẳn ta gian lận nên mới câu được nhiều cá nhất mà lại còn dám lên tiếng moi móc tôi sao? Đồ đáng chết, cầu cho nhà người câu phải cá mập cho biết mặt!!! Hừ, lúc đó cá voi thần thánh của ta sẽ bằm vằm con cá mập đáng ghét của nhà người cho biết, đồ Chun chết bằm!!!

Suốt buổi câu cá, ai cũng có cá mang về, nhỏ Huyền mà còn có thể mà tôi lại chẳng có con nào, híchic, sao mình giống nàng Tấm quá vậy, đồ Cám Chun đáng chết, tại người dụ dỗ hết cá của ta, đồ chết tươi, người đi chết đi là vừa – tôi nhìn khuôn mặt đắc thắng của tên Chun mà phát bực. Lúc này đã xế chiều, mặt trời sắp lặn rồi đây, được ngồi trên du thuyền ngắm cảnh mặt trời lặn thì còn gì bằng!!!

“Em thích mặt trời hay mặt trăng?” anh Minh ngồi kế bên hỏi khẽ

“Em thích bầu trời!!!” tôi trả lời một câu lãng xẹt

“Thật là! Em học giỏi quá ha, người ta hỏi một đường mà trả lời một nẻo, chẳng lãng mạn gì cả?”

“Sời...lãng mạn sao?”

“Anh thích mặt trời, nó như một thứ gì đó mang lại sức sống mãnh liệt, chúng ta không dám nhìn trực diện nó vì nó quá chói chang, nên chỉ có thể nhìn ánh sáng của nó và nhìn nó lúc nó nhẹ nhàng nhất, đó cũng chính là hoàng hôn, hoàng hôn là lúc mặt trời dịu dàng nhất, một mặt trời thực, một mặt trời dễ gần, dễ ngắm. Nó lặn một cách nhẹ nhàng để nhường chỗ ặt trăng và sao!!!...” anh Minh phóng tầm mắt nhìn ngắm cảnh hoàng hôn yên bình rồi ôn tồn nói. Hoàng hôn sao? Dịu dàng à? Tại sao không là bình minh nhỉ???

“Tạo hóa cũng ngộ quá ha anh ha, tại sao không ặt trời xuất hiện với sao một cách đường hoàng như với mặt trăng ta?” tôi cũng ngắm nhìn hoàng hôn và chìm đắm vào câu “chuyện tình tay ba” vừa mới được anh Minh sáng tác ra

“Vì mặt trời rất chói chang khiến sao không dám lại gần, không dám tỏ tường, nhưng thật ra, điều ước duy nhất của mặt trời là được trực diện với sao như mặt trăng! Sao lúc nào cũng ở bên mặt trời, nhưng vì mặt trời quá ngốc, đem thứ ánh sáng chói lọi của mình che lấp sao” anh Minh phóng tầm mắt nhìn xa xăm hơn, trông anh ấy lúc này thật khác, tĩnh lặng, dịu dàng, suy tư...khiến tôi hơi thất mắc...

...

...yên lặng ngắm nhìn...hoàng hôn...trên biển...

Cặp đôi “nhí nhố” kia cũng bàn tán sôi nổi không kém, không nhỏ nhẹ được như tôi và anh Minh đâu, nhỏ Huyền thì cứ tíu tít đòi dựa đầu vào vai tên Chun cho nó “rượu quên”, tên Chun thì khỏi nói rồi, từ chối thẳng thừng luôn chứ sao, khiến nhỏ suýt mấy lần đập đầu xuống sàn, tội quá tội quá!!!

Chúng tôi cứ thế ngắm nhìn buổi hoàng hôn cho đến khi mặt trời lặn xuống, xuống khỏi đường chân trời nhường chỗ ần đêm, trời bắt đầu chuyển sang màu xanh đen nhạt, con thuyền cũng đang dần vào bờ, bóng con thuyền đổ xuống nước tạo nên những đường sọc ngang lung linh, ráng chiều lưu luyến chưa tắt lịm của mặt trời cũng rọi thêm vào đó bóng dáng của bốn con người tượng trưng cho bốn số phận, nó sẽ lênh đènh như con thuyền rần rởi gặp sóng lớn, hay trầm lắng, thanh tĩnh như một khúc êm ả của biển thu!!! Liệu con thuyền sẽ đi về đâu, cập bờ hay bơi xa hơn để nếm trải những điều thú vị, kì bí mà định mệnh trực chờ sẵn, tuy con thuyền cập bờ, thả xuống 4 số phận mà tâm hồn thì vẫn lênh đènh theo dòng nước phía xa xa...

Ba người kia ai cũng xách một xô cá, còn riêng tôi thì đành chào tạm biệt chú Dave – thuyền trưởng rồi lững thững tay không lê bước trên bãi cát, theo kế hoạch thì chúng tôi sẽ nướng cá ở đây làm buổi ăn tối, chắc sẽ thú vị lắm đây!!!

38. Chương 37

CHAP 37: BÃI BIỂN – NƠI MẶT TRỜI KÈ BÊN VÌ SAO

“Chúng ta sẽ đốt lửa nướng cá ở đây nhé!!!” anh Minh đứng giữa bãi cát bờ biển cách biệt thự chúng tôi ở không xa, rồi nói

“Oh yeah!!!” nhỏ Huyền phấn khích ra mặt, nhảy như con chơi chơi, hào hứng

“Anh đi kiếm củi và cây dây, mấy đứa gom cá vào một cái xô để tí còn chuẩn bị nướng” nói rồi anh Minh lững thững đi tìm củi, anh ấy đi về hướng bụi dừa...

Nhỏ Huyền và tôi lấy mấy cái xô lại, rồi đổ số cá vừa mới câu được hồi chiều vào cùng một xô, phải công nhận nhiều thật đấy, to có, nhỏ có, trung cũng có, còn sống có, chết rồi cũng có. Wow, ăn xong chắc nguyên đời tôi không ăn cá nữa quá!!!

Bỏ mặc tôi và nhỏ Huyền đang bận rộn, tên Chun ung dung đi về phía bãi dừa, có vẻ hần ta đang định về nhà thì phải, hứ, về “lỗ” ráng chịu, đồ ngốc, cá nướng ngon mà không thèm, số cá anh câu tôi sẽ không thèm ăn đâu (không ăn thì ăn gì trời!!! ~.~)

“Ồ! Sao anh Chun bỏ đi thế? Bộ anh ấy không thích ăn cá à? Số cá ở đây toàn là của anh ấy câu thôi!” nhỏ Huyền thấy tên Chun đã đi khuất, liền quay lại “tiếc rề” hỏi tôi

“Chắc bị ngu nên vậy!” tôi trả lời

“Như này!” nhỏ ta đánh tay tôi cái bóp, phụng phịu. Phì, con gái gì mà cứ bám người ta như đĩa thế không biết, tôi mà là tên Chun chắc bốc hỏa, tỏa khói, lên cơn thịnh nộ với nhỏ từ lâu rồi, phải công nhận anh ta cũng kiên nhẫn với con nhỏ này thật, bạn thân của nhỏ như tôi mà còn chịu không được nữa mà!!! Nhỏ mà cư xử được tên Chun chắc mai là tận thế quá!!!

“Hai đứa, lại bung đồng củi kia lại phụ anh, ơ, mà Chun đâu rồi?” anh Minh tay ôm đồng củi đang tiến lại phía chúng tôi, miệng hỏi lớn

“Anh ấy chắc đi về rồi!” nhỏ Huyền chầu cháo

“Chúng ta đốt hết số củi này hả anh? Nướng cá à???” tôi hỏi

“Ồ!” anh Minh trả lời

“Wow, vậy chắc lửa sẽ lớn lắm, ngồi bãi biển, đốt lửa lớn nướng cá thì tuyệt không gì bằng, lãng mạn quá đi mất, nhưng...tiếc là anh Chun về rồi!” nhỏ Huyền hưng phấn một hồi thì nét mặt lại xụ xuống, phụng phịu nhìn anh Minh ra vẻ cầu cứu. Khoan, nướng cá, đốt lửa, lửa lớn...lửa...phải rồi ha, suýt nữa thì lớn chuyện rồi còn đâu, tên Chun mà thấy lửa thì sẽ hiện nguyên hình à coi, thăm nào hần ta bỏ về!!! Phải đi xem hần ra sao mới được?

“Để anh vào nhà coi sao!”

“Thôi được rồi, để em đi cho ạ! Dù sao cũn là anh họ, để em đi xem anh ấy, anh với Huyền ở đây nhóm lửa trước đi!!!” tôi dơ tay cản vai anh Minh rồi nói

“Ừ, vậy cũng được!”

“Tuệ Như nhớ gọi anh Chun ra bằng được đấy nhé!!!” tôi chạy được một quãng xa thì nghe tiếng nhỏ Huyền vọng lại từ đằng sau, để ý lại mới nhớ, hình như nét mặt anh Minh lúc ấy lạ lạ, không hiểu nổi... Mà không biết tên Chun đang làm gì nhỉ??? Hình ảnh tên Chun lúc hiện nguyên hình bắt đầu ủa về trong tâm hồn tôi, cái vai tôi giờ đã lành, nhưng kỉ niệm về nó chắc không bao giờ tôi quên được đâu, đêm hôm đó tôi đã khóc vì nhớ ba mẹ, tên Chun luôn ở bên cạnh chăm sóc, sát trùng vết thương cho tôi, nghĩ lại mới thấy hần ta cũng tốt với tôi quá đấy chứ!!! Đâu có tới nỗi tệ. Hìhì... - tôi mỉm cười vui vẻ, có được gọi là hạnh phúc không ta???..., tiếp tục chạy về phía khu biệt thự, trong đầu chỉ nghĩ đến tên Chun...

Tôi chạy vào trong nhà, cửa không khóa, phòng khách, nhà bếp đều không thấy tên Chun, chắc hần đang ở trên phòng, tôi phóng lên lầu hai, gõ cửa, lần này cũng vậy, cửa không khóa, tên này muốn dụ ai vào phòng mà cứ để cho cửa khép hờ thế này hả? Đúng là đồ hư thân mất nết!!! Tôi vào thì thấy tên Chun nằm dài

trên giường, đôi mắt nhắm lại, mấy lọn tóc bị thổi bay vì gió lùa vào từ ngoài cửa sổ. Hắn ta gác hai tay sau gáy, hai chân bắt chéo vào nhau, khuôn mặt hắn lúc này trong hiên hơn, dịu dàng hơn...Tôi mãi lo ngắm nhìn hắn ta mà cũng không biết mình đã đến gần hắn từ khi nào...rồi lại bắt đầu...thình thịch...

“Lại xâm nhập phòng bất hợp pháp” một giọng nói trầm trầm từ chàng trai đang nhắm mắt, cả người toát ra mùi hương kẹo ngọt ngào

“Tôi...tôi vào để xem anh thế nào thôi! Anh sợ lửa nên không ở dưới đó cùng nướng cá với mọi người, đúng chứ?” tôi ngồi lên chỗ mép giường kế bên cái “xác” đang nằm sải lai. Tên Chun ngồi dậy...

“Biết rồi còn hỏi!”

“Thế anh không định ăn tối à?”

“...”

“Muốn ăn không, đợi nướng cá xong tôi mang lên cho anh một con!” (keo dễ sợ, người ta câu được quá trời mà cho ăn được mỗi một con)

“...” tên Chun chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục ngả người xuống và nhắm mắt...chắc hắn ta đồng ý rồi! Tôi đứng dậy, đẩy cửa ra ngoài, chạy xuống chỗ anh Minh và nhỏ Huyền nướng cá cùng họ để tí còn mang lên “hầu” ngài Thái tử đáng “kính”. Haizz, không biết mình biến thành ôsin của hắn ta từ khi nào nữa, hừ, mà sao mình ngu quá ta, hắn chưa tha lỗi ỉnh mà tại sao phải đối xử tốt với hắn chứ?! Thôi kệ, mình tốt trước giờ rồi (tg: sax, phun nước!!!) tốt thêm lần này nữa coi như tích đức, hahahaha, Tuệ Như thật từ bi, đâu có như cái tên bần xỉn, ích kỉ kia, háhahaha!!!

“Chun đâu rồi Như?” nhỏ Huyền thấy tôi “tay trắng” trở ra bèn hỏi

“Ồ trên lầu, anh ấy mệt rồi, chúng mình cứ ăn đi, tí để mình mang lên cho anh ta một con!” tôi ngồi bẹp xuống bãi cát, xung quanh đồng lửa đã được bọn họ nhen lên sẵn. Anh Minh không nói gì, chỉ xiên mấy con cá vào que to rồi chuẩn bị đem “xử lí”. Khỏi phải nói thì cũng biết sắc mặt nhỏ Huyền ra sao rồi, tội ghê không? Ba người chúng tôi ngồi quanh đồng lửa, ánh lửa càng ngày càng cháy to, sóng vỗ nhẹ vào bờ tạo nên những âm thanh rào rào phá tan không gian tĩnh mịch, tiếng lửa bập bùng, tiếng sóng rì rào, bụi dùa xào xạc, ngoài những tiếng động đó ra chỉ có sự yên lặng đến đáng sợ của anh Minh, y như hồi đó, anh Minh lúc này làm tôi xa cách vô cùng, nhỏ Huyền thì phụng phịu chẳng nói gì, chốc chốc lại đưa mắt nhìn về phía khu biệt thự một cách tiếc nuối, tôi thì cũng chỉ đành im lặng thôi, có ai nói chuyện đâu. Anh Minh đặt một xiên cá lên hai cành cây chắn ngang đồng lửa rồi quay đều, nét mặt anh ấy lạnh thật, lạnh đến rùng mình. Sao không gian chán trường thế nhỉ, chẳng vui như hồi này tôi tưởng tượng...

“Sao im lặng thế hai nhóc?” anh Minh vừa nướng cá vừa hỏi. Trời ạ, câu này phải dành để hỏi anh ấy mới đúng chứ, chẳng phải là tự anh ấy làm không khí “kinh dị” lên hay sao?!!

“Hai à, anh nướng xong thì cho em thêm một con nữa nhá, em về nhà ăn với anh Chun cho vui, ở đây với hai người chán chết!” nhỏ Huyền bực dọc. Zời ạ, muốn gặp hắn thì cứ nói đại đi, lại còn bảo ngồi với chúng tôi chán, con nhỏ này đúng là vụng chèo khéo chống mà!!! Phải công nhận là cũng có chán thật, haizz, lát nữa nhỏ ta về nhà rồi thì chỉ còn mỗi tôi với anh Minh thôi, anh ấy mà cứ như vậy chắc tôi ngộp thở chết luôn mất, mà hồi nãy đã hứa với tên Chun là sẽ đem cá về cho hắn rồi, sao nhỏ Huyền lại dành với tôi chứ, thôi kệ, thích thì chiều, mệt, nghĩ tới hắn ta lúc nào mình cũng bị rối não và mệt kinh khủng, trong đầu cứ lộn tung phèo hết lên thôi, mình mà thích hắn thật thì không xong đâu, bởi vậy tránh hắn được chừng nào hay chừng đó. Mới hồi nãy thôi mình cũng mém tim đập mạnh vì nét mặt dịu dàng của anh ta, mình mà còn thế nữa thì chắc bị cảm nắng mất thôi, suýt nữa thì không kiểm soát được bản thân...

“Xong rồi đấy, em mang lên cho Chun đi!” anh Minh đưa hai xiên cá cho nhỏ Huyền, mặt nhỏ hơn hờ ra phết, ơ hay nhỉ, hồi nãy tôi đã bảo là lát nữa sẽ đích thân mang lên cho tên Chun cơ mà, sao lại dành cơ chứ, thiệt tình...!!! – tôi bắt đầu nóng mặt vì bực bội. Nhỏ Huyền chưa gì đã chạy hốt hải về phía khu biệt thự, hai tay cầm hai xiên cá, mặt phấn khởi như trẻ con nhận được quà!!! Haizz, không chịu nổi với nhỏ bạn này nữa rồi!!!

Bây giờ trên bãi biển chỉ còn mỗi tôi và anh Minh, không gian yên tĩnh...yên tĩnh...yên tĩnh...không ai nói với ai câu nào, anh Minh chỉ tập trung...nhìn con cá ~~, tôi thì tập trung nhìn khuôn mặt lạnh nhạt, chăm

chú đến “rùng mình” của anh ấy!!! Sao con cá này lâu chín thế nhỉ? Nãy giờ rồi, bụng tôi bắt đầu sôi lên rồi đây!!!

“Cho em!” anh Minh chìa xâu cá trước mặt tôi, đúng ý tôi ghê, đang đói bụng, tôi đưa tay đón lấy “khẩu phần” của mình không quên gật nhẹ đầu cảm ơn anh ấy. Cá nóng hổi, không quá chín đến độ khét đen nhưng cũng đủ để biết đây là món cá nướng, thịt cá rất ngọt, chắc vì là quà tặng của thiên nhiên thật sự nên thế, tôi ham ăn quá suýt nữa thì bỏng lưỡi, mà công nhận rất ngon, nóng nóng, thơm phức, bùi, béo, đủ thứ hương vị, bụng tôi lại đang đói nên thấy nó ngon vô cùng kể. Anh Minh cũng đã nướng xong con cá của mình, anh ấy đang ngồi “gặm” giống tôi. Haizz, không gian thật đáng sợ, tôi không dám nhìn mặt anh ấy nữa, phóng tầm mắt xa xăm, tôi nhìn biển, biển đêm tuy huyền bí nhưng quyến rũ lạ kì, đẹp lắm, những đợt sóng lẫn lẫn tung bọt trắng xóa....!!! Ánh lửa vàng cam ấm áp, đốt hết không gian lạnh lẽo giữa tôi và anh Minh, nhưng đáng tiếc, nó vẫn “lạnh” y nguyên. Ở bên anh ấy tuy có ấm áp thật nhưng niềm vui có lẽ chưa đủ, khác hẳn với tên Chun, hẳn ta lúc nào cũng làm tôi tức điên, có khi cười quần quai cũng không chừng. Hi hi!!! Nói mới nhớ nha, sao mình cứ nghĩ tới anh ta hoài vậy, í, nhưng giờ này không biết anh ta và nhỏ Huyền làm gì ta? Tên Chun thì ở trên phòng, một nam một nữ ở chung trong một phòng thì làm gì!!!!????!! Oái oái, không được nghĩ bậy, tên Chun có tới đến đâu đi nữa thì tôi vẫn chắc chắn hẳn không dễ tiện thể đâu, còn nhỏ Huyền trong sáng lắm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra, Tuệ Như ơi, mày phải bình tĩnh, không được vu khống cho người trong sạch. Híchic, nhưng lỡ có chuyện gì thật thì sao ta??? Huhuhuhuhu, tôi lại bị nhức não vì hẳn rồi, huhuhuhuhuhu!!! Chắc chắn sẽ không sao đâu, bình tĩnh Như ơi, tên đáng chết đó mà dám làm gì Huyền thân yêu của mình thì mình thế sẽ bầm vằm hẳn ta ra thành n mảnh....!!!! (bắt đầu tưởng tượng bậy bạ rồi đây! ~.~ Thiệt tình, đầu óc đen tối!!!)

“Không gian căng thẳng quá nhỉ?” người không biết nói nãy giờ im re đã bắt đầu lên tiếng

“...” híchic, lỡ có chuyện gì rồi sao ta? Lỡ tên Chun nổi khùng lên rồi sao, lỡ hai bọn họ cãi nhau rồi phát sinh ẩu đả, tệ hơn nữa là quăng nhau xuống lầu rồi sao????!!! Thôi thôi không được nghĩ như vậy!!! Hax, mà không biết tên khùng kia có để lộ thân phận không nữa, lỡ đang ngủ mà nói mớ: ta là Thần chết ăn chay thì chỉ có nước tiêu đời....!!!

“Như!!! Em có nghe anh nói không đấy!!”

“Dạ,... dạ có, em đang nghe!!! Hìhì” tôi hoảng hồn, “lôi” hồn vía từ căn biệt thự trở lại bãi biển

“Không hiểu sao ngồi cạnh em anh bí từ thế này! Chẳng nói được gì?”

“Sao cơ???” tôi ngơ ngác trước câu nói “điều đứng hồn phách” vừa rồi của anh Minh. Đừng nói là anh ấy căng thẳng khi ngồi cạnh người đẹp đấy nhé!!! (tg: nhắc nhở Như này, ăn cá xong nhớ uống thuốc đúng giờ nhá!!!)

“Đấy đấy, lại không biết nói gì nữa rồi!!! Haizz, chán thật, thôi em bắt chuyện đi để anh tiếp chuyện vậy” anh Minh thở dài ngao ngán

“Em cũng chẳng biết nói gì với anh luôn! Hìhì, đừng nói là ngồi kế em nên anh căng thẳng đến bán loạn thần kinh luôn đấy nhé!” theo như “11111” yêu cầu tôi đã bắt chuyện

“Sao? Phì! Nếu anh nói đúng vậy chắc em sẽ ngất mất! Hahahahahahahaha”

“Hahahahahahahaha....!!! Trông anh ban tối đẹp hơn buổi sáng nhiều!”

“Gì chứ? Đẹp mà cũng chia giờ nữa hả? Em thật khùng!”

“Anh này, sao nói em khùng (khùng thật)? Í...con bạch tuộc kia!!!” tôi la toáng lên khi nhìn thấy con vật tám tua lượn từ đợt sóng vừa rồi ra bãi cát

“Đâu đâu? A...bắt nó đi!!! Nhanh nhanh!” theo hiệu lệnh của anh Minh, tôi đứng đống dậy, chạy vô lấy con bạch tuộc, con này nhỏ xíu à, không to lắm nhưng nó trơn tuột, nhanh nữa, anh Minh cũng “nhào” vô phụ tôi công kích nó, “may phước” có con bạch tuộc mà suýt nữa tôi “hôn chào biển mẹ” thân yêu mấy lần!!!

“Oái...nó sang bên anh kia!!!”

“Đâu đâu!!! Ê, nó lại trườn qua kia rồi kìa!!!” tôi nhìn theo hướng tay anh Minh thấy “con nhỏ” đang lê lét sang hướng bãi biển. Không cho “hung thủ” chạy thoát, tôi và anh Minh đuổi theo, hai tay tôi nắm được cái đầu nó rồi, hahahaha, anh Minh thì vồ được cái tua!!! Thế là xong đời mày rồi nhé con, mày sẽ được “nướng” ngon lành luôn, hahahahaha

“Wow, con này nhỏ xíu mà chạy nhanh dữ!” anh Minh thở phào một cái rồi nhìn lăm lăm con bạch tuộc “tự kỉ” với nó. Công nhận là chạy nhanh thật, trần thân lấm tôi và anh Minh mới bắt được nó cơ mà, khoan, khoan đã, tình cảnh bây giờ...tôi nắm đầu con bạch tuộc, anh Minh nắm tua, một tay anh Minh chồng lên tay tôi, nắm chắc...

...yên lặng...

...yên lặng...

Tôi hết đưa mắt nhìn anh Minh rồi lại nhìn xuống hai bàn tay đang đặt lên nhau của tôi và anh ấy, con bạch tuộc đứng giữa chịu trận này giờ vì ánh mắt khó xử của tôi. Đường như cũng hiểu ra được vấn đề, anh Minh hình như hơi ngượng ngùng...

“Nếu buông tay...nó...nó sẽ tuột mất!” anh Minh nói gượng gạo, hình như mặt đang đổi màu!!!...

“Nhưng nếu không buông tay...chúng ta sẽ thế...thế này mãi à?” tôi cũng lắp bắp không kém, tình huống đang hồi khó xử...anh Minh nét mặt ngượng ngùng, hết nhìn tôi và bàn tay thì lại nhìn ra bãi biển cho đỡ căng thẳng (tg: mặt anh Minh lúc ngượng trông đáng yêu như con nít í). Tôi cũng thế, không biết xoay sở thế nào đây, không thể buông tay, cũng không thể cứ thế này mãi được, ngại quáaaaa!!! Đồ bạch tuộc đáng chết!!! (đáng yêu!!!)

CHAP 37 (tt)

“Em,...bỏ tay từ từ ra, để anh giữ nó!!!” anh Minh gượng gạo nhìn tôi rồi nói. Tôi cũng cuống quýt không kém gì, chỉ mong thoát khỏi tình cảnh này càng nhanh càng tốt, hichic, tim mình đang đập loạn xạ lên đây này, toàn thân bất động, muốn nhấc tay ra cũng khó, nhưng cũng không thể thế này mãi được. Tôi đành nghe theo lời anh Minh, cố gắng rút tay ra từ từ để anh Minh vồ kịp con bạch tuộc, anh Minh dường như đang nói lỏng bàn tay để tôi “thoát” ra...phù, may quá, tôi rút tay ra kịp thì anh Minh cũng vồ lấy nó, này giờ “con nhỏ” bị bóp nghẹt quá nên cũng chắc suýt tắt thở rồi, chẳng còn sức lực nào để vẫy vùng hay có ý đồ “đào tẩu”. Anh Minh và tôi nhìn nhau ngượng ngùng chẳng biết nói gì! Anh ấy mang con bạch tuộc ra chỗ nướng cá, lấy cây đập cho chết (hơi dã man) rồi xiên nó vào que cho lên “lò” luôn thế. Tay tôi dính đầy mấy thứ nhầy nhụa, lại còn tanh rùm, hồi chết đi được, chắc tay anh Minh cũng không kém gì tôi đâu

“Anh...anh với em ra biển rửa tay chứ???” tôi hỏi nhỏ, vẫn còn ngượng chuyện lúc này nên tôi chẳng thể nào tự nhiên cho được, nếu không có anh Minh “giải quyết” thì chắc giờ này tôi vẫn còn đứng yên như tượng vì bị “đông cứng”. Hiểu ý tôi nhưng anh ấy không nói gì, đứng dậy rồi ra bờ biển nhúng tay xuống nước cho hết chất dơ, tôi cũng thế. Ôi ngượng quá đi mất, sao lại xấu hổ thế này, hồi này mình bất động, chẳng phản kháng gì cả, trời ơi xấu hổ quá đi!!! Anh ấy mà hiểu nhầm thì chỉ có nước dộn thổ luôn thôi!!!

“Em ngượng à?” anh Minh hỏi một câu trúng tim đen tôi luôn, nhưng anh ấy hình như cũng đâu có hơn gì!!!

“Đâu...đâu có!!! Chuyện bắt đắc dĩ thôi mà, có gì đâu mà phải ngượng!!! Hihihì” tôi chối tội thẳng thừng

“Không biết bạch tuộc nướng có ngon không ha? Anh chứ ăn món đó bao giờ!” đánh trống lảng hay thật, nhưng may mà anh ấy nói sang vấn đề khác chứ không tôi lại bị thêm một phen điều đứng vì tay bàn tay tôi chạm hờ vào bàn tay anh ấy khi đang kì cọ rửa, may mà giặt lại kịp!!!

“Em cũng vậy, hề hề!!!”

Chúng tôi rửa tay xong thì về lại chỗ nướng cá, con bạch tuộc đang teo lại từ từ, chắc cũng sắp chín rồi. Chắc anh Minh không để bụng chuyện hồi này đâu, anh ấy tốt tính lắm, với lại anh ấy cũng đâu có gì với tôi nên để tâm mấy chuyện con con này làm gì, thôi kệ, chỉ là tình huống bắt đắc dĩ thôi mà, không nên quan tâm

“Không biết bọn họ làm gì trong nhà mà lâu thế nhỉ? Thôi mặc kệ, chúng ta chén hết chỗ này nhé!!!” anh Minh đưa ra một lời “phán quyết” rất ư là hùng hồn, chén hết sao? Cả đồng này à? Một xô cá, một con

bạch tuộc? Trời ơi, ăn xong chắc tôi thành “người đẹp bội thực trên bãi biển” luôn quá!!!

“Anh nói thiệt hay giỡn chơi vậy? Làm sao tụi mình ăn hết chứ, hay gọi Huyền ra ăn phụ đi!!!” tôi đề xuất ý kiến

“Con nhỏ mà ở cạnh tên Chun thì có chết cũng không buông tha đâu, em còn không hiểu nó nữa sao? Với lại số cá này câu từ chiều rồi, không ương ương gì, bị ương thì uống lắm!” anh Minh cười cười nói nói, khiến tôi xiu lòng luôn

“Mà nói mới nhớ, bọn họ ở trong nhà lâu quá trời à!” tôi bực dọc, mặt nhăn nhó lại. Mà bực thật chứ, chẳng có tinh thần tập thể gì cả, một nam một nữ trong một nhà để lại một nam một nữ trên bãi biển với số cá khổng lồ, đúng là ác mà, bọn họ mà dám xảy ra chuyện gì thì chắc không xong với quá!!! Ô, nhưng mắc gì phải tức giận, mắc xác bọn họ chứ, muốn chém nhau giết nhau thì tùy, mặc kệ! Hứ!!!

“Em đừng suy nghĩ lung tung, bọn họ không xảy ra chuyện gì đâu!” như đoán được ý nghĩ của tôi, anh Minh tiếp lời động viên. Haizz, thôi đành nghe lời anh Minh vậy, ăn hết thôi, nếu một người ăn thì quá khổ chứ hai người thì chắc không thành vấn đề đâu

“Vừa ăn anh sẽ vừa kể chuyện cho em nghe, chịu chứ?” anh Minh dịu dàng nhìn tôi hỏi, ánh mắt ấm áp tỏa lên một điều gì đó thoáng lạnh nhưng ngay lập tức trở về trạng thái ban đầu, anh Minh là vậy, lúc nào cũng làm tôi bối rối, lúc nóng lúc lạnh chẳng biết đâu mà lần. Anh Minh xé con bạch tuộc con ra thành từng miếng, đưa cho tôi cái tua, xem ra con vật đáng thương này hôm nay sẽ làm đồ nhắm rồi đây, hehehehe!!!

“Chuyện gì mới được chứ? Mà anh cứ kể đi, em nghe” tôi “phập” một miếng bạch tuộc nóng hổi, dai dai mềm mềm vì được nướng chín tới, vừa nhai ngòm ngòm vừa nói

“Có một anh chàng kia tính tình vốn dĩ rất lạnh lùng, vô cảm. Có một cô nàng kia tính tình lại hài hòa, dễ thương. Cô nàng này rất thích anh chàng nhưng vì anh chàng quá lạnh lùng nên không dám bày tỏ lời yêu thương, thế là một ngày, anh chàng biết được tình cảm của cô gái thì rất vui mừng bởi vốn dĩ anh chàng đã thầm thích cô từ rất lâu, nhưng vì cái lạnh lẽo trong con người anh ta không cho phép anh ta thể hiện tình cảm. Và rồi anh ta đã quyết định thay đổi bản thân vì cô này, không lạnh lùng nhưng vô cùng ấm áp, không vô cảm mà lại rất dễ gần, tuy vẫn chưa hoàn thiện được tất cả để trở thành một chàng trai như trong kế hoạch, nhưng anh ấy lúc nào cũng cố gắng để có thể làm rung động trái tim cô gái và nhanh chân giữ chặt trái tim ấy!” anh Minh đưa đôi mắt nhìn biển một tia ấm áp đến hút hồn rồi ôn tồn kể. Mà sao nghe câu chuyện này quen quen, hao hao như mình và anh ấy vậy, hồi đó mình cũng rất thích anh ấy nhưng vì anh ấy quá khó gần nên mình không dám bày tỏ, đoạn đầu thì giống thật, nhưng đoạn sau thì....!!!

“Rồi sao nữa anh?” tôi tò mò

“Chàng trai đã dần hoàn thiện hơn, còn cô gái thì ngốc lắm, ngốc đến nỗi không nhận ra được điều ấy mặc dù cho chàng đã nhiều lần thể hiện khéo léo. Chàng trai rất sợ cô gái không còn thích mình nữa nên đang cố gắng tăng tốc hơn để khi bản thân đã trở thành một hoàng tử ấm áp thì sẽ tỏ tình với cô gái!”

“Rồi cô gái đó còn thích không anh?” tôi bắt đầu cảm thấy bối rối rồi đây, có khi nào...??? Không, không đâu, làm gì có chuyện đó xảy ra chứ, không có đâu, không được ảo tưởng, mắc công lại thất vọng, mình tuyệt đối không rung động trước anh Minh nữa đâu, một lần là quá đủ, mình đã rất khó khăn để quên đi người con trai này nên sẽ không dính vào nữa, mệt mỏi lắm, không được rung động lần hai, không được bối rối trước anh ấy nữa, phải giữ vững lập trường!!!

“Chắc là vẫn còn, mong là thế? Có vậy thì mới không uống công anh chàng cực khổ “tu luyện” chứ?” anh Minh cười đùa. Sao chứ? Đừng nói là anh ấy đang ám chỉ mình đấy nhé? Tuy mình là con gái nhưng không phải thuộc dạng con gái ngốc nghếch đâu, mình thoáng hiểu được gì trong ánh mắt anh ấy, nhưng thật sự đây phải là sự thật không? Chàng trai cô gái mà anh ấy đang nói đừng nói là ám chỉ mình và anh ấy đấy nhé! Sao nghe giống vậy nè? Thay đổi sao? Còn thích hay không sao? Sax...

“Khụ...khụ...khụ...” tôi nghĩ đến đây thì sắc luôn

“Không sao chứ?” anh Minh hoảng hốt hỏi tôi

“Không...khụ...em không sao...bị sắc bạch tuộc đó mà! Khụ...khụ...” tôi đưa ra một lí do củ chuối, nhưng chưa chắc là củ chuối đâu, tôi sắc thật mà!!! Choáng quá nên thế! Không đâu, chắc hẳn là không phải, tại mình

nhảy cảm quá thôi, mình vốn rất nhạy cảm trong chuyện tình yêu mà, đúng đúng, chỉ là ảo tưởng thôi, fiction, thế thôi, không phải thật đâu, vả lại anh ấy làm sao biết được tình cảm của mình chứ? Đây chắc lại là một câu chuyện anh Minh đọc được ở mấy blog trên mạng chứ gì!? Phải rồi, không được lắm tưởng...

“Sao chứ? Hahahahaha...lần đầu tiên anh nghe được chuyện sắc bạch tuộc đấy, chuyện này mày đồn ra chắc thành giai thoại tiêu lâm luôn cũng không chừng!!! Hahahahaha!!!” thấy anh Minh cười quần quai tôi cũng bớt căng thẳng được một tí, chứ như hồi nãy, anh ấy nghiêm túc lạ kì, lại còn kể câu chuyện làm tôi điều đứng thì quả thật đáng sợ đấy!!! May mà...

“Hahahahahahaha...anh nói đúng!!! Hahahahaha!!!!...” tôi cũng hùa theo cười giả lả, cho nhẹ lòng

39. Chương 38

CHAP 38: NO KISS

Sau một bữa ăn tối rồi náo với anh Minh, cuối cùng chúng tôi cũng giải quyết xong đồng thủy hải sản, tôi và anh Minh thu dọn đồng củi khô lại một góc rồi căng bụng ra về...

“Hôm nay ăn no quá à!!!” anh Minh vờn vai một cái

“Không biết ai đề xuất mà giờ than vãn ta????!!!” tôi đi bên cạnh anh Minh châm chọc

“Em gan ha! Dám moi móc anh hả?”

“Ồ! Em có nói gì đâu! Một mình anh đề xuất phải xử lí hết đồng thức ăn, rồi một mình anh ăn hết cá luôn, cho em có mỗi cái tua bạch tuộc, em chưa nói anh tham ăn là phước rồi đó!”

“Chẳng phải em sợ sao? Anh mà nhường cho em chắc bây giờ em ngấy phát ối luôn rồi, haizz, bây giờ anh cũng đang buồn ối đây nè!!!!”

“Sao...Này...này...tránh xa em ra đấy nhá!!! Này...này...oái...á...đừng lại gần...!!!” anh Minh ma mãnh nhìn tôi cười gian rồi nhợn ối lên, ủa mấy cái rồi đuổi theo tôi, trời ạ! Ối thiệt hay sao vậy, hichic, trước giờ tôi sợ nhất là thấy người khác ối nữa đó, tránh xa ra nhé, tôi mà ngất thì không ổn đâu...oái, sao lại rượt theo mình...

“Aaaaa...tránh xa em ra...anh kinh quá diiiiiiii!” tôi ba chân bốn cẳng vừa chạy vừa la...trời ơi, anh ấy vừa chạy theo vừa quần quai trông tởm không chịu được, hichic, mình mà thấy anh Minh ối chắc ngất xỉu luôn đấy, ghê quáaaaaaaaaa!!!

“Áa...” tôi la toáng lên, nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị...xiu khi bị anh Minh đặt một tay lên vai

“...Hahahahahahaha...téo quá đi...!!! Này...mở mắt ra đi...hahahaha, anh không ngờ em vẫn còn sợ nhìn thấy người khác ối đấy, hahahahaha, này, anh đâu có ối đâu,...mở mắt ra...nhanh lên...!!!! Hahahahaha!!!” thấy anh Minh cười quần quai, bàn tay liên tục vỗ vỗ lên vai tôi, giọng nói không giống như người vừa ối nữa xong, mà nếu ối xong còn cười được vậy cũng mừng, vậy chắc không ối thật rồi!!! – tôi từ từ hé mắt, thấy anh Minh đang đứng trước mặt, ánh mắt nghiêm túc, mặt anh ấy đang ghé sát mặt tôi, đôi môi dịu dàng hồng hào đang tiến lại gần...!!! Oái...sao càng gần thế này, kì vậy, oái, tôi lại bị bất động rồi, không được, cứ vậy môi tôi sẽ chạm môi anh ấy mất thôi...oái...cử động đi Tuệ Như...nhanh lên, mày mà cứ đứng yên thì sẽ lớn chuyện đó...!!!

“...”

“...”

“...aha...hahaha...hahahahaha...vui quá...anh...anh không ối!!!!...Hahahahahahaha...!!!” tôi đứng im như tượng, cười ha ha mà khuôn mặt cứ như nhìn thấy ma vậy, trắng bệch...cử chỉ vừa rồi của tôi hình như làm cho hành động của anh Minh dừng lại, đôi môi đang tiến sát lại bỗng nhiên khựng một hồi rồi cách xa ra, bàn tay anh ấy đặt trên vai tôi buông thõng xuống trông như đang tuyệt vọng, anh Minh cười, một nụ cười lạnh đến thấu xương, đôi mắt dịu dàng nay đã bị băng cảm hóa, lạnh lẽo y như ngày trước, khuôn mặt toát đầy hàn khí khiến tôi suýt bật ngã về đằng sau...anh Minh quay người bỏ đi, được một đoạn thì đẩy cánh cổng vào trong biệt thự, bỏ lại tôi đang đứng chôn chân tại chỗ, tim như muốn ngừng đập luôn, đầu óc tôi bây

giờ trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ được gì, nụ cười băng lãnh đó hình như đang giằng xé tôi thì phải???
Đầu óc tôi quay mòng mòng...

...

...anh Minh đang định làm gì mình thế nhỉ?...

...anh ấy cười thế là có ý gì?...

...sao mình lại nhận thấy sự tuyệt vọng tràn trề trong ánh mắt băng giá của anh ấy?...

...anh ấy đang giận sao?...

...tại mình?...

...mà tại sao?...

...mình sao thế này?...

...anh Minh sao thế này?...

...đau quá...như có cái gì đang bóp nghẹt tim mình...không thở được...không cử động được...không có cảm giác...không còn ý thức được nữa rồi!!!!...

...

...

...

“Em không vào nhà à? Sao đứng đờ ra thế?” một giọng nói kéo tôi về từ chốn u mê...là giọng nói ấy, là nét mặt ấy, là sự ấm áp, dịu dàng ấy...một nụ cười ấm lòng hút hồn...anh Minh không bỏ đi...không hề bỏ lại tôi...anh ấy đã quay lại...vẫn còn ấm áp, không lạnh lẽo như khi nãy...tất cả dường như đang là mơ, đang chiêm bao, một giấc mơ vô cảm giác...!!!

“Em vào liền đây!” tôi lập tức bình thường lại khi nhận được một luồng hơi ấm từ nụ cười và cái vẫy tay phía trước cổng nhà của anh Minh, phải, anh Minh chính là thiên sứ...một thiên sứ có thể khiến tôi điêu đứng bất cứ lúc nào!!! Tôi vui vẻ, chạy đến bên anh Minh, nở một nụ cười cảm kích, xúc động và mãn nguyện rồi cùng anh ấy vào nhà...tất cả mọi chuyện xảy ra khi nãy đã không còn tồn tại, ánh mắt tuyệt vọng của anh Minh cũng không còn mà thay vào đó là một sự quan tâm ấm áp và lửa quyết tâm không bỏ cuộc hằn lên trong ánh mắt thần sầu...

40. Chương 39

CHAP 39: CHẾT CHẮC VỚI TÔI NHÉ TỬ THẦN

Tôi và anh Minh cùng nhau vào nhà, điều đáng lạ là căn nhà chẳng có tiếng động nào, phòng khách vắng teo, nhà bếp cũng vậy, tầng một phòng tôi thì không nói rồi mà phòng nhỏ Huyền thì trống trơn. Tôi bắt đầu thấy lo, chuyện gì đang diễn ra thế??? – tôi chạy vội lên phòng tên Chun, vừa đến trước cửa phòng thì đã...

“Áaaa!” là...là giọng nhỏ Huyền, anh Minh nghe được cũng từ phòng kế bên chạy vội sang nhìn tôi rồi lại đưa mắt nhìn cánh cửa phòng bàng hoàng, tôi rối quá!!! Nhỏ Huyền rốt cuộc bị sao vậy? Tên Chun đã làm gì nhỏ? – tôi vội vã mở toang cửa (cửa lúc nào cũng không đóng), thì...

...

...

...

...

“AoA” – Tuệ Như (mắt chữ A mồm chữ O)

“Oh...My...God... (Minh too)

...

...

...

...

“Trợn trờng...đứng hình...trợn trờng...” tên Chun đang trong tư thế “cuồng dâm vô đối”, hai tay chống xuống giường, một chân khụy trên giường một chân chạm đất móc vào chân nhỏ Huyền, mặt đơ như cây cơ nhìn tôi và anh Minh

“Trợn tròn...ngờ ngàng...trợn tròn...” nhỏ Huyền ngơ ngác nhìn về phía tôi và anh Minh, nhỏ ta đang nằm bẹp trên giường giữa hai bàn tay đang chống xuống của tên Chun, một chân thò dưới giường, một chân đang móc vào chân tên Chun. Còn hai con cá thì...nằm dưới sàn, hai con ở hai đầu Trường Sơn

...

...

...

...

“Ồ khốn!!! Dzaaaaaaaaa! Bịch...” tôi lấy lại hồn xác, trong đầu chỉ nhắm vào mục tiêu duy nhất đó chính là tên sát gái không cần vũ khí kia, xông đến cho hắn một chưởng đá móc từ đằng sau vào chỗ hiểm khiến hắn ta...

“Aaaaaaa...Uỳnh...Aaa...Ummm...uuu...” ngã nhào xuống sàn, bùm...đáy quần kêu la, quần quai, mặt nhăn nhó như khi đu cây bị rớt

“Huyền à! Như, Chun!” anh Minh hoảng hốt chạy nhào tới chỗ tôi

“Như làm gì vậy?” nhỏ Huyền hoảng sợ ngồi bật dậy

“Còn làm gì nữa, phải cho tên khốn này một trận chứ, đồ biến thái đê tiện, ăn hiếp con gái nhà lành, đồ xấu xa!!!” tôi gào lên

“Trời ơi, Như bình tĩnh đi!!!” nhỏ Huyền gắt lên

“Làm sao bình tĩnh được nữa chứ? Có biết Như kinh hãi thế nào khi nhìn thấy hắn đang trong tư thế đó với Huyền không hả? Uống công từ trước tới giờ tôi tin tưởng anh là người đàng hoàng. À, mà Huyền không sao chứ? Xảy ra chuyện gì chưa?”

“Aaaaaaaa...Ummm...” tên Chun vẫn đang quần quai

“Như à, em bình tĩnh đi, theo như anh thấy mọi chuyện không như em nghĩ đâu!” anh Minh nắm cổ tay tôi khuyên lơn

“Trời ơi, sao hai người cứ bênh vực tên khốn này thế hả? Chuyện rành rành ra trước mắt rồi mà vẫn bình tĩnh được à?” tôi sắc giọng, tức điên nhìn tên Chun đang lẩn lộn dưới sàn, điếng tới nỗi không thốt nên lời

“Như ơi là Như, bình tĩnh dùm cái, Như nóng nổi quá vậy, mọi chuyện không tầm thường như Như nghĩ đâu!” nhỏ Huyền gắt

“Trời, không tầm thường? Vậy là còn kinh khủng hơn nữa hả? Đâu đâu, đứng dậy cho Như coi coi!” tôi hoảng hồn khi nghe nhỏ Huyền nói, nắm vai nhỏ đứng dậy rồi xoay tới xoay lui

“Như làm cái gì vậy! Đã nói là không phải như Như nghĩ đâu!” nhỏ Huyền gắt gỏng, nhăn mặt dăm chiêu nhìn tôi

“Như à, em bớt nóng, nghe hai người họ giải thích cái đã, chứ cứ nổi nóng em cũng đâu biết được thật hư mọi chuyện, nghe Huyền nói rồi mình giải quyết sau, nha!” anh Minh vẫn bình tĩnh, ngọt nhẹ khuyên tôi. Còn nhỏ Huyền thì “sà” xuống bên tên Chun, hỏi này hỏi nọ, nhăn mặt nhăn mày

“Được, vậy Huyền nói đi, nói thật đó!” tôi vẫn cứng giọng

“Huyền bực Như quá à! Thật ra, lúc Huyền mang cá lên cho anh Chun thì thấy anh ấy đang ngủ, Huyền ngồi ở cái ghế đẩu kia kìa, ngồi nhìn anh Chun, rồi lâu quá không thấy anh ấy dậy nên lại gần, ngồi chỗ kế bên anh ấy nằm gọi dậy, tại...tại thấy anh ấy ngủ...dễ...dễ thương quá nên...nên Huyền ghé sát mặt vô định ngắm, ai dè anh Chun giật mình tỉnh dậy, anh ấy đứng bật lên! Rồi Huyền cũng đứng bật lên, rồi...” nhỏ Huyền phụng phịu, vừa xuyt xoa đau lòng nhìn tên Chun đang quần quai vừa bực dọc kể lại mọi chuyện cho tôi với anh Minh thấu hiểu

“Rồi không may chân phải của nhóc móc vào chân trái của Chun nên cả hai ngã nhào ra giường, đúng chứ?” anh Minh tiếp lời

“Phải, lúc đó em bị vướng chân nhưng không biết là gì rồi bị té lên giường, cũng may là anh Chun chống tay kịp không thì em xẹp lép như cái bánh kẹp rồi còn đâu!”

“Hóa ra mọi chuyện là vậy!” anh Minh gật gù, rồi lại chỗ tên Chun đỡ hấn ta lên giường

“...” tôi đành...im re, “tiếp nhận” 3 cặp mắt hình “xe tải” đang tới tấp chĩa tới

“Tuệ Như quá đáng quá, chưa biết đầu đuôi câu chuyện đã hành hung người ta rồi, lúc nào Như cũng nông nổi hết, bây giờ anh Chun bị vậy Như tính sao đây!” nhỏ Huyền mắng như tát nước vào mặt tôi

“Chắc...chắc...chắc...em men thiệt đó Như à! Làm anh họ ra thế luôn!” anh Minh cũng nhập hội “phản bác” tôi, mỉm cười lắc đầu ngán ngẩm

“C...Cô...Aaa...Ủm...chết...chết...chết chắc với tôi!!! Aaa...” tên Chun đau điếng người, lấy chút sức lực yếu ớt cuối cùng chỉ tay vào mặt tôi cảnh cáo

“Như còn đứng đó làm gì nữa! Mau xin lỗi anh Chun đi!”

“Tôi...tôi.....tôi...xin lỗi !!!”

“NÓI TO LÊN!” nhỏ Huyền quát

“Xin...xin lỗi...được chưa?!?” tôi “chân thành” xin lỗi xong thì bỏ ra ngoài, chạy xuống nhà bếp...trút giận...

“Thiệt tình à! Mình cũng có biết mọi chuyện là thế đâu, ai biểu không chịu nói sớm, với lại, ai nhìn thấy cảnh tượng đó mà không nghĩ đến chuyện bậy bạ, tư thế kì cục vô cùng, tên Chun thì “chổng mông lên trời” (hận đời vô đối), còn nhỏ Huyền thì nằm xải lai “chờ tử hình”, ai nhìn mà không nghĩ lung tung chứ, với lại tính tình mình nông nổi nhỏ Huyền cũng biết rồi, sao lúc đó không ra ngăn mình lại để mình đá tên Chun rồi mắng, rồi giải thích, rồi bắt mình xin lỗi là thế nào? Lúc nào cũng Chun, Chun, Chun, Chun, anh Minh cũng vậy nữa, không thèm bênh mình một tiếng mà còn nhập hội xét nét mình nữa. Ờ, thì mình sai, nhưng mình cũng đâu có cố ý đâu, mình chỉ muốn cứu người thôi mà!!! Anh hùng Tuệ Như hành hiệp trượng nghĩa, đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn, có gì sai chứ, chỉ có chút cộc cằn zới nóng tính à! Nhưng...nhưng mà hồi nãy mình đá tên Chun cú đó hơi bị đau à nha! Chắc chết điếng luôn cũng không chừng, lỡ sau này có di chứng gì rồi sao ta??? Ấy, ấy chết, thôi tiêu đời mình rồi, lỡ hấn ta tức quá, canh me rồi khử mình luôn thì xong mạng rồi còn đâu. Mà hồi nãy mình xin lỗi rồi cơ mà!!!”

“Xin lỗi chân thành dễ sợ” giọng này là của...anh Minh

“Hahahahaha, anh bó tay với em luôn, tính tình không thay đổi tí nào, mà phải công nhận em ác thiệt đó, đá chỗ nào không đá, đá ngay chỗ có một không hai! Hahahahaha!!!” anh Minh cười đùa, lắc đầu ngán ngẩm nhìn tôi

“Nãy giờ em nói gì anh nghe hết rồi hả?” tôi nói thì thầm

“E hèm, anh Minh cũng vậy, không thèm bênh mình mà còn hùa theo ăn hiếp nữa...Hahahahaha!” anh Minh nhái lại sai bét

“Em đâu có nói vậy đâu! Chỉ tại...ấm ức thôi!”

“Trời ơi! Em đá người ta, người ta không ấm ức, em ấm ức cái gì trời?” anh Minh làm vẻ ngạc nhiên

“Thì...thì em đâu có cố ý đâu!!! Hichic, ngu quá đi, mất hết hình tượng rồi, lộ rồi còn đâu!!!”

“Em nói gì thế?”

“Không...em không nói gì hết! Em hỏi...hỏi Chun sao rồi!”

“Sắp chết rồi!” mặt nhớn nhoe

“Trời! Mới đá có một cái mà chết lẹ vậy?”

“Trời! Còn trời nữa, một cái mà trúng chỗ đó là đủ thấy mấy chục cái thiên đàng rồi đó bậy bi”

“...” bùi ngùi ngậm miệng

“Hihi, anh giỡn thôi, cậu ấy vẫn còn sống nhăn răng, khỏi lo sợ, em mau đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, tối rồi! Hahahahahahaha!!!” lại lắc đầu ngán ngẩm. Anh Minh chấp hai tay sau lưng đi ra ngoài nhà bếp, tôi cũng đi theo để lên lầu, chốc chốc anh ấy lại quay xuống nhìn bộ mặt “không có từ gì để miêu tả” của tôi cười cười, lắc đầu chập trặc...!!!

Sao khổ thân tôi quá vậy nè! Bây giờ thành phạm nhân rồi còn đâu, đá tên Chun ra như vậy rồi thế nào mình cũng toi đời với hắn, hồi này còn bị cảnh cáo nữa mà, thứ ích kỉ như anh ta làm sao dễ dàng tha thứ ỉnh được, không cạo đầu, moi nội tạng mình đi nấu lẩu là mừng lắm rồi!!! Hichic, chắc phải xuống tóc đi tu quá, bồi dưỡng lại nhân đức, hichic, mà không biết có nơi nào nhận mình không nữa, huhuhu, tiền án án sát con trai trinh trắng chắc tội nặng lắm đây! Chỉ một cú đá mà hạ knock out con nhỏ luôn!!! Huhuhu, thôi đời tôi rồiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

41. Chương 40

CHAP 40: I'M SCARE

Tối hôm nay tôi hoàn toàn ngủ không được, trần trọc trên chiếc giường to gấp 3 lần người tôi mà 2 con mắt mở thao láo, chỗ lạ nên khiến tôi không tài nào chợp mắt nổi! Những sự việc xảy ra trong ngày hôm nay cứ quay vòng vòng, vòng vòng, hôm nay quả thật là một ngày thật dài, đủ thứ chuyện xảy ra, vui có, buồn có, bối rối có, tức giận có và...hối hận có!!! Hình ảnh khuôn mặt anh Minh lúc tối cứ lật đi lật lại những trang sách tâm hồn tôi, câu chuyện anh ấy kể, ánh mắt dịu dàng rồi thoát thành băng giá nhưng lại nhanh chóng “biến về” một nụ cười hút hồn, thật khó hiểu...Nhưng đó chỉ là một phần mấu chốt khiến tôi mất ngủ thôi, đỉnh điểm là ở đây! Nghĩ tới chuyện tôi đá vào chỗ hiểm tên Chun một phát, vừa thấy buồn cười, vừa thấy mình sao ác thế, vừa sợ, đủ thứ, tình cảnh tên Chun và nhỏ Huyền “chồng chất” lên nhau lúc đó cứ tua đi tua lại trong đầu tôi, thật kì! Tôi cứ sao sao ấy, vừa thấy khó chịu, bực tức khi nhìn cảnh tượng đó, vừa bồn chồn, khó tả, sao thế này? Mình sao thế này? Sắp không làm chủ được tình cảm rồi sao??? Không đâu, đây chỉ là một chút gì đó thôi, dù gì mình và tên Chun kia cũng hơi bị thân thiết nên chuyện có chút gì vui vui, buồn buồn, bất bất thường thường là điều hiển nhiên, không có gì phải bận tâm hết!

Không biết nhỏ Huyền này có cơ đồ được tên Chun không đây? Theo tôi nghĩ là không đâu, nhưng lỡ sau cái vụ hồi chiều hai người đó phát sinh tình cảm thì biết tính sao? Thôi mệt quá, đủ thứ hết, lắm chuyện thật!

Vì ngủ không được nên tôi “mò” lên sân thượng của biệt thự! Wow, gió mát quá, ở đây có thể ngắm cảnh biển đêm này! Giàn hoa hồng xanh được trồng leo trước lan can trông thật độc đáo, đây là lần đầu tiên tôi được trông thấy hoa hồng xanh đấy, nó huyền bí và lãng mạn làm sao, hai tay tôi chấp hờ thông qua lan can, gió biển thổi mạnh làm tóc tôi bay nhiều. Một lần nữa cảnh biển đêm lại cuốn tôi vào đại dương huyền bí vô tận, cái lạnh khốc băng giá của màu đen quỷ dị, cái âm thanh ầm ầm cùng tiếng gió vi vu làm mấy cành hoa hồng khẽ đung đưa, cảnh tượng lạnh lẽo đưa tôi vào một cuốn phim cuộc đời quay chậm, cuốn phim của chính cuộc đời tôi! Màu đen trước mặt tôi cũng chính là cái màu u ám mà những ngày tháng tuổi thơ tôi gặp phải! Không gia đình, đúng vậy, không gia đình, tôi trắng tay một cách sạch sẽ, tôi vấp ngã trong đau khổ, những chông gai cuộc đời quẩn lầy tôi khiến tôi đau đớn và thét lên, nhưng cái vấp ngã đó cũng giúp ích cho tôi nhiều đấy chứ, nó khiến tôi mạnh mẽ hơn, tự vùng dậy thoát thân và bước một cách đường hoàng để đi đến hôm nay, nhưng vết thương sâu thì làm sao lành được nếu không có người chữa lành chứ!?! Tôi sợ nhìn lại kí ức, sợ mình phải khóc, sợ nhìn thấy mảng không gian u tối của những tháng ngày tưởng chừng như là diện ngục vô tình, vết thương vẫn còn đang rỉ máu, nhưng điều kì diệu thay là ngay

bây giờ tôi đang trực diện với vết thương đó, đang đứng nhìn nó, đang quan sát nó, vì tôi đã mạnh mẽ hơn sự mạnh mẽ trước kia, cứng cỏi hơn cái cứng cỏi vỏ bọc hình thức, điều bây giờ tôi muốn làm là đối đầu và cái chiến thắng, phải, tôi muốn thế, tôi không muốn né tránh nữa mà tự thân vận động, không muốn sợ hãi nữa nhưng can trường cầm gươm chiến đấu, với tất cả. Có lẽ tôi thấy mình dường như đã trải qua được 80% trong 100% cái đau khổ trên đời này rồi, vì thế còn gì phải sợ nữa, còn gì khiến tôi sợ nữa!!!!????!!

“Trần Tuệ Như!!!” một giọng nghe sao “rùng rợn”, trầm trầm, từ từ, có chút run run như đang diên tiết cũng có chút ghê ghê!!! Hình như đang muốn nhấn mạnh sự đe dọa!!! Má ơi!!! Không lẽ là...ma!!!...Hình như giọng này phát ra từ đằng sau tôi thì phải??? Hichic, không lẽ tới giờ chết của mình rồi sao??? Zời ạ!!! Hichic, bây giờ thì có cái để sợ rồi, cái chết đấy! Tôi sợ chết nhất trên đờiiiiiiiiiiiiiiiii! Có nên quay đầu lại không? Hichic, ở đây chỉ có mỗi mình tôi, không quay lại không lẽ nhảy xuống lầu, mà nhảy xuống thì chết nhanh hơn, huhuhu, tôi sợ nhất là chết đó, cầu mong là con ma hiền, mình quay lại mà có bị bóp cổ hên thì còn sống, xui thì chết, chứ nhảy xuống lan can chỉ có nước “đắm máu” mà thôi, với lại, tôi sợ nhất là chết đau đấy, hichic, có nên quay lại không??? Sao mà lạnh sống lưng quá vậy nè!!! Hichic, nếu mà chết thì sao ta??? Nhưng đứng im cũng chết mà quay lại cũng chết thôi à!!! Hay thà mình quay lại trông nhìn “nhan sắc” của con ma xem sao??? (tg: choáng váng chói với _) Hichic, nhưng mà mình còn trẻ đẹp, chết uổng quá, hichic, có khi nào tại mình ở ác quá nên hôm nay gặp quả báo không trời- toàn thân tôi lạnh tái khi nghe cái giọng nói “kinh khủng khiếp khắt khe” đó, mặt cắt không còn một giọt máu, tay chân run lấy bầy, trong đầu chỉ nghĩ đến...cái chết oan uổng!!! Ô, nhưng cái giọng này hơi quen!!! – sau khi hít thở sâu lấy tinh thần quay lại chiêm ngưỡng “nhan sắc” con ma, tôi mới chợt nhận ra một điều “thông minh” nhất trong đời...!!!

“.....” (tên ten ten ten!!!)

...

...

...

“...Tôi...tôi...Huhuhuhu...đừng giết tôi...Aaaa, đừng lại gần, tôi la lên bây giờ!!! Đừng giết tôi mà!!! Huhuhu, đừng lại đây! Oái...Lại...lại đây...là...là...là tôi...tôi...cẩn đó!!!” tôi run lấy bầy và bắt đầu thụt lùi khi đã trông thấy được cái “nhan sắc mi miếu” ấy!!!

“...chết đi!!!!...” một giọng lạnh đến gai người cùng khuôn mặt như đang muốn treo cổ tôi lên giàn tử hình tới nơi

“Đừng mà!!! Xin lỗi mà!!! Năn nỉ năn nỉ!!! Huhuhu, tôi xin lỗi vì đã làm vậy, tôi không cố ý đá vào...ơ...Huhuhu, đừng mà, tha thứ đi, Chun đẹp trai, Chun dễ thương, Chun lịch lãm, năn nỉ đó!!! Anh muốn gì cũng được miễn đừng giết tôi là được rồi!!! Huhuhuhu!!!” tôi chấp hai tay trước mặt cầu xin thành khẩn, mặt nhăn như khi ăn ớt, vừa thụt lùi vừa lạy lạy

“K-h-ô-n-g...-...t-h-ế...-...t-h-a...-...t-h-ứ...” tên Chun nhấn mạnh từng từ rồi càng ngày càng tiến sát về phía tôi, khuôn mặt đang lại, đưa ánh mắt sắc lẹm như đang muốn nuốt chửng tôi vậy!!!

Oái...hết đường lui rồi...lưng tôi đã chạm vào bờ tường bên trái lan can rồi còn đâu!!! Hichic, bây giờ làm sao đây!!!!????!!!! Không được rồi! Tình huống lúc này thì chạy là thượng sách!!! Oái!!! Sao cửa sân thượng bị đóng rồi!!!!????!!!! Hichic, không lẽ tên Chun đóng để “tiện bề xử lí” tôi sao??? Chết tôi rồi, lần này chắc tôi không toàn mạng quá!!! Huhuhuhu, má ơi!!!

“Chun à!!! Chắc anh không nhấn tâm thế đâu đúng chứ? Dù sao tôi cũng là người mượn nhà cho anh ở, cho anh chỗ làm thêm giết thời gian, còn tạo mọi điều kiện để anh thoải mái nữa (thiệt không zậy trời???), vả lại quân tử hán đại trượng phu ai lại đi chấp nhất một đứa con gái nhỏ bé chứ? Đúng không nào??? Hềhềhề!!!” tôi cười giả lả, dùng hết mưu kế có thể để dỗ ngọt, xu nịnh hấn ta, nhưng kết quả vẫn là...

“...tiền gần...tiền gần...” và “...Kịch...”

...

42. Chương 41

CHAP 41: CHẠM TRÁN HAY CHẠM TÌNH?

“ ... ”

“ ... ”

...thình thịch thình thịch...

...thình thịch thình thịch...

...

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này, tình huống này có thể gọi là...cực đầu không??? Tình cảnh hiện tại là tôi và tên Chun là đang chạm trán nhau một cái “kịch”, sống mũi của tôi và hắn cũng chạm nhẹ vào nhau

“*sững sờ...sững sờ...trợn to...*”

“*đứng hình...đứng hình...sắc lém...*”

Zời ạ! Bây giờ trán và mũi tôi đang chạm trán và mũi hắn, còn thiếu...là đủ bộ! Sao đây?! Sao hồi hộp, căng thẳng, đau tim quá zậy nè!!!!?? Tôi và hắn bây giờ là...cực sát!!! Sát tới mức độ tôi có thể trông thấy cả lỗ chân lông trên gương mặt không tì vết của hắn, mùi hương kẹo ngọt ngào như đang quấn quanh tôi, đôi mắt đen láy, hàng mi dài, lông mày rậm, đôi môi...đôi môi...đôi môi.....căng thẳng quá!!! Căng thẳng tới nỗi tôi muốn nhắm mắt mà cũng không thể khép mi lại được...hoàn toàn bất động...

...bốn mắt nhìn nhau...

...hồi hộp...

...căng thẳng...

...tiếp tục nhìn...trần trân...

...đổ mồ hôi...

...bất động...>>bị đơ...

“...Ồ...hơơ...đau...đau không???” tên Chun mặt vô cảm nhận lấp bắp cái gì đó rồi bật ra, tựa lưng vào bờ tường bên trái tôi

“...cứng đờ...cứng đờ...”

“...căng thẳng...căng thẳng...”

...

...

...

... (năm phút tưởng niệm)

Không gian yên lặng đến đáng sợ, chỉ có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ nhẹ phía xa xăm và tiếng gió lùa qua hàng dừa xào xạc, chưa hết, còn tiếng...tim đập nữa...không phải chỉ riêng quả tim đang bất động...nhịp đập vang lên từ lồng ngực chàng trai đang toát mồ hôi bên cạnh (mặc dù gió thổi muốn “bay nhà”!!)

...

...

...

...(thêm năm phút tưởng niệm)

“E...E hèm! Sao...sao đơ ra vậy???” một giọng trầm trầm phá tan bầu không khí “rùng rợn” này giờ

“...” mới được “gọi hồn” về nên tôi thoáng giật mình...nhưng vẫn chưa hết bất động, miệng cứng đờ, muốn trả lời cũng không trả lời được, chỉ quay qua e ngại nhìn tên Chun, bắt gặp ánh mắt của hắn nên tôi vội cúi gầm mặt (cử động cổ được rồi!!!)

“Tôi...tôi chỉ...chỉ muốn...đập vào đầu cô một cái đau điếng như hồi đó cô cụng đầu tôi để trừng phạt thôi, không...không...hoàn toàn...không có ý gì!!!” một khuôn mặt ngượng đến đáng yêu...gì chứ...mình đang nghĩ gì vậy??? Oái...mình đang nhìn lên hắn ta...!!! Sax...bất động (tập tiếp theo)

“...”

“Nói...nói thật mà! Sao cô im re vậy? Không tin tôi sao?” tên Chun bắt đầu nổi sùng

“Không...không phải... .Tin! Chỉ là...” tôi bẽn lẽn nói được câu đầu tiên

“Không có “chỉ là” gì hết, tin là tin, không được...không được nghi ngờ!” tên Chun gằn giọng khiến tôi nẩy bắn người. Haizz, này giờ đã căng lắm rồi mà hắn ta còn lên giọng xuống giọng làm người ta suýt nữa thì thông cả tim

“...gật...gật...” hừ, đang định nói là: chỉ là mặt anh lúc nhìn gần trông dễ thương đến bất động toàn thân. Mà bị anh cắt ngang rồi, khỏi khen luôn!!!!...Khoan đã!!!Sax, mình đang nghĩ cái quái gì vậy trời!!!!????!! Không thể kiểm soát nổi suy nghĩ nữa rồi!!! Chắc đi tong đời mình quá àaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!

“Nhưng mà...nhưng mà có thật là anh chỉ muốn cụng đầu tôi thật đau để trả thù không? Bộ không định cho tôi một chưởng về chầu trời sao???” tôi hỏi

“...Haizz, lúc đầu cũng tính vậy, nhưng tôi nghĩ cụng cho cô một cái đau điếng đến mức hư não, nửa điên nửa tỉnh, nặng hơn nữa là bại não hay thần kinh phân liệt gì đó còn khổ hơn, nên tôi quyết định thế!” tên Chun phun ra một lèo khiến tôi suýt nữa thì “đột quy”. Đồ tâm thần, cụng có một cái mà “tổn thương” nghiêm trọng tới vậy hả trời!!!!???

“Anh ác thật đó, tôi xin lỗi anh rồi còn gì?” tôi gậ lên

“Không thấm thía gì hết, cô xin lỗi lại đi!” tên Chun khoanh hai tay trước ngực, vênh mặt lên đề nghị một đề nghị trời giáng

“Hớ, tại sao?”

“Tại vì xem chút cô cho tôi lên thiên đường luôn rồi! Có biết là đau.....hax, thôi bỏ đi!!!” hahahaha, đột nhiên tôi mắc cười ghê gớm...nhưng không dám cười, lỡ tôi bật cười thành tiếng, tên kẻ bên điên tiết không cụng đầu nữa mà chuyển sang cụng mông cũng không chừng!!! Đúng là đồ ngốc!!! Hihihii!!!

“Nè!!! Bộ, đau lắm hả???” tôi đưa ánh mắt ma mãnh nhìn hắn ta hỏi khê, lấy cùi chỏ huých hắn một cái hỏi thăm

“Còn hỏi nữa, cô thử nghĩ coi đau không? Nói thật, tôi làm Thần chết từ khi sinh ra tới giờ rồi, tu luyện từ lúc trong bụng mẹ mà cũng chưa chắc ác bằng cô đâu!!! Đúng là cái đồ nữ tặc!” tên Chun đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn tôi, sáng giọng

“Hề hề, vậy thì xin lỗi nhé!!! Tha thứ đi nha!!! Tôi chân thành lắm rồi đó!!!” tôi cười đều nhìn hắn ta

“...còn phải xem biểu hiện của hung thủ nữa chứ!!!” tên Chun cười nửa miệng tạo thành vầng trăng khuyết tuyệt đẹp, rực nắng (đang ban đêm đó nha bà chị!!!)

“Si!!! Mà tôi thấy bây giờ anh vẫn còn lạnh lặn, chắc không để lại di chứng gì đâu, vẫn còn cử động được mà!!!” tôi vênh mặt thuyết giáo bài khóa về...

“Trời! Bộ có bị di chứng nữa hả?” tên Chun trợn mắt kinh ngạc nhìn tôi, vừa hằn đê, vừa ngơ ngàng, vừa sợ sệt. Zời ạ! Đừng nói hắn ta không biết bị thế sẽ để lại di chứng gì đấy nhé! Tội nghiệp cho hắn, đặc biệt là cô vợ tương lai của hắn, không biết sẽ ra sao đây! Mong rằng Dark gì đó vẫn sẽ còn người kế vị, nếu không tội lỗi chắc tôi gánh không nổi quá!!!

“A...không...không có, ý tôi nói là chỉ bị đau lúc đó thôi, sau thì không sao hết! Bây giờ anh còn đau chỗ...???” tôi hỏi dò

“Đồ trơ trẽn, còn dám mở miệng hỏi nữa!!!” tên Chun mắng tôi

“Nè, trơ trẽn cái gì hả? Tôi có nói gì đâu, hỏi thăm anh mà cũng bị mắng nữa!” tôi khoanh tay liếc hần

“Còn không trơ, mặt trơ ra thế còn nói không trơ, nhưng...bây giờ cũng đỡ hơn rồi!!!” tên Chun ngáp ngừng. Hahahahahaha, tôi sắp không nhịn được nữa rồi, dây thần kinh cười của tôi đã chịu đựng hết mức có thể!!! Kiểm chế, kiểm chế, nhịn, nhịn!!! Không được cười!!!

“Haha...Bởi vậy, người ta có câu, *một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn le lói suốt trăm năm*, công nhận đúng ghê, nhất là trong trường hợp này!!! Ha...” tôi sắp nhịn cười hết nổi rồiiiiiii!!!

“Ồ...ừ...phải công nhận là huy hoàng ghê đó!” tên Chun sắc giọng đe dọa nhìn tôi đang cố nén cơn cười cấp 18 sắp “đổ bộ” sân thượng biệt thự!!!

“Vậy anh muốn huy hoàng thêm lần nữa không?” tôi ma mãnh nhìn hần ta, đưa ra đề nghị suýt nữa thì bị cơn giận của hần cuốn trôi

“Thử xem, lúc đó biết tôi!” Hahahahahahahahaha...

“Hahahahahahahahaha, trời ơi là trờiiiiiiiiiii, chắc tôi đau bụng chết mất...hahahahahahahahaha...” tôi ôm bụng cười quần quai thành tiếng trước con mắt kinh ngạc kiềm cầm phần của tên Chun

“Cười cái gì mà cười!” điên tiết + xấu hổ (Chun đỏ mặt trông đáng yêu chết mất!!!)

“Hahahahahahahahaha, đợi tôi năm phút, hahahahahahahahaha, cười xong đã, hahahahahahahahahahaha-haha!!!”

“Cái con nhỏ điên này!”

“Hahahahahahahahahahaha, trời ơiiiiiiiiii!!! Hahahahahahahahaha!!!” (xem ra cái cụng đầu với mục đích “hoành tráng” của Chun đã bắt đầu phát huy tác dụng)

“Im ngay! Tôi đói, muốn chuộc tội thì ngậm miệng rồi đi xuống làm đồ ăn khuya! Nghe chưa hả???” tên Chun la ầm ĩ nhưng vẫn không át nổi tiếng cười sỗ trường của tôi

“Hahahahahahaha, tuân lệnh Chun đại nhân, hahahahahahahahahahahahaha, khoan, đợi cười thêm miếng nữa! Hahahahahahahahahahaha...!!!”

43. Chương 42

CHAP 42: TỬ THẦN LÀ THIÊN SỨ

Sau một hồi cười quần quai, tôi và tên Chun cùng rón rén bước xuống nhà bếp xử lí cái bao tử. Hồi nãy tôi ăn có mỗi con cá với một cái tua bạch tuộc, nên giờ đói lả người luôn. Tên Chun còn tệ hơn tôi, hần chưa được ăn gì hết, tội nghiệp, chưa được trảm bao tử nên làm sao đủ sức “đề kháng” chống lại cú đá “thấu trời” của tôi chứ! Hahahahaha!!!

“Hík...Hàhàhàhà...”

“Nữa!” tên Chun đang ngồi trên ghế bàn ăn nhà bếp quay đầu lại phía sau lưng nguyệt tôi

“Ok, ok, không cười nữa!!!” tôi ngoan ngoãn vâng lời nhưng miệng thì vẫn tùm tùm cười thâm!!! Hahahahaha-hahahahaha...

Haizz, sao tử lạnh chỉ toàn kem, trái cây với bánh kẹo không vậy??? Chán nhĩ! May quá, vẫn còn cơm hồi trưa, nhưng cũng nguội ngắt rồi, phải hâm lại thôi, không biết nhà còn trứng không ta???...- tôi mở tủ lạnh sầm soi...Háhá, ở hiền gặp lành, vẫn còn nhóc, có khi nguyên “buồng” luôn cũng không chừng!!!

...

“Này, ăn cơm chiên trứng nhá!!!???”

“...” tên Chun lạnh lùng không thèm đáp lại, tôi cũng chu mỏ lên lườm hắn. Hứ, không trả lời thì tôi làm theo ý tôi vậy. Tôi nhanh tay làm món cơm chiên trứng đơn giản và nhanh nhất có thể, một đầu bếp gia đình chuyên nghiệp như tôi thì món này không ăn nhằm gì đâu! Há há há há (biết làm có món này zới mì gói và miến xào cua mà gọi là đầu bếp gia đình sao??? ~.~)

Hai cái bao tử đang gào thét lại càng “nổi trận lôi đình” hơn khi mùi thơm bắt đầu bốc lên...

“Qot...oot...”

“Qooooooooot...!!!!”

Tôi nhanh tay múc cơm ra đĩa, rồi vội vàng bưng đặt lên bàn, bên phía tên Chun một đĩa, đối diện hắn một đĩa rồi nhấn nút tắt bếp điện từ sau đó thì...

“Chén thooooooooooooi!!!” tôi cầm cái muỗng, mặt hớn hở như lần đầu tiên thấy “của quý” (ý là thức ăn đấy!!!)

“Ăn khê thôi đấy, anh Minh với nhỏ Huyền dậy bây giờ!” tôi múc một thìa cơm thật to đút vào mồm rồi “ngồm ngoàm” cắn dận

“Sì, anh Minh anh Minh anh Minh, suốt ngày anh Minh, đi đâu cũng anh Minh, cười cũng anh Minh, khóc cũng anh Minh, đừng có nói với tôi cái tên Minh kia là mối tình đầu của cô đấy nhé!?” tên Chun cần nhần. Hứ, tôi làm gì thì kệ tôi, kêu anh Minh chứ không lẽ kêu chị Minh, đồ vô duyên, có vậy cũng xét nét, tôi cười cười khóc khóc với anh Minh lúc nào cơ chứ! Đúng là cái đồ lảm chuyện thích xen vào chuyện người khác, anh ta cũng vậy thôi, chứ hơn gì tôi...

“...” im bặt

“Tôi nói đúng rồi chứ gì? Quá chính xác luôn, tên đó chính là mối tình đầu của cô rồi!” lại tiếp tục nhấn nhó, cộng thêm tí ngạc nhiên và phần nộ

“Ừ, phải đấy thì sao? Mà sao anh thích xen vào chuyện của tôi quá vậy, anh cũng vậy thôi, đi đâu cũng sát rạt nhỏ Huyền, dù cho có bị con gái đeo như sam thì cũng phải tìm mọi cách để dứt ra chứ, ai đâu mà cứ dính chặt vào nhau, mới đây anh với nhỏ còn “thể hiện tình cảm” bằng cái tư thế kì cục nữa kia, sao không nói đi!” tôi cũng dẫu môi lên xét nét ngược lại hắn ta

“Thể hiện tình cảm cái quái gì, đã nói là hiểu lầm rồi mà, nghĩ sao mà tôi đi thích con nhỏ nhí nhỏ đó vậy, nhỏ ta y chang cô!”

“Y chang tôi!!! Hứ tôi có gì giống nhỏ Huyền chứ?”

“Chẳng phải cô cũng đeo theo tên Minh kia sát rạt còn gì, hồi tối nói với tôi là sẽ mang cá lên mà ngồi tận hưởng trên bãi biển cùng hắn! còn nói không giống!”

“Hứ, anh cũng khác gì tôi, nhỏ Huyền rủ đi đâu cũng đi, cửa phòng thì lúc nào cũng mở, anh muốn nhỏ Huyền vào ngắm anh ngủ như hồi tối nên mới không đóng cửa chứ gì~~?? Đúng là lằng lơ” tôi cũng không kém cạnh, lôi hết những điều bực bội, khó chịu dẫn đến cơn mất ngủ đem ra trút hết lên đầu hắn

“Trai tặng giày thì mừng huỳnh lên, chẳng có tự trọng gì cả, leo lên xe con trai độc thân ngồi tỉnh bơ, còn cười cười nói nói, chẳng ra thể thống gì!” tên Chun vừa ăn vừa lèm bèm đay nghiến tôi

“Được gái ngắm thích lắm chứ gì?!? Biết lắm mà, nhỏ Huyền cũng thuộc tầm hotgirl, không mê mới lạ!” tôi cũng “luôn mồm” rửa xả hắn ta

“Cô đúng là...ngang như cua”

“Anh là đồ nói ngang” (đồng thanh luôn!!!)

“Hừ, ngang như cua!”

“Nói ngang”

“Ngang”

“Ngang”

“Ngang”

“Ngang”

...

...

...tóa lửa...tóa lửa...

Đừng tưởng tôi thua nhé! Trước giờ tôi “đấu mắt” giỏi lắm đấy, không bao giờ chớp đâu!!! Tên Chun coi bộ cũng kiên trì ra phết, được lắm, trận chiến này quyết chiến quyết thắng!!! (haizz, từ cái lộn chuyển sang chiến tranh bằng mắt luôn mới ghê chứ!!!)

...

...

...

Tôi và tên Chun cứ thế, ánh mắt đăm đăm nhìn vào mắt đối phương không hề chớp, tay mức cơm, miệng nhai ngồm ngoàm, nhưng ánh mắt thì...vẫn không rời khỏi nhau...

Sau buổi ăn khuya sinh tử, cuối cùng kết quả là...bất phân thắng bại...Tôi cùng tên Chun cho chén đĩa vào máy rửa bát nhưng vẫn còn...kình nhau...

Suốt thời gian đi lên cầu thang tôi vẫn không hề rời ánh mắt tóa lửa khỏi tên Chun, hắn ta cũng thế, tôi không dễ thua đâu nhé, trước khi vào phòng tôi còn ngoái đầu lại liếc một cái rồi mới đóng cửa cơ đây! (Tuệ Như háo thắng thật). Bây giờ là 2 giờ sáng, haizz, vẫn còn tức lắm, nghi ngờ ghê cơ, có khi tên Chun thích nhỏ Huyền thì sao ta??? Không nghĩ không nghĩ nữa, phải ngủ thôi, no bụng rồi, cũng giải tỏa hết áp lực với tên Chun hám gái kia, không ngủ thì làm sao ngày mai có sức đi chơi. Nghe đồn ngày mai sẽ đến khu vui chơi cá nhân của resort tên Funland gì đó, rất nhiều trò chơi cảm giác mạnh, mình mà không ngủ, ngày mai ngủ gật trên tàu lượn siêu tốc thì chỉ có lần đầu lộn cổ “đáp đất” rồi “đi đứt” luôn thôi! Haizz...

...

...ZZZ...ZZZ...

...ZZZ...một giấc ngủ ngon...sau khi gặp tử thần...thiên sứ...

...ZZZ...

44. Chương 43

CHAP 43: SO FUN

Sáng hôm sau, à không, sáng nay chứ, tôi bị “nắm đầu” dậy bởi nhỏ Huyền. Hichic, mới có 9giờ à! Tôi thay đồ, VSCN xong xuôi thì “bay” xuống nhà ăn sáng, như hôm qua, những món ăn đều được chuẩn bị kĩ lưỡng và đẹp mắt từ bàn tay của các đầu bếp chuyên nghiệp đến từ nhiều nước trên thế giới, một bàn ăn thịnh soạn, một bầu không khí mát dịu của buổi sáng nơi đất biển, đã quá diiiii!!! Tôi phóng ngay vào vị trí duy nhất còn vắng chủ, cáo lỗi với mọi người vì đã xuống trễ, rồi lao vào... “ăn ngay”...Một bữa ăn sáng ngon ời là ngon, nhưng từ nãy tới giờ, anh Minh cứ im re, không thém nói một câu, ánh mắt cũng khác thường ngày, lạnh hơn, có chút khó hiểu, không lẽ anh ấy vẫn còn giận chuyện tối qua? Nhưng mà lúc đó anh Minh đã cười với mình rồi còn gì, cũng đâu có giận nữa, hay là, tại phát hiện ra sự “mạnh mẽ quá xá” của mình vì đã đập cho tên Chun kia một cú nên anh ấy quyết định cách li với mình để lường trước hậu quả ta????!!! – tôi nhìn anh Minh chằm chằm, trong đầu hiện lên hàng loạt suy nghĩ...

“Nhìn anh ghê thế, em ăn đi!” anh Minh không thém nhìn tôi một cái, buông câu lạnh toát làm “héo” hết tất cả sự sống vốn đang sống trên thế giới. Haizzzz, không biết mình bị giận vì chuyện gì nữa, phải hỏi rõ anh ấy thôi. Nhưng chưa kịp hỏi thì tôi lại bị bất động vì một nụ cười...thiên sứ...- tôi măn nguyện, vậy là anh Minh không giận mình, nhưng những hành động nãy giờ khả nghi lắm, anh này, lúc nóng, lúc lạnh, lúc khó hiểu, không biết mò vào đâu cho được. Tôi thôi nhìn nụ cười của anh Minh, ngó sang thì không biết tên

Chun đã nhìn tôi chăm chăm từ lúc nào, một ánh nhìn sắc lẹm, nhỏ Huyền thì trơ con mắt tròn xoe nhìn tôi và tên Chun, anh mắt tên Chun điên tiết, còn mắt tôi thì hiện nguyên hình 2 dấu chấm hỏi to tướng, anh Minh và nhỏ Huyền thì ngơ ngác nhìn chúng tôi, cuối cùng là...8 mắt nhìn nhau...

Theo như lịch trình, sau khi ăn chúng tôi sẽ đến khu vui chơi giải trí, ra đến cổng nhà, một chiếc Ferrari Limousine trắng thanh lịch đậu trước mặt chúng tôi...Shock...Shock...

“Chúng...ta...chỉ...chỉ có 4 người...có...có cần đi một...một chiếc xe...khủng hàng...thế này không???” tôi choáng đến độ lắp bắp

“Khủng hả? Anh có thấy khủng gì đâu, lựa mãi mới kiếm được một chiếc nhỏ gọn thế đấy!!!” anh Minh mặt tỉnh hơn sáo, nói giọng kiêu “chuyện này có gì đâu”. Shock...shock...shock tập 2, trời ạ, chỉ là đi ra công viên giải trí thôi, có cần phải cầu kì thế không, chúng ta đâu phải là người nổi tiếng – trừ tên Chun, cũng chẳng phải quan chức cấp cao Nhà nước, đi chiếc xe này có gây sự chú ý quá không!!! Nhưng mà cũng phải, công tử, tiểu thư như hai anh em nhà họ thì chiếc xe này cũng chỉ là loại thường, nhưng nó dài thòng loòng à, vậy mà kêu nhỏ gọn, phô trương quá xá!

“Phải đấy Như, thôi tội mình lên xe đi, đứng chôn chân này giờ mỗi chân quá à!!!” nhỏ Huyền lên tiếng. Haizzz, bó tay hai anh em nhà này – tôi lắc đầu ngán ngấm nhìn hai “ông, bà tướng” kế bên, liếc mắt sang nhìn tên Chun thì thấy hắn có vẻ thoáng “xúc động” trước cái xe, nhưng nhanh lấy lại ánh mắt điềm tĩnh và lạnh lùng của một tử thần – hừ, cũng không thèm nhìn người ta đáp lễ lấy một cái!. Chúng tôi trèo lên xe, vẫn như thường lệ, tôi ngồi cạnh anh Minh, còn nhỏ Huyền thì cứ đeo dính tên Chun. Hừ, vậy mà nói là không để nhỏ ta đeo bám, đúng là nói ngang!!!

“Như, mắt em hơi quầng lên kìa, bộ tối qua không ngủ hả?” anh Minh hỏi đúng tim đen tôi luôn, tôi và tên Chun nhìn nhau khó xử...

“E...hèm” tên Chun tăng hắng

“Ồ...Dạ...dạ phải, tại lạ chỗ nên em không ngủ được...Hêhêhêhê!!!” tôi lại nói dối anh Minh nữa rồi!!!

“Ừa, hôm nay sao thần sắc anh Chun kì vậy nè, hai mắt thâm quầng, mặt lơ lơ như mất ngủ í!” làm như “thứ gì” không bằng, “thần sắc” sao? Sao mà quan tâm thế??? Khoan, nhỏ ta vừa mới hỏi gì vậy???...Oái...Sax,...sắp bị phát hiện rồi...sax...

“Khụ...khụ...khụ!!!” nhỏ Huyền phán một câu xanh rờn làm tôi ho sặc sụa

“Không sao chứ Như?” anh Minh hỏi

“Dạ không sao, tại em, tại em sắc nước bọt ậy mà! Hihihihihii!”

“Hai cái người này lạ thật, đều mất ngủ, đều thần sắc bất ổn, bộ tối qua hai người thức khuya cùng nhau hả?” lại tiếp tục

“LÀM GÌ CÓ” đồng thanh

“Đúng là khả nghi mà!” nhỏ Huyền trợn to đôi mắt dò xét hết nhìn tôi rồi lại nhìn tên Chun trip trặc, vuốt vuốt cằm, nhìn chăm chú 2 người bọn tôi

“NHÌN CÁI GÌ MÀ NHÌN!” lại đồng thanh

“Thôi thôi, Huyền, nhóc đừng chọc hai người họ nữa, chắc tại Chun cũng khó ngủ ở chỗ lạ thôi mà!” Minh đại nhân từ bi gỡ rối cho chúng tôi. Nếu nhỏ Huyền mà biết được sự thật chắc xé xác tôi ra luôn cho coi, xong rồi lại nghi ngờ tôi thích tên Chun, giành giật cầu xé tình yêu với nhỏ nữa thì nguy!!!

Haizz, zời ạ! Cuối cùng cũng tới nơi, này giờ ngồi trên xe mà cứ như cực hình, run cầm cập chỉ sợ nhỏ “thẩm phán” kia lại phát hiện ra thêm điều gì thôi! Tôi được chú tài xế mặc vest đen, đeo kính đen và dây bộ đàm đen (ngầu dễ sợ) tặng kèm một nụ cười và đẩy cửa mời bước ra...

Wow!!! 0_0. Một khu vui chơi rộng hơn cả rộng, đây mà gọi là cá nhân sao??? Cánh cổng to cao đồ sộ đeo dòng chữ “Funland” to tổ chẳng, “bự” không thể nào tưởng tượng nổi, khu vui chơi cách bãi biển không xa lắm nên không khí rất trong lành, anh nắng không quá chói chang, chúng tôi bước vào cánh cổng to cao ấy, đi ngang qua bãi gửi xe và quầy bán vé, vào thẳng phía bên trong...

“Sao ngộ thế, Huyền bảo là khu vui chơi cá nhân mà, sao lại lăm người vậy?” tôi hướng mắt về “chùm người” đông nghịt trong khu giải trí mà lòa cả mắt

“Hihihi, thì cá nhân thôi, nhưng Huyền kinh doanh để kiếm thêm ít tiền tiêu vặt ấy mà!!! Hihihihi!” nhỏ Huyền tỉnh bơ. Sax, tiêu vặt, chỉ tiêu vặt thôi mà xây nguyên cái khu vui chơi tổ chẳng với biết bao nhiêu trò đẳng cấp nước ngoài, nhỏ này có điên không đấy! Ồ, nhưng mà nếu không kinh doanh thì lại càng phí, để khu vui chơi to đùng này trống hươ trống hoạc không có người đến vui chơi thì quả là quá hoang phí!!! Xem ra nhỏ này cũng thông minh!

“Thôi! Mấy nhóc cứ đứng đây hoài, vào nào!” anh Minh lên tiếng rồi đẩy hết “lũ” chúng tôi vào bên trong!

Sướng ghê! Chúng tôi không cần phải mua vé mà con được đón tiếp nồng hậu nữa chứ, đi đâu mấy người nhân viên mặc “gi-lê đen khoác ngoài sơ mi trắng cũng cứ: “chào các tiểu thư, các thiếu gia ạ!”. Làm ngượng muốn chết, nhưng cảm giác này cũng thích thích, luôn được mọi người chú ý như “thú ngộ” vậy!!! Háháá... (đúng là 1 con thú ngộ à ghen!)

Biết bao nhiêu trò chơi cảm giác mạnh đều “bị” tôi chơi hết sạch luôn, nào là vòng quay siêu tốc, đu dây trời, tàu lượn thần tốc, rồng bay phượng múa hay rồng lè phượng lét gì đó tôi cũng đã chơi nốt, vượt thác, trượt cỏ nhân tạo, trượt cát nhân tạo, trượt tuyết nhân tạo, cá chép lộn nhào,...Sau các trò bạo lực mà chỉ có mỗi một mình tôi chơi – thật ra là cũng có vài trò mấy người kia tham gia, thì tới các trò lãng mạn và “êm ái” hơn, nào là cáp treo – nắng thấy ghê mà cảnh cũng đẹp thấy ớn, rồi đến thủy cung, đập vịt...

“Này, từ này tới giờ em toàn chơi mấy trò bạo lực không à! Bó tay luôn” anh Minh mặc chiếc áo phao màu cam ngồi kế bên tôi, chân vừa đập, miệng thì thốt lên lời “ca ngợi và ngưỡng mộ”

“Em mà, nhìn zậy chứ không phải zậy đâu nha, nhưng mà nhìn không phải zậy thì nó là zậy đó! Hahahahaha!” tôi đùa

“Em đúng là nói chuyện hại não hết sức. Ngộ thiệt nha, tất cả những thứ đặc biệt của con trai lẫn con gái đều quy tụ về em hết, đúng là bản tính khác người!” anh Minh lắc đầu ngao ngán nhìn tôi

“Anh này, đang nói chuyện trò chơi thì lại bay sang chuyện tính cách của em à! Cái này người ta gọi là ăn cơm dưới núi nói chuyện trên trời đó hiểu chưa hả?” tôi trề môi đùa cợt

“Hơơ, còn em, ăn cơm trên nóc nói chuyện sóc óc đó!”

“Hahahahahahaha!!!”

“Hahahahahahaha!!!”

“Hai người kia, tâm tình gì thế, đùa vịt không?” nhỏ Huyền với tên Chun này giờ lạch đả lạch đạch đằng sau, cuối cùng cũng “ngoi” lên được bằng chúng tôi, nhỏ ta dẩu môi ra, mặt hiện lên hai chữ “thách thức” còn tên Chun thì mặt vừa thách thức vừa bức dọc, chắc tại này giờ hấn ta “đổ mồ hôi, sôi nước mắt” mới “trèo” lên được đến đây trong khi tôi với anh Minh thì nhón nhờ nhàn hạ, thanh thản đập từ tà từ từ nhưng vẫn dẫn đầu nên thế, chưa kể, ngồi cùng thuyền với nhỏ Huyền thì chắc chắn sẽ gặp phải rắc rối và phiền phức (ngồi zới bà chị còn rắc rối và phiền phức hơn nữa í!)

“Đua vịt??? Là gì thế?” anh Minh ngơ ngác, hết nhìn hai người “đồng hội đồng thuyền” bên kia rồi lại nhìn tôi

“Đua vịt là đập thuyền đua đó!” tôi thuyết minh

“Àaaaa! Đã hiểu đã hiểu, chơi luôn!” sau “lời phán” của anh Minh, nhỏ Huyền cười đắc ý còn tên Chun thì bủi môi. Hai người bọn họ cuống quýt, cứ thế “lao đầu lao cổ” đập “tới bến” trong khi tôi với anh Minh cứ nhón nhơ...tâm sự! Hahahaha, hai người bọn họ bị chơi một cú đau chí mạng luôn rồi! Hahahahahahahahaha!!!

Không nói cũng biết, sau khi “ngoi lên bờ” tôi với anh Minh bị nhỏ Huyền rửa xả tới tấp, kèm thêm ánh mắt vừa lửa vừa băng của tên Chun...haizzz...có chút phiền nhưng chơi bọn họ thật là vui quá đi!!!

Màn tiếp theo...chính là leo núi ngắm hoàng hôn...xuất phát thoiiii!!! (Tuệ Như khai màu đầu tiên)

45. Chương 44

CHAP 44: CÓ THỂ COI LÀ VẬN MỆNH?

Chúng tôi leo lên một ngọn núi, những bậc thang bằng đá từ bước thấp tới bước cao khiến bốn người bọn tôi mệt lả, ngọn núi này dùng để ngăn cách vùng biển chúng tôi đang ở với thành phố Nha Trang, nghe nói, đây là một nơi rất khó tìm nên cũng không nhiều người leo núi ở đây, một khi đứng trên đỉnh núi này, quang cảnh thành phố biển và hoàng hôn sẽ hiện lên trong vô vàn thơ mộng và lãng mạn, vì thế, ngọn núi này có tên là Sunny, nếu ai ngắm hoàng hôn nơi đây, điều ước sẽ hóa thành sự thật, chuyện ấy thì ai trong chúng tôi cũng đều biết rồi. Nhỏ Huyền còn kể cho tôi nghe một truyền thuyết rằng, ở ngọn núi này, nếu một nam một nữ cùng ngắm mưa và đón bình minh cùng nhau thì chắc chắn sẽ rơi vào biển tình, nhưng trước giờ ở nơi đây chưa bao giờ có mưa cả, núi Sunny mà, dù cho là vùng cách đây chỉ khoảng một trăm mét mưa xối xả thì nơi này vẫn hanh khô và đầy ánh sáng mặt trời, nên chuyện rơi vào biển tình là không thể và sẽ không bao giờ xảy ra với bất kì ai. Kể ra cũng ngộ nhỉ, nếu đã mưa tầm tã tới sáng thì làm sao mà có bình minh được, vả lại, ai cũng lên núi này để ngắm hoàng hôn, hiếm có người nào leo trèo cực khổ để ngắm bình minh lắm, bởi từ chân núi lên đến đỉnh mất những 3 tiếng đồng hồ!!! Nãy giờ trèo “đổ mồ hôi sôi nước mắt” mà chưa được 1 phần 3 đoạn đường, haizzzzz, chắc chết mất thôi!!!

“Tiêu rồi tiêu rồi, đi không nổi nữa rồi, phì phò phì phò!!!” nhỏ Huyền ngồi bẹp xuống bậc thang rên rỉ, thở dốc, mặt mũi mồ hôi mồ kê

“Phù phù!!! Cố lên Huyền ơi!!!...Ồ...sao mặt Huyền xanh lè thế kia? Ồn không đấy?” tôi cũng mệt không kém, lấy chút hơi sức cuối cùng khom người xuống hỏi thăm nhỏ Huyền

“Phù...phù” những giọt mồ hôi lăn dài trên gương mặt xanh như tàu lá chuối của con nhỏ, không nói được lời nào, nhỏ Huyền nhắm nghiền hai mắt lại, một tay ôm chặt bụng, một tay đặt lên ngực hít hơi

“Nhóc không sao chứ? Chắc không phải chỉ là mệt thôi đâu đúng chứ?” anh Minh lo lắng tiến sát lại gần tôi và nhỏ Huyền, ân cần lau những giọt mồ hôi nhễ nhại trên vầng trán cao của đứa em gái

“...” tên Chun – người dai sức và bền bỉ nhất nãy giờ, cũng đứng thôi, hẳn ta là Thần chết cơ mà. Tên Chun tiến lại gần, không nói không rằng, đưa cặp mắt tò mò pha chút quan tâm chiếu thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô gái vốn vui vẻ và nhí nhảnh, nay lại ngồi chồm bẹp nhón nhó trong mệt mỏi và đau đớn

“Em...em...đau...đau bao tử!!!” nhỏ Huyền nhăn nhó mặt mũi, gồng từng chữ, hai mắt nhắm tít, khuôn mặt càng lúc càng tái mét

“Sao cơ? Đau bao tử á? Hồi nãy nhóc ăn những gì thế?” anh Minh lo lắng, hoảng hốt hỏi

“Hồi nãy, khi...đi với Chun...em ăn liềm liềm và...và uống nước chanh!” trong đau đớn, một lần nữa, nhỏ Huyền vẫn không hề quên được tên Chun dù khổ sở thế nào, ánh mắt hồn nhiên và có ý muốn nói: không sao đâu, chiếu thẳng đến cặp mắt dò hỏi của người con trai. Họ đang nói chuyện với nhau bằng ánh mắt sao???...Tên Chun lo cho nhỏ Huyền lắm à??? Hẳn...hẳn ta thích nhỏ rồi sao???...

“Nước chanh à? Trời ơi, trước giờ nhóc đâu có uống được nước chanh, sao khờ thế hả?” anh Minh nổi giận trước cô em gái ngốc của mình

“Hai à! Em không sao đâu!... Mọi người đi trước đi, em trèo xuống núi về nhà nghỉ ngơi là được rồi!” nhỏ Huyền thều thào, trong ánh mắt của nhỏ, có vẻ như dù rất muốn được tên Chun đi cùng, được hẳn ta công mình trên lưng và xuống núi, chăm sóc cho nhỏ..., nhưng, có một thứ gì đó đã chặn ngang ước muốn nhỏ nhoi ấy...Tên Chun không nói không rằng, có chút đau xót và thương tâm hiện lên trong ánh mắt bí ẩn, một chút luyến tiếc, một chút ân hận, tái lòng...!!!

Hai người bọn họ nhìn nhau, một ánh mắt đang đau đớn trong vô vọng, một cửa sổ tâm hồn khép hờ nhưng vẫn hé lộ một chút thương tâm đối với người con gái trước mặt, một tia mắt buồn hiện lên sau hàng mi của...của tôi..., một chút gì đó xót xa nhưng lại chần chừ của người con trai còn lại! Tất cả đang hiện lên như một vở kịch vậy, chúng tôi bất động trước cái nhìn của nhau, sâu một chút, đau một chút, xót một chút và đắng cay một chút! Từng cảm giác chia phối tâm hồn, từng mảng tâm trạng tách rời ra, khiến tôi như tê dại và vô suy nghĩ!!!!...Những cảm giác tâm hồn này, có thể xem là vận mệnh tương lai chăng???...

46. Chương 45

CHAP 45: ĐỪNG RỜI BƯỚC

Thôi nhìn Chun và Huyền...Một loạt suy nghĩ khác lại ủa về...Thật sự, tôi không thể nào yên tâm được khi để nhỏ Huyền về một mình, con nhỏ là Best Friend của tôi từ thời cấp 3 rồi, thân thiết hơn mọi người, nó biết cả tôi lẫn những điều về tôi, tôi cũng thế, mà đã là Best Friend thì làm sao có thể bỏ nhau trong lúc khó khăn được chứ, không đành để nhỏ thế này...

“Thôi, hay tội mình xuống núi đi, Huyền không thể tự đi xuống được đâu, ngày mai chúng ta đi chơi cũng được!” tôi nói

“Thôi, Huyền...Huyền có thể tự xuống được...mọi người đừng nên vì Huyền mà làm lớn chuyện, đau một tí là hết thôi, cái này chẳng thấm thía gì lắm đâu, mọi người cứ leo tiếp đi, Huyền ngồi đây một lát rồi về, không sao đâu! Đi tiếp đi nha, nha!” nhỏ Huyền cười gượng gạo, thều thào nói không ra hơi. Khổ thật, cái con nhỏ này lúc nào cũng thế, lúc thì luôn phiền phức, lúc lại trở nên hiểu chuyện làm cho không ai là không quan tâm và yêu thương nhỏ được, từ năm học cấp hai nhỏ đã bị bệnh khá nghiêm trọng về bao tử, không được ăn đồ chua, sức khỏe thì yếu mà cứ ỉn là mạnh mẽ, thật là, bây giờ nhỏ mà không uống thuốc ngay thì thể nào cũng nhập viện như hồi đó cho xem

“Không được, Huyền phải để mọi người đưa về thì mọi người mới an tâm chứ! Đừng cố tỏ ra cứng cỏi nữa!” tôi gắng giọng

“Như à! Chẳng phải là Như muốn lên đỉnh núi cầu nguyện trước hoàng hôn cho bà ngoại mau khỏe lại sao?!? Đừng có vì Huyền mà làm lỡ mất cơ hội, ngày mai là phải về Thành phố rồi mà!” nhỏ ta vẫn cứ cứng đầu. Thiệt tình, nhỏ nghĩ tôi là loại bạn thế nào cơ chứ?!? Bạn mình đang lúc đau ốm mà tôi còn có thể ung dung đi ngắm hoàng hôn được sao? Mặc dù ý định của tôi là sẽ lên núi cầu nguyện cho bà ngoại, nhưng chuyện nhỏ nhặt đó trong tình huống nguy cấp này không còn to tát nữa rồi, nhỏ mà ngất ra đây thì lớn chuyện à coi!

“Như, Chun, thôi hai người cứ đi lên núi đi, anh đưa nhóc Huyền về được rồi, đừng vì bọn này mà để lỡ cuộc vui!” anh Minh dìu nhỏ Huyền đứng dậy, nhẹ nhàng nói

“ ... ”

“ ... ”

Tận sâu trong ánh mắt nhỏ Huyền, tôi hiểu rõ nó đang hiện lên những gì, những khát vọng gì, những mong muốn gì, không muốn lìa xa, không muốn bỏ lại người con trai ấy, và lại càng không muốn người con trai ấy bỏ mặc mình mà cùng vui chơi với cô bạn thân của mình. Ai hiểu rõ nhỏ bằng tôi cơ chứ? Nhưng dường như có một thứ gì đó đang chặn lại cái mạch nguồn ước muốn và mong mỏi ấy của nhỏ, muốn nói nhưng không thể có lẽ vì một điều gì đó, muốn khẩn cầu nhưng lại càng không thể nói ra, có chút muốn quên và níu kéo, cảm giác của nhỏ đều hiện rõ qua ánh mắt, cái cảm giác mà tôi đã từng trải qua...nên thấu hiểu rất nhiều...! Có lẽ, giữa Chun và Huyền đã xảy ra sự việc nghiêm trọng gì đó nên mới thế, hoặc cũng có thể...bọn họ...đang...đang thích nhau cũng nên...Nếu vậy, mình càng không thể đi riêng với tên Chun!...

Nhỏ đưa ánh mắt buồn lướt nhẹ qua Chun và tôi, cười dịu một cái rồi nhắm hai con mắt mệt mỏi

Tôi...tôi...tôi...tôi không muốn bạn thân mình phải như thế, có thể, đây sẽ là một câu nói khiến tôi phải ân hận và khó xử, nhưng tôi vẫn không muốn rút lại ý định...

“Huyền, hay để Chun đưa Huyền về, Như...Như...Như muốn...muốn cùng ngắm hoàng hôn với...với...anh Minh. Hai người...đi cùng nhau đi...Như sẽ cùng đi với anh Minh, muốn cùng...cùng cầu nguyện dưới hoàng hôn...cùng leo núi...và...và xuống núi...!!!” tôi nói một cách lấp bắp, lời nói của tôi như thiếu suy nghĩ vậy, không còn nghĩ thêm được gì cả, thật sự tôi không hiểu điều gì đang xảy ra giữa Chun và Huyền hay tôi, Chun và Huyền, không hiểu gì cả, nên có lẽ, tôi chỉ biết tác hợp cho họ mà thôi! Thật sự...tôi...hình như...hình như tôi thật sự không muốn...và cũng không biết vì sao tôi không muốn mà miệng vẫn thốt lên những lời đó! Không kiểm soát được bản thân mình nữa rồi! Từ sau khi quên được anh Minh, lần đầu tiên tôi mới có lại cảm giác vô tri này, nó dường như sắp trở thành căn bệnh mãn tính của tôi mỗi khi đứng đối diện với con người ấy...!!!

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, tâm trạng thảm thương khi này giờ lại càng náo nức hơn, anh Minh nhìn tôi có chút ngạc nhiên và một tí gì đó tôi cũng không rõ, nhỏ Huyền như bưng tỉnh khi nghe những lời ấy, còn Chun...Chun thì...sắc lẻm...đăm đăm...lạnh lùng...và khiến tôi...hơi thất lại...nhỏ bé...hèn nhất hơn...

“Như...” nhỏ Huyền thốt tên tôi không thành lời, đôi mắt to tròn chiếu trực diện lên khuôn mặt vô cảm giác của tôi

“...” không nói gì, và tôi cũng không hiểu được anh Minh đang muốn nói gì và nghĩ gì, có chút suy tư, thấu hiểu, một chút mông lung trong đôi mắt đen tuyền long lanh

“Nói thật?” tên Chun này giờ không nói câu nào, chỉ nhìn tôi trân trân một cách căm phẫn, mới thốt lên được lời lạnh băng

...

...

...

“...gật...gật...” lại một lần nữa...

“...” một ánh mắt có chút đáng sợ, đau lòng của người con trai đang nhìn về phía gương mặt đang cúi gằm của tôi

...

...

Như sợ bị lộ tẩy, tôi chỉ biết cúi gằm, không muốn ngược lên nhìn ai, và cũng không biết mình đang sợ bị phát hiện điều gì nữa, hơi đau ở lồng ngực, có chút ngẹt thở...

Chun vẫn nhìn tôi...ánh nhìn sắc lẻm pha lẫn tuyệt vọng...

Tôi liếc mắt lên nhìn lên người con trai ấy, thì thấy gương mặt anh ta đánh lại, Chun không thèm nhìn tôi nữa...

“Anh...anh Minh để nhỏ Huyền cho tên Chun chăm sóc đi, em với anh cùng leo núi, anh...anh mau lên...nếu không sẽ không xem được mặt trời lặn đó!” tôi gượng cười, nhìn anh Minh một cái rồi quay mặt đi, bước tiếp những bậc thang còn lại.....nhưng...đường như...tôi không còn sức để bước tiếp nữa rồi! Quãng đường còn lại xa xăm quá, còn tôi thì cứ dốc hết sức lực để leo đến đỉnh, cái đỉnh núi cao vời vợi ấy như một thứ gì tôi đang dần tiến tới và cố nắm chặt nó, nhưng, đã...đã không được nữa rồi, bước một bước trong thất vọng, hai bước với nỗi thương tâm....!!!

“Như à!”

Một tiếng gọi, khiến cho toàn thân tôi khựng lại hoàn toàn....!!!

47. Chương 46

CHAP 46: HOÀNG HÔN

Tiếng gọi đó là của...anh Minh...

“Em để anh đưa Huyền về được rồi! Chun, cậu ở lại với Như đi!” giọng nhẹ nhàng của anh Minh lại vang lên, anh ấy sao thế? Đang từ chối tôi à? Không lẽ, anh ấy hiểu tôi đang nghĩ gì sao? Không phải thế chứ? Nhưng tại sao anh Minh không để hai người bọn họ bên nhau?... – hàng loạt những thắc mắc lại hiện ra trong đầu tôi, quay người lại, tôi thấy anh mắt tên Chun vẫn như một tảng băng, không một chút chần chừ, tên Chun liếc tôi một cái rồi nắm lấy cổ tay nhỏ Huyền, chuẩn bị bước xuống bậc thang bên dưới...thì...thì bị anh Minh giữ chặt bả vai từ đằng sau...

“Để tôi đưa Huyền về!” giọng anh Minh bỗng nhiên trầm hẳn lại, con mắt sắc lẻm hiện lên một ánh gì đó hơi lạnh lùng, đau đớn và giận dữ! Sao thế nhỉ? Anh Minh giận gì cơ chứ???

Nói rồi, anh Minh dìu nhỏ Huyền đi, bàn tay đang nắm chặt cổ tay nhỏ Huyền của tên Chun lìa ra, nhỏ Huyền cũng không do dự, đi theo anh Minh, không ngoảnh đầu nhìn lại.....Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao tình huống lại trở nên căng thẳng đến thế? Giữa 3 người bọn họ xảy ra khuất mắc gì sao? Nhưng mà...tên Chun...vẫn đứng đó...

Tên Chun phóng ánh nhìn xa xăm hướng đến người con gái đã khuất xa, còn tôi...thì nhìn vào cái lưng dài và rộng của hắn...

...

Một lúc sau, tên Chun quay đầu lại, một ánh mắt lạnh lùng, tên Chun không nhìn tôi lấy một cái, bước đi trên những bậc thang cao và dài còn lại...hắn thật sự không đuổi theo nhỏ Huyền sao? Không hối hận khi đi với tôi à?...Đừng nói tên này yêu quá hóa thù đấy nhé! Phải đuổi theo tình yêu của mình chứ? Tôi đã tạo cơ hội cho hai người rồi mà còn không biết trân trọng, đúng là cái đồ “ngu đần si độn”

...một nấc thang...tôi bước đằng sau hắn...không nói không rằng...

...hai nấc thang...cũng thế...

...

...

...

...một loạt nấc thang...

...tôi tiến lên, bước bằng nấc thang với hắn...

...

“Sao...sao...sao không đi cùng với Huyền?” tôi lắp bắp hỏi

“...”

“Tôi...tôi không có ý gì đâu?”

“...”

“Lúc này...tôi...tôi nói vậy là để anh với nhỏ Huyền được ở cùng nhau thôi!”

“...” tên Chun có chút khựng lại...nhưng rồi lại bước tiếp, càng ngày càng đi nhanh khiến tôi đang cố đi bằng hắn mệt đến thở hơi tai

“Nói sáo đó...không phải thật đâu! Tôi nói vậy để tạo điều kiện cho anh với nhỏ Huyền thôi!”

“...”

“Hồi này, tôi không có nói thật đâu! Cái chuyện mà muốn cùng ngắm hoàng hôn, leo núi, xuống núi...gì đó, là nói sáo hết, thật mà!” vừa bước nhanh trên những bậc thang, tôi vừa lèm bèm giải thích

“...”

“Anh có nghe không đấy?”

...dừng lại...tên Chun khựng lại, không bước tiếp nữa!

...nhìn chăm chăm...hắn ta chia thẳng ánh mắt sắc lẹm về phía tôi...nhìn chăm chăm...

“Tôi...không có ý chọc tức anh đâu...chỉ là muốn giải thích thôi! Sợ anh giận!” tôi lí nhí trong miệng, không dám nói to

...

“Tại sao tôi phải giận?” câu đầu tiên tên Chun nói ra từ lúc này tới giờ

“Thì...thì tại tôi thấy anh không thèm nói chuyện với tôi nên tôi mới giải thích, nói thật đấy, tôi hết thích anh Minh lâu rồi, hồi này toàn bộ là nói sáo!” tôi lại lải nhải

“Hơ, đó là chuyện của cô, giải thích với tôi làm gì?” tên Chun héch mắt

Ủa? Ờ ha, mà này giờ mình giải thích với hần ta làm gì nhỉ? Tại sao phải giải thích? Tại sao phải sợ hần giận? Mà mắc gì hần phải giận chứ?

“Ồ...Ồ...tại...tại...tại tôi thấy anh không đi với nhỏ Huyền!” hichic, zời ạ! Mỗi khi bị quê độ tôi lại đưa ra những lí do củ chuối vô cùng, chẳng ăn nhập gì cả, nói xong rồi mới thấy mình ngu

“Hơơ, nhầm nhí, chuyện đó thì có liên quan gì tới cô! Vả lại, đừng có lèm bèm nữa, nhúc cả cái lỗ tai!” tên Chun nhăn mặt cảnh cáo tôi rồi bước đi tiếp! Zời ạ! Lại phải đuổi theo hần nữa sao?!? Mệt quá đi mất, này giờ không biết tôi leo được mấy ngàn cái bậc thang rồi đây! Huhuhuhuhuhu

“Nè! Đợi với!” thấy tên kia bỏ tôi cả một quãng xa, tôi gọi í ới. Hichic, đồ vô tình, tôi la lên như thế mà hần vẫn bỏ đi được, không thêm bước chậm lại nữa chứ! Đồ bủn xỉn!!! – vừa nghĩ tôi vừa lao như điên cho kịp hần, ghét nhất là bị bỏ lại đằng sau đấy nhé!

...

Tức thật! Cứ mỗi lần tôi chạy lên kịp ngang hàng với hần, thì hần ta lại kinh tôi một cái khiến suýt nữa thì tôi bật ngã ra đằng sau! Cái tên này! Ghét tôi thì nói đại ra đi, đừng dùng ánh mắt để “hại người” chứ! Nhưng...nhưng vui thật đấy! Hihihihihih...

Đang trong khoảnh khắc “tận hưởng” niềm vui, cái tên kia lại thoát một cái trèo tít lên trên kia rồi, ức thật, sao số tôi cứ phải chạy theo hần thế nàyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!!!!!!!

...

Này giờ hình như cũng mất khá nhiều thời gian, tôi nhìn cái đồng hồ đeo tay màu trắng của mình: 17giờ! Oái, không đi nhanh thì mặt trời lặn mất!

Ồ, mà hình như đỉnh núi ở kia rồi!!!

...Tôi bước thật nhanh, tên Chun đã trèo lên được đỉnh rồi, phải lên nhanh mới được, không bị lạc thì nguy...

...một bước...

...hai bước...

...ba bước...

...

...chín bước...

“...Xoạt...Oái...”

...

...

...một thứ gì đó đang níu lấy tay mình...giật mạnh...và...

“Uỳnh...”

...

...

“Có sao không?” giọng hốt hoảng, ánh mắt lo lắng nhìn trân trân...

“...”

...

...

“Ồ! Không sao rồi!” này giờ tôi mới kịp hoảng hồn sau cái vụ khủng khiếp vừa mới xảy ra...nhìn lại nấc thang tôi vừa bước qua...toàn rêu xanh bám quanh...thảm nào trơn đến thế...xém nữa thì tôi “gặp ông bà”

rồi, lặn từ đây mà xuống mấy ngàn mấy tỉ bậc thang bên dưới chắc tôi bầm dập quá, may mà có...có...có tên Chun kéo tôi lại

Rồi sau đó...

“...trợn tròn...trợn tròn...”

“...”

...bốn mắt nhìn nhau...

Khoan đã, lúc này hình như...hình như...hắn ta...kéo tôi lại và...tôi nằm tởm gọn trong lòng hắn thì phải...

Trời...đúng rồi chứ còn hình như gì nữa...tay tôi...còn đang nằm trong lòng bàn tay hắn kia mà...khoảng cách cũng không xa lắm mà...rất gần...

...nhìn nhau...

...nhìn tay...

...giật tay lại...

...giật tay lại...

...ngượng ngùng...

...ngại ngại...

Không lẽ! Khi này tên Chun kéo tay mình lại rồi lôi mình vào lòng hắn luôn sao?!? Hax, không ngờ, bao lâu nay rồi mà hắn ta vẫn không bỏ được cái thói dè xồm, tôi đang định tạo dáng “bảo vệ thân thể” như thường lệ thì...

“...nhăn nhăn...”

“Này này, anh sao thế, sao mặt mũi nhăn tít thò lò thế kia?”

“...nhăn nhăn...”

Oái, lưng tên Chun đang tựa vào cái gốc cây to kia, không lẽ hồi này tôi “rơi tự do” vào lòng hắn với “vận tốc” nhanh đến nỗi khiến cho lưng hắn đập vào cái cây kia à!!!!????!!

“Này, xê ra tôi xem!” tôi lại gần hắn, lấy tay khều khều lên vai hắn. Một tay tên Chun đang ôm bả vai sau phía bên trái của mình, một tay thông xuống...

“Trời! Anh bị xước lưng rồi nè!!! Có sao không? Đau lắm không?” tôi nhìn cái vỏ cây to rồi lại nhìn lưng tên Chun, chiếc áo sơ-mi xám sọc đen đã bị mài rách, xơ đến nỗi thấy cả cái lưng trắng xước te tua đang rỉ máu của tên Chun...trợn mắt hoảng hốt...

“...lách tách...lách tách...lách tách...”

...

“Whattttttttt? Mưa à??????????? Giờ này sao?????????” mấy giọt nhỏ li ti nhiều xuống đất kêu lên những tiếng lách ta lách tách, gió thổi làm chúng tạt hết vào mặt tôi...khiến tôi la bài hải (phản ứng đặc trưng của loài khi thấy mưa!)

“...”

“Tiêu rồi tiêu rồi! Tìm chỗ trú mưa mới được!” tôi quay qua quay lại, chạy tới chạy lui tìm chỗ trú, lát hồi mới sực nhớ ra là “để quên” tên Chun ở dưới gốc cây...quay lại thì thấy hắn ta đã ngồi ở cái mái đá phía xa xa bên kia lâu rồi! Cái tên này, tìm được chỗ trú mà không thèm nói tôi, để tôi ướt chèm bẹp, Đồ...đồ hư hỏng.

Sao mưa càng lúc càng lớn thế này? Hichic, có khi mưa tới sáng luôn cũng không chùng!

“Trời ơi là trờiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!” – tiếng gào vang dội át cả cơn mưa (bà điên quá đi bà nội)

“Sột soạt sột soạt (phủi nước mưa)...anh kiếm được chỗ trú sao không nói tôi hả? Làm đi tìm ướm như mới lột cống xong nè!” tôi chạy vào mái đá, bực dọc trách móc tên Chun

“Hừ! Có mắt để làm gì?”

“Anh...”

“...”

“Mà...mà...còn đau không đấy? Nước mưa tạt vô chắc xót lắm hả?” tôi ngồi xuống kế bên hắn, hỏi thăm

“Sát trùng cho tôi!”

“Sao cơ?” mình có nghe lộn không vậy trời!

“Cởi áo ra sát trùng cho tôi!” tên Chun lặp lại

“Hả???????? Khùng hả ba nội!?” tôi đứng nhổng dậy, la làng

“Hừ, thần kinh. Tôi nói, phụ tôi thay cái áo này ra để rửa vết thương” tên Chun dồn hết chút hơi tàn cuối cùng để “mắng” vào mặt tôi

“Àààà, đã hiểu đã hiểu. Nhưng sát trùng bằng gì?” tôi ngu ngơ một hồi rồi lại ngồi bịch xuống kế cái tên đang hai tay khoanh trước ngực, chân duỗi thẳng (tướng đại gia luôn!!! Đại gia mái đá!!!)

“Dùng nước miếng sau đó lấy khăn giấy này lau sạch đi!” tên Chun chìa ra trước mặt tôi bịch khăn giấy khô, tôi cầm lấy, nhưng sau đó thì lại...

“Trời! Anh ồm không đó, trời mưa chứ đâu có nắng, sao lên cơn zậy nè! Người chứ có phải chó, mèo đâu mà liếm vết thương hả trời!” tôi tỏ vẻ kinh tởm nhìn hắn ta

“Ồ ngu! Không có kiến thức! Nước miếng của người tuy không có tính sát khuẩn cao như động vật nhưng cũng có thể tiết ra chất chống vi sinh trùng như IgA tiết, lactoferrin, và lactoperoxidase, hiểu chưa hả?”

“...” im re. Không hiểu gì và cũng chẳng biết gì nên đành im re. Trời ạ! Cái tên này, hắn là Thần y hay Thần chết đấy??? Nói lảm nhảm cái gì mà chẳng hiểu????!!

“Nhìn mặt là thấy ngu rồi! Hax, mấy cái cây ở đây không biết có nhiễm khuẩn không ta, có gì ảnh hưởng đến long thể của ta thì mi tiêu đời đấy cây ạ!!!” tên Chun trừng mắt, giơ tay thành nắm đấm. Tên này chắc lên cơn thiệt rồi! Đồ bệnh hoạn, bó tay zới hắn luôn...

...

...

“Soạt...soạt...”

“Oái...oái...anh làm gì thế hả? Này này, kiềm chế kiềm chế, đừng manh động đấy nhá, oái!!!!”

48. Chương 47

CHAP 47: LOVE RAIN

Cái tên Chun thần kinh kia tự dưng xắn lưng áo đằng sau lên để lộ gần hết một phần lưng dài và rộng khiến tôi nhất thời không kiểm soát nổi mà la lên bài hải

“Anh...anh...đừng nói là anh muốn tôi...tôi liếm vết thương cho anh đấy nhé?” tôi lắp bắp, vừa nói vừa xê xa hơn khỏi cái tên thần kinh phân liệt nửa Thần chết nửa động vật kia

“...”

“...”

“Sao còn không mau tay. Vì cứu cô nên tôi mới bị ra thế này đấy, đừng có tưởng là tôi thích hương vị nước bọt của cô đấy nhé!!!” tên Chun đợi mãi thấy tôi cứ đực mặt ra quay lại quát

“Tôi...tôi...trời ơi là trời...sao số tôi khổ quá vậy nè!!!” tôi than trời trách đất, ngửa mặt lên trời, hận đời vô đối, zời ạ, Người để con gặp hấn làm gì để bây giờ con khổ thế này! Mấy giọt nước miếng quý báu của connnnnnnnnnn!!! Bắn chết mắt thoooooooooooooooooooo!!!

“Lẹ, vận tốc tức thời!” tên Chun lại quát!

“...chep chep chep...plè plè plè...ọc ọc ọc (đang chất nước bọt, haizz, bọn này chơi dơ quá)...” tôi chóp chếp cho tiết ra tí nước bọt, thò ngón tay vào lưỡi, lấy một ít...rồi trầy lên chỗ trầy của hấn...ọe, mắc ói quá đi...gớm thật đấy, chưa bao giờ tôi thấy tôi gớm như lúc này...tôi nhắm mắt nhắm mũi, quay mặt ra đằng sau, tay thì trét cái thứ “enzimamilaza” ấy lên lưng tên Chun

“Này, này, này, cô điên rồi hả? Có mắt không đấy, cô trầy đầy lên đầu tôi rồi đây này!” lại một tiếng quát làm rung động nguyên mái đá (nếu có nhà chắc sập lâu rồi!). Mở hí một mắt, mở to hai mắt, tôi thấy tay mình đang quờ quạng trên đầu cái tên khỉ ấy!...Hahahahahaha, vui quá đi, hahahaha, tôi cho anh gọi đầu đã đời luôn, mà ở đây làm gì có nước để gọi, gọi thì ra mà tắm mưa í! Hahahahahaha...

“Hahahahahahahaha!!!”

“Cười gì mà cười. Trời ạ! Cái đầu của tôi!!!” lại gào

“Hahahahaahahahahaahaha!!!”

“Thôi dẹp dẹp dẹp, không cần cô nữa, đồ ngu!!! Hax!!!” tên Chun hất vạt áo sơ-mi xuống phủ phần lưng trầy xước, liên tục lấy tay xoa xoa đầu, la bài hải

“Hahahahahahaha!!!” (bị **** ngu mà cười! công nhận level....!!!)

...

Cơn mưa vẫn cứ thế, dai dẳng và xối xả, gió lùa mưa tới tấp tạt vào mặt tôi, không ngồi ở vỉa ngoài, tôi chạy vào cái khe nhỏ hóp vô bên trong cửa mái đá để tránh mưa!!! Haizz, ở trên núi mất hết sóng nên không có cách nào liên lạc với anh Minh và nhỏ Huyền được, không biết nhờ sao rồi, có mệnh hệ gì không nữa, cũng chẳng báo được với anh Minh là bị mắc kẹt, chắc anh~ lo lắng lắm! Nếu biết sớm bị kẹt trên núi thế này mình khỏi leo lên chi ác công, mà cũng vì bọn họ nên mình mới chọn cách lên núi để cho họ có thời gian bên nhau, vậy mà, bây giờ mình đang ở cùng với nửa kia của nhỏ Huyền mới ghê chứ!!! Haizz, bây giờ là 8giờ rồi, này giờ mà mưa vẫn dai ời là dai, không xem được hoàng hôn, không biết chừng nào mới xuống núi được nữa! Tối lắm rồi, mưa thì phủ trắng xóa, những thứ duy nhất tôi có thể thấy được là mấy cái cây trước mặt, cái mái đá phía trên để trú mưa mà cũng có trú được gì đâu, còn tên Chun thì ở tít bên kia chịu mưa hắt! Đúng thật là, tên khùng này không lẽ để ta mở miệng kêu người thì người mới qua hả? Đồ “Thái tử bột”, mơ đi nhé! Cứ ngồi đó mà hứng mưa đi, được người ta kêu cầu, hầu hạ riết quen hả?

...

...Vẫn mưa to...

“Này, tên khùng kia! Anh muốn tắm mưa lắm hả?” tôi ngồi từ khe đá bên này nói vọng sang chỗ tên Chun đang ngồi. Nghe được tôi nói, hấn ta mới chịu đứng dậy và sang chỗ ngồi kế tôi

“Cái này là cô kêu tôi đấy nhé! Không phải là tôi muốn ngồi gần cô đâu!” trước khi kê chỗ ngồi, hấn ta còn “trần trối” một điều rất dỗi dờ hơi! Đồ tâm thần, sĩ diện cho lắm vào, tôi thấy anh ngồi hứng mưa thương hại nên mới gọi sang thôi đấy, mà công nhận hấn ta ngu ời là ngu, mưa lớn như vậy mà không kiếm chỗ núp cho đỡ hắt vào mặt, bệnh ra thì biết thế nào! Này, coi này, áo cũng ướt hết rồi!!! Hax!!! Bực chết mất, cái tên này sao to con thế, ngồi lấn hết cả chỗ, đẩy tôi ra phía bìa bị mưa hắt hết rồi, nhưng khe đá này bé quá làm sao tôi và hấn ta ngồi đủ đây!!!!??? Thôi kệ, thà ngồi chật chội một tí còn đỡ hơn bị dính mưa...

...gần sát...gần sát...vai chạm vai...

Khổ thật, chỗ chật ời là chật, tôi và hấn ngồi...sáp rập à! Vai đụng vai, nước mưa từ tay áo hấn cũng thấm hết qua tay áo tôi rồi còn đâu!!! Vừa ướt vừa lạnh!!! Mà không biết ở đây có thú ăn thịt hay động vật “giết người” không ha??? – tôi ngó đi ngó lại, nhìn chung quanh tìm “thú vật lạ” thì bắt gặp... “con thú đại rất dỗi bảnh trai” - khuôn mặt tên Chun to đùng trước mắt, mấy lọn tóc ướt vì bị mưa hắt bết hết lên trán hấn, hai tay hấn ôm cái đầu gối đang bó gó lại của mình, lưng hấn ta dựa vào thành bờ của mái đá, ánh mắt sâu

thắm hướng về màn mưa trắng ngần, dày như bức tường thành trong suốt! Sao hán lúc nào cũng...cũng đẹp thế nhỉ???! Hax, hax, không được dao động nữa!

...

“Anh...anh thích nhỏ Huyền rồi đấy hả?” một câu hỏi thẳng thừng của tôi

“Sao cô lại hỏi vậy?” tên Chun vẫn nhìn màn mưa, ánh mắt không hề lay động

“Tại...tại tôi thấy vậy?”

“Hơ! Bởi vậy bảo cô bị ngu đâu có sai!” tên Chun nói thì ào cái gì đó, tôi cũng không nghe rõ nữa, nghe mang máng là...

Tên Chun nhắm lịm đôi mắt, vẫn giữ nguyên tư thế...

“Tôi xin lỗi!” tôi nói

“Gi?” mắt vẫn nhắm ghiền, chỉ có âm thanh phát ra từ đôi môi hồng hào mịn màng kia

“Tất cả! Từ khi tôi với anh gặp nhau, tôi làm bể cái gương, tôi không cho anh làm người mẫu, tôi đá...anh, và...nói dối anh nữa! Xin lỗi”

“...”

Haizz, này giờ điểm lại tất cả khoảng thời gian từ khi tôi và hán gặp nhau, hình như toàn là tôi gây ra phiền phức và tội lỗi đối với hán, nên xin lỗi là chuyện đương nhiên, lần này là thật lòng đấy nhé! Chưa bao giờ tôi nghiêm túc thế đâu!!!

“Tôi sẽ giúp anh, giúp anh trở về Darkland, giúp anh có thể trở thành một người mẫu thực thụ và có một khoảng thời gian vui vẻ khi ở đây!” lại một lần nữa, tôi thật lòng. Từ khi hán xuất hiện trước mặt tôi tới giờ, tôi đã biết đối mặt với bản thân, lột đi cái mặt nạ vui vẻ thường ngày, nhận ra được bản thân mình vốn không phải là một đứa lạnh lùng, tẻ nhạt và cô độc, haizz, tôi vẫn còn nợ hán ta một lời cảm ơn nữa thì phải! Có lẽ cũng chính vì những gì hán làm cho tôi như vậy, tôi mới có chút xiu xiu phát sinh tình cảm với hán, nếu hán ta mà còn cứ ở lì lại đây, có khi tôi thích hán thật luôn thì nguy!!!

“Khỏi cần! Chuyện trở về Darkland cô có muốn giúp cũng không được, chuyện có khoảng thời gian ở đây thì xin lỗi nhé, cô lúc nào cũng khiến tôi...phát điên..., còn chuyện giúp tôi trở thành người mẫu thực thụ thì thôi khỏi luôn đi, cô phá tôi thì có!” tên Chun nói một lèo từ đầu tới cuối những gì trong lòng mình nghĩ mà chẳng thêm mảy may để ý gì tới sự thành tâm của đối phương! Quá đáng thật đấy!!!

“Này, đã nói là tôi sẽ giúp mà, tôi không phá đâu, tôi to lớn hơn anh nghĩ nhiều đó!” tôi dẩu môi lên, “chuyển giọng”

“Hơ, to lớn à? Phải rồi, cái mồm cô rất to lớn, át cả tiếng mưa luôn rồi đấy!!!” tên Chun mở hai mắt, nhìn tôi giễu cợt

“Hừ, mặc xác anh, đã nói giúp là giúp, không cần tới sự đồng ý của anh đâu! Nhưng bộ anh muốn là người mẫu thật đó hả?”

“...”

“Tại sao?”

“Thích cô...”

...

“HẢ?”

“Thích cô tức...”

“Sax! Này, ăn nói cho có đầu đuôi tí chứ???”

“...”

...Mưa vẫn dài ngoẵng và dai dẳng, ào ạt, xối xả, phủ kín khoảng không gian của vùng đỉnh núi vốn chỉ có ánh mặt trời!...

Lạnh chết được, may mà mình có mang theo áo khoác – tôi hì hục lấy trong cái ba lô mà mình vác theo từ sáng tới giờ, lấy cái áo khoác, đắp lên người...

“Bốp...Hax, sao mà lấm muỗi thế này!” tên Chun đập một cái “bốp” lên cánh tay rồi than thán

“Hơơ! Chắc đêm nay phải ngủ ở đây thôi, trời thế này làm sao mà xuống núi, có xuống cũng chẳng thấy đường đâu mà xuống!” tôi nói

“Phải đấy, nếu không mưa tôi xuống, bỏ cô ở đây lâu rồi, mưa như vậy làm sao mà thấy đường bay xuống cơ chứ???” vẫn cái điệu bộ cầu nhàu

“Hơơ, bởi vậy mới nói, Thần chết “cùi ghê” mà lại!!!” tôi “sĩ” hấn

“Cái gì cơ???” tên Chun bắt đầu “sĩ diện xông thẳng”, trừng mắt nhìn tôi

“Ồ, tôi có nói gì đâu!!! Không biết không biết!” tôi bình thản, nhắm nghiền hai mắt tận hưởng sự ấm áp mang lại từ chiếc áo lạnh, mặc dù hơi ẩm của nó chẳng thấm vào đâu!!!

...Mưa vẫn tầm tã...

Trời ạ! Không lẽ tôi phải qua đêm ở đây thật đấy à? Mưa to thế này làm sao mà về! Với lại, ngủ ở đây một đêm chắc hôm sau tôi thành “thịt đông” quá, bộ ông trời muốn hành hạ tôi hay sao vậy nèeeeeeeeeee! Làm ơn tạnh mưa dùm cáiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!! Trời oiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

“Chán quá đi!!!” tôi thều thào, vừa buồn ngủ, vừa lạnh

“...” tôi quay qua nhìn tên Chun xem hấn thế nào, sẵn tiện “mua vui” luôn, ai dè hấn ta ngủ mất tiêu rồi, haizz, đã chán gặp nhà người còn chán thêm!!!

“Đồ con mọi!” tôi mắng thì thầm

“Cô đang tự mắng mình đấy à?” tên Chun ngủ mà vẫn nói mớ đúng “mục đích yêu cầu” được, báỉ phục! (ngồi sát cạnh nhau không nghe được mới lạ!!!)

“Chưa ngủ sao? Haizz, chán quá, không biết chừng nào mưa mới tạnh nữa??? Haizz, hay tôi hát anh nghe cho dễ ngủ ha!”

“Hờhờ, đừng có mà làm tôi ám ảnh!!!” tên Chun vẫn “nhăn rãnh” mà giễu cợt tôi được. Đã vậy thì tôi ám anh cho tới cùng luôn, cá rằng mai một trước khi đi ngủ mà nhớ tới tôi là anh chỉ có nước thức trắng

“Trời mưa...trời mưa...có hai thằng điên cùng đi tắm mưa...trời mưa trời mưa...có hai con khùng cùng đi tắm mưa...hai thằng điên gặp hai con khùng dưới trời mưa...trượt chân...bốn đứa tâm thần té cống. Trời mưa...trời mưa...em hát cho trời tạnh mưa...trời mưa...em hát cho trời tạnh mưa...Bốn đứa tâm thần ngoi lên khỏi cống...đen thùi lùì như cái thùi lùì...bị mẹ mắng...không cho đi tắm mưa...Trời mưa...trời mưa...chỉ có em đi tắm mưa...trời...” (giọng hát vang dội trong màn mưa!!! Càng hát mưa càng to!!!)

“Bịch...” một âm thanh...kể bên vai tôi...một cái gục đầu...lên vai...

...thình thịch...thình thịch...

...là tên Chun...

...tên Chun ngủ gật lên vai tôi sao???...quay đầu lại nhắm nghiền mắt không dám tin là sự thật

“...” tôi thình lạng hí mắt ngó sang nhìn hấn,...khuôn mặt hoàn hảo...một nét đẹp dễ thương...cận cảnh của tên Chun khi ngủ là vậy sao? Đáng yêu chết mất...muốn hất hấn ra khỏi vai mình quá...nhưng không thể...bả vai phải tôi nặng trĩch...trời lạnh...mát mát...tôi kéo chiếc áo khoác đang đắp trên người mình chia cho hấn một nửa...hờhờ, đồ khùng, hát cái bài này mà hấn cũng ngủ được à???...

“Trời mưa...trời mưa...em ngủ giữa trời mưa...” tôi hát cho nốt câu cuối rồi...thiếp đi...

...

...

...

...ZZZ...

...rào rào rào...

...ZZZ...

...rào rào rào...

...ZZZ...

...nụ cười nhoén miệng của Thần chết...

49. Chương 48

CHAP 48: BEAUTY AND THE BEAT...

...rào rào rào...

...

...

...lách tách...lách tách...

...vùuuuuuu...

...lách tách...lách tách...

...

...yên bình...

...ấm áp...

...thanh thản...

...

“...nheo mắt...dần mở...mở to...”

...

Sáng rồi à!... Một tia nắng dịu ảm áp chiếu vào khuôn mặt chưa kịp tỉnh ngủ của tôi! Mấy giọt mưa tối qua còn đọng trên tán lá cây trước mặt tôi nhiều từng giọt một xuống chồi non bên dưới tạo nên một loạt âm thanh lách tách trong trẻo, mấy giọt nước trên mái đá cũng nhiều tong tong xuống đất...

...vươn vai...

...

“Ừa, kì vậy?” tôi nhướn nhướn bả vai nặng trĩu của mình...sao nặng quá vậy nè? Vươn vai cũng không được, như có cái gì đang đè vai mình xuống...quay sang...nhìn...

“...trợn trừng...” sax.....tên khùng này đâu ra trên vai mình vậy????????????? Khoan, bình tĩnh, lật lại ký ức...tối qua...

***“Trời mưa...trời mưa...có hai thằng điên cùng đi tắm mưa...trời mưa trời mưa...có hai con khùng cùng đi tắm mưa...hai thằng điên gặp hai con khùng dưới trời mưa...trượt chân...bốn đứa tâm thần té cống. Trời mưa...trời mưa...em hát cho trời tạnh mưa...trời mưa...em hát cho trời tạnh mưa...Bốn đứa tâm thần ngoi lên khỏi cống...đen thùi lùì như cái thùi lùì...bị mẹ mắng...không cho đi tắm mưa...Trời mưa...trời mưa...chỉ có em đi tắm mưa...trời...” (giọng hát vang dội trong màn mưa!!! Càng hát mưa càng to!!!)

“Bịch...” một âm thanh...kế bên vai tôi...một cái gục đầu...lên vai...

...thình thịch...thình thịch...

...là tên Chun...

...tên Chun ngủ gật lên vai tôi sao???...quay đầu lại nhắm nghiền mắt không dám tin là sự thật***

Sax...thì ra là thế! Cái tên thần kinh, mặt trời rọi tới mông rồi mà còn ngủ, đã vậy còn nằm ì trên vai người ta, hứ, hắt người ra cho biết mặt...

...

...

...

Í í, khoan khoan, đẹp trai thế nhỉ? Há há, má hơi hồng, mắt nhắm tít với hàng mi dài rậm cong tít, lông mày đen, mũi cao nè, môi hồng đáng yêu nữa, há há há...đẹp hả? Ta phá hoại nhan sắc người cho biết mặt, hê hê hê...tôi thò tay định dụi lông mi hấn ta...chơi... (thông cảm, mới sáng sớm “bé” chưa ăn sáng nên chưa uống thuốc được!)

“...mặt nham hiểm xen chút nham nhở...ngón tay mó máy...mặt gian...”

“hwoahhhhhhhhhhh!!!”

“Á!”

Tên Chun đang ngủ say đột nhiên đưa tay lên che miệng ngáp dài làm tôi hết hồn, phát ra “tiếng kêu” kinh điển, nhớn nhợ, giả điên không biết gì, nhắm chặt hai mắt làm bộ ngủ chưa dậy...

...

...

...

...hấn ta mở mắt chưa ta...mình có thể mở mắt ra chưa...ơ mà hình như vai mình không còn nặng nữa...ti hí mở mắt...oái...tên khùng đó dậy rồi, lại còn đang nhìn mình...mặt dê tiện nữa chứ, đừng có nói là hấn ta định bứt lông mi hay lông mũi mình đó nhá...nhắm chặt... “giả điên khiêng đầu máy” ...

...

...

“Póc...”

“Ui da! Trời đánh đứa nào búng đầu ta, để con ra không có lỗ...”

...

Chưa kịp nói hết câu thì bắt gặp ánh mắt tên Chun đang...

“Nhìn chòng chọc...chòng chọc...”

“Nhìn chăm chăm...chăm chăm...”

Hình như, hình như là tên khùng này búng trán mình, ở đây chỉ có mỗi mình và hấn, không phải hấn ta thì còn ai...

“Này...bộ điên hả? Sao búng trán tôi” tôi la toán lên

“Dậy rồi mà còn giả điên nằm ngủ, có ý đồ gì đây? Bộ muốn được tôi dựa lên vai đến thế à?” tên Chun nham nhở nhìn tôi móc mồi

“Hơơ, anh mà đi thi hoa hậu thì đảm bảo đoạt được giải tự tin đó!” tôi lắc đầu ngán ngẩm nhìn cái tên sáng sớm chưa uống thuốc kể bên (không biết ai thiếu thuốc đây!)

...

Gì vậy nè? Cái tên thần kinh này tự nhiên nhìn mình chăm chăm, có ý đồ gì nữa à?...

“Nhìn gì mà nhìn???” tôi gào

“...đưa tay...”

“Gì...gì...gì hả?”

Oái...đồ bệnh, hấn đang định làm gì thế? Tự nhiên đưa ngón tay lên khoe miệng mình...oái oái...còn khều khều nữa, miệng mình không ngứa, không mượn hấn gãi đâu, gì vậy nè????

Tên Chun, rút lại ngón tay, nhìn chăm chăm “nghiên cứu” ngón tay của mình rồi...

“Chắc chắc chắc! Ngủ mà chảy ke luôn, kinh quá!” mặt gớm ghiếc nhìn ngón tay lắc lắc đầu

...

Chảy ke hả?...Oái, ke...oái, trời ơi xấu hổ quá...chắc đào hố đập mặt vô trốn mất thôi! Huhuhuhuhuhuhuhuhu...!!!!
– tôi lấy tay chùi lấy chùi để miệng mình, mặt nhăn như khi ăn ớt, xấu hổ không thể tả!!!

“Thật là bất hạnh cho tôi khi quen biết cô! Nhục mặt quá đi Kinh Kong à! Già đầu ngủ mà còn chảy ke, không biết còn hiện tượng gì khác xảy ra khi ngủ không nữa...Hahahahaha...” cái tên thần kinh kia tưởng tượng lung tung rồi ngồi cười điên dại, khiến tôi chỉ muốn bay lại đục vào mặt cho sưng phù cái mồm mồm muối của hấn ta, đồ điên loạn, hừ! Biết vậy hồi nãy tôi nhanh tay bứt hết lông mi, lông mày, lông mũi anh cho biết!!!

Tôi đứng phắt dậy, khoác cái áo khoác lên người, xách ba lô, bực dọc “phóng” ra khỏi hốc đá cho đỡ nhục (nhục quá chịu sao nổi!)

Tôi đi lơn tơn trên đỉnh núi, wow, phong cảnh sáng sớm ở đây đẹp thật, ánh nắng chỉ hơi dịu nhẹ, chưa quá chói chang, mấy ngọn cỏ dưới chân tôi mọc rậm rạp màu xanh lá mạ tươi mát, lác đác một vài bông hoa dại mọc ven bụi cỏ, nhiều hoa quá, càng đi xa càng thấy nhiều hoa, đủ màu sắc, cỏ bắt đầu cao hơn, đến chừng đầu gối tôi, cỏ mọc xen hoa, phong cảnh thật hữu tình. Một cơn gió thổi mạnh làm tóc tôi bay ngược về đằng sau, không khí thật trong lành...

“Phong cảnh ở đây giống vườn cổ đen ở Darkland thật!” một mùi hương kẹo dịu dàng thoang thoảng đâu đây...quay lại thì thấy tên Chun đã đi đằng sau tôi từ khi nào rồi, hừ, hèn chi nãy giờ xung quanh toàn là tà khí! (mối ghen không khí trong lành xong! =.=)

“Ồ Darkland mà cũng có cảnh đẹp thế này à?” tôi hỏi

“Nhưng chỉ toàn là màu đen!”

...chúng tôi lơn tơn đến vách núi...

...

...một ánh sáng dịu nhẹ màu vàng cam đậm chiếu rọi lên chúng tôi và tạo vật xung quanh, đem lại sức sống...

“Bình minh!” tôi khẽ nói

Quả cầu lửa đã bắt đầu nhô lên khỏi mặt biển xanh phía dưới, không gian tràn ngập sắc vàng, mênh mông bao la nhìn từ trên này chỉ còn là một mảnh vải xanh dịu dàng, êm ả, thành phố biển hiện lên trong khung cảnh đẹp đến mê hồn, tất cả tạo vật đều im lặng để ngắm nhìn, mặt trời nhô cao hơn so với lúc nãy, thứ sắc cam vàng phủ kín tất cả, rọi thẳng vào mặt tôi, có cảm giác như đang đứng trước nó và có thể chạm tay vào thứ sức sống mãnh liệt ấy bất cứ lúc nào...Ánh sáng tràn lan và rộng hơn nữa, màu vàng nhạt dịu nhẹ với bầu trời xanh nhạt khi nãy đã thay bằng một thứ gì đó rực rỡ hơn, đẹp đẽ hơn và mạnh mẽ hơn, mặt trời hoan cường, dửng mành nhô lên và lên cao, cao hẳn, ánh nắng vàng rọi rộng khắp tất cả, truyền sức sống một ngày mới, vươn mình ra khỏi bóng tối của màn đêm, của bầu trời sao, của mặt trăng và của cuộc sống thực mỗi con người trên cõi đất này. Tất cả như lột xác, từ cái màu u ám để chuyển hóa và tỏa hòa quang, một chân lí rất rõ rệt, ai cũng có hào quang, dù là ở địa vị nào, cấp bậc nào, và cuộc đời họ có ra sao thì họ đều có sức hút và ánh sáng rất riêng của mình, đương nhiên sẽ có quyền chiếu sáng mọi người bằng thứ ánh sáng rất đậm chất cá nhân đó, và một khi họ đối diện với mặt trời, một nguồn hào quang quy

tụ các ánh hào quang khác, thì họ thực sự là chính mình và tỏa sáng trên sân khấu cuộc đời của mình... Một thứ gì đó đang lặn vào tâm hồn tôi, khiến tôi say đắm nhìn mặt trời đang lên đỉnh lam thiên và mở rộng lòng mình hơn để đón lấy nó, như có một sức mạnh kì lạ nào đang tiếp thêm cho sức sống của tôi, đẹp quá, đẹp ở mọi mặt.....

“Thứ gì vậy?”

Sax, “téo teo teo tèoooooooooo...” (nhạc phụ họa!). Một câu nói lằng xẹt làm vỡ toang hết mạch suy nghĩ văn thơ của tôi, đồ phá đám, người ta đang feel đây nhé!

“Anh có vấn đề gì không đấy!” tôi ngơ ngác đến thất vọng ngó cái tên mặt đang đực ra nhìn bình minh

“Tôi hỏi cô thứ đó là thứ gì?” vẫn cái mặt ngu đến rùng mình đó

“Trời ạ! Đây chính là mặt trời! Ok? Cái thứ mà anh hỏi là mặt trời, chẳng phải hôm bữa anh được xem hoàng hôn rồi hay sao?” tôi bó tay với hần ta luôn thôi

“Hôm nọ nó đi xuống mà, sao hôm nay không đi xuống, đi lên làm gì?”

...bức xúc quá đi mất, hực hồ toàn tập với hần ta...

“ANH ĐI MÀ HỎI NÓ! NGƯỜI TA HOÀNG HÔN THÌ LẶN, BÌNH MINH THÌ MỌC CÓ VẬY CŨNG HỎI, ĐI XUỐNG ĐI LÊN MIỄN ĐẸP LÀ ĐƯỢC RỒI!” tôi bức xúc quá nên la làng lên

“Hơ...hơhơ!!!” tên Chun mặt vẫn đực nhìn tôi cười miễn cưỡng như đang gặp phải quái vật vậy! Hừ, đồ điên!

“Ủa? Mà anh không sợ mặt trời hả?” rất nhanh lấy lại bình tĩnh, tôi “nhiều chuyện” hỏi (quay 36000 độ luôn! Kinh khủng! ~.~)

“Tào lao, Thần chết chứ có phải ma quỷ gì đâu mà sợ mặt trời!” tên Chun nhìn tôi “khinh bỉ”

Hừ, cầu trời bữa nào anh bị nắng thiêu chết luôn cho rãnh nợ...

...

“Mặt trời lên cao rồi, xuống núi thôi!” tôi nói

...

...

...

Đi vòng lại con đường cỏ hoa muôn màu khi nãy, bước những bậc thang dài thông bám đầy rêu hôm qua đã từng đi, lần này tôi phải cẩn thận hơn mới được...

“Này, tôi nghe nói, nếu nam, nữ cùng nhau ngắm bình minh trên ngọn núi này sau đêm mưa nhất định sẽ rơi vào bể tình đó, anh tin không?” tôi vừa đi vừa hỏi tên Chun

“Tào lao, nhưng mà cũng có thể! Tôi đẹp mà!” tên Chun đáp một câu “vô chủ đề”

“Tào lao, anh đẹp thì có liên quan gì! Tôi cũng đẹp mà!”

“Tào lao, cô nói tôi tào lao mà không tự thấy mình tào lao hả? Ý tôi nói chuyện cô kể tào lao là zì tôi đẹp, cô với tôi mà thành đôi thì là chuyện tào lao nhất trong các chuyện tào lao đó hiểu chưa?” tên Chun giải thích một lèo làm tôi muốn “téc não” luôn

“Hơ! Đừng có nói là anh kêu tôi xấu nên không hợp với người đẹp như anh đó nha!”

“Cũng không hẳn, tính ra thì chúng ta cũng khá đẹp đôi! NGƯỜI ĐẸP VÀ QUÁI VẬT cũng có thể sống hạnh phúc mà, phải không KINH KONGGGGGGGGGGGGGGGGG!!!”

“Hả? Hả? Gì chứ? Anh nói ai là quái vật! Này này, quay lại trả lời coi, nói xéo ai là quái vật hả? Nè, sao không trả lời! Nèeeeeeeeeee!!! Đứng lại, đừng có tưởng bỏ nha, thấy người ta hiền làm tới hả? Sao không trả lời! Này này, đứng lại đó, đợi coi! Này...” (một khi chị ấy “nóng máu” nói thao thao bất tuyệt là biểu hiện rõ nhất!)

“BEAUTY AND THE BEAT!!! Hahahaha, câu tiếng Anh tôi mới vừa học được đó, hay không nào! KINH KONG LÀ QUÁI VẬT!” tên Chun vừa hát, vừa nhún nhảy cười chọc tức tôi!

“Này đứng lại đó! Tôi mà đuổi kịp thì anh chết chắc!” tôi phóng nhanh những bậc thang, phen này ta sẽ phanh phui xác thịt người ra, đồ quái vật, nghĩ sao mà tự xưng mình là người đẹp vậy trời!

...

“Hahaha...”

“Đứng lại đó!!!!!!!!!!!!”

50. Chương 49

CHAP 49: HAND IN HAND

Tôi rượt theo tên Chun chết bầm từ nãy tới giờ mà vã cả mồ hôi! Đi gì nhanh thế, lúc nãy với tay định đánh hấn mà mém lộn cổ rồi...Hừ...

Bây giờ tôi và hấn ta đang đi song song với nhau, không nói gì...nhưng không khí có chút ấm áp, vui vẻ, và an tâm...tôi không hiểu sao nữa...trong thời gian qua, cứ hay nghĩ tới hấn, mặc dù đang đi bên cạnh nhưng vẫn cứ nghĩ tới, cũng giống như bây giờ đây...tôi đang tò mò, không biết hấn đang nghĩ gì, không biết hấn có đang cười không, hay vẫn lạnh tanh khuôn mặt như ngày nào...haizz, không thể nhìn trộm được, xấu hổ lắm, nhưng muốn quay sang nhìn hấn quá đi mất, bứt rứt sao sao ấy, đi bên cạnh mà không nhìn mặt hấn thấy lo lo, à không, khó chịu, cũng không nữa...sao ta??? Là sao ta??? (là sao ta? Nói chung là ... đó, héhé!) Sao nãy giờ im lặng quá vậy nè? Mình có nên bắt chuyện trước không? Hồi nãy còn giỡn hớt vui lắm mà, tức nữa, sao giờ bình thường lại rồi, cái tên này, lúc nóng lúc lạnh không biết đường nào mò! Hừ...

“ ... ”

...

...một cảm giác...

...tê tê...

...rân rân...

...hồi hộp...

...bối rối...

...đứng tim...

...tay tôi...

...ấm hơn...

...như có luồng điện chạy qua...

...một cảm giác chỉ xẹt qua trong giây tích tắc...

...tay tên Chun...quẹt vào tay tôi...chỉ đúng một giây...nhưng điện chạy qua người là hơn cả một giây cơ đấy...

...đứng im...

...đứng im...

...cùng bắt động...

...

...

...

“E hèm! Sao...sao không đi tiếp vậy?” một giọng nói trầm vang kể bên tai tôi

“...Ồ...ờ thì...đi...mà anh sao cũng đứng im re vậy? Thôi...đi đi...” bối rối bỏ đi trước...

...1 nấc thang...

...2 nấc...

...3 nấc...

...4 nấc...

...5 nấc...

“...” (một hành động vô âm thanh, nhưng lại gây lên bao tiếng động hỗn độn trong lòng 1 người, à không, cả hai người chứ!)

“...”

...thình thịch...

...thình thịch...

...bàn tay chợt nóng lên...

...điện chạy toàn thân khiến tôi tê điếng...

...ấm...

...tay...

...nóng hừng hực...

...luồng điện nóng chạy từ tay đến tim và lan tỏa khắp người tôi...

...

“...nhìn trân trân...” không biết nên làm gì, tôi như mất dần lí trí, chỉ biết nhìn người chủ của hành động kì lạ vừa rồi và nhìn đến đứng trông...

“...tay cô lạnh...!”

Một câu...chỉ một câu trống rỗng, không đầu không đuôi, như muốn giải thích cái hành động vừa rồi,...tay trong tay với tên Chun...tên Chun nắm chặt tay tôi rồi dứt vô túi quần của hắn, khuôn mặt hắn vô biểu cảm, ánh mắt có hơi lúng túng nhưng bị một lớp “băng lãnh” phủ lên nhằm che đi điều đó (đáng tiếc là đã bị Tuệ Như phát hiện!)

...tay trong tay...

...bước song song...

...tôi...không thể kháng cự lại...

...phản xạ của tôi muốn rút tay ra khỏi chiếc túi ấm áp đó, nhưng có gì đó chặn lại, tay tôi đã hoàn toàn bị “đông cứng” vì cái hơi ấm này, ấm đến khiến tôi như “mất tất cả”, mất hoàn toàn lí trí, không thể làm chủ tiềm thức và hành động, chỉ biết “câm nín” và... “bất động” ngoài đôi chân đang bước song song bên người con trai ấy, tôi không thể cử động được gì nữa...

...ấm quá...

...ấm áp đến kì lạ...

...lần đầu tiên đó...

...tại sao mỗi lần ở bên hắn ta tôi lại thấy ấm đến thế cơ chứ?...

...mỗi hành động của tên Chun cứ làm tôi hết bối rối, hết tim đập, hết loạn óc, hết đứng hình, hết điện giật, và...hết cảm thấy lạnh thế này???...

...ngó sang nhìn...mặt tên Chun vẫn vô biểu cảm, tay hấn như xiết chặt tay tôi hơn khi ý thức được tôi đang nhìn hấn bằng con mắt... “hai dấu chấm hỏi” to tướng...phải không đấy???...

...1 bước...2 bước...đi mem theo bờ tường dây leo...những nấc thang bám đầy rêu...

...1 s...2 s...

...âm...âm hơn nữa...

...

“Như, Chun!” một giọng nói, của người con trai từ bậc thang phía dưới vọng lên...là anh Minh...anh Minh ư? Nhưng sao này giờ tôi không nhìn thấy anh ấy, anh~ đâu ra xuất hiện vậy nè??? (này giờ đang trên mây sao biết được)

...Một nét mặt có hơi mệt mỏi, không còn sức lực, và...có chút mừng mừng...

“Hai đứa,...phù...hai đứa ở đâu cả đêm qua vậy? Phù...” anh Minh mệt mỏi bước tiếp những bậc thang còn lại đến chỗ chúng tôi, nét mặt không còn hồng hào như thường ngày, vệt vàng hời...

“Bọn em...bọn em mắc mưa nên phải ngủ lại trên núi, mà mặt anh sao thế?” tôi nói

“Sao? Suốt tối qua, anh gọi đội cứu hộ đi tìm hai người khắp nơi, trên núi cũng đã tìm mà có thấy đâu! Có xảy ra chuyện gì không?” anh Minh hỏi...một lần nữa...

“Bọn em không sao? Đừng nói suốt tối qua anh đi tìm bọn em đấy nhé!?” tôi trợn to mắt

...

“Cậu chủ? Đã định vị được...Ồ, họ kia rồi!” giọng nói của một người đàn ông mặc đồ lính cứu hộ nhưng có vẻ khá sang trọng, tai đeo dây đàm, nói, có vẻ như đang nói với anh Minh,...từ từ xuất hiện sau khúc cua ở nấc thang bên dưới...

...cả ba người chúng tôi hướng ánh mắt đến người đàn ông vừa mới “hiện ra” ấy...

“May quá, suốt tối qua bọn tôi đi tìm hai người, mà trời mưa to quá nên thiết bị định vị không thể tìm kiếm được, ai ngờ cậu chủ còn nhanh hơn chúng tôi một bước!” người đàn ông mừng rỡ, vừa nói vừa cười vui vẻ nhìn tôi và tên Chun

“Thật à? Anh Minh, tối qua tối giờ anh sai người đi tìm bọn em sao?” mắt tôi còn trợn to hơn nữa. Chỉ là mắc kẹt trên núi có một đêm, đâu cần làm lớn chuyện đến thế cơ chứ???

“Chứ còn gì nữa, tại tiểu thư không biết thôi, tối hôm qua, bão lớn lắm, thời sự nói ầm lên kia kìa, cô chủ và cậu chủ rất lo cho hai người kẹt trên núi. Suốt từ tối qua tối giờ cậu chủ cùng với tụi tôi đi tìm hai người đó!” người đàn ông lại tiếp tục “thuyết minh”

...Sax...bão...sax...bão lớn...thời sự...CHẾT...phù phù phù...con cảm ơn Thượng Đế đã cho con được sống tới giờ này, trời ạ! Sao mình không biết gì hết vậy nè? Shock quá, mà sao tối qua ngủ trong mái đá có nghe cây đổ, núi lở gì đâu, chỉ mưa to thôi mà, nghiêm trọng đến mức đó à? Mém nữa là mất mạng như chơi rồi rồi, may là tới giờ còn sống nhăn răng...phù...phì...phò...phè...

“Thôi, không sao là tốt rồi, để tôi gọi trực thăng đến đón mọi người!” người đàn ông vừa nói dứt câu, liền nói nhỏ vào máy đàm đeo bên tai phải rồi chạy xuống những nấc thang phía dưới...dần biến mất sau khúc cua quẹo ôm theo bờ tường dây leo...

...

“Xin lỗi anh, tụi em làm anh lo lắng rồi!” tôi nói

“Không sao, ổn rồi,...” anh Minh đang thở phào nhẹ nhõm nhìn tôi, đột nhiên nét mặt có đôi chút khựng lại, ánh nhìn lạnh băng pha chút sắc lẹm hướng về đôi bàn tay...đang nằm trong túi quần tên Chun...

...

...Oái...bị anh Minh nhìn thấy rồi...làm sao đây, nãy giờ shock quá nên tôi không nhớ mình đang “trên mây”, bị “gọi hồn” về “gặp” nên quên bém mắt,...

...tôi rút tay ra khỏi tay tên Chun, định đưa tay ra ngoài khỏi túi quần thì...

“...” một bàn tay kéo tay tôi lại vừa khi tôi còn chưa kịp đưa tay ra ngoài, nắm chắc hơn...chặt hơn...và kiên quyết hơn...

...

...

...

(lên mây tập 3)

...nét mặt tên Chun lạnh băng, kiên định...

...tới đây thôi đủ tôi bất động nữa rồi...

“PHẠCH...PHẠCH...PHẠCH...PHẠCH...”

“VUUUUUUUUUU...” cơn gió mạnh vô cùng thổi trên cao, “sản phẩm” của cánh trực thăng quay cực nhanh trên đầu chúng tôi, gió thổi to “cuốn hồn” tôi về,... thông một chiếc thang dây vững chắc nhưng đối với tôi thì chẳng chắc tí nào, một người đàn ông ăn mặc cũng giống như người đàn ông vừa nãy, từ bên trong trực thăng chìa tay ra vẫy vẫy...

...

“...”

...không nói không rằng...tên Chun chậm rãi tiến đến gần thang dây...đồng nghĩa với việc hắn ta lôi tôi theo...tay tôi bị “mắc kẹt” trong tay hắn ta mà!!!...

“Lên đi!” Chun nói

“...” sax, leo lên cái thứ “bèo nhèo” này sao??? Leo lên mà bị rớt xuống chắc chết quá, biết là tôi rất thích cảm giác mạnh, nhưng cái trò này không an toàn tí nào đâu!!! Huhuhuhuhu...

...tôi nghi hoặc nhìn tên Chun...

“Có tôi rồi! Lên đi!”

...an tâm hơn phần nào...

...tôi trèo lên...1 nấc...2 nấc...

Bây giờ mà nhắm mắt lại thì có sao không ta??? Huhuhuhuhu, chết chắc chứ sao!!! – tôi quay đầu nhìn xuống dưới, zời ạ!!! Choáng váng...thấy mình cao hơn lúc nãy (trời ạ, đương nhiên rồi bà chị! Huề zốn quá!), tên Chun nhìn tôi...thấy cũng đỡ sợ hơn...an tâm kì lạ...nghĩ lại chuyện nắm tay khi nãy...tôi ầm áp hơn...leo tiếp những bậc thang dây còn lại...

...

Một lúc sau...

...cuối cùng...bây giờ...tôi cũng yên vị được trên chiếc ghế trong trực thăng...kẹp tôi ở giữa...một bên là tên Chun...một bên là anh Minh...căng thẳng quá đi mất...anh Minh nãy giờ cứ im re...tên Chun thì cứ lạnh băng...hai người này đang thi đấu “nhiệt độ” trên trực thăng hay sao vậy nè? Kì cục quá, bị kẹp ở giữa thế này không thoải mái tí nào, kì kì...khó chịu...!!!

...trực thăng cất cánh...xuống núi...

51. Chương 50

CHAP 50: NÚT “START” CHO CUỘC TÌNH TAY BA

Cuối cùng chúng tôi cũng “hạ cánh” được xuống sân bay cá nhân của tập đoàn Huyền Minh, haizz, này giờ ngồi trên trục thẳng căng thẳng muốn chết, có cảm giác như tôi đang là tấm bia đỡ đạn bất cứ lúc nào nếu như hai người con trai bên cạnh muốn choảng nhau, mặc dù họ không có ý định đó, tôi nghĩ vậy, nhưng cảm giác vẫn cứ “lâng lâng”!!!

Chúng tôi không quay về biệt thự mà “phi” thẳng về Thành phố Hồ Chí Minh luôn, nhỏ Huyền đã về trước và đang ở nhà “ngon giấc” sau khi nhận được tin báo tôi và tên Chun an toàn!!!

Đứng trước cửa sân bay...

“Về thôi!” tên Chun đang dứt tay vào túi quần, nhìn tôi liếc mắt ra hiệu “let’s go”

“Hả???” hơi ngạc nhiên

“Điếc à! Đi về!”

“Nhưng về bằng gì, anh Minh đang đi lấy xe mà! Đợi tí đi!”

“Không! Đi bộ!”

...

“Lên xe thôi!” anh Minh lái chiếc xe “thiên sứ cánh trắng” của mình chạy trước mặt hai chúng tôi, gián đoạn cuộc nói chuyện...

“Chúng tôi sẽ đi bộ!” tên Chun phán một câu “xanh rờn”...Ặc, có lộn không đấy? Từ đây “lết xác” về đến nhà bằng xe thôi cũng đã hơn 20 phút, nói chi là đi bộ, hắn ta thì thích bay lúc nào thì bay, còn tôi, người chứ có phải “đồng loài” với hắn đâu mà nói nghe “tĩnh như mơ” vậy trời???!!!

“Nếu cậu thích thì cứ việc, nhưng Tuệ Như, em lên xe anh chở về!” lại thêm một câu “xanh lè”! Cái quái gì vậy nè! Hai người này đang tính áp đảo tinh thần tôi đấy à? Này giờ căng thẳng đủ rồi đấy!

“Lên xe thôi!”

“...nhìn...nhìn...”

“...mặt ngu...mặt ngu...”

...(bé Như chọn “đi tiếp” hay “dừng cuộc chơi” đây???)

...Sau một hồi vật lộn với mớ chất xám hóa đen trong đầu...tôi phán một câu “xanh rờn lè”...

“Ờơơ!!!” (~.~)

“...”

“...”

Hichic, nên đi bộ hay sao đây??? Nếu như bình thường chắc tôi chọn đi xe rồi đấy, nhưng sao hôm nay “nhức não” thế này???...Nếu đi xe thì tên Chun sẽ “chôn một niềm căm phẫn” với tôi suốt kiếp luôn cho coi, còn nếu chọn đi bộ thì phải tốn thêm một lời giải thích và xin lỗi với anh Minh! Hichic, sao khổ quá vậy trời????...Chắc tại mình đẹp... (bà bớt zùm con đi bà nội!)

“Ờơơ! Em...Em thấy chân hơi tê tê...hơi nhức nhức!”

“Vậy thì lên xe thôi!” anh Minh mỉm cười đẹp nhìn tôi, hơi nhướn mày với tên Chun...

“Ờơơ! Chân em tê tê! Nên chắc là phải đi bộ cho dân gân cốt ấy mà!!! Hahaha, thôi anh Minh cứ về trước đi nha! Em đi bộ cho thông thả xương khớp!!! Ờơơ!” cười trừ...(bà chị chơi “anh ấy” một vỏ đau quá đấy nhé! Cái này gọi là “nâng lên voi rồi đập xuống chó” nè! Đỉnh của đỉnh!!!)

“...Ồ! Vậy à? Được thôi! Vậy phiền Chun chăm sóc Như dùm vậy! Tạm biệt!” anh Minh có chút thất vọng qua nụ cười từ bỏ môi...nhưng nhanh chóng lấy lại khuôn mặt “đẹp đến điều đứng gái” hằng ngày...

“Ok anh! Bye anh nha!” tôi cười toe toét = một cái thở phào nhẹ nhõm không “thoát lời”

...anh Minh phóng xe đi! Để lại cho tôi “cục nợ” kể bên! Không biết hẳn sẽ nói gì đây? Đừng bảo là tự tin rồi suy đoán tầm bậy tầm bạ đó nha! (zậy mà trúng tùm lum tùm là mới hay chứ!!!)

“...cười cười...”

“...hờhờhờ...”

“...hờhờhờ! Sao nói tê chân mà không lên xe ngồi đi!” “móc” lần 1 (cầm nghĩ bậy bạ!)

“...hờhờhờ! Nãy bảo rồi còn gì! Đi bộ cho giãn gân cốt!” cười trừ...

“...hờhờhờ! Vậy à? Hóa ra là vậy!!! Nếu vậy cầu mong cho cô vắn tay sắt chân đá về tới nhà nhá!!!” “méo” lần 2

“...hờhờhờ! Anh thật tốt bụng! Cám ơn nha! Bốp...bốp...bốp...” thể hiện tình cảm bằng mấy cái vỗ vai vào khiến cho đối phương như muốn “thòng xương” luôn cũng không chừng

...

Sau một hồi cười “tươi ơi là tươi” của tôi và tên Chun, chúng tôi “lơ ton” đi về! Hichic, muốn rã cả chân! Từ hôm qua tới giờ toàn là cuộc bộ không à! Không què cũng uống, hồi nãy mình nghĩ cái quái gì mà chọn đi bộ cùng hắn ta nhỉ? Chắc lúc đó rồi quá hóa ngu ấy mà! Hichic! Về nhà lẹ lẹ dùm! Thời gian qua mau mau dùm con cái!!! Hichic, cái bụng thì đói meo, đánh trống loạn xì ngầu cả lên, chân thì nhũn nhùn nhùn, bây giờ là 9h sáng, nắng gắt ơi là gắt!!! Hichic, số mình khổ màaaaaaaaaaaaaa!!!

“Sao đi chậm vậy?” tên Chun nãy giờ thông thả đi trước, liền khựng lại rồi ngoặt đầu sang khiến một đứa đang đi tưởng “thây ma” của tôi “choảng” ngay cái “đầu lâu” vào lưng “bồ tượng” của hắn!!!

“Hềhề! Đừng quan tâm!” mặt tôi như phê thuốc

“Đói quá! Tìm chỗ nào ăn đi!” công nhận, tên này tinh ý ghê! Tôi cũng thấy vậy! Há há, câu hay nhất trong ngày của hắn đấy!!!

“Há há! Được đó, ăn đi ăn đi, ăn nhiều vào, kiếm chỗ nào ăn đi chứ tôi chịu hết nổi rồi! Từ tối à không từ chiều hôm qua tới giờ tôi toàn nuốt nước bọt sống qua giờ không đấy! Bây giờ mà không ăn chắc bao tử tôi nhảy ra khỏi bụng rồi chui tọt lên não mất, nãy giờ nó kêu y như có ai thọt tiết nó đấy! Không chịu nổi nữa rồi, đi ăn thôi! Nhanh nhanh đi! Vận tốc tức thời!” tôi nói luyên thuyên như chưa bao giờ được nói vậy!

“...” mặt đực chứng kiến cảnh “thao thao bất tuyệt”

...Nhưng trước khi “lao” ngay đi tìm chỗ “lót dạ” tôi mới sực tỉnh...mình đang đứng giữa Sài Gòn, nói một cách cụ thể hơn là kề bên vách tường cam nâu của nhà thờ Đức Bà!!!...Ặc...ở đây toàn xe là xe, chỉ có nước cạp đất mà ăn thôi!!!

“Đủ chưa vậy! Bảo đói mà sao nói lảm thế! Đi mau!”

“Đi đâu?”

“Đi ăn chứ đi đâu!”

“Ở đây làm gì có chỗ mà ăn”

“Bên góc đường kia có quán phở”

“Ặc...bộ mắt anh bị lòi hay sao mà nhìn được xa thế?”

“Cái gì? Nói lại coi!”

“Hềhề! Được rồi! Anh có một tầm nhìn xa trông rộng được chưa *-suy nghĩ - ý tôi là lé đó! - suy nghĩ-*?!?”

52. Chương 51

CHAP 51: FALL IN LOVE

...lơn tơn đi theo tên Chun tìm đến quán phở mà hần ta vừa mới “phóng tầm mắt” và nhìn thấy...kết quả của cuộc “đi bộ đường dài” này là...

“QUÁN PHỞ ĐÓNG CỬA TRONG BA NGÀY”

... “rầm...ầm...xoảng...bốp...cốp...lách cách...”... - âm thanh đổ nát của “tâm hồn”

“Xui quá!”

“...” hổ đến cứng miệng...tôi đó...

“Xem ra số chúng ta không được ăn rồi! Về nhà thôi!” tên Chun phán một câu tỉnh bơ rồi “thong thả” đút hai tay vào túi quần bước đi, để lại... “đổng đổ nát” đang há hốc như chờ cho có người tốt bụng nào tới và “nốc” thứ gì đó có thể ăn được vào mồm...

“Còn không mau đi!”

“...” tên “lé” này!!! Làm ình lên mây rồi đập xuống đất liền là sao??? Hichic, bụng đang đói cồn cào còn bị hổ nữa! Trời ạ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

...

...Một lúc sau...à không...một của một của một của một...lúc sau...

...Trên con đường gần về tới Happy Day...mấy cánh hoa giấy cuốn theo chiều gió bay ngang qua mặt tôi...cái bản mặt phê phờ phần của tôi...rồi “đập vào” mặt tỉnh như ruồi của tên Chun...hừ, việc duy nhất tôi muốn làm là “nối đuôi” theo mấy cánh bông giấy đó để “nả tới tấp” vào khuôn mặt “thiên thần chết” của tên kia! Nãy tới giờ, à không, “mấy thế kỉ” vừa qua tôi muốn rụng rời thân xác luôn, mà hần cứ ung dung như chưa bao giờ được ung dung vậy! Trên đường đi còn “thong thả” nhìn tôi cười ngạo nghễ nữa chứ! Đồ thần kinh, tôi thì mệt đến không nói được gì, còn hần thì...hừ, vừa mệt, vừa phải “đấu tranh tâm lí” để không phải lao vào bốp chết hần, vừa phải “câm nín chịu nhận” những lời châm chọc của hần! Giỏi lắm, đợi ta “hồi phục trạng thái sức khỏe” thì mi biết ta!!! (ai biểu chọn đi bộ với người ta làm gì!!!)...

...Sắp về rồi...ráng lên... - lần thứ n tôi tự nhủ...mà thực sự là sắp về rồi, qeoq sang con hẻm nữa thôi là tới rồi!...

...Đến đầu con hẻm rẽ sang con đường nơi chứa căn nhà “cực cưng” của tôi...

...Ôooooooooooooooooooooo! Nhà “iu vầu” của tôi kia rồi!!! hichic, nhớ mầy quá đi thôi!!!! Muốn lao vào nhà ôm hôn má yêu lắm thiết luôn! Hihi, chắc bây giờ Lui cũng đang ở nhà! Không mua quà về cho anh ta không biết có giận không đây! Hihi!...

...nhắm tay...kéo mạnh...

...một hành động làm gián đoạn mọi hành động của tôi! Khi tôi đang định la lên thì...

...bịt chặt miệng...

“Suyt!”...là tên Chun...hần ta đang làm cái quái gì thế này, tự nhiên kéo tôi lại rồi ép chặt tôi vào vách tường, còn bịt mồm tôi lại nữa, định ám sát à!!!

“...” tôi trừng mắt nghi vấn kèm thêm tức giận

“Im lặng! Không thì chết!” giọng tên Chun thì thâm, hần nhìn tôi một cách nghiêm túc, nghiêm túc hơn bao giờ hết, lần đầu tiên tôi thấy được điều này trên khuôn mặt lúc nào cũng “nham nhở như bánh phở” của hần đấy! Kì lạ! Bị điên à! Chết cái gì chứ???

“...” tên Chun nhíu mày nhìn tôi, sau đó đẩy tôi sát vào tường hơn, rồi chậm ló đầu ra khỏi bờ tường, phóng tầm mắt sang bên ngoài con hẻm, hình như là hần đang nhìn về phía trước cửa nhà tôi...

“Sao ông ta lại ở đây chứ?” tên Chun nhăn mặt, dùng đôi mắt sắc lẹm như để suy nghĩ đó...đôi tay hắn nói lỏng ra hơn...mồm tôi cũng đỡ bị bịt chặt hơn...từ từ hắn buông tay xuống...

...Hiểu được vấn đề dường như cũng khá nghiêm trọng, tôi không dám hỏi lớn...

“Chuyện gì? Anh nói ông ta nào cơ???” tôi nhìn khuôn mặt nghiêm nghị đến đáng sợ của tên Chun, dò hỏi

“Không ổn rồi! Hay cô chạy đi! Chạy xa vào! Không, cũng không được, đứng yên, tốt nhất đừng nhấc chân lên khỏi mặt đất!” khuôn mặt hắn càng lúc càng hiện rõ hơn sự nghiêm trọng! Cái gì vậy nè! Nói cái gì mà khó hiểu vậy??? Mà hồi nãy tôi có nhìn thấy ai bên đường kia đâu, trước cửa nhà tôi lại càng không! Hắn ta nói ông nào cơ???

“Anh nói rõ ràng coi! Chuyện gì? Tôi có thấy ai đâu! Anh đang nói nhảm gì vậy?” tôi bối rối nên hơi lớn tiếng...

“Suyt! Không xong rồi! Ông ta hình như phát hiện ra rồi!” tên Chun đưa đôi mắt hoang mang liếc nhìn sang con đường bên kia, càng ngày hắn càng ép tôi sát vào tường hơn, híchic, có khi thêm một tí nữa thì tôi và hắn ôm nhau luông cũng không chừng, tên Chun đẩy vai tôi sát vào tường, nhìn tôi trân trân...

“Chuyện...chuyện gì??? Sát...sát quá rồi đấy...đừng động vào tôi đó nha!!!” tôi lắp bắp, híchic, khoảng cách của tôi và hắn lúc này là chưa đầy 2cm nữa! Tôi có thể thấy được nét căng thẳng hiện lên trên khuôn mặt hắn, những giọt mồ hôi lo sợ lấm tấm trên trán, dây thần kinh bên cổ hắn dật liên hồi, tim hắn đập cũng nghe rõ nữa, chuyện gì mà nghiêm trọng thế này??? Một Chun mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất, tình nghịch, đôi lúc lạnh còn hơn cả tảng băng, nay lại vì chuyện gì mà sợ sệt thế này???

“Thôi rồi! Ông ta đang tiến đến! Lần này chết là cái chắc! Nghe đây! Tuyệt đối không được cử động dù cho có chuyện gì, nghe chưa! Giờ thì nhắm mắt lại đi!” tên Chun dùng ánh mắt kinh hãi nhưng hết sức điềm tĩnh, sắc lẹm và giận dữ, lạnh lùng nhưng lại có phần lo lắng...nhìn tôi...khiến tôi...không dám chống cự lời nói ấy...nhưng cũng không thể làm theo lời hắn khi chưa biết đầu đuôi sự việc và hậu quả nếu như tôi nghe lời hắn...

“Nhanh” khe quát, ánh mắt day nghiêng nhìn tôi...rất hốt hoảng...tên Chun thực sự hốt hoảng, tôi có cảm giác, hắn có thể gào lên ngay bây giờ nếu như tôi không thực hiện theo lời hắn...và...không còn sự lựa chọn nào khác...tôi khẽ nhắm mắt...hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm...tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...mồ hôi lã lã dài xuống má và cổ tôi...

...

...

...thình thịch...thình thịch...

...thình thịch...thình thịch...

...một mùi hương kẹo dịu nhẹ...thoang thoảng...và nồng nàn hơn...

...một cảm giác...lần đầu tiên...không rõ...

...mềm mại...ấm áp...

...cảm giác hạnh phúc lan tỏa từ bờ môi...

...còn hơn cả một luồng điện...

...thứ gì đó ấm nóng, mềm mại, thanh khiết...và rất đổi hạnh phúc đặt lên môi tôi...

...là gì vậy?...muốn mở mắt để thỏa sự tò mò...nhưng không được...khuôn mặt tên Chun...nét mặt lo lắng của tên Chun...hiện ra trong đầu tôi...khiến tôi không thể mở mắt...hơi ấm áp từ làn môi...ngày càng mong lung hơn...

...có phải...là một nụ hôn chẳng???...

Hãy để làn hương hòa theo gió bay đến bờ môi...

Hãy để chàng hoàng tử nhẹ nhàng gửi tặng em nụ hôn tình nghịch ngợm...

Hãy để mọi chuyện cho vị thiên sứ chấp cánh...

Hãy để mùi kẹo ngọt luôn lóng lánh trên môi em...

...một lần được yêu...

...một lần được nhớ...

...tất cả chỉ vì cái chuyện tình quá dễ thương...

...nhắm mắt lại...và cảm nhận...

...hương vị tình nơ giữa đầu đây...

...

...hơi ẩm...đang dần lìa xa...xa hơn...xa hơn nữa...nhưng những gì tôi đã cảm nhận thì vẫn còn đó...một cảm giác...lạ hơn tất cả mọi cảm giác, một thứ gì đó khiến tôi còn hơn cả bất động, mọi giác quan, mọi suy nghĩ, ngay cả sự đập của con tim cũng dừng lại nhường chỗ cho cái cảm nhận mông lung đến mơ hồ của tôi...

“...” mở mắt...có lẽ không chỉ riêng tôi...

“...”

Không khí xung quanh có chút ngột ngạt...ái ngại...

...bầu trời...giàn dây leo trên vách tường của căn nhà đối diện...con hẻm với gạch tường màu cam...và...và người đang đứng trước mặt tôi...là tên Chun...

...nhìn thấy được tất cả...đồng nghĩ với việc tôi lấy được “một hơi ôxi” sau một hồi tưởng chừng như là nín thở...tôi tệ hơn nữa là...toàn thân tôi tê liệt...ngồi thụp xuống...thở lấy thở để...

...

...what happen???

...what?...

...why?...

...tôi muốn hỏi...hỏi nhiều chuyện...nhưng không biết mình muốn hỏi gì...thậm tệ hơn là không nói được...đầu óc quay mòng mòng...

“Có...có sao...có sao không?” giọng nói trầm vừa cất lên khiến tôi thêm một lần thót tim, giật bản mình, thở gấp hơn nữa!!! Sax, im đi, đừng có nói lời nào hết!!!

Tôi liếc con mắt của mình, nhìn lên tên Chun...sax...mặt hắn ta đỏ hơn cả mông khỉ, ngập ngừng hết nhìn tôi rồi nhìn trời nhìn đất, nhìn ra con đường bên ngoài hẻm rồi nhìn sang con đường cuối hẻm...có chút ngại ngại...

“Đứng lên đi!” trời ạ! Cái tên cà chớn kia, im ngay, đừng nói nữa! Immmmmmmmmmmmmmmmmmm!!!

...thình thịch thình thịch...

...thình thịch thình thịch...

...phì phò phì phò phì phò...(thở còn hơn trâu! Tuệ Như chứ ai!)

“Hax...!!!” tên Chun xì một cái...

...

“Này, này! Cà chớn, lời tôi đi đi đâu thế hả??? Bỏ ra, lẹ lên, bỏ raaaaa!!!” tôi la muốn banh cái hẻm. Cái tên cà chớn, đột nhiên nắm tay tôi kéo đi, lời tôi còn hơn con nọ nữa, đồ tồi, bộ tôi dễ dãi lắm hay sao mà muốn nắm tay thì nắm, muốn lời đi đâu thì lời, muốn...Hax! Nóng máu à!!!

...Lao ra khỏi con hẻm với “tốc độ ánh sáng”...sang một con hẻm khác...và cuối cùng điểm dừng để kết thúc mọi chuyện là chiếc ghế đá gần chỗ bán “liềm liềm”...

“Bỏ ra!” tôi dứt mạnh tay về phía mình

“Phù...phù...phù...phù...!!!”

“Phì phò phì phò...”

...

Tôi và tên Chun cùng lúc ngồi cái “bịch” xuống chiếc ghế đá, sau đó là cùng lúc “lườm” nhau, sau đó lại là cùng lúc “liếc” đi chỗ khác

...

“Biết rồi hả?” tên Chun hỏi giọng gắt. Cái tên này, còn dám gắt lên hả?

“Biết gì?” tôi la làng lên

“Biết chuyện hồi nãy chứ gì?”

“Chuyện gì? Ai biết, không biết!”

“Ờ! Không biết! Bị ngu à?”

“Ừ! Ngu nên mới để anh dễ dàng hôn đó! Được hok?”...

...tên ten tên ten tên...

Sax...Ặc...Oái...what the hell??? Mình vừa phát ra câu gì vậy trời???

Biết rồi...biết rồi đó! Giả nai!” tên Chun lấp bắp, mặt bắt đầu chuyển sang “màu hường mông khỉ”

“Đồ đều!” tôi quát

“Sao? Cô tưởng tôi thích lắm hả? Hơơ! Chỉ là hôn thôi mà! Làm gì nghiêm trọng giữ vậy? Cũng...cũng thường thôi!” tên Chun làm bộ lên mặt

“Thường cái đầu anh đó!”

“Đừng...đừng có nói...với tôi là nụ hôn đầu của cô đấy nhé!?” tên Chun xuống giọng, nhiều chuyện nhìn tôi lăm lăm

“Gi...gi...gi...ai...ai...nói...Nhiều...nhiều...rồi...Cũng...cũng thường thôi!” tôi bắt đầu lên cơn cà lăm

“...Há há! Xem ra là thật rồi! Cô ế tới vậy đó hả? Tội quá! Ồ! Mà có gì đâu để thích chứ! Thường thôi! À, mà cũng chỉ bắt đắc dĩ muốn cứu cô và cứu chúng ta thôi! Nên chắc không cần phải xin lỗi cô đâu ha!!!” tên Chun có chút ngại ngại nhưng rất nhanh lấy lại điệu nhớn nhợ nham nhở hằng ngày

“Cái gì? Hớ hớ! Hax! Đồ chết tiệt!”

“Sao? Chết tiệt! Cho cô nói lại đó! Không có tôi là ông ta hút máu cô từ lâu rồi! Không cảm ơn thì thôi mà còn ngồi đó rửa nữa hả?” tên Chun nổi dóa

“Hả? Ai? Ai hút máu?”

53. Chương 52

CHAP 52: ĐỒ DỄ THƯƠNG, TÔI THÍCH ANH

“Ông ta!” tên Chun dựa lưng vào thành ghế đá, ánh mắt có vẻ hơi đăm chiêu!!!

“Ông ta nào? Nói rõ ràng ra coi! Mà hồi nãy tôi có thấy ai đâu!” tôi ngồi tướng “bà tám” hai chân xếp bằng lên ghế, quay sang hướng tên Chun kể bên đang “ung dung thông thái”

“Vớ vẩn, bộ cô tưởng muốn thấy Thần chết chính gốc dễ lắm hả?”

...mặt ngu...

“Người đó có quan hệ thế nào với anh mà anh sợ thế?”

“Ông Zon, ba Lui!”

“Sax...Phụt...Ặc...!!!” tên này có bị hăm hay hấp gì không đấy, ba Lui thôi mà làm quá à! Lui bây giờ là bạn tôi rồi, ông ta là ba bạn tôi, ảnh hưởng gì tới tính mạng đâu mà làm nghiêm trọng thế, đã vậy còn cướp...cướp...AAAAAAAAAAAAAAAA...tên bỉ ổi

“Ông ta kinh khủng ngang ngửa mẹ tôi đấy!” đang định bay vào túm cổ hấn lên gối, ai dè, hấn phán một câu làm tôi đơ 1 giây sau đó thì...

“Phụt!!!” (Tuệ Như chơi dơ quá...)

“Này này này!!! Gớm quá đi!!!” tên Chun la bài hải

“Anh...anh đừng nói...là...ông ta đến đây...để...để...để tính sổ với tôi chuyện...chiếc gương đấy nhé?!” tôi run lấy bầy, không nói nên lời

“Chắc vậy!” lời phán quyết xanh rờn của tên Chun, hấn ta cũng không quên “tặng kèm” tôi một cái “rụp” gât đầu! Thôi rồi, cuộc đời tôi “the end” tại đây rồi!!! Zời ạ! Một người khủng khiếp, à không, một ông già Thần chết khủng khiếp đã tới đòi nợ với tôi rồi! Hichic, ôi, tuổi thanh xuân, sự nghiệp, tương lai, hoài bão, ước mơ, nhan sắc, số phận, cuộc đời...của tôi!!! Từ nay phải chấm hết thật sao??????????? Huhuhuhuhuhuhuhu, vĩnh biệt mọi ngườiiiiiiiiiiiii!!! (Thôi đi bà!)

Ờ mà khoan, chuyện đó thì có liên quan gì tới việc...chứ!?!

“Nè, chuyện đó thì có liên quan gì tới chuyện...ớ ớ...?” tôi hỏi có chút ngượng ngùng...mặt tôi bắt đầu nóng ran, mặt tên Chun hình như cũng “hồng hào” thêm đôi chút!

“Ớ ớ...để cứu cô!!!” tên Chun không dám nhìn thẳng mặt tôi, trong giọng nói của hấn có chút e dè, hấn quay mặt đi chỗ khác mà trả lời

“Làm gì? Tào lao, cứu thì phải chạy, chứ tự nhiên đứng tại chỗ rồi...!!!” tôi quay mặt đi chỗ khác khi phát hiện ra cái bản mặt xinh đẹp của mình đã lên đến 100 độ C (2 người này làm như đang đóng phim bộ Hồng Kông ý!)

Trở về với truyện dài Việt Nam: “Không biết thì đừng có nói, một khi ông ta tìm tới nhà cô chắc chắn là đã nắm được thóp rồi! Còn nữa, tôi là Thần chết, Thần chết với Thần chết có một sợi dây vô hình để phát hiện ra nhau, mà nếu ông ta đã tìm tới đây, thì 50% là biết được thủ phạm “ám hại” cái gương rồi, 50% còn lại là nhờ vào sự dò tìm tung tích tôi và Lui, còn nữa, nếu lúc đó mà chạy, còn dễ phát hiện ra hơn, nên đành...phải dùng tới hạ sách đó! Tại...tôi có một khả năng đặc biệt, một khi...môi chạm môi...với con người, thì không một Thần chết nào có thể nhìn thấy tôi và con người đó! Hiểu chưa???”

“Ờ...ờ...đã hiểu...mà sao anh lắm khả năng đặc biệt quá vậy? Rốt cuộc anh là loài gì đây???”

“Làm sao tôi biết được! À, mà tốt nhất từ nay cô nên an phận đi theo tôi đi! Chứ không thì...phập phập...tặc...trékkkkkkkkk...! Hiểu chưa???” tên Chun để tay lên cổ, lè lưỡi ra, còn khuyến mãi thêm phụ họa âm thanh ánh sáng...khiến tôi...lạnh cả sống lưng...

“...gật...gật...mà quái thật đấy, người ta tới đón anh về sao anh không về đi, trốn chạy làm gì?”

“Không thích về!”

“Hả?”

“...”

“Này...này, đầu óc anh có vấn đề đúng không! Mau về đi rồi nói với họ là anh thay mặt họ tha cho tôi rồi! Vậy có phải êm thấm hơn không?”

“Không thích”

“NÀY!!!”

“...”

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! THÁI TỬUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU-
UUU! MY LOVE, NGƯỜI ĐÃ VỀ!!!!!!!!!!” Lui đang trong
bếp liên chạy ra, “diễn vai Romeo” nước mắt ngấn nước mắt dài, quỳ dưới chân tên Chun, ôm chân hắn mà
hôn thấm thiết...

“Vèo...” tôi phóng vào bếp với “vận tốc ánh sáng” khiến tên Lui hôn đất cái “chụt”. Sr...khi nào đợi anh “bình tĩnh” lại rồi chúng ta chào hỏi sau nhé!!! Kinh khủng quá!

“Dạ! Chào mẹ, con nhớ mẹ quá đi!!!!” tôi làm bộ nhõng nhẽo chạy lại ôm mẹ! Dụi dụi đầu vào vai mẹ!!!

...

...

...

“Haizz! Mai đi lấy! Cô ơi, có gì cho cháu ăn không cô???” tên Chun dùng cái mặt “cún cảnh” hết chỗ nói nhìn mẹ tôi, sax, lần đầu tiên thấy cử chỉ này của hấn ta đấy, choáng quá. Tên Lui đang “lăn lê bò lết” dưới chân tên Chun, bị hấn cho ăn nguyên quả bơ rồi bỏ vào gian bếp cùng mẹ tôi, mặt bí xị, ngoái đầu nhìn theo tên Chun đầy cảm phần và ngỡ ngàng trước câu nói “trời đổ” của hấn

“WÁHÁHÁHÁHÁHÁ...có người nhấc tin kìa!” âm báo tin nhắn kiểu “phù thủy” reo lên khiến tôi đang vươn vai ngáp dài thì lặn đầu lộn cổ xuống sàn...

Cái chuông mất nét, báo hại đời ta, biết vậy đã không để âm báo maximum rồi, hừ, đau quá!!! – tôi xoa xoa cái mông của mình, vuốt lại đầu tóc rồi trèo lên giường, với tay qua bàn để lấy cái cellphone...

“Oái...oái...rầm...Mẹ nó ơi!!!!!!” một cái té trời giáng tiếp theo, lần này không phải là mông nữa mà là “nguyên con xải lai” dưới sàn, kèm theo tiếng kêu thất thanh của nạn nhân – it’s me...

Hừ...cái bàn tự dịch chuyển hay sao thế, nhớ lúc trước nó đâu có cách xa giường đến vậy, đồ mất nét, báo hại ta, hừ... – tôi đá một phát “cực mạnh” vào chân bàn...rồi...

“Auuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!” hichic, một cảm giác rất ư là “yau mốt”, tưởng chừng như 10 đầu ngón chân đang vỡ vụn, tan biến theo mây khói để đi gặp ông bà ông vải tổ tiên sư dòng họ mồ mả luôn rồi!!!

...sau 3 phút bình tâm...

-Nè, nghe đồn mai cô nhập học đúng chưa? – số lạ

“tút...tút...tút...tút” tiếng kêu của bàn phím

-Buổi nào zậy?

-Buổi cướp nụ hôn đầu của cô đó! (đầu dây bên kia: mặt đỏ hỏn, hơi ngại, nhưng vẫn muốn chọc Tuệ Như nên bắt đắc dĩ mới phải quạch tặc ra thế!)

-S mi bik số ta?

...

-Cũng thường thôi! Mai nhập học?

...5 phút tưởng niệm...

Nghe đồn là 15-8 tựu trường, hôm nay là...

“14-8” mất tôi trọn to hết cỡ! Trời ạ, sinh viên kiểu gì mà ngày nhập học cũng không nhớ, tiêu rồi, bà cô nói ngày đầu vô học là phải nộp bài thu hoạch, tiêu rồi tiêu rồi, mà cái đầu đề bài thu hoạch là gì ta? Hichic, tập vở bán ve chai hết rồi, sao đây????????????? Hax, thôi kệ luôn cho rồi, tuyệt hết đường thì còn biết làm gì nữa, cùng lắm đi tong nguyên một học kì thôi! Cũng nhân cơ hội này chuyển nhượng lại chức chủ tịch hội học sinh ấy đũa khác cho rảnh nợ! (tự an ủi bằng cách phớt lờ mọi chuyện).Ủa? Mà sao tên Chun biết ngày mình nhập học ta? Mình cũng không biết nữa là! Ủa? Mà sao hần có số điện thoại mình? Ồ??? Là sao ta!!! (đầu thì đầy thắc mắc mà miệng cười tùm tùm là sao bà nội!?!)

-Ồ hớ! Nhưng sao người biết số ta?

...

-Mai chờ đi

...

-Hở? Nhà mi nói nhảm gì thế?

...

-Đặt báo thức 6h đi!

...

-Ok

Khoan, hình như mình ghi sai...mà lỡ gửi rồi...mà ghi sai chữ gì ta???...

“Ok” sax...ặc ặc...oái...phải là “O” chứ...gì kì vậy...nghĩa là...mình vừa mới đồng ý để hần ta đưa đi học sao??? What??? Như ơi mày điên rồi Như ơi! Gọi cho hần giải thích lại mới được...

“0932*****...gọi...”

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau!” Ặc Ặc...tiêu rồi!!!

...

...sáng hôm sau...

“Như ơi! Dậy đi con!” cái gì lay lay tôi

“Ừ ừ...èo...ơ...ự...” (tiếng kêu đặc trưng của giống)

“Dậy nhanh lên, Chun nó đang đợi mày kìa!”

“...Hả?...Dạ?...Oái...á!!! Rầm!!!” (một phút chông chênh đã làm nên tất cả. Vâng, bé ấy đang lăn lộn trên giường >> mép giường >> gầm giường)

“Có sao không? Trời ạ! Sao mà con lăn dử vậy?” một bàn tay “nhẹ nhàng” đỡ tôi dậy, xoa xoa đầu đang u lên của tôi, chưa hết, mẹ còn vả lấy vả để (vả tứ bề) vào cái mặt đang say ke của tôi cho tỉnh ngủ, vâng, chiêu của mẹ tôi đấy ạ, bởi vì tôi ghét nhất là khi bị người khác chạm vào má...

“Rồi rồi ạ! Con dậy rồi đây!”

“Nhanh, người ta đang đợi kìa!” mẹ cười tùm tùm nhìn tôi

“Người ta? Ai cơ mẹ?”

“Con nhỏ này, đừng có mà dẫu mẹ, quan hệ hai đứa có vẻ tốt hơn lúc trước khi đi chơi nhĩ! Hìhì, thôi, chuẩn bị nhanh lên” mẹ đẩy tôi vào nhà tắm không để tôi kịp phân bua nửa lời

Mẹ mình đang nói gì thế nhĩ?

...5 phút sau...

WHAT THE HELL...

Cái tên khủng này tới đây thật đấy à? Lại còn ngồi ăn cơm ruốc ngon lành nữa chứ! Ai nhìn vô tưởng đây là nhà hần cũng không chừng, tự nhiên thật đấy!

“Xuống rồi à! Ăn đi rồi đi học!” mặt tên Chun thỏa mãn chưa kìa! Chao ôi, đồ háu ăn, tại hôm qua đói nên mới thấy món cơm ruốc nó ngon, chứ bình thường ngày nào cũng ăn giờ nhìn thôi là đủ ngấy rồi!

Sau khi tên Chun “xử lí” xong thì...

Chiếc mũ trần đầy cá tính màu đen lướt nhẹ trên con đường, lái nó là một “hắc mã hoàng tử” khiến bao cô gái điêu đứng dù chỉ trong một giây “xẹt” qua nhưng cũng đủ đem lại mấy chục “tiếng sét” ấy nàng bên đường...

“Hơơ, tôi tưởng còn lâu lắm anh mới biết lái xe cơ đấy!”

“Phì, tưởng ai cũng ngu như cô chác!”

“Anh...Hừ...Lo lái xe cho đàn ông đi, không may tông trúng thùng rác thì tha hồ mà đẹp mặt siêu mẫu nhá!”

“Cám ơn cô nhắc nhở”

“Ồ! Nhưng nghe nói họ cho anh chiếc xe xịn lắm cơ mà, sao chỉ đơn giản là mũ trần màu đen này thôi vậy! L-Style keo ghê!”

“Tôi không thích chiếc đó! Bất tiện!”

“Haizz. Nhưng sao tự nhiên anh đưa tôi đi học vậy?”

“Không phải là tự nhiên đâu, sợ cô bị ông ta bắt gặp thôi! Quên nữa, lấy cái hộp dưới ghế sau đưa đây!”

Tôi quay đầu lại ghế sau thì thấy một chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, màu đen không họa tiết cũng không có thứ gì đặc sắc, với tay, lấy nó, chìa ngang ra trước mặt tên Chun

“Mở ra!” tên Chun ra lệnh

“Hừ...đồ ma!...Xột xoạt...Ồ, cái gì đây? Nhìn cái dây này hao hao giống dây móc của chiếc gương Black bị tôi đập vỡ thì phải?” tôi ngơ ngác, nhìn sợi dây y chang sợi dây đó, trừ miếng ngọc bội trong suốt phía đuôi là khác thôi!

“Cô giữ nó đi, cái này tôi cũng giữ một cái, coi như đây là phương tiện liên lạc của tôi với cô, luôn mang theo nó bên mình để khi nào cô gặp nguy hiểm thì tôi còn tới cứu kịp”

...

...

...

...

“Này...làm gì mà nhìn ghê thế?” tên Chun lườm tôi đầy “ghê sợ”, khiến tôi bùng tỉnh...sax...nãy giờ tôi nhìn hắn ta không chớp mắt luôn, vừa hoài nghi, vừa có cảm giác gì là lạ...an toàn và ấm áp hơn...

“Tôi tưởng rồi đó, vô đi, à khoan, đưa điện thoại đây!” tên Chun chìa tay trước mặt tôi, tôi lôi cái điện thoại trong túi đặt lên tay hắn, tên Chun dứt phắt sợi dây hắn vừa mới cho tôi rồi mọ gấn vào lỗ móc điện thoại

“Hềhề, đẹp chưa?” tên Chun dơ dơ cái điện thoại trước mặt tôi, vẻ mặt hắn ta vênh lên đầy tự hào trông cực kỳ tức cười

“Phì...trả đây” tôi chìa tay đón lấy chiếc điện thoại

“Hềhềhề!” tên Chun nhe răng cười nham nhở

“Anh cũng phải móc đó!” tôi ra lệnh

Tên Chun cười cười lôi chiếc điện thoại của hắn ra, dơ dơ trước mặt tôi, ở lỗ móc khóa cũng có một sợi dây y hệt như sợi dây của tôi, nhưng có điều ngọc bội của hắn màu đen trong suốt trông huyền bí lắm!!!

“Làm mất hay hư là biết tôi, cấm để đứa nào đụng vô!” tên Chun làm mặt đe dọa

“Dạ, em biết rồi thưa anh Chun! Phì, dù sao cũng cảm ơn anh!”

...hai nụ cười đẹp rạng ngời...

Tôi đẩy cửa bước ra, tên Chun cũng phóng xe đi, đứng nhìn xe hắn rẽ phải rồi khuất dần tôi mới...nở một nụ cười hạnh phúc...Phì...đồ dễ thương...tôi...tôi thích anh...!!!

54. Chương 53

CHAP 53: DẠO TÌNH

Sau khi đầu óc tôi đã trấn tĩnh phần nào sau cái suy nghĩ “khốc liệt” vừa rồi của mình, tôi mới chỉnh lại vai ba lô rồi chuẩn bị bước vào cổng trường...

“Tin...Tin...” – tiếng còi xe bấm inh ỏi làm tôi bất giác quay lại...

...là tên Chun, hắn ta chạy chiếc xe ban nãy, một tay vịn vô-lăng, một tay thông ra ngoài cửa xe, mặt cười láu cá chắc là đang nhìn tôi, tôi tiến đến chỗ hắn, tim có hơi đập mạnh vì hồi nãy mình vừa mới nghĩ...

Chun đẩy cửa xe bước ra, đương nhiên là trong cái bộ mặt kinh ngạc sau đó thì thích đến rồ thét của mấy nữ sinh trước cổng trường và mấy “bà tám” vừa từ trong trường ra hóng hớt. Ở mà tên ấy quay lại làm gì nhỉ? Mà trên tay hắn ta cầm gì thế kia??? Hình như là ổ bánh mì được gói trong bao ni lông...

“chìa...ăn không thì bảo?” tên Chun một tay dứt túi quần, một tay chìa ổ bánh mì cho tôi, cái mặt vẫn đều như mọi khi! Tên khùng này, định làm bảo mẫu của tôi đấy à??? Tôi lơ ngơ một lúc nhưng vẫn đón lấy ổ bánh mì...cười...trong bụng...

“Sợ tôi đói à??? Sao anh mua nhanh vậy?” đói cũng phải thôi, khi này chỉ nhìn Chun ăn cơm chà bông, tôi thì ngán món đó tận cổ nên không muốn ăn nữa! – tôi nói với giọng cà rỡn

“Phi...tưởng mình ngon hả???...tiến sát...cúi người...” tên Chun tiến đến chỗ tôi, gần hơn...gần hơn...và...

“Đừng quên Chun là ai đấy nhé!...nụ cười Thần chết kiểu thiên sứ...” tôi sững người một lúc sau cái hành động vừa rồi của hắn ta – thì thào vào tai tôi...trước bàn dân thiên hạ, trước tiếng hò hét, ganh tị có, ngưỡng mộ có...hừ...

Cái tên khủng, mới nổi một tí định tạo scandal à, lại còn kéo tôi vào, hắn ta đứng đưng như không, ánh mắt lạnh cực kì nhìn mấy người kia, à không, hầu như chẳng thèm nhìn, chăm chú...cà rỡn nhìn tôi! Đồ xí xa...hừ...mà anh dễ thương quá đi...đừng có cười như thế nữa...tôi ngất ra đây bây giờ...có cần cười đẹp thế không???? Hìhì!!!

Chúng tôi đứng nhìn nhau, cứ cười qua cười lại trước mặt tất cả mọi người, tên Chun dơ hai ngón tay lắc lia chào kiểu...vẫn là cà rỡn và vào xe nổ máy phóng đi...Những tiếng hò hét cực kì khó chịu đối với tôi như “anh Chun của em, em yêu anh!” hừ! Ai là của nhỏ ta chứ, còn cả “My love, đến nói nhỏ vào tai em đi”...hừ! mấy con nhỏ hóng hớt, thấy người ta lơ mình rồi không chịu ngậm mồm còn cứ la oang oang...! Tôi hơi khó chịu...Bỏ qua những ánh mắt “đa màu sắc” kia và đi thẳng vào trường...lên lớp

Ngộ nhỉ, trước giờ, tôi coi trong phim truyền hình hầu như mấy vụ mình tình thân mật với một người con gái nào đó thì chừng một phút sau hình ảnh lẫn thông tin bình luận la liệt khắp các trang mạng, nhưng sao không thấy ta??? – tôi cạp một miếng bánh mì “tình yêu” vừa nhận được...tôi đoán vậy...ảo tưởng là thói quen của những người đang yêu mà! Ô, what the hell, mình đang yêu sao??? Yêu ai cơ chứ? Phải dùng từ thích cho chính xác hơn! Phải rồi. Vừa ăn bánh mì, vừa online mobile dò la tin tức của chính mình...Không có! Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấy hơi ngạc nhiên

Suốt ngày học, biết bao nhiêu con mắt dòm ngó chĩa vào tôi, khiến tôi phát điên lên được, mệt mỏi quá, chúng bay đừng có nhìn nữa!!! Nhỏ Huyền hôm nay sao không thấy đi học nhỉ??? Bực mà không có ai giải tỏa cùng! Nhưng nhắc tới nhỏ mới nhớ, tôi thích tên Chun – điều mà tôi vừa mới xác nhận sáng nay sau những ngày tháng bên cạnh hắn, tôi không phải loại con gái thích trốn tránh tình cảm hoặc tự dối lòng gì đó, không hề, tôi là vậy, khá đơn giản, nhưng khám phá tôi thì hơi bị khó! Hìhì! Tôi có nên nói với nhỏ Huyền “điều đó” không ta??? Dù biết là tình bạn và tình...- không muốn nhắc đâu, xấu hổ lắm – phải phân biệt rõ ràng, nhưng tại sao tôi thấy khó xử và tội lỗi quá!...Sau một hồi đắn đo, tôi quyết định lát nữa tan học sẽ sang nhà Huyền lấy lại hành lí của tôi và tên Chun hôm qua đã để trên xe anh Minh, và “thăm dò” nhỏ xem có nên nói ra sự thật tình cảm hay không!

Hừ, thật lạ, một Tuệ Như khá ư là mạnh mẽ (bên ngoài thôi), cá tính, ích kỉ, và dữ dằn – tôi tự nhận là thế, lại yêu nhanh thế sao? Phải là tôi thích tên Chun không đấy hay chỉ là tình cảm nhất thời, lần này không giống như lần tôi xác định mình thích anh Minh, không hề giống, ở tình cảm giành cho anh Minh, tôi có chút gì sâu sắc và mãnh liệt hơn chứ không hề hời hợt như vậy, thậm chí khi còn thích anh Minh tôi đã phải rơi nước mắt, nhưng tên Chun thì...

Tôi có nên xác nhận lại một lần nữa không? Tôi thích Chun thật không hay thật ra chỉ là cảm nể vì những hành động như phim Hàn Quốc của anh ta? Tôi đã thực sự chấm dứt tình cảm với anh Minh chưa khi mỗi lần nghĩ mình thích Chun thì hình ảnh anh ấy lại hiện ra trong đầu tôi khiến tôi cứ như người phạm tội, trốn tránh và mất đi bản lĩnh. Trước kia, tôi thích anh Minh, tôi khác bây giờ, có gì đó “con gái” hơn, phải, cảm xúc khá là lẫn lộn mà có thật là lẫn lộn không thì tôi cũng không nhớ, không phải vì “tội lỗi của thời gian” mà là vì khi ấy tôi thật sự...quá sâu sắc...dưới mức yêu và trên cả mức thích là thứ tôi giành cho anh Minh...Một đứa con gái khá nhạy cảm như tôi, có phải chẳng do Chun ấy làm tôi xiêu lòng thật hay chỉ là tôi “cuồng” nên không kiểm soát được bản thân!...Mọi thứ càng quay nhanh trong đầu tôi, hồi sáng khẳng định chắc chắn lắm, mà giờ thì lại lung lay mất rồi...hình ảnh anh Minh lại hiện ra...hình như, khoảng thời gian qua, tôi đã có lỗi với anh Minh...rất nhiều...

Suốt buổi học hôm nay – buổi học đầu tiên, tôi chả học được gì, chỉ mãi nghĩ linh tinh...giờ ra về...

Tôi chẳng hiểu tại sao mình cứ chôn chân trước cổng trường mà chẳng chịu về...1 tiếng rồi...sao thế này...tôi đang chờ ai cơ chứ? Chun à??? Hồi sáng hắn đưa tôi đi chứ có bảo sẽ đón tôi về đâu mà đợi với chẳng chờ – khổ một nỗi, nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ cái chân nó cứ dính chặt với đất thì biết làm thế nào...

...Thêm nữa tiếng nữa...

...Bác bảo vệ ra hỏi tôi vài câu...khỏi nói chắc cũng hiểu là ghẹo tôi đang chờ bạn trai rồi...

Không đợi nữa...sáu giờ ba mươi rồi...sang nhà anh Minh lấy hành lí thôi...tôi sẽ không lấy hành lí cho anh đâu...tôi cầu...

Tôi nhấn chuông hai lần và rồi người giúp việc biệt thự nhà nhỏ Huyền ra mở cửa...đây là một người giúp việc mới, tôi biết rõ vì tôi ở trong nhà Huyền được xem như một thành viên vậy, có lẽ họ quý tôi từ sau khi học biết sự thật về chuyện ấy...

Một nụ cười thân thiện và câu chào lễ phép của tôi đối với mọi người trong nhà. Hình như nhỏ Huyền chưa khỏe sau vụ đi leo núi ở Nha Trang, Huyền thậm chí không thèm xuống phòng khách tiếp tôi...chỉ có mỗi anh Minh, anh bảo nhỏ đang ngủ. Tôi có hỏi thăm anh về nhỏ Huyền vài câu rồi quyết định không làm phiền nhỏ, để khi khác tính chuyện của tôi cũng được...Sau khi cả nhà và tôi ăn hết đĩa trái cây do mẹ Huyền gọt, anh Minh dẫn tôi ra vườn sau trước ánh mắt ngạc nhiên, hài lòng, và vui mừng của ba, mẹ lẫn người giúp việc nhà anh Minh, đừng nói là họ đang tưởng tượng tôi như một nàng dâu con đầy nhé! Oh no! Please!!!

“Anh có chuyện gì muốn nói với em à?!” tôi hỏi khi hai chúng tôi đang ngồi dưới chiếc bàn đôi màu trắng phía vườn sau, khu vườn đầy hoa lan quý của mẹ Huyền!

“Còn em! Không muốn giải thích gì với anh vụ ở sân bay hôm qua à?” anh Minh nhấp một ngụm cà phê do cô giúp việc vừa mang tới, vừa lúc ấy tôi cũng đang uống ngụm nước cam thì suýt nữa nó bị “phun trào”

“Ôhơ...hôm qua đấy à! Hềhề, hình như em hơi có lỗi, anh giận em hả? Anh mà giận em là em giận anh đó!” tôi nói như đùa, trong câu có hàm ý sự xin lỗi, không biết anh ấy hiểu không! Tôi ngại nói lời xin lỗi...

“Bởi thế, có đánh chết anh cũng không giận em! Phì!!!” lại thêm một câu khiến tôi...đơ...sao dạo này anh Minh ăn nói mạnh miệng thế nhỉ????!!!!

“Hờhờhờ!”

“Hờhờhờ! Nói anh nghe, em với Chun không phải anh em họ? Đúng chứ?” ánh mắt anh Minh sâu hoắm hút tôi lọt thỏm vào trong ấy...không dám không đối mặt với ánh mắt ấy nhưng tôi lại càng không đủ can đảm cúi đầu xuống, vì điều đó như một hành động “gật đầu”

“...Em...xin lỗi vì dối anh!” tôi cúi gằm mặt

“...” anh Minh hơi sững một chút rồi nói tiếp – như một hành động kiềm nén sự tức giận...

“Anh giận thật rồi đấy! Em biết anh là ai không mà dám dối Minh này hả?” anh Minh nghiêm giọng – như đang hù dọa trẻ con...tôi ngước mắt lên...đỡ hai tay trước mặt và....

“Đánh em đi!” nói xong mới thấy tôi tào lao

“Em dơ tay đỡ sẵn rồi làm sao đánh được, muốn đánh thì phải đợi vô học kệt, rồi anh kéo nguyên một băng mafia đi phanh thây em mới vui!” anh Minh nheo nheo mắt trông rất tức cười, nửa đùa nửa giận, anh ấy làm tôi thấy đỡ lo hơn!...anh ấy vừa xoa đầu tôi...khiến tôi...hạnh phúc...

“Hỏi nữa đây! Em...em thích Chun?”

...

...

...

“Em không biết” tôi trả lời một câu khi tâm hồn đang ở một nơi vô định

“Phân vân à? Đừng phân vân nữa, em quyết định luôn đi! Nếu Chun thích em và bây giờ anh cũng nói: anh thích em thì ngày mai chúng ta sẽ hẹn hò chứ?”

...

...

...

Tôi suýt ngất...

Anh ấy nói gì đấy???

“Như, bây giờ không phải là nếu nữa, câu chuyện anh kể với em ở con đường bờ cạp tím là chuyện của anh trước khi đi du học, câu chuyện anh kể em nghe lúc trên bãi biển là chuyện của anh khi đang đi du học, và bây giờ, câu trả lời của em chính là dấu chấm kết thúc cho cuốn tiểu thuyết dài tập ấy! Anh yêu em!” anh Minh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói trong kiên định, trời thu buổi tối nhiều gió thổi mái tóc nâu đen của anh Minh bay gọn, thổi luôn cả những suy nghĩ của tôi, đầu óc tôi trống rỗng...anh Minh đang tỏ tình với tôi...tim tôi đập mạnh...có cảm giác như mình đang sắp khóc...vì cảm động sao? tôi cũng chẳng biết nữa...tôi cũng nhìn sâu vào đôi mắt ấy...một giọt lệ trào rồi lăn dài xuống má khiến tôi...cay đắng trong lòng...như một sự gì đó...chờ đợi...mong mỏi...tất cả như đang vỡ òa trước câu nói của anh Minh...anh ấy dơ tay...khẽ lau giọt lệ của tôi...vén cái mái tóc đang che kín nửa đôi mắt của tôi ra...nhìn sâu vào nó...

“Anh biết chuyện em thích anh...em còn thích anh chứ? Mong là không quá muộn! Anh không thích thấy em thế này, nên giờ em về, đừng suy nghĩ gì cả, hãy hành động theo cảm giác, ngày mai em được nghỉ học đúng chứ? Hai giờ chiều anh đợi em ở đầu con đường bờ cạp tím!” anh Minh cười, một nụ cười đẹp...đẹp đến cuốn hút...tôi ra về...anh ấy không đưa tôi về vì không muốn gây áp lực cho tôi...còn tôi...giờ này thì ai nói gì chỉ biết nghe đấy thôi...đợi tôi bình tĩnh rồi suy nghĩ sau...đầu tôi cứ ong ong...tôi ngồi trên xe buýt với ba cái ba lô, một của tôi – ba lô đi học đeo trên lưng từ sáng đến giờ, một của Chun và một của tôi khi đi dã ngoại...

Chiếc xe buýt buổi tối vắng khách nên chạy khá nhanh, tôi ngồi ở băng dài cuối cùng, tựa đầu vào cửa kính...bình tâm...

Tôi sao thế này? Anh Minh sao thế? Anh ấy thích tôi...tôi đang sung sướng chẳng? Nghĩ là không, tôi mừng quá hóa đù à? Không biết nữa...tôi ra sao ấy nhỉ? Không hiểu nổi bản thân nữa rồi...ánh mắt anh Minh rất kiên định, nụ cười hy vọng...khi này anh ấy tiễn tôi ra trạm xe, xách hai cái ba lô đưa tôi lên xe và...cười...nụ cười của anh ấy có khả năng giết người đấy chứ, và đặc biệt hơn là có sức tấn công cực mạnh đối với một đứa đang chông chênh ở “bờ vực thăm” như tôi. Tôi ngồi dần ra...nên nghĩ gì đấy...tôi tới để xác định tình cảm...mà tình cảm bây giờ của tôi lại càng thêm rối bời...

Không hiểu bằng cách nào và khi nào...tôi đang lang thang trên con đường gần trường...trước đeo một ba lô, sau đeo một ba lô, và tay ôm ba lô của Chun...như một kẻ lang thang, tôi đi và suy tư...nghĩ gì thì bản thân cũng không rõ...hẹn hò sao? Anh Minh bảo tôi mai đi hẹn hò với anh ấy à??? Tôi phải làm sao đây? Lời tỏ tình quá đột ngột, và càng “khủng khiếp” hơn khi lời nói đó xuất phát từ bờ môi của một người mà không bao giờ tôi tưởng tượng đến...tôi được nhận nhiều lời tỏ tình từ năm học cấp ba rồi...chắc vì nhan sắc – tôi hơi tự tin nhưng điều đó cũng có thể chứ! Nhưng lần này khác...khác xa...người tôi đã thích và đã quên lại nói yêu tôi...quả thật thích và yêu khác xa nhau...nếu tôi yêu anh tôi sẽ không thể quên được, và tôi chắc rằng bản thân sẽ không thể yêu chân thành một ai ở cái độ tuổi cấp ba hồi ấy...Đầu tôi rối bời...đáng vẻ Chun hiện lên...nếu nói khi nhìn thấy anh Minh tôi như được ngậm một viên kẹo bạc hà lúc ngạt mũi thì khi thấy Chun có cái gì đó cứ kêu và đập inh ỏi trong tâm hồn tôi, khiến tôi như phát điên...nhưng điên trong cái lắng đọng và dịu nhẹ của hồn...Và đấy...Chun đứng đấy trước cửa trường tôi...tựa lưng vào xe, hai tay đút túi quần, ánh mắt băng quơ...

Thấy tôi...Chun tiến lại...tiếc quá...lần này tim tôi không đập...hay chẳng thường là đập không nổi...

“Bị gì thế? Đi đâu mà giờ lang thang ở đây?” Chun quát! Tên này lúc nào cũng nóng nảy...tôi muốn cười...không cười nổi...

“...”

“Có sao không? Ông ta và mẹ tôi làm gì cô à? Sao không nói gì hết vậy?” Chun lay mạnh vai tôi...chắc anh ta nhìn thấy mấy cái ba lô tôi đang xách, nên tay rời vai tôi...

“Cô lấy hành lý à? Này, sao không đợi đón về hả? Biết này giờ tôi đi kiểm cô mấy vòng rồi không, điện thoại không liên lạc được, nhà cũng không về, tưởng cô bị giết rồi chứ?” Chun giả giọng “chị hai dạy đời” nhưng

tất cả chẳng làm cái khuôn mặt “mâm” tôi thay đổi. Chun tháo mấy cái ba lô trên người tôi, giật luôn cái ba lô tôi đang ôm quàng vào xe, tiến lại gần hơn...mặt hắn kề sát mặt tôi

“Nói gì đi! Đừng có im như vậy?” giọng Chun nhẹ nhàng như đang dỗ ngọt con nít

Chun càng hỏi dồn khiến tôi càng thêm bí và rối hơn, tôi cần một người im lặng và nhìn tôi hơn là một người khao khát được tôi chia sẻ...

“Xin...xin lỗi!” câu đầu tiên tôi nói ra

“Lỗi gì chứ? Tôi đang hỏi cô tại sao mặt như vậy cơ mà!” Chun thực sự nổi giận...

“...”

“Hỏi con bù nhìn như cô thì chẳng ích gì...Phù...lên xe!” Chun đẩy tôi lên xe

...và cho tới khi tôi ý thức sự có mặt của “linh hồn” mình thì biết một điều: mình đang ở quận 2...một nơi khá xa so với nhà tôi...và cũng là lúc, chiếc xe ngừng lăn bánh, Chun mở cửa bước ra tựa lưng vào đầu xe, tôi thấy vậy, cũng đẩy cửa bước ra...

Tôi với Chun đứng sát bên nhau...hai tay hắn quàng trước ngực, mắt nhìn thẳng phía trước, tôi nhìn Chun...

“Lo nên cháu...xin lỗi!” Chun nói, mặt không thèm nhìn tôi

“Hồi này tôi cũng đợi anh...nhưng không thấy...tôi đi luôn...xin lỗi!” tôi bẽn lẽn

...im lặng một lát...

“Sao cô quay lại trường?”

“Tôi không biết”

“Cô gặp ông ta à?” Chun quay hướng về tôi, câu hỏi của Chun hơi đột ngột đối với một người mới choàng tỉnh như tôi, một lúc tôi mới biết được cái “ông ta” mà Chun nói tới

“Không đâu” tôi đáp một mồm, tôi thở dài...

“Tôi ghét phải lo cho ai lắm nên không bao giờ lo cho ai cả! Làm ơn đừng có để tôi phải làm cái chuyện đó!” câu nói của Chun khiến tôi hơi thấy lạ...vậy là anh ta đang lo cho tôi sao? Tôi nhìn Chun...

Chun bắt giác kéo tôi vào lòng...hai tay siết chặt khiến tôi hơi khó thở...anh ta sao vậy?

“Đứng yên một lát nhé!” cả người tên Chun toát lên hơi lạnh, câu nói vừa rồi như một sự cầu xin tha thiết được an ủi, chở che, tôi không hiểu Chun vừa trải qua chuyện gì, nhưng bây giờ tôi chỉ biết...đứng yên...

55. Chương 54

CHAP 54: TANGO VỚI TÔI NÀO!

Đứng yên và nghe tim mình đập...phải...việc duy nhất tôi có thể làm là vậy...Bây giờ tôi đang rất rối ren, không suy nghĩ được gì...nhưng khi ở bên tên Chun tôi không có cảm giác ảm áp, được quan tâm và hạnh phúc như khi bên anh Minh, thay vào đó, tôi thấy mình nhẹ hơn...có cảm giác như có thể bay...bay tới một nơi mang hai chữ “thiên đường”

Chun buông tôi ra...tôi từng một lúc khi nhìn vào đôi mắt mang nặng màu tâm trạng của hắn, Chun không nói gì, nhìn tôi, rồi lại nhìn thẳng phía trước...

“Khi này tôi tới trễ,...gặp mẹ và ông Zon! Kính khùng!” giọng Chun nặng nề

“Anh nói gì?”

“Tôi nói đừng động vào người con gái của tôi!” Chun nhìn tôi...khiến tôi...

...

...

...

Tôi lúng túng...không dám nhìn vào mắt hắn...

...

Chun bỏ vào trong xe, đóng cửa lại...hắn bật đèn xe, nhấn còi inh ỏi khi tôi đang đứng chắn ngay trước xe, hồn thì đang ở đâu không rõ...

Tôi mở cửa xe và vào trong...

...

Tôi và đến nhà...không thay đồ...không ăn cơm...không tắm...tôi ngủ...

...em thích Chun?...anh thích em...hai giờ chiều ah đợi em ở đầu đường bò cạp tím...tôi ghét phải lo lắng cho ai...đứng yên một lát nhé...đừng động vào người con gái của tôi...

“Aaaaaa” tôi la hét mỗi...Chun à...tôi thích anh thật không? Anh Minh...em quên anh chưa...??? Rốt cuộc tôi thế nào đây??? Thứ tình cảm tôi dành cho Chun nó như có gì mông lung lắm, không rõ ràng...còn anh Minh...tôi không phải món đồ chơi của anh, tại sao, để tôi thích đến phát điên rồi để tôi khổ sở quên được và bây giờ lại...Hax! Lũ con trai là một lũ tồi! Mệt quá! Tôi không biết, không biết đâu!...

...tôi ngủ thiếp cho đến sáng...

...và thật ra chỉ là nhắm mắt để đó...mấy câu nói của hai tên kia cứ văng vẳng trong đầu tôi!!!!...

Tôi ngồi mà cứ như bò dãi trên chiếc bàn ăn, Happy day mở cửa rồi, Lui tới rồi, mẹ thì đi đâu mất hút từ tối hôm qua, không một lời căn dặn cũng chẳng nhắn tin hay gọi điện thoại cho tôi...tên Chun không tới...hắn bận chụp hình rồi – Lui nói vậy...phải, tốt nhất là đừng để tôi gặp mặt hắn, không tôi điên lên mất, mất tôi bây giờ như mới đi uỳnh lộn thua bị người ta đục cho “bầm nhẵn” vậy, “nghe đồn” là trông nó khủng khiếp lắm...

Hôm nay không có tên Chun nên vắng khách hẳn đi, ai đi ngang cũng ngó vào rồi “lướt qua”, mọi ngày hắn lau bàn giờ thì tôi phải lau, mọi ngày hắn bưng đồ ăn, bây giờ tôi phải bưng

Và “công trình” của một buổi sáng làm việc là...

“Rầm...” đi đời nhà ma cái máy tính tiền...lí do là tại tôi sơ ý, lau nhà thì huých cùi chỏ phải cái bàn...quá mạnh...suy ra...rớt máy...suy ra...hư luôn...

...

“Xoảng...” mâm bát đĩa rơi tự do trong chân không, rồi đáp “nhẹ nhàng” xuống đất tạo nên âm thanh nghe vui tai

...

-Mỳ của quý khách đây ạ! – tôi đặt phần mỳ Ý xuống bàn, nhẹ nhàng nói với người khách nữ trung niên

-Ồ! Tôi gọi burger mà!

...

“Cô Tuệ Như! Nay cô sao thế?” Lui hỏi han

“Không, không sao, hơơ, chắc tại mất ngủ nên làm việc không hiệu quả ấy mà!” tôi cười trừ

“Hôm nay cô không đi học, hay lên phòng ngủ đi, để quán tôi lo cho!”

“Thôi khỏi! Hai giờ tôi có hẹn!”

Tôi buột miệng nói ra...chắc vậy thôi, hôm nay không có tên Chun tôi chẳng có cảm giác nhớ nhung gì, chắc là tôi không thích hắn đâu, mà nếu không thích hắn thì tôi thích anh Minh rồi, vậy đi cho gọn, hai giờ đi...!

“Cô biết chuyện gì không?” Lui trợn mắt, hỏi dò

“Biết? Gì?” tôi cũng tròn xoe mắt panda nhìn

“Haizz, vậy là không biết gì rồi! Thôi bỏ qua chuyện đó đi! Hôm nay thấy cô sao sao ấy! Đừng nói là không có chàng Chun đẹp trai ở đây nên cô sao lãng công việc đấy nhá!” tên Lui cười nhăn nhăn, châm chọc tôi! Hắn đang nói cái quái gì đấy, khùng à???

“Xì, anh đi lo việc anh đi! Lắm chuyện quá!” tôi bỏ lên lầu, thay đồ...ra đi tìm đường cứu rỗi linh hồn bản thân...haizzzzz!!!

Mà lỡ tên Lui nói đúng tim đen tôi thì sao ta? Haizz, tôi còn không biết tim đen mình nghĩ gì nữa là!!!

Chun thối thay, tại anh hôm nay không tới nên mất quyền lợi đấy nhé! Tôi không suy xét nữa, tôi chọn anh Minh rồi, tôi không thích anh!!!

Tôi diện chiếc đầm jean xanh nhạt, tay lỡ, có thắt nơ ở đai lưng và hai phía cuối tay áo, dây cúc giữa được cách điệu thành những chiếc nơ nhỏ màu đồng đáng yêu, hai bên khuy áo là hai chiếc túi nắp nhỏ tôi lên vẻ cá tính của bộ cánh, đầm dài trên gối, khoe cặp chân dài khá là trắng của tôi – không dài bằng người mẫu nhưng cũng đủ cao hơn người bình thường! Hổhồ, mái xéo, tóc dài ngang lưng xỏa bung tự nhiên, không trang điểm, tôi thích một nét tự nhiên đích thực của con gái. Xỏ đôi guốc màu da bò anh Minh tặng...hơi do dự...nhưng cuối cùng nó cũng vào chân tôi và vừa khít...chiếc túi nhỏ màu da bò đeo lệch đựng điện thoại và một ít tiền phòng thân...

“...nhìn...chằm...chằm...”

“Lui làm gì nhìn tôi ghê thế? Đẹp hả?” mặt tôi nham nhở

“...gật...gật...!Cô đi hẹn hò hay sao thế?” Lui mặt ngơ ngơ, dơ tay kí hiệu “numberone” rồi hỏi

“...tôi đi đây trễ rồi...” né tránh câu trả lời, tôi phóng ra ngoài...

Bây giờ là 13giờ 45, có sớm quá không ta??? Đi xe buýt từ đây ra đó cũng chỉ mất 5 phút!!!

Tôi đứng ở trạm xe buýt, ngó qua ngó lại...thấy sao sao ấy!!! Bình thường người ta đi hẹn hò là người yêu chở, còn tôi...haizz, đi xe buýt!!! Hẹn hò mà tới trễ thì bị đánh giá, còn tới sớm quá thì bị coi là con gái háms zai! Đúng giờ là tốt nhất!!!

Haizz, trời nắng quá, hay đi mua liếm...à không...kem ăn át??!! Thôi khỏi đi, mắc công trễ chuyển xe 15 phút một lần!!!

Hẹn hò mà tâm trạng cứ nặng như đeo chì ấy! Nhưng ít ra không chán bằng ở nhà, đi qua đi lại, đụng cái này hư cái này, đụng cái kia hư cái kia, cứ như người mất hồn ấy!!! Mà đứng ở đây thì cũng có yên đâu, quay qua quay lại như con lật đật, tôi chờ cái gì chứ! Hôm nay tên Chun đâu có đi, chờ hắn, nhìn mặt hắn rồi đi hẹn hò cho thanh thản hả?!? Tôi điên quá, tôi chờ hắn gì cơ, có đâu, chờ xe buýt...

...

Hax! Mà sao hôm nay hắn lại đi chụp hình cơ chứ! Tự nhiên, ngày nào không đi lại đi ngày này! Chun Chun Chun...anh làm ơn bay khỏi đầu tôi dùm cái!!!

Ô, xe buýt tới rồi!...Chiếc xe đậu trước mặt tôi, có nên leo lên không ta!!!

“Lắc lắc!!!” tôi lắc đầu nguầy nguậy nhìn ông tài xế, ý nói không lên!!! Chiếc xe chạy đi!!!...oái...này...

“Ế! Đợi...đợi tôi với...đợi...Phù phù...xin lỗi chú, cảm ơn chú!”

Tôi cứ như con điên í! Tôi gạt đầu lia lịa cảm kích bác tài xế đã thắng xe!!! Chỉnh lại đầu tóc rồi bước xuống bằng đuôi xe trước ánh mắt “kinh hãi” của mọi người...

Xe buýt lăn bánh...

“Rìng dینگ rینگ dینگ...rینگ dینگ rینگ dینگ...” chuông điện thoại reo

-Con nghe mẹ!

-Con đang ở đâu vậy? – tiếng mẹ tôi có vẻ hơi nặng nề, mệt mỏi

-Con có hẹn, đang trên đường đến đó, có gì không mẹ?

-Về nhà đi con! – giọng mẹ hơi nghiêm, tâm trạng mẹ chắc chắn không bình thường

-Dạ?

-Nhà kia ấy! Ngoại đang ở nhà! Nhanh đi con!

-...

“...tút...tút...tút...”

Nhà kia? Không bao giờ! Ngoại? Muốn gặp nhưng không đâu! Không bao giờ tôi bước chân vào căn nhà dơ bẩn đó! Không bao giờ!

Mặt tôi bắt đầu nóng lên, các neuron thần kinh đang làm việc căng thẳng lắm để ngăn không cho tôi điên lên! Mẹ nói gì? Mẹ bảo tôi về nhà ấy sao? Hoho! Lần đầu tiên từ sau khi ba mẹ tôi mất mẹ kêu tôi làm cái chuyện không tưởng đấy đấy! Không quan tâm nhà đó có xảy ra chuyện gì, không quan tâm ngoại có gọi tôi về không, mẹ có muốn tôi về không! Không đi là không đi, tôi không muốn phá hỏng tâm trạng của ngày hẹn hò! Vui vẻ lên vậy, anh Minh đang đợi!

Chiếc xe thả tôi ở đầu con đường, tôi đi lang thang đến con đường hoa bò cạp tím, đầu miên man nghĩ về cuộc điện thoại giữa tôi và mẹ...

“Rìng dینگ rینگ dینگ...rینگ dینگ rینگ dینگ...”

-...

-Mẹ biết con không muốn về, nhưng có chuyện rất quan trọng, về đi con! Coi như mẹ xin con lần này!

-...

-Như...

-Con không thích! Tít!

Tôi giận mẹ thật rồi đấy, tại sao tôi phải về!

...

...

...

Tôi quăng điện thoại vào trong túi, cố quên hết những chuyện xảy ra vừa rồi, tôi mua một cây kem dạo, vừa ăn cho hạ hỏa, vừa đi...

...

“Ồ! Sao...Ủa...chết chưa...lộn đường rồi...cái này đâu phải đầu đường...hình như là...CUỐI ĐƯỜNG???”

Sax...trời ạ, tôi đi từ đường Tú Xương mà ra được cuối con đường này mới tài chứ, quá pro quá pro!!!

“Phù...” tôi hít hơi rồi thở mạnh ra, vào thôi, vào đó thì từ nay Trần Tuệ Như sẽ có bạn trai, sẽ hạnh phúc, sẽ không phải luyến tiếc mối tình cũ nữa...Phải...

...một bước...tôi cố bước chậm...như nấn ná...chờ đợi một thứ gì đó níu kéo mình...

...hai bước...càng chậm hơn...

Và...

...ba...

“Tin tin...Tin tin...” hình như...thứ tôi chờ đợi đã tới...

...

...

...

Không sai...là chiếc xe đen tuyền ...tên Chun dưới lều đường bấm còi xe inh ỏi

...hắn ta mở cửa xe...bước đến chỗ tôi...nắm chặt cổ tay...lôi xén xệt tôi đi...

“Này...này...wuầy, làm gì thế...đau đấy...bỏ ra...này...tên điên...bỏ ra...tôi còn đi hẹn hò nữa...bỏ ra!!! Bỏ!!!” tôi nói luyến thảng, bực dọc...

“Hẹn hò? Nè! Ai mà thêm hẹn hò với cô! À! Tên Minh gì đấy à! Hôhò! Đúng là có mắt như mù, quen với một đứa mặt non choẹt, người thì được một mẩu, ăn như hạm, lại còn bị thần kinh! Thật không hổ danh người thừa kế tập đoàn Huyền Minh, sự lựa chọn khác người!” tên Chun xả một lèo, hai tay chống nạnh, xĩa sới tôi

“Stop! Đồ vô duyên!” tôi quay ngoắt mặt định trở lại đi tiếp con đường hồi nãy, tới chỗ anh Minh, đúng là điên tiết mà

“Đi đâu đấy!”

“Đi hẹn hò với người có mắt không trông!”

“Hơơ! Được thôi! Đi đi! Đi mà cho anh ta cảm nhận cảm giác lạ kì khi ở bên cạnh một con Kinh Kong đi!...Này...này...đi thật đấy à! Đứng lại...đi đâu đấy...ai cho đi! Con nhỏ kia!!!”

“...chộp tay...bỏ ra!” tôi quát mắt lên quát

“Hông”

“Cho anh 3 nốt nhạc để bỏ tay tôi ra đó!” tôi điên tiết kênh cái bản mặt vênh váo của tên kia, hừ, đúng là khó ưa, hồi nãy còn thấy vui vui khi gặp anh ta, còn bây giờ thì...MUỐN BỐC KHÓI LUÔN À!!!!!!!!!!

“Một...đồ lì, nói rồi đấy, lần này tôi không nhẹ tay đâu! Hai...” tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt nghiêm túc của tên Chun, tôi cũng nghiêm chẳng kém đâu...Hắn ta siết chặt cổ tay tôi hơn, dơ cao lên...đau...hừ

“Được lắm “em gái”...h...a...i rười...tôi cảnh cáo rồi đấy, tốt nhất anh đừng có phá vỡ duyên tình của tôi...”

“Ba...”

sax...phụt...ặc...nữa rồi...lại vậy rồi...hắn ta lại...hôn môi tôi...rất nhanh...nhẹ nhàng...tôi không kịp chống cự...và chỉ biết...nhắm nghiền mắt...tận hưởng sự hạnh phúc lan tỏa từ làn môi, như một tần sóng điện từ chạy khắp cơ thể...chạy đến cả mọi vật xung quanh tôi...khiến tất cả như tan biến...thế giới như chỉ còn mỗi tôi và Chun...và cũng từ giây này...tôi bắt đầu “lơ lửng”...

...

...

...

...

...

...ôm chằm...

...

...

...

...

“I love you! Chúng ta hẹn hò đi!” Chun nói khẽ vào tai tôi...còn tôi...miệng không thể nào ngậm lại được...không hiểu sao nó cứ toe toét mãi...tôi gợn gợn trong vòng tay Chun, như một sự đáp lại, tôi vòng tay qua và ôm lấy Chun...như một sự níu giữ và không muốn lìa xa, một sự đồng tình khéo léo...

Cơn gió thổi làm mấy cánh bèo cập tít phía cuối đường bay tạt sang chỗ tôi và Chun đang đứng, cánh hoa tít nhạt bay xiên theo chiều gió rồi tạt xuống tóc tôi và Chun, cây lá kêu xào xạc như đang hòa vào bản nhạc tình yêu êm ái, con đường vắng không một tiếng xe cộ, ánh mặt trời chói chang nay nhường lại bóng râm mát mẽ của khung cảnh thơ mộng, gió thổi nhẹ, đang đưa dẫn đường cho vị thần Cupid đáng yêu tìm đến chỗ chúng tôi!!! Một cảm giác rất Yếu ớt!!! Trên cả tuyệt vời, chưa bao giờ tôi hạnh phúc như lúc này...!!!

...

...trên chiếc xe đen tuyền đang chạy trên đường lộ...

“...”

“...”

Bầu không khí cực kỳ căng thẳng...quá ngưỡng nữa là chẳng khác...

Sao không nói gì đi chứ, người tỏ tình trước là anh cơ mà!!! Hừ!

...

“Rìng rìng rìng rìng...rìng rìng rìng rìng...”

-Alô – giọng tôi thì ào ào, này giờ tim đập loạn xạ, hầu như không đập luôn, nói được hai chữ đó là ok lắm rồi!!! Phù phù...cũng may mẹ gọi điện phá nát bầu căng thẳng!!!

-Ngoại gọi con về bàn chuyện đó! Dù sao con cũng nên nể mẹ và ngoại chứ! Về một lát rồi đi, ngoại chờ con lâu rồi đó! – giọng mẹ có vẻ hơi bực

-Con biết! Nhưng sẽ không có lần sau đâu! Mẹ chờ con

Tôi đang định mở lời bảo Chun chờ về nhà thì...phát hiện một điều khá là rùng rợn...mình đang ở Thủ Đức...

“Anh...anh đang lái xe đi đâu thế!?” tôi choáng quá

“Đâu? Không biết?” Chun trả lời tỉnh queo

“What? Chứ này giờ anh định đi đâu?”

“Ờ thì...”

“Này, sao không quay xe lại, còn đi thẳng nữa...!!!”

“Két...Xoẹt...” chiếc xe quay đầu tốc độ mém nữa thì tim tôi phát lòi ra ngoài!

“Trời ạ!...Phì!!!” tôi chịu không nổi cái mặt khờ kinh niên của Chun, cười lên tiếng! Đừng nói là Chun cũng căng thẳng giống tôi nên không biết mình đi đâu luôn đấy nhé!!!

“Cười gì mà cười!” Chun bực

“Hahahaha! Anh ngưỡng à?”

“Ngưỡng? Không hề! Có em ngưỡng thì có!”

“Sí, em ngưỡng á! Mơ nhá!”

“Vậy này giờ nhỏ nào ngồi im re, mặt đỏ lên, không dám nói câu nào vậy ta! Chắc trước giờ chưa được ai tỏ tình nên mới vậy! Trúng tim đen rồi đúng không Kinh Kong?!”

“Hớ! Vậy ai ngồi mặt khờ phát đại, đơ đơ đơ đơ không để ý đường vậy ta???”

“Ờ! Chẳng biết ai nữa!”

“Em cũng có biết ai đâu!”

...

“Phì...!!!”

“Hahahahaha!!!”

...

“Chở em về số 13 Phú Mỹ Hưng!”

“...” Chun có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nhìn đường và chạy tiếp! Hihhi, lý tưởng quá nhỉ! Anh không hỏi lý do! Phải, tôi thích những người như thế, anh càng lạnh lùng, tôi càng thấy thú vị, và thích...

...

Chiếc xe của Chun dừng lại trước cửa căn biệt thự đồ sộ, được xây theo phong cách Nhật Bản, con đường dẫn vào sân trước giờ đã thay đổi, không còn hòn non bộ to đùng mà thay vào đó là hàng chục chậu hoa quý hiếm quy tụ từ khắp nơi trên thế giới, chiếc cổng to đen và đồng họa tiết càng tô thêm sự kín đáo và quyền lực của căn nhà, căn nhà một tầng màu xanh rêu xen kem cà phê...có vẻ u ám...phải căn nhà đó thực sự u ám!

Tôi và Chun bước xuống, ngay lập tức hai tên mặc vest đen tai đeo bộ đàm, kèm thêm chiếc kính đen trên mắt chạy ra cúi chào chúng tôi rồi dẫn xe Chun đi đầu...

“Kính koong...” tôi nhún chuông

“Cô chủ đã về! Chào cậu Chun!” – bà Phương – giúp việc cúi chào kính trọng

Tôi hơi ngạc nhiên vì bà ta biết Chun...nhưng rồi...phớt lờ và thẳng bước vào bên trong

...

Hít một hơi chuẩn bị bước vào trong...tôi đặt chân...bước vào...

...

“Ô hô! Đứa cháu duy nhất nhà họ Lưu đã về! Đợi lâu quá đấy, bà ngoại đuối quá nên đi ngủ luôn rồi! Ồ! Ai thế kia nhỉ? Chẳng phải là cậu Chun đây sao? Hóa ra tin đồn hai người đang hẹn hò quá không sai!” một sự đón tiếp khá là “nồng hậu”

...tôi bước vào hẳn phòng khách...phớt lờ tất cả...một hàng hầu gái và một hàng vệ sĩ xếp dọc cúi chào...

“Con đã tới, ngoại đâu ạ?” tôi nói với mẹ bằng giọng khá lạnh

“Con cháu ngoan quá nhỉ! Tới nơi mà chỉ cần biết mỗi ngoại và mẹ thôi à?” một giọng đầy mỉa mai và châm chọc của người bác cả “yêu quý”

“Tôi nghĩ không cần biết đến ông thì tốt hơn!” tôi đáp, ánh mắt sắc hơn lúc nào hết

“Ờ! Chun, xem ra cậu quen nó thật! Vậy không biết nó đã nói cho cậu nghe điều này chưa nhỉ! Đây, để tôi giới thiệu luôn cho tiện, Trần Tuệ Như đây chính là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn L-Style đó! Hơơ, shock không? Ngoài ra nó còn là đứa cháu duy nhất và là người kế thừa duy nhất nữa! Vui chứ!”

“Im đi!” tôi gần

“Ồ! Tại sao phải im, giàu có quyền chảnh chứ cháu gái” ông già “đón tiếp” tôi khi nãy lên tiếng, rót một tách trà dơ lên trước mặt tôi...

...

“Xoảng...” tôi hất đổ chén trà

Chun...anh đang im lặng! Phù, tôi biết trước được điều này mà, chắc đây là điều không ngờ và khó tin...!

56. Chương 55

CHAP 55: ĐOẠN GIÔNG BÃO CỦA ĐIỆU WALZ NHỆ NHÀNG

“Ồ hớ! Hắt đổ luôn à! Ôi, Như bao dữ nhé! Tặng cháu một giải can đảm đấy! Nếu đã có gan làm thế thì ngon mà dọn đồ về đây ở đi! Dù sao L-Style sớm muộn gì cũng là của mày, nhà này cũng chuyển giấy tờ ày rồi, ngại gì nữa!” ông già lên mặt, vênh váo nói như tát nước lạnh vào tôi

“Ông nói gì? Nhà nào của tôi?” tôi shock đến mắt trợn trắng dã lên

“Còn nhà nào nữa! Tao thay mặt tất cả nói ày biết luôn, bà già đã chuyển căn nhà này đứng tên mày rồi! Người mẹ hờ yêu quý của mày cũng lo liệu “phi” luôn căn ổ chuột bán burger luôn rồi! Từ mai dọn về đây ở, hiểu chưa? Mà tao nghĩ chắc mày không làm tao phụ lòng đâu nhỉ? Cầm ghét người nhà này thế cơ mà! Hơơ!” một khuôn mặt cười nham nhở và hèn hạ

“...”

“Như! Con bình tĩnh nghe mẹ nói! Mọi chuyện không như bác Tư nói đâu! Bình tĩnh đi con!” mẹ tôi vội rời khỏi ghế sofa, đứng dậy, lẩn chỗ ông ta, nhẹ nhàng nói với tôi

“Mẹ nói con nghe, mẹ bán nhà rồi à?” tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ

“...Ừ...Mẹ cũng đang định nói với con, bà ngoại ốm nặng, không thể mãi sống một mình ở Hà Nội, nên các bác bảo ngoại về nhà, gọi luôn mẹ về chăm sóc ngoại!”

“Được, đơn giản thôi, mẹ dọn đồ về sống ở đây, chuộc lại căn nhà đó cho con!”

“Con về nhà ở với mẹ đi!”

“Không đâu, cùng lắm con ở nhà trọ! Hơơ, ở trong căn nhà dơ bẩn này sao? Không hề! Ba con mất bọn họ có qua hỏi thăm câu nào không, bảo ba bị bệnh truyền nhiễm rồi chết bất đắc kì tử sao? Hơơ, tất cả chỉ là nguy biện, đừng tưởng con không biết, con biết tất, lúc mẹ ruột con đang trong cơn nguy kịch, bọn họ không một ai đến bệnh viện xét nghiệm hiến gan dù chỉ một mm, thẳng tay đá văng gia đình con ra khỏi nhà khi biết mẹ con bị bệnh, nhấn tâm thế, thú tính thế, mà mẹ bảo con ở chung sao? Đây chẳng qua chỉ là cái sở thú thu nhỏ mà thôi! Lũ người vô nhân tính! Bà ngoại thương con, phải, đúng vậy, nhưng trước kia, lúc con cần có người đứng về phía mình, có ai không, tự đứng lên bằng đôi chân của mình và tìm cách trả thù, phải, con đã từng muốn trả thù đó! Nhưng con nghĩ không đáng, dù có là đứa cháu duy nhất thì con cũng chỉ bên họ ngoại, mà có cho con cũng không thêm, tài sản à, danh vọng tiền tài cũng chỉ là rác rưởi, đối với con, không cần những thứ của lũ người dơ tiện này!” tôi nói với hai dòng lệ uất hận

“Bốp...Câm miệng ẹ...”

...một cái tát...

...hơơ...một cái tát...cái đánh đầu tiên mẹ dành cho tôi...hồồ...vui thật...

“Con không câm! Tại sao phải câm, bọn họ dùng hết thủ đoạn hèn hạ này đến mưu kế bỉ ổi khác để trừ khử con khỏi cái gia phả này, mẹ muốn con nói nhẹ nhàng sao?” tôi quay ngoát đầu lại như con rắn hung tợn, nhìn tất cả với ánh mắt chưa bao giờ căm phẫn hơn nữa

“Bốp...Mày mà còn không câm, từ nay đừng gọi tao là mẹ nữa!”

...

...

...

“Mẹ thật quá đáng, hôm nay mẹ lại nói với con câu nói này vì những người bỉ ổi đó à! Được...tốt...dù sao Trần Tuệ Như đây chỉ là đứa trẻ mồ côi mà thôi! Hơơ, vui quá! Hơơ!” tôi đau đến điên rồi...

“Mày...”

“Bác gái!...” mẹ tôi đang dơ tay định đánh tôi thì bị cánh tay rắn chắc của Chun cản lại

“...”

“...”

“ ... ”

“Như, mình đi!” Chun kéo tay tôi...bước ra khỏi căn nhà đó...

...

“Huhuhuhuhuhuhu...huhuhuhuhuhuhuhuhu...huhuhuhuhuhuhuhu...!!!Hước hước...Huhuhuhuhuhu...”
tôi khóc một cách thảm thiết

...

...

“Nín chưa? Người gì mà lấm nước mắt thế hả? Coi này! Iuuuuuu!!!” Chun nãy giờ ngồi xem tôi khóc như xem phim “tình cảm sến rện”, thấy tôi ngừng mới nhẹ nhàng đến trước mặt tôi, khụy một chân, lấy chiếc khăn mùi xoa lau nước mắt cho tôi...Trông anh ta làm mặt xấu nhìn cái khăn thật tức cười, hừ, làm như nước mắt tôi có chứa kí sinh trùng vậy!

“ ... ” tôi lờm

“Haizz, đúng là Như bao dữ mà! Em làm anh bất ngờ tới mức kinh ngạc đứng hình luôn anh còn không khóc, em ngồi đó mà khóc cái gì!?”

“...Hichic...Hước...thì...bây giờ anh biết rồi đó...” tôi nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

“Phải, biết được con Kinh Kong nông cuồng ngày nào bây giờ đã thành một tiểu thư yếu đuối!”

“ ... ”

“...em đã từng tới sở cảnh sát...vì tội mạo danh cháu gái họ Lưu, đã từng bị đâm ột nhát tới mức hồi sinh khi mẹ vắng mặt, đã từng bị xe tải mém cán nát, đã từng bị chấu hoa rơi trúng đầu nhập viện, thậm chí còn bị bắt cóc làm con tin! Còn bị rơi từ tầng 81 xuống nữa, hên là thoát được! Shock chứ! Tất cả đều do ông bác cả yêu quý, giám đốc của anh hại đó, ông ta dàn dựng tất cả, tìm mọi cách khiến em phải bị trút phê khỏi xã hội tệ hơn nữa là biến mất mãi mãi! Cách để em sống sót chính là làm liều! Hừ! Đã có lần em kề dao vào cổ bà ngoại để đe dọa bọn chúng, bọn họ chẳng thương yêu gì ngoại đâu, chẳng qua ngoại chưa để di chúc lại mà ra đi thì tất cả tài sản thuộc về em nên mới hoảng hốt đình chiến với em thôi! Hờh!” tôi cười lạnh tanh

...

“...Đừng nói nữa! Từ nay em đừng sợ gì cả!” Chun vừa nói vừa ôm chặt lấy tôi...khiến lớp băng cứng bao quanh tim tôi như tan chảy, chỉ còn lại cái lõi yếu ớt...tôi như con cún con núp sát vào bờ ngực Chun...ấm áp...cảm giác an toàn chưa bao giờ tôi được trải qua...

57. Chương 56

CHAP 56: MẤT TÍCH

Tôi ngồi trên bậc thềm, đưa mắt nhìn những đợt nước đủ màu sắc đang phun ra theo đường uốn lượn rồi “rải” xuống mặt nước hồ Bán Nguyệt, chiếc cầu Ánh Sao cong cong, hòa vào sắc tối của bầu trời và ánh trăng mờ lặng hôm nay, thời gian cứ trôi, tôi ngồi thất thần nhìn về phía trước, hôm nay sao ở đây vắng thế nhỉ? Nói cụ thể hơn là chẳng có ai, chỉ có mỗi tôi và Chun, tôi im lặng, Chun cũng thế,...

“Hết buồn rồi chứ? Đi thôi!” Chun chống hai tay ra sau, ưỡn người đổ về phía sau, ngoái đầu nhìn tôi nói

“Đi đâu?” tôi hỏi

“Chợ đêm!”

...

Và thế là...chúng tôi đi chợ...bây giờ là 10giờ, hôm nay tôi dành vô gia cư một hôm vậy, ngủ ngoài chợ luôn cũng được...

“Áo rẻ - đẹp - bèo đêyyyy! Queo lựa queo lựa!”

Tiếng rao lẫn tiếng ồn ào vây bủa khắp nơi, nơi này ngược với chân cầu Ánh Sao lúc này, người người tấp nập, chen chúc nhau mua đồ rẻ đẹp, còn hai tháng nữa mới tới Giáng Sinh, bốn tháng nữa mới tới Tết làm gì mà sầm đồ sớm vậy không biết...Nhưng ồn ào thế này cũng là liều thuốc có tác dụng cho cái bệnh buồn kinh niên của tôi đấy chứ! Tên này sao hiểu tôi thế nhỉ! Nói đi cũng phải nói lại, tuy tính tôi có chút ham hố thật, nhưng những nơi ngọt ngào thì cực kì ghét, có lẽ tên bày đầu vụ này cũng thế, mặt Chun này giờ nhăn nhó như khi nhai ớt, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mọi người, khiến mấy cô mấy bác “mồm nhồi mía” cũng hết dám mời vô quầy...

“Sao anh biết nơi này thế?” tôi mở lời, tâm trạng vừa mới khá lên được một chút nên có thể vui đùa như “hôm nào” được rồi! Hềhề, tôi mau vui lắm!!!

“Hôm nọ Lui dẫn anh đi! Thấy cũng vui vui, mà hôm nọ có thấy mấy cô em xinh đẹp hay lui tới đây nên dẫn em theo ấy mà!” Chun dứt tay vào túi quần, vừa đi vừa nói, mặt vẫn “vênh váo tô cháo” như lúc này

“Nè! Vậy là anh dẫn em tới đây để ngắm gái đó hả?” tôi hơi cúi lên rồi đấy, tên điên này

“Chẳng phải em háo sắc lắm sao?! Dẫn tới đây cho thưởng thức sự đời còn muốn gì nữa! Hềhề!”

“Hứ! Em mê gái hay anh mê đó!?”

“Sì! Ok, vậy nhé, em đứng đây đợi anh, anh đi mua quà tí nữa về, thế nhé!” Chun mặt hớn hở

“Nè! Muốn chết hả? Anh ngon đi thử coi!” tôi dơ nắm đấm lên đe dọa

“Chà chà! Giữ gìn người tình ghê quá nhỉ! Biết rồi biết rồi! Anh là hoa đã có chủ! Ok?” Chun cười nhăn nhó

“Hừ”

“Chọc em ghen dễ quá! Háhánh!”

“Sì, ai thèm ghen mấy vụ ấu trĩ này! Sí, mà ở đây có thấy ai xinh đâu, toàn mấy nàng ăn mặc hở hang, trang điểm dày cả mấy kí, ai mà thèm ganh tị chứ!”

“Coi kìa coi kìa, chắc chắc ... mặt em nổi chữ GHEN to tướng rồi kìa!” Chun dí sát mặt vào mặt tôi, mở to mắt trêu chọc

“Hai đứa, trời đất, thân thiết quá ha! Hai đứa đang quen nhau hả? Đẹp đôi ghê không, quầy cô bán áo đôi dễ thương mà rẻ lắm nè, vô đây cô hạ giá cho!” một cô trạc 40-45 tuổi, cười tươi ơ là tươi, nhìn chúng tôi đắm đuối làm tôi ngượng đến chín mặt. Ô hô! Híhí, cửa hàng cô~ có bán áo đôi Doreamon kìa! Hánh, dễ thương quá đi!

“Vô coi đi!” tôi cười hớn hở, mắt long lanh chớp chớp nhìn Chun

“Phì! Em định làm mặt *cảnh khuyến* cảm ơn anh đó hả?” Chun cười “khinh bỉ”. Hừ, đồ xấu xa, cảnh khuyến cái gì mà cảnh khuyến, cái này người ta gọi là mặt nài van đó hiểu chưa đồ ngốc

lườm

“Thôi ok ok!” hềhề, thành công

Sau một hồi dụ dỗ, dùng hết kế này đến âm mưu, Chun cũng đã chịu mua và đồng ý mặc chung: 1 cặp áo Doreamon mà anh cho là hết sức con nít, cô bán hàng mà không hiểu chắc tổng cổ chúng tôi ra khỏi quầy từ lâu rồi quá, thêm một cặp nhẫn đôi inox hết sức dễ thương mà Chun thì nghĩ ngược lại khiến ông bán hàng nguýt muốn lé con mắt luôn, nào là chụp lấy liền, ăn liếm liếm – cái này là Chun đòi đấy nhé! Cá viên chiên hầu như cả mấy hộp to đùng, chơi trò chơi đổi quà, tôi rình về được một con gấu bông khá ư là bự mặc dù tôi cực ghét gấu bông, ý định là chỉ giành giải nhì thôi để lấy được hai phiếu ăn kem trộn siro trái cây, ai ngờ mình giỏi quá nên nhận quà ngoài ý muốn – giải nhất luôn!

Chúng tôi lang thang dạo qua hết chỗ này tới chỗ kia, rượt đuổi nhau khiến mọi người nhìn chổng mặt luôn – cái này là cãi nhau rồi nổi khùng lên định quỳnh nhau luôn nè, người thất thủ phải bỏ chạy là tôi!...Cuối cùng cũng đi hết khu chợ, quả thật rất vui, bao buồn phiền tan biến hết, không những vui mà còn hạnh

phúc nữa, cầu mong cho thời gian ngừng lại, giữ mãi khoảnh khắc này để tôi không còn phải đau, phải mệt mỗi khi đóng vai phản diện trong bộ phim cuộc đời mình!

Thật hạnh phúc khi có Chun bên cạnh...

“Làm gì nhìn anh ghê vậy!” Chun vừa đi vừa ngạc nhiên quay qua nhìn tôi

“Hề hề! Giờ mới biết anh đẹp trai nên nhìn thôi!” tôi biện minh, cười trừ

“Sời! Người ta đẹp đó giờ rồi, sạo quá, anh bắt gặp em nhìn anh đắm đuối con cá chuối mấy chục lần rồi mà tại không nói thôi! Em chính thức đã bị nhan sắc của anh mê hoặc! Wahahaha!” Chun cười điên dại

“Điên thiệt! Thế mà Lui bảo anh lạnh lùng mới sợ chứ! Anh ta nói, ở Darkland ít có ai dám nói chuyện với anh lắm, từ trai cho đến gái!”

“Hừ! Đồ Lui nhiều chuyện! Cái đó mà cũng kể” Chun thì thầm nguyên rủa (ở nhà: Lui: Haxyyyyy...nghe đồn có ai đang rủa mình – hồ hồ, tğ ta đồn chứ ai!)

“Hahahahaha!”

...

Chúng tôi quẹo sang con hẻm nhỏ để đi tắt sang bãi giữ xe ô tô...con hẻm vắng tanh, cảm giác bất an bao trùm...

-À há! Xin chào tiểu thư! – vừa quẹo vào con hẻm, một tên mặc chiếc áo sơmi hồng bần thủ, mở toang hết ba cúc áo đầu, đầu tóc bù xù như tên thần kinh, mặt gian tà, cầm cây gậy bóng chày bằng sắt, gác trên vai, tay còn lại rút túi quần, mặt vênh váo lên trời. Theo sau là cả gần mấy trăm tên khác, trông rất to con, bặm trợn...Hừ, xem ra lại là cái nhà đó rồi, hơơ, không ngờ mới tới nhà đó cách có mấy giờ mà phải lãnh nhận hậu quả sớm đến thế nhỉ?!?!

-...- Chun không nói gì, đẩy tôi ra phía sau lưng, mặt kênh lên với tụi nó

-Ồ! Xem kìa tụi bay...Có phải là siêu mẫu Chun không ta? Đẹp dzai gớm nhỉ? Thảo nào tay trong tay với tiểu thư thẩm thiết đến thế, trông cũng xứng đôi vừa lứa quá chứ! Hô hô hô!...

-Đừng dài dòng nữa! Lại vậy đúng không, giải quyết nhanh gọn luôn đi! – tôi nói

-Được thôi, chấp hết bọn tôi đi rồi tính ha!

-Hừ...- tôi định xông lên nhưng bị cánh tay Chun chặn ngang...

-Hơơ, em đứng yên đó đi, từ khi đến đây anh chưa từng được đánh nhau bao giờ, lần này thử đánh nhau theo cách con người xem sao? Nào, vô đi! – Chun kênh mặt, giọng trầm trầm xưa nay đổi thành giọng cao vút, lạnh băng. Đưa bao đồ còn lại cho tôi, nới lỏng cổ áo sơmi, mặt cười sắc lạnh, ánh mắt lướt qua từng người bọn chúng trông mà sồn cả gai óc. Zời ạ, tôi đánh nhau biết bao lâu này mà còn chưa “tu thành chánh quả” được cái ánh mắt “gai góc” đó, chuyện này phải bái Chun làm sư phụ rồi!

-Hô hô, anh người mẫu đẹp trai à, tốt nhất anh đừng nhúng tay vô chuyện này, không thì phiền hà lắm đó, kéo ngày mai không còn mặt đẹp lên báo bây giờ! Hô hô

-Thôi thôi! Bớt sủa đi! Vô đây tao chiều...! – Chun khua khua tay, mặt nhăn nhó tỏ ý khó chịu

-Mày...Tụi bay...LÊN!”

Chun bẻ mấy ngón tay nghe thành tiếng “rắc...rắc”, tập thể dục: xoay cổ tay cổ chân, lắc cổ, xoay gối và.... Tên đầu đàn xông vô, dơ gậy bóng chày định đánh vào đầu Chun, rất nhanh Chun né sau đó nhẹ nhàng cướp gậy từ tay hắn cũng không quên ban tặng một đá ngay mồm, một tay rút túi quần, một tay cầm gậy “nện tứ phía” khiến tên thì phụt máu miệng, tên thì bị trúng gậy vào bụng học “huyết tương” nằm bò lăn quay, tên khác thì ăn một “giáng” ngay vào đầu bất tỉnh nhân sự...

“Si! Bất tiện thật!” Chun nhăn nhó nhìn cây gậy rồi quăng thẳng nó vô đầu thằng sau lưng đang định đánh lên...uỳnh lộn tay không...

Một tên cầm dao xông tới bị Chun đá vào cánh tay làm văng con dao cầm thẳng cái “phập” vào chân tên đồng bọn... “bach cầu” văng tứ tung. Một em đang múa côn xông tới vô cùng hùng hổ kết quả là gây ông đập lưng ông...

“Chun, cẩn thận!” tôi suýt nữa thì tim ngừng đập rồi, hừ, một tên “lang băm” cầm cây mã tấu dài gần một mét đang lao tới từ phía bên phải trong lúc Chun đang đâm lia lịa vào bụng tên thối thầy định “phóng dao” tôi. Kết quả là “rắc”...mã tấu rơi xuống đất kèm theo tiếng kêu “vui tai” của khớp xương ở cổ

-Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

-Bộp bộp...Hự - tôi đá bay tên đang định “chém lên” mình

...

-Chết mày đi buổi...Bộp bộp bộp bộp – tôi đá xoáy liên hồi vào mặt tên đối diện thay ấy cái “vạch trong mắt”. (Thông cảm nhé, tại tay tôi đang ôm một đồng đồ lĩnh khỉnh nên không thể múa võ Judo sở trường ấy bạn xem được)

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” tiếng kêu nghe sao thảm thương của tên lùn bị Chun bẻ vặn tay. Wow, Chun học mấy “điệu” này ở đâu thế nhỉ? Quá ư là chuyên nghiệp, hình như không dùng phép thật, wow, đẹp mắt thật đấy, bá phục bá phục...

“Phía sau anh kìa! Aaaaaaaaaa! Bịch bịch...” A...aaa...tên khốn...aaaaaaaa...thở không được...

-Bộp hự hự...Bốp bốp bốp...

“Em không sao chứ!”

lắc lắc

- Bịch...tên khốn nhà mi dám bốp cổ ta còn nâng lên cao nữa hử, đi chết đi! – tôi đập một cú thẳng chân vào đầu tên đang nằm quay quắt dưới đất, lượm mấy gói đồ vừa bị rút lên! Hừ, ta mà không vướng víu đám đồ này thì các ngươi biết ta

...

“Ưm...ưm...” cái gì...có cái gì bịt miệng tôi lại...khó thở quá...Chun...Chun...hình ảnh Chun ngày càng xa dần...mờ dần...tôi...tôi...

58. Chương 57

CHAP 57: MỞ MÀN (a)

Khung cảnh lờ mờ, đen tối dần hiện ra trước mắt tôi, một cảm giác bất an, bóng đêm tràn ngập khắp mọi nơi, có lẽ màu đen này khiến tôi sợ...

“Tỉnh rồi sao?” giọng nói vang lên, có vẻ là một cô gái trẻ, nhưng sao giọng nghe lạnh thế!?

“...” ngó tới ngó lui, tôi phát hiện mình đang bị kẹp hai cánh tay bởi hai tên...đen thùi...lần này không ngờ tên cầm đầu lại là con gái, bọn L-Style này lại muốn đổi phong cách hay sao thế? Hừ, tầm thường, con gái à? Khỏe thôi!

“Sao thế? Cô sợ à?”

“...Cô là ai? Bọn họ trả cô bao nhiêu tiền vậy? Đây là lần đầu tiên tôi với cô gặp nhau, bọn râu ria kia chẳng làm được gì tôi cả, một lũ cùi chuối, mong rằng cô không làm mấy ông già ấy thất vọng” tôi cố giương mắt thật to để nhìn rõ người con gái trước mặt nhưng không thể thấy được, xung quanh chỉ là một màu tối đen...

“Hả!?! Cô đang nói cái quái gì thế? Không hiểu nổi, thôi thôi, khỏi nghe cô nói tào lao làm gì! Dẫn cô gái này theo ta!” giọng nói nghiêm nghị lạnh băng khi này đã được thay bằng...một giọng cầu kinh đáng yêu...sì! Đáng yêu sao? Bảo mình nói tào lao à???

“Khoan đã, bộ không phải mấy lão già đó sai cô giết tôi à?”

“Khỏi nghe cô nói nhảm, đi thôi!”

“Dạ!” hai tên “đen thù” bên cạnh tôi đồng thanh. WHAT THE HELL, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải bọn họ bắt cóc mình sao?

“Này này, lời tôi đi đâu thế hả? Bỏ ra, có biết tôi là Judo tứ đẳng không đấy, bỏ ra! Hai tên này bọn người ăn cái gì mà khỏe thế hả? Có bỏ ra không thì bảo?” hai tên “đen thù” xách tôi lên cái một, chân tôi đánh qua đánh lại giãy giụa trong không trung!

“Con nhỏ điên này, ồn ào chết mất, tôi mà kiểm chế không được thì đừng có trách, Nen này nhịn lâu rồi nhé” cô gái đi trước lăm bắm gì tôi đều nghe thấy hết

“Cô...cô nói gì hả? Ai là con điên cơ? Này nói lại xem nào? Bỏ tôi xuống! Các người làm cái quái gì thế hả? Này này, tôi còn mẹ già và em nhỏ đang đợi ở nhà đấy nhé! Các người không cảm thấy tội lỗi à??...” tôi la bài hải

...

Nhưng có thứ gì đó đang từ từ mở ra...ánh sáng lóe lên và lớn dần khiến tôi cảm thấy chói mắt...khung cảnh trước mặt hiện ra mờ mờ và rồi rất rõ ràng, một cung điện, phải...một cung điện tôi thường thấy trong phim, rất sang trọng nhưng chủ đạo lại toàn là màu đen và bạch kim...người con gái khi nãy đi phía trước, trông thân hình từ phía sau mảnh khảnh như cành liễu, chiếc váy đen dài chấm đất nhẹ nhàng bông bênh vì được làm từ lông thiên nga (con nhà nòi nhìn một cái là biết chất liệu liền, phục Tuệ Như ghê!), mái tóc vắt ngược sang bên phải để lộ nửa bờ vai trắng hồng mịn màng tôn lên vẻ đài các và sang trọng của chiếc đầm ống tỉ xào và người con gái mặc nó, nếu tôi đoán không lầm chắc hẳn đây chính là mỹ nhân rồi...

“Bỏ cô ta xuống!” nói rồi, cô gái quay lại...wow...đúng là...trực giác của tôi không sai mà!!! Đôi môi trái tim mỏng màu hồng mộng vô cùng đáng yêu, đôi mắt đen rất to và đẹp, hàng lông mi dày đen cong vút là điểm nhấn của đôi mắt còn hơn cả đẹp này, đôi lông mày rậm nổi bật trên khuôn mặt trái xoan trắng hồng mịn màng, thơ ngây với đôi má hồng phúng phính...đẹp thật, không lẽ tôi chết rồi và đang ở trên thiên đường gặp tiên nữ sao??? Vẻ đẹp thơ ngây giết người...

“Hừ, thì ra cô trông thế này...tôi tò mò bấy lâu hôm nay mới được gặp cô!” cô gái trước mặt tiến lại gần tôi hơn khi hai tên kia đã thả tôi xuống và bỏ đi mất, đôi mắt to đen của cô ta xoáy nhìn tôi...

“Cô nói vậy là ý gì?”

“Tối rồi sao?” một giọng nói khác vang lên, đầy uy lực và dã tâm, trên chiếc ngai bạch kim lấp lánh chưa ai ngồi, từ phía bên phải, một người phụ nữ trung niên bước ra...oai phong, mặc một chiếc đầm dài màu đen, kèm theo áo choàng mỏng phần bả vai, cung điện quá dài và rộng, người phụ nữ ấy lại đang đứng cách tôi một quãng quá xa khiến tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt bà ta được...

“Vâng thưa Nữ hoàng”

“Tốt lắm Nen, con có thể lui ra ngoài”

“Con...”

“Không sao, ta sẽ tự giải quyết” sau câu nói ấy, cô gái bước đi, ra khỏi cung điện...

“Sậppppppp...” cánh cửa cung điện ban nãy tự động đóng lại rất mạnh, khiến tôi giật mình

“Không sao không sao, cô Trần Tuệ Như đừng hoảng hốt!” người phụ nữ bước từ bậc ngai xuống, tiến lại gần tôi hơn, nhếch miệng cười nhạt

“Bà là ai? Đây rốt cuộc là đâu thế?”

“Darkland, và ta chính là Nữ hoàng Akaila” tim tôi thót một nhịp vì lời nói vừa rồi. Đây chẳng phải là mẹ Chun sao? Người phụ nữ kinh khủng mà anh nói...

“Phải ta đó!”

“Sao cơ?”

“Cô nghĩ gì, muốn gì ta đều biết hết! Nếu như theo thường lệ, hôm nay cô đến đây sẽ là nộp mạng...Nhưng không đâu, tôi không muốn làm thế với người thằng Chun yêu, bởi nó sẽ làm âm lên mất. Tôi gọi cô đến đây là để giúp cô”

“Không cần, tôi đi đây!”

“Ấy ấy, đừng nóng vội chứ! Cuộc vui vẫn còn dài lắm!” tôi vừa quay người bỏ đi thì câu nói ấy của người phụ nữ khiến tôi khựng lại bước chân

“Cô không muốn biết nhiều điều về Chun à?” người phụ nữ tiến gần sát tôi, cười nhếch môi...

CHAP 57: MỞ MÀN (b)

“Ý...ý bà là gì? Nhiều điều về Chun?” tôi lắp bắp khi trông thấy bộ mặt đáng sợ của bà ta đang hướng về tôi

“Phải, để tôi nói cho cô biết, cô gái lúc nãy vừa đưa cô đến đây chính là Nen, vị hôn thê của Chun, vốn đã có hẹn ước từ trước, rất xứng đôi đúng lứa. Nhưng dung mạo của cô cũng xuất chúng lắm, không biết ai xứng với Chun hơn nhỉ!?! Hahahahahaha...” bà ta bật cười, nụ cười đầy ẩn ý và sự đe dọa...

Nen?...Vị hôn thê?...Vị hôn thê sao?...Định ước từ trước?...?

“Bỏ cả Darkland, mẫu hậu và vị hôn thê của mình để lòng bông trên thế giới con người, gặp một con người hết sức bình thường rồi đem lòng yêu, cô thấy có hợp đạo lý không?”

“Tôi...tôi...”

“...Aha, chắc bây giờ nó đang đi tìm cô đến nỗi phát điên lên rồi, nhưng chắc nó không ngờ tới cô đang đứng đây đâu nhỉ?”

“.....”

“Một cô gái...ừm...xinh thật...gia thế...?...hahaha...gia thế...? Ba mẹ cô qua đời rồi à?” bà ta đi một vòng xung quanh tôi, câu hỏi vọng lại từ phía sau lưng tôi...bà ta cười ngạo nghễ

“.....”

“Cha mất khi còn chưa ý thức được mặt ông ta, mẹ mất vì bệnh hiểm nghèo nên sợ xe cấp cứu và bệnh viện, người thân trong gia đình chỉ còn bên ngoài nhưng chỉ là một lũ vì tiền...cô...cô đau khổ chứ?”

“Bà...bà đừng...đừng nói nữa...!”

-TUỆ NHƯ LÀ CÔ NHI, TUỆ NHƯ LÀ CÔ NHI, TUỆ NHƯ LÀ CÔ NHI...

- Ê Trần Tuệ Như, mẹ_mày bị bệnh mà chết, rốt cuộc mày có bị di truyền không vậy? Khôn hồn thì tránh xa tụi tao ra, tới gần thì biết tay, đồ nghèo nàn, ĐỒ CÔ NHI

- TUỆ NHƯ LÀ CÔ NHI, TUỆ NHƯ LÀ CÔ NHI, LÊU LÊU, HAHHAHAHA

- Nè Tuệ Như, mày liệu thì mau rút ra khỏi lớp học này đi, nếu không, tháng ngày sau này đừng hòng sống yên ổn với tụi tao, dám đi nói với cô là mày không ăn cắp viết mực của tao hả? Tưởng tao sợ à? Bóppp...

- ...

- Đánh ày một cái để tỉnh ra, đi thôi tụi bay! À quên, nói nhỏ nói nhỏ, sau này sẽ còn bị đổ oan dài dài đấy nhé! Háháhá...

#####

- Thưa “tiểu thư oan gia” Trần Tuệ Như, phiền cô vui lòng kí vào tờ giấy này dùm, nếu không tôi e chắc không giữ mạng của cô được đâu, chỉ cần kí tên đóng dấu thôi là xong mà – tên mặc áo đen cầm thanh gỗ dài, vỗ vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, miệng ngậm miếng thuốc lách về hướng phải trông đáng sợ vô cùng, phun miếng thuốc vào trúng gạc tàn tiến gần tôi hơn đe dọa

“...TÔI KHÔNG PHẢI CHÁU NHÀ HỌ LƯU, TÔI XIN TỪ BỎ MỌI QUYỀN THỪA KẾ VÀ TRÁCH NHIỆM CỦA NHÀ HỌ LƯU ĐỐI VỚI TÔI...”- đó là tất cả những nội dung chính của tờ giấy được viết bằng tay ...

- Tôi...không...kí...

- Bóp...bụp...uỳnh...bụp...bụp...huych...bụp...

“Những kí ức đau khổ đó của cô đã được xóa sạch bây giờ lại ủa về rồi, cô muốn tôi giúp cô không?”

“Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...đừng nói nữa mà...tôi muốn quên...không muốn nhớ lại nữa...xin bà đó...tôi xin bà...Huhuhuhuhuhuhuhuhuhu...” tôi bịt chặt hai tai, mắt nhắm nghiền, cái cảm giác sợ sệt năm xưa lại ủa về, tôi ngáy nó đến tận óc, bây giờ thì nó lại đến và bóp nghẹt tim tôi...

“Cô...thật sự...không phải là cô nhi...” bà ta đến trước mặt tôi, nhấn mạnh từng chữ, từng chữ một...

Ánh mắt bà ta chứa một thứ gì đó đáng sợ, hiểm ác và một quá khứ...có lẽ cũng đau như tôi...

“Bà thôi đi...tôi không muốn nghe nữa!”

“Cô không tin lời tôi nói sao? Ba của cô, vẫn chưa chết...!!!”

“Tách...” một giọt nước mắt rơi xuống sàn, tạo nên âm thanh vang dội

“Bà đừng nói nữa, ba tôi...không thể...không thể nào...” tôi lắc đầu nguầy nguậy, đau...đau quá...đau như có ai đang đâm thủng tim tôi vậy...đau thất ruột...nước mắt tôi tuôn lã chã, tôi bây giờ như một con mãnh thú sau trận chiến, bị thương rất nặng, đau đớn tột cùng, đang thoi thóp trong đau khổ...vết thương ngày một sâu hơn, tay chân run lẩy bẩy, không còn cảm xúc mãnh liệt nữa rồi, chỉ biết đứng yên, và chờ một thứ gì đó...một người đến cứu mạng...

“Đi theo tôi, sẽ được gặp ba cô...”

“Tôi...tôi không đi...không đi đâu hết...ba tôi chết rồi...không...không thể nào...!”

“BA CÔ KHÔNG CHẾT, đó là do tôi, cô nghĩ tôi có thể tàn nhẫn lấy đi tính mạng của ông ta à? Chúng tôi đã có một mối tình hơn 6 năm trời cho đến khi mẹ cô xuất hiện, cô nghĩ tôi đủ hiểm ác giết ông ta sao? Chỉ là trả thù, tôi muốn mẹ cô, cô và cả ông ta phải chịu đau khổ, duyên phận của cô là do tôi sắp đặt, MỘT TAY TÔI DÀM DỰNG CÔ HIỂU CHỨ? Tôi muốn đứa con gái của hai người bọn họ - những kẻ đã làm tôi phải đau khổ phải sống một cách đau đớn hơn tôi, có thể, tôi mới có thể người con giận này được, cô...cô...cô hiểu chứ? CÔ HIỂU KHÔNG???”

“Bịch...” tôi...tôi không...không còn sức để đứng tiếp được nữa...bà ta...bà ta đang nói gì thế...?

“Bà...bà nói gì? Tôi...tôi vẫn chưa hiểu...!”

“Hơơ...hahahahahahahahaha...được, cô xem thì sẽ hiểu...hiểu được rồi thì cô sẽ quần quai trong đau đớn...cho đến ngày cô lìa đời, cô cũng sẽ không thoát khỏi cảnh khổ đau, bởi vì tôi, sẽ không bao giờ tha cho họ, sẽ hành hạ cô như một cách để hành hạ bọn họ...”

Bà ta khóc...khóc thảm thiết trong hận thù, ánh mắt không dấu nổi sự căm phẫn...

Bà ta hướng về phía ngai vị, chiếc ghế dời ra bằng một năng lực không màu nào đó, sau đó là một cánh cửa, đang mở bung, tách về hai phía nhường chỗ cho căn phòng sáng đèn – nơi chứa...chứa...một chiếc hòm trong suốt...người đàn ông...nằm trong chiếc hòm...

“Đó, chính là cha cô...người đã phản bội tôi, khiến tôi rơi vào tay tử thần, trở thành nữ hoàng hiểm độc như ngày nay...chính là ông ta đó...”

“...Hơ...Hơ...Hơ...Ha...Hước...” tôi muốn đứng dậy và chạy sang đó...nhưng...tay chân bủn rủn...toàn thân đau đớn...nước mắt đang trực trào che mờ tầm nhìn của tôi...bóng dáng ấy...người đàn ông đang nằm đấy...là...là...b...ba sao????

“Hơơơ...hơơơ...đau đến mức đứng cũng không được sao? Hahahahahaha, thật là thỏa mãn...đây chính là kết quả tôi mong muốn...tuyệt...tuyệt thật...”

“Hσ...Hυ...B....B....Ba....Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Huhuhuhuhuhuhuhu...ba...Hùhuhu....Hước...” tôi đứng bật dậy, chạy đến chỗ chiếc hòm, bước chân ngày càng nín lại, tôi không chạy được nữa, tôi khụy xuống ngay trước cánh cửa...không đi được...đau đến không thở được...Ba....Ba...là ba phải không?...- tôi lết vội đến...

Người đàn ông nước da vắn hồng hào...hai tay buông xuôi ép vào hai mép đùi, mặc một bộ y phục màu đen như pháp sư, ngủ như cười...người đàn ông này...giống...giống tôi quá...cái miệng...mí mắt...sống mũi...gò má ông ta đang ngủ... ngủ...

“...B....B....Hước...hước...Huhuhuhuhuhu...B....Baaaaa.....ba ơi...có phải là ba đó không? Ba...Trả lời đi...rất cuộc ông có phải là ba tôi không...ba...ba ơi...Huhuhuhuhuhu...tại sao ông lại nằm đó...ông bỏ mặc tôi 19 năm nay...mà lại có thể nằm ở đó thanh thản à, dậy...ông dậy cho tôi...Huhuhuhuhuhuhu, ba à...tôi hận ba...ba ơiiiiiiiiiiii...Huhuhuhu...van xin ông...hãy dậy và trả lời tôi...Ba à...Bộp bộp, dậy điiiiiiiiiiiiiii, dậy đi mà, tại sao có thể nằm ngủ sung sướng thế khi con gái mình sống không bằng chết cơ chứ...Baaaaa.....ông dậy ngay cho tôi...dậy mà xin lỗi, hãy nói xin lỗi với tôi đi chứuuuuuuuuuuuuuuu, dậy đi, bộp bộp bộp, Huhuhuhuhuhuhuhuhu...Aaaaaa.....Bộp bộp bộp...” – tôi đập mạnh vào chiếc hòm gào thét trong đau đớn, trong cái cảm giác vỡ nát của tim

“Đùng ngủ nữa mà ba...tại sao lại có thể ngon giấc được cơ chứ? Dậy đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!, baaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, tôi lạy ông, tôi van ông, hãy dậy đi màaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, nếu xin lỗi tôi có thể tha thứ, nên hãy dậy và xin lỗi tôi đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!, tại sao lại bỏ rơi tôi, hả???????????????? Ông có nghe thấy không? Baaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...Huhuhuhuhuhuhuhu, aaaaaaaahuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu, phải làm sao đây? Nói con nghe đi, con phải làm sao đây? Con phải làm sao để sống tiếp đây hả ba? Ba ơi...Huhuhuhuhuhuhu!!!!”

“Hahahahahahaha, thật là mãn nguyện...”

“...Hước...Tôi...tôi xin bà, van xin bà, hãy cứu ba tôi, tôi cầu xin bà mà, hãy làm cho ông ấy tỉnh lại, hãy cứu ông ấy, xin bà đấy! Một mình tôi gánh chịu là đủ rồi, xin hãy tha cho ông ấy, chẳng phải bà nói hành hạ tôi sẽ tốt hơn sao? Được, bà cứ làm, giết chết tôi cũng được, nhưng đừng làm gì tổn thương đến người tôi yêu quý, xin bà đóooooooooo, tôi xin bà.....!!!! Tôi sai rồi, là tôi sai, tôi sai rồi, tôi sai rồi mà...aaaahuhuhuhu, tôi sai, là tôi sai...hước hước...tôi sai rồi...” tôi lết tới và quỳ phục trước chân người phụ nữ, cầu xin khẩn thiết, chưa bao giờ tôi khát khao được sự tha thứ như lúc này, chưa bao giờ tôi muốn được hy sinh như lúc này, người phụ nữ cứ cười, tiếng cười của bà ta như đang đâm chết tôi vậy, xé nát tôi ra, day nghiền tôi...thỏa mãn nhìn người đàn ông đang nhắm nghiền mắt...

“Tôi...đến đây đã là kết quả rồi...không còn gì phải làm nữa...cứu sống ông ta chỉ có thể là cô! Tôi bật mí cách cho cô nhé!!!”

“...Tôi...tôi xin bà mà! Huhuhuhuhu, tôi cầu xin bà...Hức hức hức...”

Bà ta dần quỳ xuống, ngang tôi, khẽ nói vào tai tôi...

“Hồn lẫn xác ba cô đều ở đây, nhưng...nguyên khí con người...thì đang ở chỗ chàng trai mà cô yêu đấy....HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA...thấy tôi nói đúng chứ, đã hứa là sẽ cho cô biết nhiều điều về Chun rồi mà! Háháháháháháhá...”

CHAP 57: MỞ MÀN ©

“...Chun...Chun sao?...Hơơ...Chun...nguyên khí...hơơ...thật tình...tôi không thể chịu nổi sự nhẫn tâm của bà? Chẳng phải...Chun là con...con trai duy nhất của...của bà sao?”

“Phải, con tôi đó, tôi đã cứu sống nó bằng nguyên khí của ba cô, nhưng nó đã phản tôi, chỉ vì một đứa con gái mà nó phản tôi, may mắn thay người con gái đó lại là cô, cuộc đời đau khổ của cô vốn đã chấm dứt nếu không gặp nó, vốn dĩ cái bí mật về ba cô sẽ mãi mãi bị chôn dấu, nhưng chính thằng Chun nó đã khiến cô đau khổ, vì vậy, cô nên hận nó, hận nhiều vào...Hiểu chứ?!? Hơơơơơơơơơơ...”

“Ồ, đây là hình cô hồi nhỏ sao?” hắn ta cầm khung hình lên hỏi tò mò

“Phải? Dễ thương đúng chứ?” tôi đặc ý

Bốn cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không...năm cây số mỗi chân...hước...rồi tội nghiệp quá đôi giày. Sáu cây...Hước...Huhuhu...”

- Mẹ ơi, chừng nào về tới nhà vậy, con mệt quá à?

- Sắp tới rồi, hát bài này với mẹ đi là hết mệt liền nè...Một cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không, hai cây số mỗi chân rồi tội nghiệp quá đôi giày. Ba cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không, bốn cây số mỗi chân rồi tội nghiệp quá đôi giày. Năm...

- Năm cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không, sáu cây số mỗi chân rồi tội nghiệp quá đôi giày

- Wow, Như của mẹ giỏi thiệt đó! Hahahaha, hát tiếp nào con...

- Bảy cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không, tám cây số mỗi chân rồi tội nghiệp quá đôi giày...

- Bảy cây số mỗi chân rồi đường còn xa lắm không, tám cây số mỗi chân rồi tội nghiệp quá đôi giày...

- ...

Huhuhuhuhuhuhuhuhuhu...aaaaaaaaaaaaahuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...mẹ ơi, mẹ ơi mẹ...huhuhuhuhu...

- tiếng nấc làm tôi không thể nào khóc thành tiếng được, có lẽ chỉ nghe thấy tiếng lòng của kí ức gào thét dữ dội thôi...Sao hôm nay...sao hôm nay đường về nhà xa quá vậy...? Mà đây là đâu...sao đi mãi mà vẫn chưa về tới nhà...nhà mình đâu rồi...gia đình mình đâu rồi...mình không phải cô nhi, cũng không phải kẻ vô gia cư, sao không thấy nhà mình đâu hết vậy? Ba mẹ đâu rồi, sao không nắm tay mình về...Mọi người đi đâu cả rồi, kì cục thật, mọi người...mọi người lại bỏ rơi Tuệ Như rồi...Tuệ Như buồn quá...- tôi đưa tay lau sạch những dòng lệ rơi lã chã, tiếp tục bước đi...

Đã là 1h30 sáng rồi...Hơơ, mình đã đi đâu mà giờ chưa chịu về nhà thế này...>>>79 cuộc gọi nhắn - từ Chun ...>>>46 tin nhắn - từ Chun ...Chun...hơơ...tên ai nghe quen quen ấy nhỉ? Tên ngộ thật đấy, người Việt Nam ai tên Chun cơ chứ! Hơơơơ...Huhuhuhuhuhuhuhuhu...

Tôi ngồi xuống bậc thềm trước cửa một ngôi nhà sang trọng...từ từ đọc các tin nhắn...

(1) Em đang ở đâu vậy? Nhận được tin nhắn gọi lại cho anh gấp

(2) Làm ơn trả lời điện thoại đi

(3) Nếu người đang đọc không phải Trần Tuệ Như: nếu Tuệ Như chỉ mất một cọng tóc tao cũng sẽ giết chết mày

(4) Sao anh kiếm em không được, ngọc bội móc điện thoại anh tặng em rơi trên đường, làm anh lo lắng

(5) Không nhận điện thoại anh sẽ giận thật đấy?

càng đọc...sao lại càng đau thế này...tại sao cứ đọc thì nước mắt lại cứ rơi...rốt cuộc anh là ai? Là gì? mà đọc tin nhắn của anh tôi lại ra thế này? Xin anh...xin anh...ra khỏi cuộc đời tôi...tôi không muốn hận ghét anh...càng không muốn tiếp tục thích anh...Huhuhuhuhuhuhuhuhu...

>>> có cuộc gọi đến - từ Chun ...

“Chun à, xin lỗi anh...đừng lo lắng cho em nữa...!” – tôi tháo pin, bỏ điện thoại vào túi và...tiếp tục bước đi...

“Đi...Đi...Đi...Một bước...hai bước...ba bước...vị hôn thê...đính ước...thù hận...19 năm...ba...nguyên khí...Chun...Tuệ Như...Tuệ Như...Tuệ Như...Hước...Không khóc, không khóc nữa, mẹ dặn là con gái khóc nhìn rất xí, nên Tuệ Như phải nghe lời mẹ, có nghe lời thì...thì mẹ mới trở về...không khóc...Tuệ Như không khóc...”

Hơơ...gì thế này, sao bây giờ Tuệ Như lại như hồi đó rồi? Không được không được, không ổn tí nào đâu...Huhuhuhuh

...gì thế kia?...

“...” tôi đưa tay chắn trước trán vì ánh đèn pha xe hơi đang chiếu thẳng vào tôi...có ai đang đứng tựa vào cửa xe thế nhỉ...?...Người đó tiến lại gần gần gần hơn...

“...Em...em tới rồi hả?”

“ ... ”

“...Phải, anh chờ em từ 2h trưa qua tới giờ đó, anh đã không gọi điện thoại cho em vì...”

“Anh Minh à...Huhu...”

“ ... ”

“Anh Minh à! Huhu huhu, xin cứu em, cứu em với, h uhuhuhuhuhu, làm ơn, hãy cứu em đi, huhuhu , em phải sống thế nào đây? Nói em nghe đi, anh à!!! Huhuh hu...” tôi như một kẻ bị lật thuyền vớ được phao cứu sinh, không biết là vui mừng hay vỡ òa nữa, chỉ biết khóc, khóc và gào thét trong vòng tay của anh Minh

“Được rồi, để sau hẵng nói...không sao rồi, có anh ở đây...” – anh Minh vỗ vỗ vào bả vai sau của tôi khiến nó run lên, như một cơn co giật, lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác được che chở, được an ủi và được khóc như hôm nay...được trút hết nỗi đau của mình ra...được giãi dụa và gằm hét...Trên thế giới này, chẳng phải không còn ai thấy tôi nữa rồi sao? Không phải ai cũng bỏ quên mất một kẻ nhỏ bé như tôi rồi sao? Tại sao vẫn còn một người cơ chứ? Tại sao? Vốn đã là bị kịch thì phải thắm khóc vào chứ, tại sao lại thế này, còn đau hơn cả khi cô đơn nữa, cảm giác vừa đau vừa tội lỗi...

59. Chương 58

CHAP 58: VẾT CẮT CỬA VÀO VẾT THƯƠNG

Chiếc xe của anh Minh chở tôi chạy ra khỏi con đường hoa bằng lăng tím, ra đường lớn, những ánh đèn màu cam đượm buồn phủ xuống con đường vắng tanh, gió thổi vào cửa sổ xe, khiến tôi lạnh,...tôi nhìn đường, mệt mỏi, không đủ sức để nghĩ gì cả, ngồi bất động và chìm trong sự buông thả vô ý thức, đau đớn quặn quại...

“...zịzzz...zịzzz...zịzzz...zịzzz...”

...

- Alô, anh đang trên đường về

- ...

- Được rồi, anh biết rồi

- ...

- Anh đang chở Như đây, Huyền đừng lo...

- ...

“Mẹ em đang ở nhà anh, mẹ em tìm em từ tối qua tới giờ đó...”

“...Mẹ...!!!”

...

Chiếc xe dừng lại trước cánh cổng to cao, người phụ nữ mặc chiếc áo khoác len mỏng manh, đang đứng khoanh tay như chờ đợi một ai đó...

“Xịch...xịch...” anh Minh mở cửa xe cho tôi

“Như à! Con đi đâu mà giờ này mới về hả?”

“ ... ”

“Con sao thế? Tại sao mặt mũi lại ra thế này? Trả lời mẹ đi con...Như à!” mẹ đưa đôi bàn tay ôm chặt mặt tôi, lắc lắc vai tôi, hỏi dồn dập với bộ mặt không thể nào lo âu hơn được nữa

“ ... ”

“Cô à! Vào nhà trước đã, ở ngoài này lạnh lắm!” anh Minh nói

...

“Như! Đi đâu mà giờ này mới về, Như ở cùng anh Minh à?” Huyền đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế sofa, nghe tiếng bước chân liền tỉnh dậy, lo lắng hỏi

“...”

“Huyền à! Em dẫn Như với bác gái lên phòng đi!”

“Dạ, em biết rồi...haizz...”

Trước cánh cửa căn phòng...

“Tôi muốn ở một mình, được không?” tôi thều thào

“Như à! Con nói chuyện với mẹ một chút thôi được không con!”

“...Khi nào ổn hơn con sẽ nói với mẹ, còn bây giờ con chỉ muốn ở một mình thôi”

...

“Rầm...” cánh cửa phòng đóng lại. Căn phòng thoải mái, đầy đủ tiện nghi, tôi không mở đèn, chỉ muốn lẫn trốn vào một góc tối nào đó. Tôi đã không còn đủ sức để nói chuyện với ai, thậm chí khóc trong vòng tay của dì, à không, mẹ tôi. Mệt mỏi, tôi chỉ muốn ngủ, chìm sâu vào giấc ngủ, để không còn phải nắc nhen ngào nữa...nhưng tại sao...? ...nước mắt cứ tuôn ra xối xả thế này? Tại sao tôi ngủ không được...tại sao tất cả sự quan tâm của mọi người cũng đều không đủ, tại sao bây giờ tôi lại ngồi thu ở một góc và khóc? Tại sao chứ? Tôi đang khóc vì cái gì? Khóc cho bản thân à? Hay khóc vì sự tồn tại của tôi trên thế gian này?

“Aaaaaaaahuhuh

Đau đến chết đi được...

Từ cái lần đầu tiên gặp mặt, đáng lẽ chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa...

Giá như định mệnh đừng để tôi gặp anh...

Giá như tôi không phải là con của ba mẹ tôi...

Giá như người tôi thích không phải là anh...

Giá như...anh...anh không phải là Thần chết...không phải là Thái tử...

Giá như ba mẹ tôi chưa bao giờ yêu nhau thì tôi sẽ không thể ở đây gánh đau khổ cho họ...

Trời ơiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Giá như...giá như...tôi không biết ba mẹ tôi là ai? Sống như một con mãnh thú không biết gì, chỉ biết sống cho tới khi chết mà thôi...

“Huhuh uhuhu...Hước hước...hước...Huhuhuhuhuhuhuhu...”

“ Ầm ầm ầm...Tuệ Như à! Mở cửa ẹ đi con, con vẫn còn có ta mà, đừng đau khổ một mình, mẹ đã nói sẽ ở bên con mãi mãi mà, sẽ gánh vác tất cả cho con...mở cửa ẹ đi mà, mẹ xin lỗi, tất cả là mẹ sai, mẹ không nên đánh, mắng con, không nên gọi con về nhà, mẹ xin lỗi, mở cửa ra đi Như à!”

...

...

...

“Mẹ ơi! Dì...dì ơi...Huhuhuh u...” tôi mở toang cánh cửa, ôm chầm lấy dì, khuyu xuống khóc thảm thiết...

...

Trước cửa phòng cấp cứu...

“Tuệ Như, con...”

“Như...”

“Như à...”

“Hơơ...”

“...”

“Vẫn chưa chết à?”

“...”

...

...

...

“Mẹ, chuyện là thế nào ạ?”

...

“Con...con...vô đây bằng cách nào...?”

“Mẹ không cần quan tâm, chuyện là thế nào?” tôi đã bắt đầu không kiềm chế được nữa

“Coi kìa, coi kìa, quan tâm ngoại ghê chưa, không biết là thương người hay thương tiền mà đến nữa! hơhơ...”

“CÂM MIỆNG LẠI CHO TÔI!” tôi quát bằng tất cả những gì bức xúc và giận dữ của bản thân, đã chôn dấu bấy lâu nay...

“...”

“Tôi không nhịn được lâu nữa đâu, nếu làm tôi điên lên lúc này, hậu quả các người tự gánh lấy, sẽ không còn đơn thuần là trả thù đơn giản đâu, vì vậy, đừng khiến tôi mất kiềm chế!” tôi nói với giọng cảnh cáo

“Như à! Đừng như vậy mà, Như làm Huyền sợ quá, đừng đừng có giận, ha!”

“Huyền tránh ra một bên đi!”

“...”

...

“Bác sĩ...”

“Bà già sao rồi? Còn sống được nữa không?”

“Vẫn còn sống chứ?”

“Mẹ tôi sao rồi?”

“...”

“...”

...

“Người nhà bệnh nhân có ai tên Trần Tuệ Như không?”

...

“Tôi đây!”

“Mời cô vô gặp bà, bà muốn gặp cô, nhanh lên không còn nhiều thời gian đâu!”

...

Rầm...

Rầm...

Rầm...

Không còn nhiều thời gian?...là thế nào?...là sao đây?...Ý ông ta là gì?...

“ ... ”

“Mời cô! Mọi người bình tĩnh, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng có lẽ không qua khỏi...thật lòng xin lỗi gia đình...”

Rầm...

Rầm...

...bà...bà...bà ơi...

“Bà ơi...!” tôi lao như một kẻ điên vào bên trong, bất chấp tất cả, tôi phải nhìn thấy ngoại lần cuối...có lẽ trong cuộc đời tôi chỉ còn được nhìn thấy bà lần này nữa thôi, từ bé tôi đã hận bà, bà có xin lỗi tôi cũng không thể tha thứ thậm chí không nhìn mặt bà, tôi hối hận, tôi muốn thấy bà...bà ơi...

Bác sĩ bắt đầu tháo ống thở...máy đo điện tim và tất cả các thiết bị khác khỏi người bà...mắt bà dần hé mở...

“...Như...tới...tới rồi hả?...Lại...lại đây...lại đây...” bà khẽ mỉm cười, đưa đôi bàn tay gầy guộc...

Tôi không muốn lại đâu, tôi không muốn nắm đôi bàn tay dơ bẩn chỉ biết tới tiền ấy, tôi lại càng không muốn đến gần bà lão nhăn tâm ấy...nhưng tại sao...nước mắt lại chảy ra...tôi oán bà...oán chết đi được...vì bà mà tôi thành trẻ mồ côi và sống đau đớn suốt mười mấy năm trời...vì bà mà tôi chết đi sống lại...tất cả là tại bà...

Bà nằm đó, đôi mắt lơ lơ hướng về phía tôi, cánh tay vẫn ngoan cố gơ ra như một điều chờ đợi, chờ sự tha thứ và đón nhận...

...

...

...

“Bà...BÀ...con tới rồi...Hic...” tôi dơ hai tay nắm chặt lấy tay bà, tiến gần và quỳ phục xuống...

“...Ngoan...Tuệ Như ngoan...con đã tới rồi...bà còn tưởng sẽ không còn gặp lại con nữa...ta đã tin rằng con sẽ tới mà...Như à...bà...bà xin...lỗi...con...xin lỗi...con...tha...tha...tha thứ cho...cho bà...!”

“Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu, bà, con oán bà, trách bà, hận bà, bà...bà ơi...Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...” tôi siết chặt tay bà hơn, gào thét dữ dội như trút hết tất cả nỗi hận thù dành cho bà ra, mắng bà, trách bà vì đã khiến tôi ra nông nổi này...

“Ta biết...biết chứ...Huhuhu...con...tha cho...tha cho ta được...không ?” bà nói thều thào, khẩn xin bằng ánh mắt tha thiết. Cả đời này, tôi không muốn nhìn mặt bà, vì sợ phải bắt gặp đôi mắt tha thiết và thống hối đó, nó khiến cho tôi phải nhượng bộ, nhẫn nhục và tha thứ, nên tôi không muốn, không muốn tí nào...- tôi nhắm nghiền mắt, lảng tránh ánh nhìn đó...

“Con hứa với ta một chuyện được không...?”

Câu nói đó khiến tôi dần mở mắt

“Hãy...tha...thứ...cho ta...và...giúp...ta...giữ...giữ lại...L-Style...đó là tất cả...tâm nguyện...và lòng hối hận...của ta...con...đồng ý chứ?” bà đưa đôi tay còn lại, siết chặt tay tôi, giọt nước mắt lăn dài trên má và rơi xuống hai đôi tay đang nắm chặt lấy nhau...

“...Hước...hichic...Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...*gật...gật*...” ghét bà, con không muốn chấp thuận yêu cầu đó, con ghét bà, ghét L-Style nhưng tại sao lại làm khó con thế này? Tại sao lại khiến con phải nhượng bộ bà hả? HẢ BẢ???

“...Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...bà ơi...! Đờng...đờng mà...ĐỪNG MÀAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...!
Đờng bỏ rơi con...đờng...con không còn ai cả nên xin bà đó...con hối hận lắm...xin bà mà...Huhuhuhuhuhuhuhuhuhuhuhu...”
tôi gào lên như con thú hoang khi cảm nhận được sự tan chảy và lỏng ra của đôi bàn tay, đôi tay bà khẽ
rớt xuống cũng là lúc những giọt nước mắt ân hận và li biệt của tôi tuôn ra tràn trề...lại là cảm giác đó...vết
thương ngày một cửa sâu hơn...bà đã ra đi...ra đi trong nụ cười...ra đi trong bình an...và thanh thản...

60. Chương 59

...

...

ngửa đầu nhìn lên trời cố không để những giọt nước mắt rơi ra...một lúc sau anh Minh cũng tiến lại và ngồi kề bên tôi...

...

“Hôm nay gió mát quá! Gió to thế này mà sao này giờ chẳng thấy cánh bồ công anh nào hết nhỉ?” anh Minh quay sang nhìn tôi

“...” tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt ngơ ngơ

“À há! Bắt được một bông bồ công anh đang đậu ở đây rồi nhá!”

“...Anh đang nói gì thế?...”

“...Hoa bồ công anh rất mềm mỏng và nhẹ nhàng, nhưng mỗi khi có gió nó lại không ngần ngại mà vươn mình ra để rồi gió cuốn và mang nó bay đi! Bởi vì nó biết khi nó rời thân cành nó sẽ không chết mà là đi đến một vùng đất mới với một cuộc sống mới có thể sẽ tốt hơn! Nó rất can đảm!!!...Phì, cái này anh nghe người ta nói đấy, tuyệt đối không phải chém gió đâu nhá!”

“...Phì!”

“Em cũng rất giống bồ công anh, can đảm và kiên cường. Vì vậy nên hãy tiếp tục phát huy!”

“...Phải, em sẽ cố gắng...nhưng mà...hình như sự cố gắng đó sắp đạt đến giới hạn mất rồi...sắp tới chắc lại có nhiều chuyện xảy ra lắm, qua được lần này, sẽ lại đáp xuống một vùng đất mới, có một cuộc sống mới thôi!”

“Nếu cơn gió lần này bị chuyển hóa thành bão, thì chắc bồ công anh sẽ không còn là chính nó được nữa rồi!” tôi phóng tầm mắt nhìn xa xăm

“Nếu không là bồ công anh, thì sẽ là bồ cạp tím nhé!”

...Tôi hơi bất ngờ trước câu nói của anh Minh, nhưng chắc chỉ có thể là thế...

“Được thôi! Sẽ là bồ cạp tím!” tôi mỉm cười...

Cuộc nói chuyện chỉ đơn giản là thế, nhưng tôi cũng đã có thể cười, tuy chỉ là một nụ cười gượng gạo...Mấy bông hoa bên bụi cỏ đang vươn mình trong gió, đung đưa theo nhịp sóng mỏng manh của chính nó, còn tôi, cũng đang đung đưa mình hòa theo cái nhịp đời ấy, nhưng sao nó vội vàng quá khiến tôi mệt mỏi, bồ công anh bay theo gió – một hình ảnh lạc quan và can đảm, tôi cũng đang bay theo cơn gió của cuộc đời mình đây, nhưng liệu cơn gió đó sẽ đưa tôi đến đâu...Phía đằng kia, có một cái gì đó trắng trắng đang bay một cách nhẹ nhàng và thư thái, nhưng ẩn chứa một cái gì vội vã lắm, đang muốn tiến tới và lôi theo thứ gì đó...là bồ công anh...một phần cánh nhỏ còn sót lại sau cơn gió và bay phẳng phất đến nơi ấy...đáp xuống đôi vai của một cái bóng đang đứng nhìn – ánh nhìn khó tả...

Lại một cơn gió nữa cuốn cánh bồ công anh bay mất, cả mái tóc của cái bóng hình ấy...

Mái tóc bay che đi đôi mắt...nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được...và nó...rất đau...

Tôi đứng dậy, muốn đến đó, nhưng gió...đã cản bước chân của tôi...gió không phải mang tôi đi mà là cản tôi lại...bởi vì...nếu đi sẽ đau...và sẽ không thể trở về nữa...

Cái bóng tiến lại...gần hơn...gần hơn nữa...giọt nước mắt trong khóe mi tôi rơi xuống...và hình dáng ấy đã không còn là cái bóng...mà là một gương mặt quen thuộc...đôi mắt...khiến tôi đau...tôi không muốn nhìn rõ gương mặt ấy...chỉ muốn nó bị lu mờ đi...để không bao giờ nhớ đến nữa...

“Cậu đến đây có việc gì không?” anh Minh lên tiếng

“Tôi đến để mang người con gái này đi!”

“Xin lỗi, nhưng hôm nay tôi sẽ không để cậu mang cô ấy đi nữa”

“Nếu tôi cứ mang...”

“Cậu không hợp với Như đâu, và Như cũng không thích hợp với thế giới của cậu, vì vậy, lần này tôi sẽ không đứng nhìn nữa!”

“...”

“Anh đang làm tôi cảm thấy khó chịu. Nhưng sẽ cố nén lại...Như có hợp với tôi hay không tôi biết rõ và cũng sẽ bảo vệ cô ấy. Như, chúng ta đi thôi!” Chun nắm tay tôi, kéo đi...

Tôi như trở nên bất động kể từ khi bàn tay người đó chạm vào tay tôi, cảm giác đau đớn lại bắt đầu nhói lên, khiến tôi chua xót, nhưng tôi không muốn rời khỏi đôi bàn tay này, tôi muốn nắm chặt nó dù cho có chuyện gì xảy ra...lại một lần nữa tôi thấy mệt mỏi...

“Khoan đã...bỏ em ra...”

“Bỏ em ra...dừng lại đi mà...” tôi cố giật tay mình ra, nhưng đôi tay Chun xiết quá chặt khiến tay tôi đau...

“Chúng ta đi quá xa rồi đó...dừng lại đi...đau quá...” tôi nói như sắp khóc. Chun dần buông tay tôi ra, anh xoay người lại...

“Có biết anh tìm em cả đêm qua không, điện thoại không bắt, dây ngọc bội thì rơi trên đường, có biết anh phát điên lên không?” ánh mắt Chun vừa giận vừa lo lắng tột độ, trên trán và cả khóe miệng có những vết trầy xước, chắc là do đánh nhau, cả tay cũng bị thương rồi...

“Hichic...huhu...!”

“Ồ ô, sao lại khóc rồi, này, anh làm gì quát to đến mức mà em khóc thế này? Này...n...n...nín đi...”

“Huhu...”

“Hax...thôi được rồi...xin lỗi được chưa! Thật là, anh tính tìm em để em xin lỗi anh mà giờ lại phải nói xin lỗi, đúng là không ra sao cả! Này, nín đi...” Chun đưa tay lau giọt nước mắt đang lăn trên má tôi, cười – nụ cười làm tôi như phát điên...khóe miệng đã chảy máu ra vậy mà còn cười được sao...- tôi đưa tay định xoa vết thương đó...

“À...cái này à...là do đánh nhau đấy...thấy chưa...anh tìm em đến mức ra thế này rồi đó...vậy mà còn dám đứng với thằng khác...Haizz, thôi được rồi, nín đi mà!” Chun ôm tôi vào lòng...vỗ vỗ nhẹ lên vai...

...

“Cuối cùng cũng tìm được rồi! Mai mốt phải giữ thật chặt mới được, không thôi lại đi với thằng khác!”

...

Chun à! Đồ ngốc, có biết chuyện gì đang xảy ra không mà còn cười được, đúng là ngốc mà! Phải chi thời gian ngừng lại ngay khoảnh khắc này...Chun à! Là em đang ôm anh...hay là đang ôm ba đây hả? Nói em biết đi...tại sao chúng ta lại thành ra thế này...tại sao anh cứ như thằng ngốc thế hả... sao trong lúc em đau khổ nhất anh luôn xuất hiện để làm em đau đớn hơn thế này...

Tôi khóc như phát điên trên đôi vai Chun...

%%%%%%%%

...Chúng tôi đi trên con đường đầy ánh đèn vàng cam bao phủ và tiếng gió lùa của mùa thu...

“Hôm qua...em đến gặp mẹ anh đúng chứ?” Chun nắm lấy tay tôi và siết chặt...cả người tôi chột run lên khi nghe câu nói đó...

“...Em...”

“Lạnh à? Khoác cái này vào!” Chun cởi chiếc vest rồi choàng lên người tôi...

“...”

“Anh biết em đến gặp mẹ anh, nếu không anh đã tìm được em rồi, biết anh là ai rồi mà!” Chun lại nắm chặt bàn tay tôi

“...”

“Dù mẹ anh có làm điều gì, anh cũng sẽ bảo vệ em nên đừng lo, cũng đừng e ngại, chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi!”

“Chun à...”

“Hả?”

“Chúng ta vẫn sẽ tiếp tục đúng không?” tôi đau đớn

“Mẹ anh đe dọa em đúng chứ?”

“... *lắc lắc*”

“Đừng chối, mẹ anh anh hiểu, bởi vậy, từ nay phải ở bên cạnh anh đó!”

“...Ồ bên cạnh anh...được không?” một giọt nước mắt của tôi rơi xuống

“Em nói vậy là ý gì?”

“Không...không có gì...vẫn sẽ tiếp tục...”

“Phì...King Kong Tuệ Như hôm nay gặp rắc rối về thần kinh rồi! Nói rồi đấy nhé! Phải ở bên cạnh 24/24, trừ khi...”

“Gì chứ?...Phì...”

“Hahahahahaha! Đây, hôm qua anh tới nhà em đánh nhau một trận với ông bác thú tính của em, rồi đồng đặc tuyên bố sẽ không làm đại sứ hình ảnh nữa”

“...Ừ...tin vui...!”

Giờ này chắc chỉ còn mỗi anh có thể cười được thôi, bà em mất rồi đấy, anh biết không? Em bị lộ rồi, bị lộ là con cháu gái nhà đó rồi, anh biết chưa? Chúng ta...sẽ...không còn thời gian nữa đâu...chắc là anh chưa biết rồi...

Nụ cười này của anh...liệu em còn có cơ hội ngắm nữa không? Đôi tay này em có còn được nắm chặt như bây giờ không? Em phải làm gì đây? Nếu anh biết được sự thật chắc sẽ còn đau khổ hơn em, em không có mẹ, mẹ của anh thì là một phụ nữ như thế! Em không có ba, anh cũng vậy nhưng tệ hại hơn là anh lại mang linh khí của ba em. Chúng ta đang hạnh phúc, nhưng còn bao lâu nữa đây...em không muốn ba em phải như vậy, em lại càng không muốn anh hăng chịu kết quả của hận thù, vì em đã thử nó và biết được nó rất chua xót nên cũng không muốn anh thử đâu! Anh phải trở về thôi, anh còn có thế giới của anh, mẹ và cả vị hôn thê nữa...em sẽ chịu luôn cả nỗi đau của anh...thế nhé!

Con đường rộng và dài, gió mùa thu đến, thổi mấy chiếc lá trên cây nghe xào xạc, ngọn đèn đường màu vàng cam chiếu xuống mặt đất làm tạo vật đổ bóng, hai cái bóng đang nắm tay nhau đi trên một con đường, một người đang mỉm cười vì hạnh phúc, một người đau đớn ngắm nhìn nụ cười người kia. Ly cà phê thêm đắng, gió thêm sâu, màn đêm thêm tối và mùa thu...sẽ càng buồn hơn...

Bồ công anh bay theo gió

Em cũng sẽ bay theo gió

Bay đến một nơi không có anh và đau khổ...

61. Chương 60

CHAP 60: I LOVE YOU?

Tôi đi bên cạnh Chun...lạ thật...đau lòng còn nhiều hơn cả hạnh phúc, hạnh phúc trong nỗi đau gào xé...bây giờ phải làm sao đây? Không lẽ cứ ngửa mặt lên trời và than sao mình khổ vậy à? Hay là tìm cách trốn tránh như một đứa không biết suy nghĩ? Hay là trả thù? Hơ, trả thù sao? Giết chết mẹ Chun à? Không, bà ta không xứng đáng để tôi phải làm thế, trả thù thì mình đau hơn người đó đấy, đây là điều mà tôi suy nghĩ từ rất lâu rồi, đối với một đứa chai lì với đau khổ như tôi thì trả thù là quá tầm thường...cao hơn trả

thù rất nhiều bậc...đó là cam chịu và chấp nhận...Khi con người ta không làm được gì cho số phận của mình, không thể kháng cự thì chỉ còn cách đó...Cam chịu và chấp nhận, chính là nó...Nhưng e rằng, lần này tôi khó mà chịu đựng được nữa...Phải làm sao đây? Chun, tôi rất ghét anh, ghét cay đắng, ghét đến không chịu nổi, nhưng tôi không biết làm sao cả, tôi muốn giết chết anh vì anh đang mang trong người linh khí của ba tôi, muốn hành hạ mẹ anh như cách bà ta đã hành hạ tôi, tôi cũng muốn thoát khỏi thế giới này và biến mất mãi mãi...Nhưng làm sao được đây...lại phải cam chịu nữa à??? Không phải lỗi của tôi cũng chẳng phải lỗi của anh, nhưng tại sao chúng ta phải hăng chịu tất cả những hận thù mà lớp người trước để lại...Họ không hề cho chúng ta tình yêu thương của một gia đình đúng nghĩa, không hề có...vậy tại sao chúng ta lại phải hy sinh vì họ, ấu trĩ trong hận thù điều đó tôi không làm được...

“Chun à!...Chúng ta...bỏ trốn đi...!” tôi nhìn Chun, nói với tất cả sự sáng suốt của lí trí trong đầu mình

“...Hả? Gì chứ?...Tại sao thế?...Hôm nay em sao vậy?” Chun nói bằng giọng ngạc nhiên

“... ”

“Hax, thật là, đã nói em đừng quan tâm tới mẹ anh rồi mà, tuy không biết bà ấy nói gì với em, mà có hỏi thì em chỉ biết khóc thôi...Nhưng mà đừng lo, anh sẽ tìm cách nói chuyện với bà ấy!”

“... ”

“Nhưng mà sao hôm nay em lại ở bệnh viện với Minh vậy? Em bị đau ở đâu à? Hay là bị gì? Chẳng phải rất sợ bệnh viện và không muốn đến đó sao?” Chun hỏi bằng giọng lo lắng

“Không...không có gì...anh đừng bận tâm...Woaaaaaa, hôm nay gió mát quá...buổi tối ở đây đẹp thật!!!” tôi ngửa mặt lên để nuốt trôi những giọt nước mắt đang trực trào, dang tay đón gió...

Chúng tôi đang đứng ở đâu tôi cũng không biết nữa...nhưng nhìn xuống bên dưới là hai hàng xe đang thi nhau chạy, ánh đèn đường vàng cam chiếu xuống bên dưới trông thật đẹp...

“Thật là...lại bảo người ta đừng bận tâm...đợi em hoàn hồn thì biết anh!”

“Hìhìhìhìhì...”

“Phì...hàjjjjjjjjjjj, công nhận cũng mát thiệt!!!” nói rồi Chun cũng dang tay ra đón gió, đôi mắt khẽ nhắm lại, gió thổi làm tóc anh bay tung...

Chun à...em sẽ nhớ mãi hình dáng này của anh...cho đến chết...đẹp thật...

Chun à...nếu em rời khỏi anh, anh có tìm em không?

Nếu em nói ghét anh...thì đừng tin là thật nhé...

Em sẽ không chọn anh nữa...

...tôi lấy tay lau khô nước mắt...dơ tay hươ hươ trước mặt Chun...

...tay tôi bị Chun chộp lấy, lôi mạnh làm cả người tôi xô và phía anh...

...thình thịch...thình thịch...

...thình thịch...thình thịch...

Chun à! Nhìn anh gần thế này...thật là thích...

Tôi nhón chân, nhắm mắt...hôn lên đôi môi Chun...

.
. .
.

Chun à! Em sẽ rất nhớ anh đó!...

Chun à! Nhắm mắt lại đi...nước mắt em đang rơi, nếu anh không nhắm mắt, nước mắt của em sẽ bị anh nhìn thấy...

Chun à! Em không biết yêu là gì cả! Trước giờ em chỉ thích thôi! Tình cảm em giành cho anh chỉ dừng lại ở mức độ thích...vì em không đủ tự tin để nói yêu ai... và vì chưa bao giờ em nhận được tình yêu...thật sự...tình yêu gia đình...tình yêu đôi lứa...Nhưng từ giây phút này...em sẽ nâng cấp tình cảm của mình lên...sẽ định nghĩa ình một khái niệm yêu thật sự...Yêu nghĩa là em làm tất cả vì anh, và thích nghĩa là em làm tất cả vì tình cảm của em dành cho anh...thế nhé! Việc đầu tiên và cũng là cuối cùng em làm cho anh, chỉ có một và sẽ chỉ làm một lần thôi...bởi vì nó khiến em đau...khiến cho vết thương lòng em ngày càng sâu thêm và có thể sẽ chết đi...cho nên anh đừng từ chối nó...vì em...sẽ chỉ yêu anh...!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .

Từng bước, từng bước một em bước đến bên anh

Và từng bước, từng bước một anh cũng tiến về phía em

Chỉ một nụ cười mỉm của anh cũng đã là tất cả với e

Là yêu chăng?

Là những gì em cảm nhận được bây giờ

Dù có nhắm mắt lại và bịt chặt cả đôi tai lại

Thế nhưng tình yêu nơi em vẫn cảm nhận được sự hiện diện của anh

Sẽ chẳng sao nếu em không đến được với anh

Và cũng chẳng sao nếu em không thể chạm vào trái tim ấy

Giống như mọi thứ bây giờ...

Hãy cứ giữ nguyên vị trí hiện tại, ngay chính nơi đây

Em chỉ có thể đến bên anh bằng cách này...

(Trích lời dịch của một bài hát)

Tôi nhìn Chun và mỉm cười...

Nhìn cho kĩ nhé! Em đang cười đấy, không phải là khóc đâu, em đang mỉm cười...rất hạnh phúc...Chun ạ!

Chun nở nụ cười...đẹp như thiên thần...và làm tôi đau đốn...

...

62. Chương 61

CHAP 61: THE QUEEN

...

“Hìhìhì, anh sẽ không hỏi em chuyện gì xảy ra đâu, nhưng mà sau này khi không còn bận tâm điều gì đó nữa hãy kể với anh! Được chứ?” Chun nói khi đang nắm chặt tay tôi

“*gật gật*,...hôm nay em muốn tự đi xe buýt về một mình” tôi mỉm cười và nói

“Sao thế?...em.....Haizz, được thôi! Nhưng hứa là sẽ không biến mất nữa nhé!”

“Hả?”

“Biến mất giống hôm qua đó! Không được!”

“... *gật gật* ...tạm biệt...!”

“Tạm biệt”

Tôi leo lên chiếc xe buýt vừa tiến đến, Chun đứng dưới trạm, vẫy tay với tôi và cười...

Đồ khờ khạo...em không muốn anh biết sự thật khủng khiếp ấy! Vì vậy, đừng muốn biết nhé! Anh hãy chỉ làm theo sự sắp xếp ấy như một kẻ ngốc là được rồi!...

Chiếc xe buýt chạy đi...nhưng rồi lại thắng gấp...

“...Hìhì, xin lỗi chú tài xế, con có chuyện, cho con 2phút thôi nha! Hìhìhì” Chun...là Chun à! Chun vừa cười với bác tài vừa gỡ đầu trông như con nít, mắt lăm lét nhìn về phía tôi

“Anh làm gì thế?”

“Hồi này quên đưa em cái này!!!...” Chun tiến đến băng ghế cuối cùng chỗ tôi ngồi trong con mắt ngạc nhiên của mọi người và cả tôi...

“... sợi dây ngọc bội sao?”

“Ừk, hôm qua em đánh rơi, giữ kĩ đấy nhé! Anh đi trước đây!” Chun bỏ vào tay tôi sợi dây ngọc bội, nháy mắt rồi chạy nhanh xuống xe không quên cảm ơn bác tài, đứng phía bên dưới vẫy vẫy tay...

Phi...thật là! Đáng yêu nhỉ!?! Xem ra anh ấy không còn lạnh lùng với mọi người như hồi mới đến đây nữa... – tôi nhìn ra cửa sổ, vẫy tay lại với Chun...

Chiếc xe buýt lẩn bánh...

Bính bính bính bính... - một tin nhắn...từ Chun...

- Đây là bí mật, dây ngọc bội này ở Darkland được xem là lễ vật định tình của anh với Thái tử phi đó! Hahahaha, phải giữ kĩ đấy nhé, Thái tử phi!

Gì chứ? Thái tử phi sao???...

...

Chun...

Xin lỗi anh nhé...! – tôi mân mê sợi dây ngọc bội mà mình đã 1 lần làm mất...

Sẽ không làm mất nữa đâu...em cũng sẽ không trả lại cho anh đâu...

Giọt nước mắt tôi rơi xuống sợi dây cũng là lúc chiếc xe buýt dừng lại...

...Viện mồ côi...

Tôi đến viện mồ côi...chắc giờ này mấy đứa nhóc cũng ngủ hết rồi, các cô thì ở bên cạnh trông coi bọn chúng...

Lúc trước, mọi khi gặp chuyện gì, tôi đều đến đây, dạo quanh một vòng cái sân rộng là sẽ hết phiền muộn ngay...nhưng sao hôm nay...cái sân này bé thế nhỉ?...

“KHOAN ĐÃ...COI CHỪNG” đột nhiên tiếng la của ai đó vọng lại sau lưng tôi. Nói gì vậy nhỉ???

...

...

...

Một cánh tay từ đâu kéo tôi vào lòng. Chiếc xe mô tô chạy như bay xẹt qua sau lưng tôi như xé gió

...

...

Thành thích...thành thích...

Tôi sáp mặt lại gần mặt anh ta mới biết này giờ mình đang nói chuyện với một “chàng hoàng tử ngủ trong cô nhi viện”

“Đồ dê sòm” một giọng nói thì ào cất lên từ đôi môi cách khuôn mặt tôi 10cm. Khoan đã, hẳn ta đang máng ai dê sòm???

“Tôi đang nói cô đó, đồ “thần kinh phân liệt”!” đột nhiên anh ta mở mắt to ra. Tròng mắt màu nâu với cặp lông mày rậm và lông mi dài cong vút, chiếc mũi cao và đôi môi hồng hào thanh tú, làn da mịn màng không tì vết, mấy cọng tóc mái loe hoe bay bay vì ngọn gió mới lùa qua. Waaaaa, giống thiên sứ thật đấy. Lại còn cười nữa kìa, răng trắng thật, đều nữa.Wow, cười đều mà cũng đẹp nữa...

“Cô mê tôi rồi hả?” vị thiên sứ trước mặt tôi hỏi

“...”

“Hơ” chàng hoàng tử phì cười, ôi đẹp quá, chết người mất thôi. “Xem ra cô mê tôi thật rồi! Nhũu rồi kìa!!!” thiên sứ đang nói gì thế nhỉ

Ồ! Sao tự nhiên mình thấy ướt ướt ở cằm vậy ta! Gì thế nhỉ? (lấy tay sờ thử)! À, thì ra là nước miếng! Hêhê (tiếp tục trạng thái cũ). Khoan đã! Khoan đã..., khuôn mặt thiên sứ, nụ cười nham nhở, nước dãi...

“Áaaaaa!!!” tôi hét toáng như đang “gọi hồn” về, đứng nhồm dậy chúi chúi miệng, dụi dụi mắt, xấu hổ không kể đâu cho xiết

“Huhuhuhu.....” tôi ngồi trên băng ghế đá, nhớ lại khoảng thời gian đó, nỗi đau bỗng dưng quặn lên dữ dội...

Làm sao để quay lại lúc đó đây?

Tôi siết chặt sợi dây ngọc bội trong lòng bàn tay...

Làm sao đây?

“Ba à? Con phải làm sao đây? Con tham lam quá, con rất muốn được sống những ngày tháng có ba, nhận được sự yêu thương của gia đình, nhưng con không muốn mất đi người đó...con phải làm sao đây? Nếu có ba con phải mất đi một người! Tại sao những gì con có được không bao giờ là trọn vẹn vậy? Tại sao con phải sống như một đứa chưa bao giờ được yêu thương? Con đã làm sai gì hả ba? Con sống tồi tệ nên bị trừng phạt sao? Từ khi sinh ra tới giờ, thứ ở bên con có bao giờ là hạnh phúc không ba? Tại sao khi con cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc thì nó lại vụt mất thế? Ba đã bỏ con đi tại sao còn quay lại làm gì? Tại sao không là ai khác mà lại là Chun? Huhuhuhu... Con cũng muốn trả thù, muốn giận dữ, muốn phẫn nộ, muốn thể hiện ra hết tất cả cho cái thế giới này biết con mệt mỏi đến thế nào! Huhuhu...”

Huhu...Tại sao?...có hàng trăm câu hỏi tôi muốn hỏi các người...các người bỏ rơi tôi các người có thấy hạnh phúc không? Rốt cuộc, tôi phạm phải lỗi gì? Tôi không muốn phải gánh chịu tất cả đâu! Không muốn...tôi muốn ở bên cạnh Chun...muốn thử sống một lần...nhưng tại sao cuộc đời của tôi luôn luôn là một cuộc đời chết vậy? Tôi phải làm gì đây? Còn Chun thì phải thế nào? Tôi không muốn bỏ rơi người đó...không muốn người đó phải như tôi...

Huhuhu...

Xin lỗi...xin lỗi...xin lỗi xin lỗi xin lỗi...dù các người có nói hàng vạn lần cũng không đủ với tôi...

Hichichic...

Chun à! Em xin lỗi...xin lỗi xin lỗi xin lỗi...

Em mệt mỗi lần...

...

“Huhu...Chun à! Hôm nay...mặt trăng đẹp quá...phải không? Huhuhu...anh có đang ngắm trăng giống em không?” – tôi ngồi trên thềm cầu tuột, ngược mắt lên trời...

Đứng từ trên này, sân cô nhi viện trông thật rộng...ánh đèn vàng ngoài đường hắt vào trong sân, phủ một màu vàng cam buồn bã...đường như cái sắc héo úa này rất hợp với cuộc đời tôi thì phải!?

“Huhuhu...”

Có phải...tất cả mọi việc em có thể làm...chính là buông xuôi không?

Cố vùng vẫy...có thể hiện sự căm phẫn thì cái em nhận được cũng chỉ là sự mất mát...

Đằng nào cũng không còn gì cả...nên sẽ không cố nữa...

Chun...

Em nhớ anh...

Huhuhu...

...ở phía dưới...có một bóng người...đang nhìn tôi...

“Ông...đến rồi sao?” tôi lấy tay lau nước mắt

“Phải, cô nghĩ xong rồi chứ?” ông ta đứng ngay sau lưng tôi...là Zon

“...”

“Tôi tin là cô đã có quyết định đúng đắn, Nữ hoàng đang đợi cô! Chúng ta đi thôi...”

###

Cánh cửa cung điện mở ra...

...

“Zon...ngươi lui được rồi...!”

“Thưa Nữ hoàng...”

“Được rồi...ngươi không cần nói gì thêm!”

“...Vâng...”

...

...

...

“Hôm trước tôi có nói, người cứu ba cô, chỉ có thể là cô...”

“...”

“Cô còn muốn cứu ông ấy chứ? Hay là muốn hạnh phúc với con trai tôi”

.

.

.

.

“...Nếu...nếu...muốn ba tôi tỉnh lại...tôi phải làm gì?”

...

“Hahahahahahaha...phải, quyết định đúng đắn lắm...được rồi...vậy là cô đã quyết định trả Thái tử lại cho Darkland. Xem như cô còn sáng suốt...tôi sẽ giúp cô!”

“ ... ”

“Muốn ông ta trở lại...đương nhiên...là phải lấy lại nguyên khí con người từ Chun...nhưng nếu lấy lại...nó...sẽ...chết...”

“Sao...sao...sao chứ?”

“Bởi vì nó kiên quyết không muốn thành một Thần chết thực thụ, nên một khi một nửa mạng sống của nó thoát ra, nó sẽ chết...Nhưng không sao! Tôi đã nói giúp là sẽ giúp...tôi sẽ biến nó thành Thần chết vào ngay cái khoảnh khắc ba cô tỉnh lại!”

“ ... ”

“Trước khi ba cô tỉnh lại, cô không được đến đây nữa, vì tôi sẽ bắt nó về đây nên hai người không được gặp nhau, sau khi trở thành Thần chết, nó sẽ kết hôn và trở thành Đức Vua của Darkland, đương nhiên Thái tử phi chính là Nen, người cô đã gặp, còn cô sẽ sống vui vẻ bên ba mình, một cuộc sống không còn bất hạnh và đau khổ...Nhưng mà...cô không định trả thù tôi sao?”

...

...

...

“Trả thù à?...Hơơ...tôi tưởng cái gì bà cũng biết chứ? Nếu tôi trả thù bà...thì tôi sẽ như bà hiện giờ! Vì tình yêu mà đi đến bước này, lôi cả con trai mình vào cuộc, khiến một đứa con gái không liên can phải lãnh lấy tất cả tội vạ, sống những ngày tháng tưởng chừng như huy hoàng nhưng hằng đêm đều đầm nước mắt, lập ra kế hoạch để trả thù trong vô thức! Rồi bà sẽ được gì?”

“Hơơ...cái tôi được chính là một cái kết có hậu! Không phải sao?”

“Không phải, bà đã mất tất cả rồi! Nhìn qua thì tôi với bà cũng giống nhau cả thôi, chỉ khác ở hoàn cảnh...nhưng cuối cùng bà chẳng còn gì...ngay cả đứa con trai duy nhất...sự thật này...nỗi đau này không phải một mình tôi chịu mà còn có cả bà nữa...”

“Cô tưởng mình cái gì cũng biết sao? Tôi là người cứu Chun chứ không phải cô, nhìn qua cô cũng chỉ là lợi dụng nó để cứu ba mình thôi! Không phải sao?”

“Phải, tôi đang lợi dụng anh ấy, còn bà, chẳng phải Chun cũng là một con cờ của bà sao? Cái kết của bà chính là cái khởi đầu của tôi...bà đã mất tất cả rồi!”

63. Chương 62

CHAP 62: KHÔNG MÀU

Tôi nhìn vị Nữ hoàng đáng kính với con mắt khinh bỉ, không còn cảm phần nữa mà nó đã chuyển sang một mức độ khác, tôi kinh hãi con người bà ta. Làm tất cả chỉ vì muốn trả thù tình yêu trên thế giới này cũng không ít người như vậy, nhưng điều tôi thật sự không hiểu nổi chính là sự nhẫn tâm của một người mẹ, một Nữ hoàng cao sang lại tự hạ thấp bản thân mình chỉ để làm một chuyện mà chính mình cho là nó có ý nghĩa, một bậc Quốc mẫu, người mẹ gương mẫu của Darkland mà lại sử dụng con như một công cụ, còn ép người khác phải làm vậy giống mình...tôi khinh bỉ bà ta...

Ánh mắt bà ta nhìn tôi giận dữ như muốn nuốt chửng...chẳng qua là vì tôi đã nói trúng rồi...vì bà ta đã làm tất cả nên bây giờ bà ta mất tất cả...khi người ta giận dữ thì không làm được việc gì có ý nghĩa, tôi tệ hơn là khi hận thù...cái nhìn sẽ bị mờ ảo đi...sẽ sát hại tất cả những thứ thuộc về mình...ngay cả thứ quan trọng nhất còn sót lại...tình mẫu tử...

“Thái tử...Người không được vào trong, Nữ hoàng...”

“Rầm...” – âm thanh vọng lại từ phía sau lưng tôi...cánh cửa cung điện bị mở toang...

“...Chun...” tôi thốt không thành lời...

“...Ch...Ch...Chun...” sự hoảng sợ của người phụ nữ đã thể hiện quá rõ ràng...

“...Tuệ...Như...sao...sao em lại...ở đây?”

“...”

Thời gian như ngừng trôi...

Sự hoảng sợ trong tôi bắt đầu cuộn tròn...cuộn tròn và dấy lên như cơn sóng lớn...

Tôi sợ...

Sợ sự thật này bị phanh phui...

Sợ những thứ tôi trải qua sẽ lặp lại một lần nữa với con người kia...

Xin đừng...tôi van xin các người...đừng tự làm khổ nhau nữa...

“Con mau đi ra...ta đang nói chuyện với nó...đừng xen vào” dường như bà ta đã lấy lại bình tĩnh, giọng nói chậm rãi với cặp mắt sắc lạnh...

“Con đến đây cũng là muốn nói chuyện với Người về việc này...Mẹ...Chẳng phải con đã nói rồi sao, con đã lớn, con có thể giải quyết việc của con...xin mẹ và chú Zon đừng nhúng tay vào nữa, con và Như sẽ vẫn như vậy, không chuyện gì thay đổi cả” Chun nói trong giận dữ

“Chắc chứ? Con tìm mọi cách để xuống được đây chỉ để nói với ta những điều đó thôi à?”

...

“Zon...đem nó ra ngoài”

Sau tiếng nói của Nữ hoàng...ông Zon xuất hiện sau lưng Chun, cặp lấy tay...

“Bỏ ra...”

...

“CHÁU NÓI CHÚ BỎ RA...” Chun vùng mạnh tay...

“Thả nó ra...Hừ...được thôi, nếu người muốn biết thì tốt thôi...sẽ càng dễ dàng hơn cho ta...”

“Bà đừng nói” tôi hốt hoảng lên tiếng

“Nữ hoàng...xin Người...” ông Zon cũng cúi đầu cầu xin

“...Gì...gì chứ? Mọi người có chuyện gì dấu tôi à?”

“ ZON. LUI RA ”

Bà ta trừng mắt quát lớn...

Ông Zon nhìn Chun...rồi nhìn tôi...sau đó lui đi...

Làm sao đây...tôi phải làm gì đây...

“Người mau nói đi! Rốt cuộc là tại sao Tuệ Như lại ở đây? Các người đang dấu tôi điều gì?”

“Chẳng phải người cũng có một chuyện dấu Tuệ Như sao? Hơơ...Cha người qua đời chẳng phải vì cứu người à? Ông ấy đã cho người tất cả nguyên khí Thân chết để bù vào một nửa sinh mạng của người...nếu không thì người đã toi đời...còn người...chỉ vì một đứa con gái mà chống đối ta...kết quả mà người lãnh được...là đau khổ...Hahaha...”

Như một tiếng sét đánh ngang tai...

Lại một trận cuồng phong ập đến...

Sao chứ?

Ba Chun...

“...ba tôi mất hồi tôi 1 tuổi rồi” tôi thì thào

“VẬY...vẬY Ậ?...Tôi không biết...xin...xin lỗi nhé!” hắN ta Ậ ỨNG

“Không sao đâu! Thật ra tôi cũng không nhớ rõ mặt ba mình nữa, chỉ nhìn qua ảnh thôi! Hihi” tôi cười gượng gạo

“VẬY xem ra chúng ta có một điểm chung rồi. Tôi cũng không có ba, cũng không có ảnh của ba nữa, ba tôi mất khi tôi còn đang trong bụng mẹ cơ mà!” giọng anh ta trầm hắN đi

Đau quá...

Xót quá...

...Một bàn tay đặt lên trán mình...

...CẢM thấy rất an tâm...

...Nhưng mình vẫn rất rất khó chịu...

...HÌNH như có ai đó đang chườM khắN ỀNH thì phải...

...trong mơ màng...

...là...là ba...

...

...

...

...ba phải không?...

“Ba...ba ƠI!!!...”

...

...

...

“Tuệ Như, tỉnh dậy mau! Tuệ Như...” người tôi có cảm giác bị lay lay bởi ai đó...là Chun...

“Bà đang nói gì vậy?” tôi thốt không nên lời

“VẬY tại sao lúc đó Người không cho con chết đi...mà suốt những ngày tháng của cuộc đời con cứ lặp đi lặp lại để con phải cắn rứt...đỪNG nói...đỪNG nói nữa!” Chun...đã bắt đầu rơi lệ

“VÌ ta muốn người nhớ rằng...sỰ SỐNG của người...chính là nhờ có ta...dù cả thế giới này quay lưng lại với ta...nhưng người thì không được”

“ĐỪNG... nói... nữa!” Chun gắN từng tiếng

“Tôi xin bà...van bà...đỪNG nói...đỪNG nói mà...Anh ấy là con bà...chính là con trai bà mà...đỪNG nói...ĐỪNG NÓI GI Ề CẶ” tôi gào thét như con thú hoang đứng trước mũi súng của người thợ săn...sỢ SỆT...lo lắng...và đau lòng...tôi như không thở được...đau đỚN...tim như muốn ngừng đập...

Chun à! Đây là chuyện anh không nên biết...vì vậy đừng biết...đã nói em sẽ gánh hết rồi mà...nên anh đừng cố chấp nữa...tất cả mọi chuyện không liên quan đến anh đâu...anh không có lỗi gì cả...

...

“Một nửa sinh mạng còn lại của người...chính là do ba Tuệ Như hiến hết nguyên khí con người...”

Dừng...

.
. .
.

Hết...tất cả đã chấm hết rồi...sẽ không còn cách nào cứu vãn nữa...

“Chun à! Không phải vậy đâu mà...đừng nghe mẹ anh...không phải đâu...em có thể làm chứng...chuyện ba em không phải do anh làm đâu...nghe em nói đi mà...” tôi chạy vội...cầm lấy cánh tay Chun lay lay...tôi thực sự hoảng sợ...khi nhìn vào khuôn mặt ấy...khuôn mặt từ từ rần đánh lại...hàn khí toát ra...ánh mắt vô hồn...tuyệt vọng...hoảng sợ...sững sờ...tất cả đều dồn nén...

Chun lấy tay gỡ bàn tay tôi ra khỏi cánh tay anh...rồi quay người...lao đao bước đi...về phía cánh cửa...nơi đó...ông Zon đang đứng...nhìn Chun một cách đau lòng...

###

Tôi đi theo Chun...cũng không biết là chúng tôi đang đi đâu...nhưng tôi chỉ biết dõi theo bước chân ấy...một cách thẫn lạng...

Chun dường như không còn đủ sức để đi nhanh chóng nữa...bước chân liêu xiêu như sắp ngã...loạng choạng...từng bước từng bước...tôi có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng đang xâm lấn lấy Chun...nỗi đau đến đỉnh người...

Tôi phải làm gì cho con người đó đây...?

Tôi đã cố gánh lấy nỗi đau đó...nhưng không thể...

Nhưng tại sao lúc này đây...tôi còn đau hơn lúc trước...

Tôi nên làm gì đây...?

Cuộc đời của chúng tôi sao lại như vậy?

Từng bước...từng bước...chúng tôi cố đi thật mạnh để dẫm đạp lên cuộc đời này...

Chúng tôi muốn đi nhanh, vượt qua hết tất cả...nhưng đã quá mệt mỏi rồi...đã không còn sức để bước tiếp nữa...và...Chun khụy xuống...

“...Ha...haha...hic...huhu...” Chun đã gục ngã...đã bị tất cả đánh gục...anh khóc gào như muốn cầu xé không gian...tiếng cười đứt quãng như cái hạnh phúc ảo tưởng vậy...tiếng khóc không thể tồn tại được nữa...chỉ có thể cười...

“Huhuhuhu...”

“Huhuhuhuhuhu...” Chun ôm ngực...gào thét...

Em hiểu...em hiểu mà...Chun à! Việc bây giờ em muốn làm là chạy đến khóc cùng anh, cùng anh vượt qua tất cả, đánh đổ mọi thứ, bất chấp mọi thứ...nhưng...không được rồi...

“Ahuhuhuhuhu...”

Thứ em chỉ có thể làm được bây giờ...là đứng một góc nhìn anh...em không thể làm gì cả...

Chun à! Tha thứ cho em...

Em...không thể đứng nhìn anh như vậy được...đừng gào thét trong tuyệt vọng Chun à!

Tôi đến bên anh...quỳ xuống...ôm Chun vào lòng...tiếng khóc tôi như vỡ òa...hòa vào những giọt nước mắt của Chun

Tôi ôm chặt Chun...

Chun nắm chặt cánh tay tôi...siết chặt nó...gục đầu vào vai tôi...

Tiếng khóc...tiếng gào của chúng tôi...ông trời liệu có nghe thấy không?

Xin hãy cứu lấy chúng tôi với...

“Huhuhuhuhu...”

“Ahuhuhuhu...”

...

Một cuộc đời không màu...

Một số phận không màu...

Một cuộc tình không màu...

Giọt nước mắt...không màu...

64. Chương 63 - End

CHAP 63: FINALLY

Tôi trở về nhà – nhà họ Lưu! Bình minh rọi qua cửa sổ cao to nổi từ trần nhà xuống nền gỗ khiến căn phòng phản chiếu ánh nắng bảy màu! Người của đài truyền hình đã đến đông đủ, luật sư cũng đang chuẩn bị giấy tờ, trong ít phút nữa sẽ tiến hành đọc di chúc công khai, và sự kiện này sẽ được phát sóng trực tiếp trên bản tin thời sự buổi sáng!

- Được rồi! Mọi người chuẩn bị nhé! Máy quay, bắt đầu! – tiếng người dẫn tin ra hiệu

- Kính chào các bạn, tôi đang đứng trong biệt thự Lưu gia và bây giờ đây, gia đình đang tiến hành đọc di chúc công khai và công bố người thừa kế tập đoàn L-Style cho giới truyền thông

Luật sư riêng của bà tôi bắt đầu tháo dây buộc phong thư chứa bản di chúc, đưa mắt nhìn mọi người trong phòng và chiếc máy quay, rút tờ di chúc ra, ông đọc đồng dục

- Di chúc của bà Trương Huệ Mĩ: Sau khi tôi qua đời, tôi muốn trao lại toàn bộ cổ phần và quyền thừa kế cho cháu gái duy nhất của tôi Trần Tuệ Như, toàn bộ số biệt thự và đất đai sẽ trao lại cho con gái út tôi hiện đang nắm quyền nuôi dưỡng và chăm sóc cháu gái Trần Tuệ Như

...

##

Sáu năm sau...

Con đường dài và rộng, tôi đang sải bước trên một con đường như thế, trong đầu có chút gì đó khá thanh thản, ba tôi vẫn chưa xuất hiện, và dường như tôi cũng không còn quan tâm, tôi đã chờ, sau đó là đau, và bây giờ tôi đã ổn, ba giờ này đang ở đâu?! Đôi lúc suy nghĩ mình đã bị lừa có phớt qua trong đầu tôi, nhưng hình như có bị lừa hay không cũng không còn quan trọng, tôi đã lớn lên mà không có ba, nếu như bây giờ đột nhiên người cha đó xuất hiện thì sẽ không được thoải mái, tôi đã làm một cuộc giao dịch, nhưng dường như đã tổn thất quá lớn! Tôi không nghĩ mình ngu, vì có lẽ đây là số phận, tôi không biết diễn tả thế nào, nhưng hình như tôi bây giờ rất bất cần đời! Tôi đã từ bỏ ngành mình đang theo học, để sang Mĩ du học, vừa đi học tôi vừa làm việc ở chi nhánh bên ấy, làm tất cả những gì tôi có thể để vực lại công ty đang bên bờ vực thẳm, và bây giờ nó đã nằm lại vị trí dẫn đầu của nó! Không thử cũng không biết được tôi có khả năng này! Trong sáu năm qua, tôi đã làm một chủ tịch trẻ tuổi nhất trong lịch sử L-Style, tuy nấc thang đầu tiên tôi bước lên, không chỉ có đá, có đinh mà còn vô số những chống đối quyết liệt, tập hợp vốn đầu tư,

chứng minh năng lực, và tôi cũng đã thành một chủ tịch nông trường, bạo gan nhất trong lịch sử L-Style! Tôi đã bỏ trốn trong lễ kết hôn với anh Minh, và điều đó đã gây chấn động trong dư luận! Mẹ tôi đang đi du lịch dài hạn, các bác tôi hiện vẫn còn gây khó dễ, riêng bác cả thì đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn, và đã khiến tôi kính trọng! Sắp tới đây tôi sẽ đưa ra một quyết định, và quyết định lần này của tôi có lẽ sẽ biến tôi thành một chủ tịch điên khùng nhất trong lịch sử L-Style!

Cuộc sống tôi giờ đây không có ba, không có mẹ, không có mẹ nuôi, không có người thân, không cần sự giúp đỡ, và...không có Chun! Tôi vẫn tốt, phải, vẫn tốt! Không còn những thứ viễn tưởng, không có cơ sở khoa học như sự xuất hiện của một chàng thần chết nào như lúc trước, tôi không còn tin vào những thứ ấy, tôi đang nhìn vào hiện thực, một cuộc sống con người bình thường! Phía cuối con đường kia, tôi vẫn còn nhìn thấy ai đó đang hướng ánh nhìn về tôi...

- Lâu quá không gặp!

- ...

- Cô vẫn tốt chứ?

- Chú Zon thì sao?

- Vẫn tốt!

Thế là cuộc hội ngộ lại sắp mở ra...

- Cô không thắc mắc về sự sinh tồn và trở lại của ba mình à?

- Lúc đầu thì có, nhưng bây giờ hình như không còn quan trọng, tôi đang rất tốt – hình như lại hơi nhói rồi thì phải

- ...Ba cô đã tự sát sau khi sống lại! Vì nghe xong mọi chuyện, ông ấy không có can đảm quay về với cô

- Oh – mà đang cố tỏ ra bình thường hả Tuệ Như? Phải, vậy thì mà hãy diễn thật tốt, trong sáu năm qua, chẳng phải đã diễn rất tốt vai của mình sao? Không còn nước mắt để khóc nữa, vết thương đã chai sạn nên cũng không cảm thấy đau còn gì?

- Nếu tôi là ba cô chắc tôi sẽ làm vậy! Cô nên hiểu cho ông ấy, tôi cũng là một người cha, và tôi hiểu được nỗi đau và tủi nhục của ba cô

- Oh

- Lui vẫn vậy, còn Nen thì đã kết hôn...

- ...Oh

- Nữ hoàng đã thay đổi...

- Oh

- Và còn...

- Tôi phải về công ty rồi! Tôi phải giải quyết một chuyện! Từ nay chắc chúng ta sẽ không gặp lại nữa đâu nhỉ?

- ...Phải! Cô đi bình an!

- Oh. Chào chú!

##

Hai năm sau...

“...Và rồi chàng Thần chết cuối cùng cũng trở lại, hai người họ bắt đầu lại, nắm tay nhau đi trên con đường dài phía trước – một con đường không chông gai, không cạm bẫy, không đau khổ và chỉ có hạnh phúc. The end”

Tôi đóng laptop, vươn vai, nhắp một ngụm cà phê rồi khoác chiếc áo, dẫn Chun đi dạo biển! Hihi! Chuyện đã biến tôi thành một chủ tịch điên khùng nhất khiến mọi người nhạo cười đó chính là trao lại L-Style cho bác cả - người trước đây tôi hận thấu xương! Nhưng tôi thấy đây chính là quyết định đúng đắn nhất của tôi từ khi nhận quyền thừa kế. Tôi biết, chỉ có bác cả là người đáng để đảm đương và lãnh đạo tập đoàn – vốn liếng cuối cùng bà tôi để lại, nhưng vì bà tôi không muốn giao lại thứ quý giá ấy cho đứa con hiếu chiến và thiếu sự cân nhắc, nhưng bây giờ bác ấy đã thay đổi, tôi cũng phải trở về cuộc sống vốn thuộc về mình! Tôi dọn đến căn nhà gỗ nhỏ một tầng ở vùng quê gần bờ biển không tên, tôi thấy nó đẹp và lớn nên gọi là biển chứ thật ra cũng chẳng biết nó là gì! Ở đây người sống rất thưa, tôi ở cùng với con cún tên Chun, tôi đặt đấy! Công việc của tôi bây giờ là viết tiểu thuyết và nộp lên cho nhà xuất bản, đôi lúc phụ mấy cô hàng xóm làm hàng hải sản đem ra chợ bán! À, trong căn nhà gỗ nhỏ của tôi còn mở một tiểu quán cà phê, nhưng một tuần có bảy ngày thì tôi mở quán được hai ngày!

Oaaa! Gió biển hôm nay hình như mát hơn mọi ngày thì phải!...Và một ngày nữa lại kết thúc, hoàng hôn buông xuống mặt biển, ánh chiều tà rắng vàng bao trùm lên cảnh vật rồi vội vã rũ xuống màn đêm tím biếc, tôi dắt Chun về nhà! Và ngày mai sẽ mở quán!!!

- Gâu...gâu...flap.flap!

- Chun à! Mày liếm ướt hết mặt tao rồi!!! hahaha! Được rồi tao dậy liền đây, đừng có liếm nữa!

Con Chun lúc nào cũng hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, sáng nào nó cũng biến thành một chiếc đồng hồ báo thức gọi tôi dậy! Nếu tôi bận viết tiểu thuyết nó sẽ ngồi im không chút quấy phá, nếu tôi bận ra chợ bán phụ các cô nó sẽ ngoan ngoãn ở nhà trông nom!

Tôi xoay bản hiện open ra phía ngoài! Tiệm cà phê Chuncoff hôm nay mở cửa!!!

Tôi loay hoay sắp xếp ngăn nắp mấy chiếc máy xay và ly cốc trên quầy, lục hụi lấy bánh oreo và sữa xay ra cho con Chun làm điểm tâm, nó thích nhất là được liếm lớp món này...

- Cho hỏi tiệm cà phê này có phục vụ luôn bữa sáng không ạ?

...

Giọng nói này...

Tôi dừng hẳn các động tác đang làm, tắt máy xay, ngẩng đầu...

Một chiếc áo sơ mi ca rô trắng xanh, chiếc quần jean, đôi ba ta đen, chiếc ba lô đeo trên vai, mái tóc bay bay vì gió biển, khuôn mặt...quen thuộc

- Cô ơi...cô có nghe tôi hỏi không ạ?

- Gâu...Gâu gâu... - con Chun sủa inh ỏi, như đang lặp lại câu hỏi hộ con người kia

“Cô Tuệ Như, khoan đi đã, hãy nghe tin này...Chun đã thành người, vì lòng mẫu tử mà Nữ hoàng đã hy sinh, cho Chun tất cả những gì mình có để giờ đây bà ta hoàn toàn không có bất kì năng lực gì, cậu ấy đã được sinh ra một lần nữa, như một đứa trẻ con người bình thường, và những chuyện trong quá khứ đã không còn trong trí óc cậu ấy! Cậu ấy đang ở trong thế giới này! Và tôi tin sẽ có một ngày hai người gặp được nhau! Vì số phận không lấy đi của ai thứ gì, nên xin đừng đánh mất nó!”

Ký ức hai năm trước ủa về! Lần gặp gỡ cuối cùng với chú Zon...khiến tôi chột giật mình...đứng trước mặt tôi...một Chun mới! Khuôn mặt vẫn vậy, vóc dáng vẫn vậy, vẫn đẹp trai như vậy...

- Có, ở đây có phục vụ điểm tâm, mời quý khách ngồi, tôi sẽ đem sandwich ra ngay

Sau câu nói của tôi là một nụ cười rạng rỡ của chàng trai, ánh mặt trời chiếu vào gian phòng khiến nó thêm chói lóa, con Chun nhảy phốc lên chiếc ghế đối diện người khách ấy, thè lè cái lưỡi, vẫy vẫy cái đuôi, phải, chắc tâm trạng nó bây giờ cũng giống tôi

- À phải rồi, chủ quán có biết gần đây có phòng trọ nào không? Tôi muốn đến đây sống, mà hình như không có căn nhà nào bán để mua cả!

- Hả? À...à! Ồ...nếu anh không chê thì nhà tôi còn một phòng, tuy hơi hẹp một chút nhưng nếu dọn dẹp thì không tệ đâu, quanh đây chẳng còn ngôi nhà nào cho thuê cả, tìm cũng vô dụng thôi, hãy ở đây với tôi...à không, ý tôi là, tôi sẽ cho anh thuê giá rẻ! e hèm! – tôi hơi mất bình tĩnh

Phải, miễn phí cũng được, hihhihi, Chun à, từ nay sang phòng ngủ với tao nhé, phòng của mày phải để cho Chun này ở thôi, tao đã đợi, đợi một thời gian rồi! Ôi hồi hộp chết mất, cứ như là đi coi mắt ấy

- Vậy thì tốt quá! *cười*

- Thành thật...thành thật...

Tim tôi đập liên hồi, trời ạ! Mình đi coi mắt hơn cả chục lần mà chưa bao giờ căng thẳng thế này, nhưng mà, vui chết đi mất, vui như mình vừa được tái sinh ấy! Úi, hết bất cần đời rồi! Bây giờ thì là rất cần đời! Và giọt nước mắt đầu tiên của tôi sau 8 năm chưa bao giờ rơi lệ, sau 8 năm chưa một lần tôi thôi nghĩ về anh! Tôi tỏ ra cứng rắn vì nghĩa vụ, vì trách nhiệm và vì bản thân tôi!

Cuối cùng ngày này cũng tới! Chun à! Em quyết định sẽ theo đuổi anh lại từ đầu, hihhihihi! Anh đã lọt vào sào huyệt của em rồi, không thoát ra được nữa đâu! Em sẽ ám anh đến cuối cùng!

Hai nụ cười hạnh phúc tràn ngập khắp căn phòng! Căn phòng gỗ nhỏ, ánh bình minh chiếu rọi, gió biển thổi khiến tóc hai nhân vật chính bồng bềnh, sóng biển hôm nay như dồn dập hơn, ồ ạt hơn, và một lần nữa, câu chuyện tình yêu bắt đầu...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-cua-than-chet>